

John Saul

CASA DE LA RASCRUCE

Traducere din limba engleza GINAMONICASERBAN

Bucuresti: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-731-7

JOHN SAUL Black Creek Crossing

© 2004 by John Saul All rights reserved

PROLOG

Se trezi cutremurându-se. La început frigul se infiltrasă în adâncurile somnului ei, învaluindu-i subconstientul cu degetele lui lacome, dându-i senzația caratacește prin pădure într-o noapte de iarnă.

Zăpada scîrțâia sub pașii ei și peste tot înjur bratele golase ale copacilor straluceau în luminalunii. Crengile și ramurile îmbracate în turturi de gheață oglindeau milioanele de stele ce sclipeau pe cerul senin. Poteca serpuia printr-unpîlc de mesteceni, iar ea o strabatea îmbatată de bucuria fără griji a unei după-amieze de primăvară, în loc să simtă neliniștea tulburătoare specifică nopților de iarnă.

Apoi, după ce frigul își înteti strînsoarea, visul începu să se schimbe.

Un nor aluneca împins de vînt și acoperi luna, iar stelele palira.

Femeia își trase instinctiv salul peste umeri și gât, dar observa cu surprindere că degetele ei apucaseră materialul subțire al halatului de noapte.

De ce nu se îmbracase cum trebuie?

Grăbi pasul și de-abia acum văzu că e desculță și că picioarele îi amortiseră din cauza frigului. Încearcă să înainteze mai repede, dornică să ajungă acasă înainte ca gerul să-i atace carnea, dar cararea părea că dispăruse. Se opri, cercetând cu privirea întunericul pentru a regăsi drumul, dar, dintr-o dată, nimic nu mai era la fel.

Razele lunii se stinseseră, iar stelele fuseseră înghitite. Copacii, care scînteiaseră pînă acum o clipă, se profilau lugubru pe cerul încărcat de nori întunecați. Coroanele lor ce se înaltau mîndre puțin timp în urmă se aplecau acum deasupra ei, îndreptându-și spre corpul femeii ramurile scheletice, pregătite să o sfîșie dintr-un moment în altul. Se uita disperată într-o parte și-n alta, căutând poteca dispărută, însă peste tot zapada era neatinsă, de parcă ea ar fi fost aruncată bruscdin neant în bezna și în salbaticia aceea înghetată.

Inima îi batea cu putere și simți cum o copleșește un val de panică. Dar de ce?

N-avea pentru ce să se teamă - mai fusese în pădure de o sută de ori și nu se speriasă niciodată.

Totusi noaptea de acum era diferită, întunericul mai adînc, iar crivatul mai rece ca oricînd îi patrundea prin cămășă de parcă ar fi fost dezbrăcată.

Sentimentul de panică se transforma în groază și un strigăt îi se ridica în gât. Deschise gura larg, dar de pe buzele ei nu iese decît un scîncet jalnic. Facu tot posibilul să-și regăsească vocea, dar pieptul îi se chirca din ce în ce mai tare, pînă cînd îi se

taie rasuflarea. Încearca sa fuga, dar picioarele parca i se lipisera în haina alba de omat ce pareca ca s-a metamorfozat din senin în noroiul gros si lipicios al mlastinii care se gasea în spatele casei ei.

Frigul se intensifica tot mai mult si femeia începu sa tremure din toate încheieturile. Pentru a doua oara își ridica mâinile spre sîni pentru asi strînge halatul pe lînga ea.

Acesta însa disparuse! Era goala!

Si nici nu mai era singura...

Undeva în întuneric, undeva la limita razei ei vizuale, se zarea ceva.

O fiinta care vîna. Care o vîna pe ea.

Din strafundurile fiintei ei se nastea iarasi dorinta de a tipa, dar de data asta își retinu din proprie initiativa strigatul. În cele din urma, desi frigul ameninta sa o tintuiasca în veci pe loc, începu sa alerge.

Prea târziu. Totul se apropia acum de ea — frigul îi patrundea în oase, zapada îi înghitea picioarele, bezna o sugruma cu mantaua ei de otel. Pîna si copacii o atingeau, zgîriindu-i pielea, plesnindu-i spinarea, coapsele, chipul plin de lacrimi. Cazu în genunchi, hohotind. își ridica mâinile în sus a îndurare, dar primi o lovitura puternica din spate. O durere înfioratoare îi strabatu tot corpul si o arunca pe burta. Reusi în sfîrsit sa dea drumul urletului care o chinuia de mult.

Si atunci se trezi.

Timp de cîteva secunde ramase nemiscata, încercînd sa-si recapete rasuflarea si sa alunge ultimele ramasite ale cosmarului ce înca îi mai staruia în minte.

Imaginea padurii începea sa paleasca, iar coroanele si crengile lacome ale copacilor se retrageau.

Zapada se topise, lasînd în urma ei lenjeria de pe pat.

Doar frigul continua s-o chinuiasca. Si durerea din spate, care, în loc sa se potoleasca, devenea din ce în ce mai fierbinte. își rasuci capul si senzatia ca nu era singura reveni cu putere...

„Dorm si acum, își spuse ea. Dorm si traiesc din nou un cosmar.”

Hotarî sa stea linistita, pentru a-i da timp sufletului sau sa scape de teroarea din vis, asa cum în mod deliberat își oprise tipatul în timp ce cosmarul o strânsese ca într-un cleste.

Apoi auzi rasuflarea.

Nu respiratia linistita si ritmica a partenerului de viata, nici gîfî-itul greoi al amantului.

Nu, de data asta era rasuflarea unei bestii triumfatoare ce-si admira satisfacuta prada zdrobita. în timp ce își aduna puterile si încerca sasi limpezeasca mintea, o izbi din senin certitudinea ca era prea târziu.

Agonia ce se raspîndea ca un fulger în trupul ei îi confirma banuiala ca pradatorul deja lovise.

Asa cum statea cu fata în jos, sesiza o modificare în rasuflarea lui. îl simti cum se pregateste. îi simti încordarea si înțelese ca e gata sa loveasca din nou.

Trebuia sa întreprinda ceva, sa sara din pat, sa fuga din camera, sa iasa din casa.

Sa scape de cel care o vîna.

Gîndurile ei fura întrerupte pe neasteptate de o izbitura în spate si de un nou val de durere ce îi strapunse corpul.

Urletul ce îi iese din gât sfîsie întunericul și femeia se arunca înainte, zbatîndu-se din toate puterile să se elibereze de patul, atacatorul, camera și casa care o țineau prizoniera. După ce se rasuci, se trezi în fața unui chip ce se apleca amenințator peste ea.

— Nu! tipa ea.

Dar, deși strigase din toți rarunchii, vocea ei se transformase într-un horcăt sinistru.

Apoi, o rază de lună lumina cutitul din mîna lui și, timp de un moment ce pară o eternitate, acesta plutea deasupra ei, strălucind în noapte, patat de sînge.

— Nu, implora ea din nou, vlaguită, înșă cutitul începu să coboare. îi urmări îngrozită vârful, apoi privi neputincioasă cum lama se înfige în dreptul sinului. Timp de o secundă nu percepuseră decît greutatea

loviturii în clipa în care pumnul înclestat în jurul pumnalului îi izbise pieptul. De-abia după ce cutitul fu smuls, durerea o arse ca un fier roșu.

— Nu..., mai ofta ea, pregătindu-se să fie înjunghiată din nou. De data asta înșă nu mai încerca nici o senzație cînd vârful strapunse carnea, pentru că spiritul ei deja se desprinsese de corp.

Acum femeia privea de undeva din înalt, eliberată de durere, de frig și de noaptea întunecată. Cutitul se mișca ritmic în sus și-n jos,

creștînd fără milă cadavrul ce zăcea nemiscat pe pat. Dar spiritul ce plutea pe deasupra nu-și mai făcea griji pentru corpul care-i aparținuse cîndva. Acum se gîndea la altcineva. La fiica ei... fetita ei micuța... la copilul pe care nu-l va mai putea proteja.

Prea târziu... prea târziu... întunericul etern îi absorbi sufletul în timp ce sotul ei își sfîrsea sarcina oribila...

CAPITOLUL 1

Cînd clopotelul anunta sfîrsitul orelor, Angel Sullivan ramase linistita în banca ei din fundul clasei si, dupa ce toti colegii iesira afara, seapuca sa-si strînga cartile si sa le bage în ghiozdan. Abia cînd zarva de pe coridor înceta definitiv, se ridica si-si puse haina pe ea.

— E totul în regula, Angel? o întreba profesorul, aruncîndu-i de la catedra o privire îngrijorata.

„In regula?" repeta ea în gînd întrebarea. Cum sa fie asa dupa tot ce se întîmplase în dimineata aceea? Si daca domnul Right nu-si dadeaseama, cum putea ea oare sa-i explice? La urma urmei, totul se petrecuse chiar acolo, la prima ora, înainte de recreatie, cînd domnul Right îi întrebuse pe ceilalti elevi daca vor sa-i cînte „La multi ani". Auzi, „La multi ani", de parca ar fi fost în clasa a treia! Nu stia ca nici unul dintre colegii ei nu i se adresa decît ca sa-i arunce vorbe rautacioase? Uite-asa, pe nepusa masa, se trezise în banca ei din fundul clasei, cufata arzîndu-i de rusine, în timp ce o tacere îngrozitoare se lasase în sala, iar jumatate din copii se întorsesera ca sa se holbeze la ea.

Singurul lucru care o salvase ca sa nu izbucneasca în hohote de plîns umilitoare a fost clopotelul.

Atunci toata lumea se repezise spre usa.

Iar acum domnul Right voia sa stie daca se simte bine. își musca buza, dar nu spuse nimic, si se îndrepta spre iesire,

acolo unde o astepta siguranta coridorului care, cu putin noroc, probabil ca o sa fie gol.

- Angel? îl auzise pe domnul Right, dar închisese deja repede usa în urma ei.

Angel1. Ce fel de nume era asta?

Multa vreme — ma rog, poate nu atât de multa, dar în orice caz pentru o perioada buna de timp — crezuse ca are un nume minunat, poatecel mai frumos din lume. Chiar si acum îi rasunau blînd în minte fraze din copilaria ei, cînd nu era decît un ghemotoc de om.

„îngeru' mic a lu' Tata.”

„îngeru' mic a lu' Mama.”

„îngeru' mic si perfect a lu' Buni."

Buni fusese cea care îi daruise primul ei costum de Halloween. Era o rochita alba, din satin, cum zicea ea, desi mama ei insistase ca e confectionata din muselina ieftina. Oricum nu conta, pentru ca avea paiete albe, cusute peste tot, care sclipeau chiar si cînd statea complet nemiscata. Pe spate erau prinse doua aripi pe care Buni le croise din papier-mache² si pe care le acoperise apoi cu pene albe.

- Le-am strîns din ziua în care te-ai nascut, îi zisese Buni în timp ce aranja cu grija aripile pe umerii ei micuti. Unii oameni o sa spuna ca sîntniste simple pene de pescarus, dar tu sa nu-i crezi.

— Pai daca nu sînt de pescarus, atunci de unde le-ai luat?
întrebase Angel.

— De la îngerii, îi raspunsese Buni, uitîndu-se adînc în ochii ei. De la îngerii ca tine. Ei vin la mine noaptea cînd visez si lasa penele pe pernamea. Pene de la îngerii pentru mica si perfecta mea Angel. Angel pastra în continuare aripile, dar nu mai erau agatate pe perete, ca înainte. Acum erau înfasurate în tifon si bagate într-o cutie vechepentru palarii, pe care o gasise în pivnita casei unde locuisera pe cînd avea vreo noua ani. Si chiar daca mama ei credea ca ar trebui sa learunce, Angel stia ca nu va face asta niciodata. Era singurul lucru care îi mai amintea de Buni, care murise la scurta vreme dupasarbatoarea aceea minunata de Halloween cînd 1 Angel - „înger" (n.tr.)
2 Papier-mache, pasta plastica din hîrtie macerata în apa si ulei din care se confectioneaza obiecte de arta decorativa sau imitatii de sculpturi, (n.tr.)

purtase costumul de înger, iar Buni o tinuse de mîna si urcase împreuna cu ea pe verandele pline de dovleci transformati în felinare. Angel își amintea ca era prea timida ca sa bata singura pe la usi si prea îngrozita de strainii care deschideau usile si carora trebuia sa le spuna:

„Ne dati ori nu ne dati”, asa ca Buni se oferise sa o ajute. Apoi, chiar înainte ca bomboanele ei de Halloween sa se ispraveasca, Buni plecase pe lumea cealalta.

De atunci ramasese singura, doar cu aripile minunate care îi aminteau de bunica ei.

Dupa moartea acesteia, pentru o vreme, a fost în continuare „îngeru' mic a lu' Tata” si „îngeru' mic a lu' Mama”, purtînd costumul de

înger la fiecare sarbatoare de Halloween, dar nu mai era acelasi lucru. In cele din urma, ca si cum ar fi înteles ca ea nu mai semana deloc cu „un înger mic”, parintii ei au încetat sa o mai strige astfel.

Ceilalti copii însa — cei de vîrsta ei — nu se oprisera si nu trecea zi de la Dumnezeu ca vreunul dintre ei sa nu-i arunce cuvintele acelea îngrozitoare:

— Hei, îngeru' mic a lu' Mama, tot te mai înalti în aer cu aripile tale?

— Hei, îngeru' mic a lu' Tata, de ce nu-ti folosesti aripile ca sa zbori în Ceruri? Sau cei de sus nu te vor nici ei acolo?

Tachinarile continuasera la nesfîrsit, an dupa an. Mama ei îi spunea întruna ca se vor potoli, ca se vor plictisi sa o tot necajeasca, dar, din pacate, nu se întîmpla asa.

Cu un an în urma, chiar în ziua în care împlinise paisprezece ani, cînd mama ei a întrebat-o ce-si doreste, Angel i-a trîntit-o direct:

— Un alt nume! Nu arat ca un înger, nu ma simt ca un înger si nu pot sa sufăr felul în care lumea își bate joc de mine. Apoi îi spusese lucrul la care se gândea de luni întregi:

— Vreau ca toti sa ma strige Angie!

Mama ei cel puțin încercase sa-i respecte dorinta, dar ceilalti o ignorara.

Cu exceptia lui Nicole Adams. La mai puțin de o saptamîna dupa ziua ei de nastere, Nicole Adams si niste prietene de-ale ei o înghesuirea întrun colt al toaletei pentru fete.

— Tu chiar nu stii nimic? spuse Nicole, ca si cum s-ar fi adresat unei fetite de cinci ani. Angie nu este prescurtarea de \<a Angel. Ci de la

Angela! Daca vrei prescurtarea de la Angel, atunci multumeste-te cu Ane-gey, cu un A lung.

Nicole își schimonosi buzele într-un zîmbet rautacios:

— Ca sa rimeze cu mangy'. Ochii ei stralucira malitios:
— Gata, de aici înainte asa o sa te strigam! Mangy-Angey!
Celelalte colege izbucnira în hohote de râs, dar Angel, desi simti ca-i vine sa plînga, reusi sa se abtina. îsi lasa capul în jos si-si facu loc prin grupul de fete, repezindu-se afara în lumina soarelui de amiaza.

Trecuse exact un an de atunci, iar acum venise din nou ziua ei si nimic nu se schimbase în bine. „Cu mici exceptii”, îsi spuse Angel. La

urma urmei, venise toamna — anotimpul ei preferat — când frunzele copacilor capatau nuante vii, iar umiditatea apasatoare de vara era

înlocuita de zilele si noptile racoroase. Asta însemna ca va putea purta din nou puloverele mari si lalîi pe care mama ei le ura, dar ea le iubea, de vreme ce îi acopereau unele parti nu tocmai în regula ale corpului ei.

De asemenea, în vara care se terminase, copiii dadura senzatia ca nu îi mai intereseaza sa o strige Mangy-Angey, iar acum se multumeau sa o ignore complet. Sau cel putin asa se întâmplase pîna când domnul Right le amintise ca azi este aniversarea ei.

Dar acum, dupa ce iesise din clasa, coridorul era gol, asa cum sperase ea, si, daca avea noroc, va pleca de la scoala fara ca Nicole Adams sau vreuna dintre prietenele ei sa o zareasca.

Asa ca nici asta nu era chiar asa de rau — daca n-o vedeau, nici n-aveau cum s-o tachineze. Si totusi... împlinea cincisprezece ani, dar nu va fi nici o petrecere, în ciuda faptului ca mama ei îi propusese sa mearga la film

1 Mangy, „paduchios, paduchioasa” (n.tr.) împreuna în seara aceea, ea refuzase, pentru ca nu credea ca îsi puteau permite un astfel de lux. Angel era chiar pe punctul de a

deschide usa de la intrarea în scoala, când o zari pe Nicole stînd pe trotuar împreuna cu trei dintre prietenele ei. Se întoarse iute în cladire si se ascunse la toaleta. Nu era nimeni aici.

Ofta usurata si își lasa ghiozdanul pe podea. Dadu drumul la apa, se spala pe mîini si pe fata, ca sa nu dea de banuit vreunei fete care ar fi intrat sa vada ce face ea acolo. Apoi, în timp ce își usca mîinile, surprinse cu coada ochiului imaginea ei ce se reflecta în oglinda.

„Angel”, repeta ea în soapta, privindu-si posaca trasaturile mult prea latarete.

„Nu-ti face griji, își aminti spusele mamei ei de cinci ani încoace, îți aduci aminte de povestea ratustii celei urîte care s-a transformat într-o lebada? Tu esti îngerul meu perfect si cît ai pocni din degete o sa devii cea mai frumoasa fata din oras.” Asa cum statea în fata oglinzii, Angel stia ca nu era adevarat. Avea ochii bulbucati, nasul foarte lung, iar buzele prea groase si prea lungi.

Parul era lins, de un saten sters, iar corpul...

Ochii i se umplura de lacrimi. „îngerii sînt blonzi, subtiri si draguti, se gîndi ea. Iar eu nu sînt blonda, si nici subtire, si nici draguta. Eu nu sînt decît...” înainte de a apuca sa-si termine gîndul, usa se trînti de perete si auzi vocea lui Nicole Adams:

— Vedeti? Iat-o pe Mangy-Angey, ascunzîndu-se ca întotdeauna în toaleta fetelor. Ce s-a întîmplat, Mangy? De ce n-ai plecat înca? Doar e ziua ta, nu? Cum de nu dai si tu nici o petrecere? Sa fie oare pentru ca esti atît de urîta si stii ca n-ar veni nimeni?

Angel înheta sub avalansa de cuvinte batjocoritoare si pentru o clipa îsi dori sa o apuce pe Nicole de parul ei lung si blond si sa-i smulga teasta.

Nu facu altceva decît sa procedeze la fel ca întotdeauna, îsi feri privirea, ridica ghiozdanul de jos si-si croi drum printre colegele care se

îngramadisera în spatele lui Nicole. Cîteva secunde mai târziu, scapase de toaleta fetelor, de scoala si de vocea rautacioasa a lui Nicole Adams.

Dar exact cînd coti pe dupa coltul cladirii si porni spre casa, îsi dadu seama ca exista un singur lucru de care nu poate fugi.

Oricît de tare ar fi încercat, nu avea cum sa scape de ea însasi.

„O sa fie mai bine, îsi spuse Angel. Cîndva, totul o sa fie mai bine.”

Într-o zi va avea si ea o prietena - o prietena adevarata, care o va placea exact asa cum era, asa cum o placuse Buni.

Repetă încontinuu cuvintele în sinea ei, într-un soi de incantatie tacuta.

„O sa fie bine... o sa-mi gasesc o prietena... o sa-mi fie bine... o sa gasesc o prietena.” Însa Angel Sullivan simtea ca, oricît ar fi repetat acele cuvinte, nu le va crede niciodata pe deplin.

CAPITOLUL 2

Marty Sullivan arunca o privire piezisa spre rulota stralucitoare Airstream care servea drept birou mobil pentru micul magazin ce ar fitrebuit terminat pîna acum. Saptamîna trecuta însa de-abia se ridicase scheletul deasupra parcarii subterane ce fusese construita lacerarea autoritatilor din Eastbury, Massachusetts. Niste reglementari tîmpite, dupa parerea lui — pe care, oricum, nu o lua nimeni în seama. Dar pentru ca pierdusera atîta vreme cu garajul — o situatie pentru care seful lui îl învinovatea, ca întotdeauna —, era clar ca nu aveau cumsa finalizeze proiectul înainte ca iarna sa se instaleze în New England. Iar Marty stia prea bine ca el si echipa lui vor fi nevoiti sa tremurecîteva luni, asa cum asudasera de-a lungul verii, cînd au stat atîtea zile în nenorocita aia de parcare de sub pamînt, spargînd cupichamarul si turnînd fundatia, lipsiti de aer proaspat, sufocati de caldura si umiditate. Daca ar fi fost el seful...

Dar, din pacate, n-a fost sa fie asa, iar lui Jerry O'Donnell — maistrul în echipa caruia lucra înca din iunie, de cînd semnase contractul —

nici prin gînd nu-i trecea sa asculte ceea ce avea el de spus.

Marty își ridică degetul mijlociu de la mîna stînga într-un soi de salut batjocoritor spre rulota — unde, fara îndoiala,

O'Donnell și parasuta aia de la birou și-o trageau în fiecare zi

—, apoi desuruba capacul dela termos și dadu pe gît o dusca zdravana. Desi lichidul de-abia dacă era caldut, raspîndi în el o fierbinteala placuta datorita coniacului pe care îl adaugase la posirca de cafea facuta de Myra. Cînd vazu ca alcoolul nu-i îmbunătătește deloc starea de spirit,

Marty duse din nou termosul la buze, golindu-l, dupa care puse capacul și baga sticla la loc în sufertas.

Mai avea doar cîteva ore și va pleca acasa.

Cîteva ore în care se va speti muncind în timp ce O'Donnell își facea de cap în Airstream. Poate ca ar trebui sa se duca peste el și sa-i arate...

— Hei, Marty, îl striga Kurt Winkowski din capatul celalalt al santierului.

El și Bud Grimes se chinuiau cu o bucata mare de cadru metalic.

— Ce-ar fi sa ne dai și noua o mîna de ajutor?

Arunca o ultima privire încruntata spre remorca și sari în picioare.

— Care-i treaba? E prea grea pentru voi, baieti? îndreptîndu-se agale de-a lungul betonului proaspat turnat, Marty se împiedica de o conducta care nu fusese înca acoperita. înjura de mama focului, dupa care îl împinse pe Winkowski într-o parte.

— Lasa-ma pe mine s-o tin și tu pune mîna și nituieste-o!

Bucata de cadru metalic, înalta și lata de vreo doi metri și jumătate, se înclina într-o parte când Winkowski îi dadu drumul. Marty aproape că o scapa, dar Bud Grimes reuși să o echilibreze exact înainte de a pica.

— Pot să-o tin și eu! mormăi Marty. Winkowski, adu dracului odată mașina aia de nituit!

Pentru o clipă, Kurt Winkowski vru să comenteze ceva, dar gabaritul lui Marty și strălucirea feroasă a ochilor lui îl făcuseră să se abțină.

Ridicând mașina pneumatică de nituit, se îndreptă spre locul în care cele două bucăți de cadru formau un unghi de nouăzeci de grade și cu

mâna stângă le potrivea astfel încât găurile să fie aliniate. Bucata lui Bud Grimes stătea fixă, dar cadrul pe care Marty Sullivan încerca să-l tina nemiscat se tot clătina înainte și-napoi.

— Iisuse, Marty, cum naiba vrei să...

— Nituieste-l în pastele mă-sii odată, gâfii Marty. Ce te lălai atîta... Se auzi un sunet tăios exact când Winkowski trase un nit, urmat

imediat de un urlet de durere scos de Bud Grimes, care dadu drumul bucatii de metal, prinzându-si cu mîna umarul stîng. Cînd cadrul se izbi de gardul dintre fundatie si trotuarul din spatele lui,

Marty Sullivan facu un pas în lateral, se dezechilibra si se rostogoli la pamînt, obiectul cazînd peste el. Se zbatu un moment, dar structura din prefabricat era prea grea.

— Sa ia cineva porcaria asta de pe mine! zbiera el, în timp ce restul oamenilor din echipa veneau alergînd spre ei.

— Sa te ia dracu', Sullivan, tipa Winkowski. E numai vina ta.

Aduceti unul dintre voi trusa de prim ajutor pentru Bud.

Bud Grimes se prabusise pe o stiva de cadre, palid la fata, cu mîneca stînga plina de sînge, chiar daca îsi apasa si acum rana cu mîna

dreapta. Un muncitor porni spre biroul improvizat, dar chiar atunci usa de la rulota se deschise si Jerry O'Donnell se repezi afara, tinînd trusa de prim ajutor în mîna.

— Ce s-a întîmplat? întreba el, facîndu-si loc printre oamenii care îl înconjuraseră pe Bud Grimes. Se aseza pe vine si deschise trusa. în timp ce Winkowski începu sa-i explice, el se apuca sa-i taie cu grija mîneca de la camasa.

— Da' luati dracului astea odata de pe mine! urla Marty si, în sfîrsit, doi barbati se opintira si traseră într-o parte imensa bucata de otel prefabricat.

— Puteam bine mersi sa mor! se plînse Marty, ridicîndu-se în picioare.

Imediat însa se aseza la loc pe placa de beton turnat.

— Iisuse... cred ca m-am lovit la spate. Jerry O'Donnell abia daca-i arunca o privire.

— Sa se duca cineva sa cheme Salvarea, spuse el. Grimes trebuie sa mearga la spital.

— N-am nimic, reusi sa rosteasca Grimes, dar chipul i se acoperise deja de broboane de transpiratie.

Puneti-mi un badaj si...

Se opri brusc dupa ce încercase sa-si miste bratul ranit si o durere agonizanta îl izbise din plin.

— Hai sa fim seriosi, raspuse O'Donnell. Ce ti-a intrat tie acolo, apai acolo a ramas.

— A fost un nit, repeta Winkowski. Exact când am pus masina în functiune, Sullivan...

— Dar nu e vina mea, interveni Marty. Si daca e cineva aici care are nevoie de Salvare, atunci eu sînt acela. Spatele meu... O'Donnell se rasuci cu fata spre el, aruncîndu-i o privire aspra.

— Spatele tau n-are nimic, Sullivan, spuse el. Dar daca tii neaparat, te duc si pe tine la spital. Si o sa-i pun sa-ti faca si niste analize la sînge, sa vedem cum stai cu alcoolul.

Fara sa mai stea pe gînduri, Marty Sullivan sari în picioare si se apropie amenintator de maestrul sau, cu pumnii înclestati. O'Donnell, în loc sa bata în retragere, zîmbi.

— Tot mai vrei o ambulanta? întreba el încet. Pentru ca Sullivan nu raspuse, adauga:

— Dupa cum vad eu ca stau lucrurile, cel mai bine ar fi sa-ti dai demisia.

Celalalt barbat își încrunta sprîncenele sovaitor.

— Sau poate preferi sa te dau eu afara?

— N-ai cum sa ma concediezi, rosti Sullivan pe un ton agresiv, dar mai putin sigur ca înainte. Avem un sindicat care spune...

Din nou O'Donnell îl întrerupse:

— Ai un sindicat care spune ca ai voie sa bei în timpul programului?

— Eu niciodata..., începu el sa zica.

— Tu chiar ma crezi idiot, Sullivan? replica O'Donnell. Chiar ai senzatia ca nu simt rasuflarea ta împutita?

Sullivan se dadu un pas înapoi, dar maistrul veni si mai aproape de el.

— Tu chiar crezi ca nimeni de aici nu stie ce ai, de fapt, în termosul ala al tau?

Clatina din cap cu tristete.

— E si-asa o prostie sa bei la serviciu, daramite sa mai si crezi ca nimeni nu baga de seama. Uite cum o sa facem: îti iei frumusel lucrurile

si pleci de pe santier chiar acum si cu asta am terminat. Si sa nu-ti imaginezi ca o sa te mai angajeze cineva în orasul asta, pentru ca o sa am eu grija sa nu se întîmple asa. Esti mult prea periculos ca sa stai prin preajma altora.

— Nu poti sa faci asa ceva, scînci Sullivan. Sindicatul...

— Daca nu, mergem la sindicat si le povestim toata tarasenia, rosti O'Donnell, cuvintele lui reducîndu-l la tacere pe celalalt, desi nu ridicase tonul. împreuna. Sau, si mai bine, luam toata echipa cu noi.

Se uita spre oamenii care priveau linistiti confruntarea.

— Ce ziceti, baieti? Vreti sa va duceti la sindicat sa-i luati apararea amicului vostru Sullivan? Nici unul dintre ei nu raspunse, si cînd Marty Sullivan îsi muta privirea de la unul la altul, fie dadura din cap, fie plecara de lînga el, fie se apropiara de maistrul lor.

— O s-o rog pe Rebecca sa-ti faca lichidarea chiar acum, Sullivan, spuse O'Donnell.

Dar Marty Sullivan se pregatea deja sa plece.

— Sa te ia dracu', O'Donnell, tipa el, alcoolul din sînge atîtîndu-i si mai tare furia care clocotea în el.

Tu ai senzatia ca o s-o frec aiurea în timp ce curva aia încearca sa se dumireasca ce înseamna munca adevarata?

în hata geaca si sufertasul si porni spre iesirea santierului, între-bîndu-se care era locul cel mai apropiat unde ar fi putut sa bea ceva.

CAPITOLUL 3

Myra Sullivan se îndrepta de spate, apăsându-si cu mîna stînga coloana ca sa-si mai aline durerea. Începuse sa simta arsurile imediat dupacina, dar refuzase sa le dea atentie pîna nu terminase toata treaba.

Pe masura ce durerea se raspîndise mai întîi spre solduri, apoi pîna în genunchi, continuase sa repete în tacere zicala preferata a Parintelui Raffaello: „Durerea este rasplata pentru o munca bine facuta”. Pîna astazi nu întelesese niciodata pe deplin ce însemnau cuvintele acelea contradictorii la prima vedere; la urma urmei, cum sa fie durerea o recompensa? Dar acum, în timp ce privea podeaua sclipitoare din bucataria casei parohiale, pricepu perfect sensul ascuns al cuvintelor si clatina din cap multumita. Nu se zarea nici o urma de murdarie pe galbenul aprins al gresiei lucioase si nici cea mai mica pata pe santuletele de ciment dintre placi. Îsi petrecuse ultimele trei ore stînd în genunchi si în palme, frecînd peste tot cu zeci de înalbitori si detergenti. Ofta adînc si arunca lacosul de gunoi de sub chiuveta periuta de dinti pe care o folosise ca sa curete fiecare centimetru pîna cînd înlaturase orice urma demucegai. Mîine se va ocupa de bufet, dar cel putin va putea sta în picioare. În timp ce admira rezultatele muncii sale, durerea din oase se mai potoli si-si aminti din nou motoul Parintelui Raffaello. Desi corpul eichinuit se razvratea, sufletul i se umplu de satisfactie. Apoi, uitînduse la ceas, se posomori la loc. Era deja cinci si-un sfert. Daca nu segrabea, nu va termina la timp mîncarea pentru Marty, si-atunci n-ar mai fi contat nimic din ce ar fi avut de spus Parintele Raffaello — nar mai simti nici un strop de multumire toata noaptea.

Strînse iute sticlele cu detergenti, le baga în galeata si le duse la subsol. Dupa aceea parasii casa, cobori treptele de la intrare,

traversacurtea interioara si se strecura printr-o gaura din gardul viu ce dadea chiar în spatele unui duplex a carui fatada se gasea în strada următoare. Partea în care ea, Marty si Angel locuiau era destul de înghesuita, dar cel puțin si-o puteau permite din punct de vedere financiar. Sau mai bine zis si-o puteau permite daca Marty se ducea la serviciu. Când el nu avea de lucru — o situatie des întâlnita în ultima vreme —, trebuia sa se ocupe de casa parohiala ca sa mai aduca un ban în casa. În clipa în care baga cheia în usa din dos, Myra se mustra în sinea ei pentru ceea ce gândise despre Marty. La urma urmei, muncea pentru Jerry O'Donnell de aproape trei luni si, dupa toate probabilitatile, își va pastra slujba cel puțin un an de zile sau poate chiar mai mult.

„Socoteste-ti darurile de la Dumnezeu", auzi în cap vocea soptita a Parintelui Raphaelo.

Cheia se întepeni în broasca și exact atunci telefonul începu să sune, iar cuvintele ce-i venira pe buze nu semanau deloc cu nistemultumiri aduse marinimiei Celui de Sus. Le alunga cât putu de repede din minte, încercînd să nu mai pacatuiască și mai mult decît ofacuse deja.

Apasa nervos clanta de cîteva ori, apoi începu să bata cu putere. Un moment mai tîrziu, o vazu prin fereastra pe Angel, care aparu lîngausa ce despartea bucataria de sufragerie. Fiica ei ezita puțin, ca și cum nu era în stare să se hotarască ce este mai important, telefonulsau mama ei. Apoi apuca receptorul, ridicînd neajutorata din umeri. Imediat după aceea, lasa telefonul pe masa de la bucatarie și serepezi să deschida usa.

— E matusa Joni, îi spuse Angel, în timp ce Myra se chinuia să scoata cheia întepenita.

O lasa pe fiica ei să continue aceasta treaba și, uitîndu-se la ceas să vada cît timp mai e pîna cînd vine Marty acasa, Myra ridică receptorul:

— Joni? E ceva important sau pot să te sun eu mai tîrziu?

— Am gasit o casa pentru voi, raspuse Joni Fletcher, smulgîndu-i un oftat adînc surorii ei mai mici. Asculta-ma, te rog, și nu te ambala, da? Și orice-ar spune Parintele Raphaelo, să stii că nu sînt Satana, trimis special să te ispitească!

— N-a zis niciodata așa ceva despre tine, spuse Myra, deschizînd frigiderul ca să verifice proviziile. Zgîrcenia e un pacat într-adevar, dar de cîte ori trebuie să-ti repet că nu ne permitem o casa?

Pentru că nu găsi nimic din ce ar fi putut să-i placă sotului ei, închise frigiderul, împingînd usa cu soldul.

— Acum aproape ca nu mai avem nici un... îi picara ochii pe Angel, care încerca sa scoata cheia din broasca.

— Scuza-ma un moment, Joni. Acoperind receptorul cu mâna, spuse:

— Adu de jos un detergent WD-40. Vezi ca e în dulap, chiar lângă masina de spalat.

Dupa ce Angel disparu pe scarile ce duceau la subsol, Myra își îndrepta din nou atentia spre sora sa.

— Iarta-ma, dar nu voiam ca Angel sa se îngrijoreze. înțelege ca nu dispunem de bani pentru o casa, Joni. Tu ne tot gasesti case, iar eu continuu sa îți spun ca nu mai avem aproape nimic în banca si...

— Dar nu va trebuie foarte multi! Nu de data asta! Iar casa este perfecta! Are trei dormitoare... Se opri brusc când Myra izbucni într-un râs vesel.

— Ce ti se pare asa amuzant la o casa cu trei dormitoare care costa numai optzeci si cinci de mii de dolari? întreba ea pe un ton rece când Myra se potoli.

— Nu te supara pe mine ca am râs, spuse Myra. Dar ai idee câte case mi-ai descris ca fiind „perfecte”?

Parerea mea e ca trebuie sa mai gasesti niste adjective noi. în cazul nostru, s-ar potrivi mai bine cuvinte de genul „confortabila”, adica „mica” si „fara îmbunatatiri”, adica „o darapanatura”.

— Optzeci si cinci de mii, repeta Joni, în timp ce Angel se întorsese cu bidonul de WD-40. Si e posibil sa mai lase la pret. Mult. Amîndoua stim ca Marty poate sa repare orice daca-si pune în minte, atîta vreme cât...

Se opri brusc din nou, dar ultimele doua cuvinte - „e treaz” — se materializara foarte clar, ca si cum Joni le-ar fi rostit cu voce tare.

— Nu-i nimic, Joni, zise Myra cînd vazu ca tacerea care se lasase tindea sa devina stînjenitoare. Nu e cazul sa ne ascundem dupa deget.

Partea proasta e ca ai dreptate — si în ceea ce ai spus, si în ceea ce nu. Daca ar vrea cu adevarat, Marty ar putea sa puna la punct si cea mai nenorocita casa din lume.

— Myra, crede-ma, asta este o ocazie unica!

Myra tacu, rumegînd vorbele surorii ei. Joni o suna întruna de mai bine de un an de zile și chiar se dusese de vreo două ori să vada niște locuri. Dar casele pe care și le puteau permite ei — presupunînd că îndeplineau condițiile pentru credit — erau chiar mai dezastruoase decît duplexul în care locuiau acum. Iar cele pe care Joni le descrisese ca fiind „perfecte” se dovediseră prea scumpe și nu meritaseră deranjul unei deplasări pîna acolo, mai ales că era convinsă că ar fi apucat-o invidia la vederea lor.

— Ce rău poate să-ți faci dacă arunci o privire, spuse Joni, parca sesizînd sovaiala lui Myra.

Aceasta se întrebă de cîte ori rostise aceleși cuvinte în fața unor cumpărători care ezitau, doar că să le vînda cîteva ore mai tîrziu casa

respectivă, indiferent dacă ei și-o puteau permite sau nu. Nu numai perseverența o transformase pe Joni într-un agent imobiliar plin de succes; ea avea, de asemenea, o abilitate stranie de a simți și de a-i oferi în final clientului exact ceea ce căuta.

— Nu știu, oftă Myra. Pur și simplu am senzația că nu e momentul cel mai propice.

— Ba da, este, o asigură Joni Fletcher. Bag mîna-n foc. Tu știi doar că am un al șaselea simț care-mi spune că asta este casa potrivită, la un pret convenabil. Îți garantez că este perfectă pentru voi. Nu e mare, dar...

— O să mă gîndesc, bine? o întrerupse Myra, știind că dacă se porneste, sora ei nu se va mai opri din vorbit decît după douăzeci de minute. Trebuie să-i fac ceva de mîncare lui Marty.

— în regula, consimți nemultumita Joni. Dar dacă nu mă suni mâine dimineața să-mi zici când vii, te avertizez de pe acum, o să te înnebunesc de creieri!

— De parca pîna acum ai făcut altceva! i-o taie Myra, închizînd telefonul înainte ca sora ei să apuce să mai adauge ceva.

Cotrobaia prin camera ca să gasească ceva de mîncare și își dorea ca macar o dată să-și calce și ea pe inimă și să gatească niște fripturi de ziua lui Angel, cînd o auzi pe fiica ei scotînd un strigat supărat.

— Nu vrea să iasă? întrebă Myra, cu spatele la ea.

— Eu... am rupt-o, bolborosi Angel cu vocea tremurînd. Tată o să... Myra se întoarse și se repezi spre fiica ei, luîndu-i din mîna capatul rupt al cheii.

— Tatal tău n-o să facă nimic, îi promise ea. O să chem un lacatus și...

Se opri cînd văzu că Angel tremura din toate încheieturile și lacrimile începuseră să-i curgă siroaie pe obraji.

— Pentru Dumnezeu, Angel, nu plînge! E doar o nenorocită de cheie — nu e sfîrsitul lumii.

— Nu, nu de-asta..., rosti fata, înecată în hohote de plîns. Dar... Vocea îi pieri din nou, apoi se arunca în bratele mamei sale, vorbele curgîndu-i într-un torent de neoprit.

— Nu sînt în stare să fac nimic cum trebuie! Și n-am nici un prieten, și sînt grasă și urîta, și-mi urasc viața! Pur și simplu o urasc!

— N-ai voie să vorbești așa, îi spuse Myra, fortînd-o pe Angel să se uite în ochii ei. Tu nu ești grasă și mulți oameni te iubesc.

— Cine? se burzului Angel, lipindu-se de pieptul mamei sale.

— Eu, tatal tău, matusa Joni și unchiul Ed și... copiii... își înghiti cuvintele și simți mușchii fiicei ei cum se încordează, ca și cînd nu ar fi vrut ca mama ei să adauge ceva.

— Si prietenii tai? întreba ea. S-a întâmplat ceva la scoala astazi? Angel se smulse din îmbratisare, clatina din cap cu amaraciune

si-si sterse lacrimile cu mîneca de la pulover. Ce rost ar fi avut sa-i povesteasca ce se întîmplase, cînd mama ei nu voia sa priceapa ca nu are nici un prieten?

— Ce este, Angel? insista Myra. E în regula... mie poti sa-mi spui. Sînt mama ta.

Dar fata se multumi sa dea din nou din cap.

— Nu s-a întîmplat nimic, rosti ea apasat. Ma simt de parca... Tacu, apoi ridica din umeri: — O sa fiu bine.

Usa de la intrare se trînti si îl auzira pe Marty strigînd-o pe Myra. Angel își musca buza.

— Aranjez eu masa, spuse ea, si, cînd tatal ei intra în camera cîteva clipe mai tîrziu, fata scotea deja vesela din sertarul de lînga chiuveta.

— Mi-am dat demisia, anunta Marty Sullivan, cu chipul rosu si vocea îngrosata de paharele de alcool baute înainte sa ajunga acasa.

— N-o sa mai lucrez pentru javra aia de O'Donnell!

La auzul vorbelor lui, Myra Sullivan simti ca se prabuseste. Sotul ei era beat din nou.

Sotul ei fusese concediat din nou.

De data asta însa, avea dubii mari ca va mai gasi vreo slujba, pentru ca era ferm convinsa ca Jerry O'Donnell era ultimul dintre oamenii din Eastbury care i-ar mai fi acordat o sansa lui Marty Sullivan. Poate ca, la urma urmei, venise vremea sa discute serios cu Joni.

CAPITOLUL 4

Seth Baker era atît de concentrat asupra ecranului de la calculatorul sau, încît la început nu-l auzi pe tatal lui ciocanind la usa. Imaginea care îi captase atenta de aproximativ zece minute era una dintre sutele de fotografii pe care le facuse în ziua aceea — ratacind mult timp prin Roundtreedupa orele de scoala — cu ajutorul camerei digitale pe care i-o daruise mama lui de ziua sa de nastere, cu o saptamîna în urma.

— O camera? bombanise tatal lui cînd Seth rupsesse hîrtia în care era înfasurata cutia. Pentru Dumnezeu, Jane, are cincisprezece ani! Ce sa faca el cu o camera?

— Tot ce stiu este ca el si-a dorit una, replicase mama lui. Nu l-am întrebat si de ce.

Apoi se întorsese spre el și îi zîmbise, dar era același fel de zîm-bet pe care îl mai afisase de un milion de ori înainte, cînd se prefacea ca este interesată de ceva anume și, în realitate, nu era deloc.

— Am cumpărat ce trebuia? Am luat-o pe cea mai scumpă pe care am găsit-o.

Seth încuviințase din cap ca să-i facă pe plac.

— E super, spusese el, deși nu apucase să-i arunce nici măcar o privire.

Dar în noaptea aceea a citit broșura cu instrucțiuni și a ajuns la concluzia că, într-adevăr, camera era extraordinară. Cea mai mare

problema era că, în ciuda faptului că pozele puteau avea o rezoluție foarte mare, cardul de memorie nu avea suficient spațiu și stoca numai opt fotografii cu rezoluție maximă. În timpul scolii de vară urmărise un curs de fotografie și de atunci făcea zeci de poze în fiecare zi.

Tatăl lui își exprimase nemulțumirea imediat.

— Pentru Dumnezeu, Jane, sarise el cînd mama lui îi povestise despre curs. De ce ar vrea să-și petreacă vacanța de vară într-o camera obscură? Ar trebui să iasă afară și să joace base-ball cu prietenii lui.

Seth nu comentase nimic, știind că era inutil să încerce să-i explice că detesta base-ball-ul, că să nu mai vorbim că nimeni nu voia să se

joace cu el. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăceau la fotografie: în camera obscură nimeni nu îi verifica activitatea, nimeni nu

alegea echipe și nimeni nu tipa la el că nu este bun la sport — un aspect pe care toată lumea pare să bata moneda mereu.

De cînd se

stia el pe lume, fusese întotdeauna pe ultimul loc când se formau echipele de fotbal sau de base-ball si, desi stia sa înoate puțin, nu se descurca mai deloc si, cu toate ca putea sari de la trambulina mica, trambulina cea înalta îl îngrozea atît de tare încît nici macar nu reusea sa urce scara pîna acolo. Ori de cîte ori arunca cineva o minge de fotbal spre el, se împiedica si de fiecare data când juca base-ball, rata toate loviturile cu bîta. însa în camera obscura era singur cu fotografiile lui si nimeni nu astepta momentul în care va gresi. Din clipa în care developase primul lui film de 35 de milimetri, anul trecut în iunie, iar profesorul sau se declarase multumit, spunîndu-i ca „nu sînt rele deloc”, devenise dependent. Toata vara își cheltuisse economiile cumparînd filme si în fiecare saptamîna petrecuse ore întregi în încaperea de la subsolul

liceului, dezvoltând poze, pe care le marea și le decupa, după bunul plac.

Partea amuzantă era că, pe măsura ce făcea tot mai multe fotografii, descoperirea că îi place din ce în ce mai tare să vadă lumea prin obiectiv. Dar cantitatea de film care trebuia cumpărată devenise o problemă. Apoi, cu o lună înaintea zilei sale de naștere, profesorul lui îi oferise o soluție. În timp ce se uitau peste cele trei role de film pe care le făcuse Seth în weekend, domnul Feinberg clatina din cap și îi spuse:

— Mai bine ți-ai lua o cameră digitală, Seth. În ritmul în care fotografiezi tu, o să fie nevoie să faci împrumut la bancă doar ca să-ți cumperi filmele.

Așa că atunci când se apropiase aniversarea zilei sale de naștere, ceruse o cameră digitală, iar mama lui îi îndeplinsese dorința.

Singura lui problemă se dovedise a fi memoria insuficientă a camerei, care îl obliga să reducă la minim rezoluția, astfel încât să sporească numărul pozelor și să le refotografieze pe cele bune la o rezoluție mai înaltă.

Până astăzi, se descurcase binisor. Dar în timp ce se întorcea de la școală, fotografiase niște case vechi din Roundtree, și, când ajunsese acasă și le descărcase pe calculator, văzuse că o parte dintre ele nu ieșiseră cum trebuie și că lumina nu era potrivită. Dar se aștepta la asta și știa că se putea întoarce acolo în orice zi ca să le refacă pe cele bune la o rezoluție mai potrivită. Poza vechii case de la BlackCreek Crossing¹ îi dădea cele mai mari batai de cap.

Când afisase imaginea ei pe monitor, observase ceva în neregulă la una dintre ferestrele de la etaj. Deși casa era centrată corect, fereastra respectivă nu era focalizată. Cum se putea oare? Privi de aproape, pentru că nu era foarte sigur ce

se întâmplase. Poate ca nufusese focalizata; poate era doar o umbra sau o reflexie. Dar soarele nu stralucea în fata casei si, chiar si-asa, de unde sa apara o umbra?

Iar daca era o reflexie, atunci aceasta ar fi trebuit sa reflecte un lucru din afara casei. Dar ce?

Seth se juca o vreme cu poza, folosind toate comenzile din programul în care lucra de obicei, mai întâi aducând în prim-plan fereastra, apoi încercând sa dea o claritate mai mare imaginii prin sporirea contrastului. Dar indiferent de ceea ce facea, zona ferestrei nu se focaliza sinu devenea mai clara. Nu ca restul fotografiilor ar fi fost perfecte, dar, în ciuda rezolutiei slabe, claritatea lor era suficienta pentru ovizualizare buna pe ecran. Era posibil ca si pe hîrtie sa iasa foarte bine daca nu încerca sa le faca mai mari de 9/13; la

' „Rascrucea de la Pîriul Negru" (n.tr.) urma urmei, nici nu difereau atît de tare de nenumaratele fotografii dezvoltate dupa filmele de 35 de milimetri, pe care le scosese înainte dea primi camera digitala. Se chinuise sa mareasca doar cîteva dintre ele. Dar pe film, daca ar fi gasit ceva similar cu ceea ce se vedea acum în fotografia casei de pe strada Black Creek, ar fi putut sa o mareasca pîna cînd ar fi stiut exact cu ce avea de-a face, în loc sa obtina sute de pixeli care nu reprezentau nimic concret.

Seth începu sa schimbe culorile, sperînd ca imaginea ar putea deveni mai clara daca ar fi alb-negru. Atunci se auzi cea de-a doua ciocanitura la usa — mai puternica decît prima — si tresari. Usa se deschise si tatal lui intra în camera.

Privirea lui Blake Baker se întuneca.

— Ce naiba faci aici? se rasti el.

— Lucrez la niste poze.

— Lucrez la niste poze, repeta tatal lui cuvintele pe un ton batjocoritor. Ce fel de poze? Se apropie de calculator si Seth observa suspiciunea din ochii lui.

— Niste case, mai adauga el.

— Case? Pentru Dumnezeu, Seth! Ai cincisprezece ani! Ce faci cu pozele unor case?

Seth nu raspunse nimic, stiind ca orice ar fi zis ar fi fost oricum gresit.

— Chad Jackson si cîtiva prieteni de-ai lui sînt pe strada, joaca softball. De ce nu esti si tu cu ei?

— Dar eu lucrez la pozele mele, începu Seth, însa tatal lui îl întrerupse.

— S-a terminat cu asta, spuse el, întinzându-se si oprind calculatorul, în timp ce Seth privea neajutorat cum imaginile lui salvate dispar de pe monitor, tatal lui îi porunci:

— In clipa asta te duci afara si bati mingea cu prietenii tai ca un copil normal, ne-am înteles? Seth simti cum ochii încep sa-i arda în cap si-si musca buza.

— Ne-am înteles? repeta tatal lui.

Perfect constient ca n-avea nimic de câstigat daca începea sa se certe cu el, Seth se ridica si o lua pe scari în jos, cuvintele tatalui sau rasunându-i înca în minte:

„... Bati mingea cu prietenii tai...”

Oare tatal lui nu stia ca el nu are prieteni?

„... Ca un copil normal...”

Asta gîndea tatal lui despre el? Ca nu este normal? Doar pentru ca nu semana cu ceilalti copii însemna ca nu e normal? Seth își lua geaca din cuierul de linga usa si iese afara. Dar, în loc sa încerce sa intre si el în jocul copiilor din fata casei familiei Jackson, porni în directia opusa.

Daca se grabea, mai prindea putina lumina din dupa-amiaza târ-zie, ca sa vada ce era în neregula cu fereastra vechii case de la Black Creek

Crossing fotografiate cu camera lui digitala.

— Spune-mi ca glumesti, gemu Zack Fletcher, fixînd-o pe mama lui cu o privire întunecata.

Copanul prajit de la KFC pe care tocmai îl ducea spre gura tremura vizibil. Expresia de pe chipul lui era un amestec de neîncredere si ceva ce semana cu panica.

— Te rog, mama, spune-mi ca glumesti. — De ce-

as glumi? continua Joni
Fletcher.

În capatul celalalt al mesei, Ed se opri și el din mâncat și, deși fata lui era complet inexpressivă, ochii lui goliti de orice sentiment o anuntau că împărtășește lipsa de entuziasm a fiului sau cu privire la vestea pe care tocmai le-o daduse. — Nu înțeleg de ce ești așa de surprins, adăuga ea, hotărându-se să se concentreze mai întâi asupra lui Zack. Nu e o noutate că eu și matusa Myra discutăm despre mutarea lor aici de ani de zile. Iar casa e perfectă pentru ei — exact ceea ce cautau.

Zack își dadu ochii peste cap cu disprețul tipic al unui adolescent de șaisprezece ani care descoperise recent că părinții lui habar n-au despre nimic. Clatinându-și capul a dezgust, își îndreptă din nou atenția spre puiul din farfurie.

Ed, pe de altă parte, considera că trebuie să răspundă în numele celor doi bărbați din casa:

— Din câte știu eu, ei nu și-au căutat o casa niciodată, spuse el. Eu am senzația că tu ai fost singura care și-a bătut capul cu așa ceva.

— Dacă ai uitat cumva, eu sînt agent imobiliar, da? îi aminti Joni. E treaba mea să vad tot felul de case și să le gasesc proprietarii potriviți.

— N-ar fi mai bine să le potrivești cu niște oameni care chiar își caută o casa? întrebă Ed. Și care își pot permite?

Joni ignora prima întrebare:

— Și-o pot permite pe cea găsită de mine astăzi.

— Îmi imaginez cam ce fel de casa e, rosti Zack acru. Macar unchiul Marty are și el o slujbă?

— Tu ai? i-o taie imediat Joni, fixându-și fiul cu privirea aceea care pîna mai acum un an l-ar fi redus la tăcere.

Zack se mulțumi doar să ridice din umeri.

— Am doar saisprezece ani, mama, sau ai uitat? Ce vrei sa fac, sa ma las de scoala?

— Când eram de vârsta ta, eu si tatal tau..., începu Joni, dar Ed o întrerupse.

— Când eram de vîrsta lui, nici ai mei, nici ai tai nu aveau nici macar o oala de noapte. De-aia munceam, ti-aduci aminte? Daca voiambani, trebuia sa ni-i cîstigam singuri. — Un lucru care nu ne-a facut nici un rau, replica Joni. Ed își arcui sprîncenele.

— Si amîndoi am hotarît sa depunem toate eforturile pentru a face în asa fel încît copiii nostri sa nu treaca prin aceeasi situatie.

Cuvîntul amîndoi fusese subliniat suficient de tare ca s-o irite pe Joni.

— Poate ne-am înșelat, sugera ea.

— Poate, o aproba Ed pe un ton binevoitor, în contrast cu expresia de pe chipul lui. Dar nu despre asta discutam. Asa ca n-ar fi mai bine sa ne povestesti despre casa care ti se pare tie ca ar fi un camin perfect pentru sora ta si...

Ezita un moment, aruncînd o privire spre Zack, si Joni îl vazua cum se pregateste sa-si cenzureze fiecare cuvînt pe care avea sa-l rosteasca.

— Si pentru cumnatul tau, termina el în cele din urma.

— Hai, mai tata, spuse Zack, cu un rînjet larg. Saptamîna trecuta cînd am fost la pescuit, nu i-ai zis deloc asa.

Joni își înclina capul, înfruntînd privirea baiatului ei.

— Nu mai spune? Si-atunci, cum îi zicea tatal tau, sa stiu si eu?

— Fiul de doi lei al unei..., începu el, dar mama lui îl întrerupse:

— Gura, Zack!

— Iisuse, mama, se plînsa Zack. Eu n-am facut altceva decît sa-ti repet ce-a spus tata. De ce nu te iei de el?

— Pentru ca el nu are saispnezece ani, riposta Joni. Se uita spre sotul ei.

— Ȧți recomand sa fii mai atent cu limbajul pe care-l folosesti. Ed Fletcher Ȧsi dadu ochii peste cap si Joni simti cum o apuca furia.

— Daca as vorbi despre sora si despre cumnatul tau Ȧn felul Ȧn care vorbești tu despre ai mei, n-ai accepta nici macar o secunda.

— Sora mea e asistenta, iar sotul ei este doctor, raspunse taios Ed. Ceea ce Ȧi plaseaza ceva mai sus decȦt menajera unei case parohiale si nevrednicul ala de betivan, care e barbatu-sau.

— UrȦt din partea ta sa spui asa ceva, rosti furioasa Joni, care simti cum i se face stomacul ghem. Ȧsi Ȧmpinse scaunul Ȧnapoi, foamea disparindu-i brusc.

— Daca se vor hotarȦ sa se mute Ȧn Roundtree si vor cumpara casa de la Black Creek Crossing, sper ca Ȧti vei tine gura. Ȧsi Ȧndrepta atentia spre Zack.

— CȦt despre tine, sper sa ai grija de verisoara ta, Angel, pe care vreau sa le-o prezinti tuturor prietenilor tai.

Zack Ȧsi Ȧmpinse si el, la rȦndul lui, scaunul Ȧn spate, sarind Ȧn picioare, cu o expresie furioasa pe chip. Era aproape cu un cap mai Ȧnalt decȦt ea — incredibil cȦt de repede crescuse Ȧn ultima vreme.

— Angel? tipa el, mȦnia schimonosindu-i trasaturile frumoase. De ce trebuie sa am eu grija de ea? E o... — Sa nu Ȧndraznesti! Ȧi porunci Joni, ridicȦnd o mȦna, ca si cum ar fi vrut sa blocheze cuvintele pe care urma sa le rosteasca Zack.

Se uita cȦnd la Ed, cȦnd la fiul ei.

— Cred ca a venit vremea sa va obisnuiti amȦndoi sa vorbiti frumos despre alte persoane, asa cum v-ar placea voua ca si ceilalti sa discute despre voi.

— Oh, Sfinte Sisoie, gemu Zack. Ma duc sa-mi iau o pizza, rosti el apasat si dadu sa iasa din camera.

Joni sari si ea în picioare.

— Tinere, nu ti-a permis nimeni sa pleci de la masa!

Zack o ignora însa si o clipa mai târziu îl auzi trântind usa de la intrare.

— Ai de gând să-l lași să plece așa? întrebă ea, răsucindu-se spre sotul ei.

— Ei, haide, Joni, liniștește-te! spuse Ed Fletcher, întinzându-se spre cutia cu pui prajit și luându-și o bucată. Când o să se potolească, o să vină înapoi.

— Și tu chiar ai de gând să-l lași să-mi vorbească în felul asta? Ed ridică din umeri.

— Și ce-ai vrea să fac? Să-l lovesc, așa cum făcea întotdeauna tata cu mine?

Joni era pe punctul de a-i răspunde, dar se răzgîndi și se așeză la loc pe scaun.

— Normal că nu mă aștept să dai în el, replică ea. Dar nu cumva sînt singura de pe aici care consideră că se întinde mai mult decît îi este plapuma?

— Draga mea, trebuie să recunoști că are și motive, cu picioarele alea lungi ale lui, se hlizi Ed, și Joni, luată prin surprindere, izbucni în rîs.

— Doamne, ofta ea, voi doi o să mă bagați în mormînt.

— Dacă sora ta chiar se va muta aici, bărbații din casa asta nu sînt singurii care vor trebui să-și controleze limbajul, observă Ed. Din cîte îmi amintesc eu, nici Sora Myra nu prea suportă să iei numele Domnului în van.

— Nu-i mai spune Sora Myra, mormăi Joni. Că doar nu e calugarita.

— Nici o calugarita din lume nu s-ar mărita cu unul ca Marty Sullivan. El e mai degrabă genul care le face pe femei să intre la mănăstire.

Ridicîndu-se de pe scaun, Ed ocoli masa și se aplecă peste sotia lui, mîngîindu-i ceafa cu vîrfurile nasului. — Știi că avem toate șansele ca Zack să nu se întoarcă acasă decît peste vreo

doua ore bune, sopti el ragusit. Daca nu mai esti suparata pe mine...

Vocea lui se stinse în mod sugestiv, apoi începu sa o muste de ureche în felul acela care o înnebunea întotdeauna. Ed simti mai întâi cum opune rezistentă, dar imediat Joni se cutremura de placere.

— Hai sa mergem sus, sopti el.

O ora mai târziu stateau încolaciti unul în bratele celuilalt, Joni odihnindu-si capul pe pieptul lat al lui Ed. în timp ce degetele lui o mângâiau încet pe par si pe ureche, exact asa cum îi placea ei, Joni spuse:

— Îți mai amintesti ca ai promis sa-i dai lui Marty o slujba, daca se muta aici, nu-i asa?

— Of, Iisuse, gemu Ed, exagerînd intentionat. Dar asta se întîmpla acum cîtiva ani buni! Doar n-ai pretentia sa ma tin de cuvînt, nu?

— O promisiune ramîne o promisiune, spuse Joni, lipindu-se si mai tare de el si plimbîndu-si degetele pe coapsa goala a sotului ei.

— Nu-i corect, protesta Ed. Nu-i corect deloc.

Dar cînd ea se rasuci peste el si-l saruta, își dadu seama ca nu mai avea importanta daca era corect sau nu.

CAPITOLUL 5

Seth Baker privea spre casa de la Black Creek Crossing care fusese cladita cu peste trei sute de ani în urma, concentrîndu-se mai ales asupra ferestrei de la etaj ce iesise neclar în fotografia facuta cîteva ore mai devreme. Acum, în lumina palida a amurgului, parea perfect normala; o fereastră obisnuita, ce nu era cu mult diferita de cele ale caselor vecine. Nu ca ar fi existat prea multe. Desi adresa actuala era pe strada Black Creek, la numarul 122, nu erau prea multe cladiri în jur.

Toată lumea din oraș îi spunea acesteia „casa de la răsucruce”; se presupunea ca aici traise proprietarul bacului, pe vremea cînd rîul era prea lăsi prea adînc pentru a fi traversat de carutele trase de cai. În spatele ei se vedea o carare ce ducea prin pădure exact acolo unde erarăsucrucea și unde cîtiva busteni putrezi de pe marginea albiei sugerau un posibil loc de acostare pentru bac.

Strada Black Creek nu era decît un drumeag ce nu fusese niciodată complet modernizat de-a lungul celor trei sute de ani — unul dintre motivele pentru care Seth Baker îl considera unul dintre locurile lui preferate. Zona avea o frumusețe aparte, cu pădurea deasă și rîulețul care serpuia ușor prin mijlocul ei. Dar ceea ce era și mai important, foarte puțini oameni locuiau în preajma și nici una dintre familii nu

avea copii de vîrsta lui. Cînd se juca de-a lungul malurilor pîrîului sau explora tufisurile dese ale padurii de artari, nu se simtea niciodatasingur. Încă de la gradinita — si poate chiar si mai de dinainte —, Seth simtise ca nu se poate integra, ca, în mod inexplicabil, este diferitde ceilalti copii.

Nu-l ajutase deloc faptul ca fusese întotdeauna atît de timid încît trebuia sa faca eforturi considerabile ca sa intre în vorba cu cineva.

Si nici faptul ca întotdeauna fusese mic de înaltime — marea majoritate a fetelor din clasa lui erau mai înalte decît el.

Si nici faptul ca detesta sportul.

Pe cînd ceilalti copii jucau fotbal, soccer, softball si hochei, mai întîi în Liga de la gradinita, pe urma în Liga celor mici, apoi în echipele dela scoala, el se juca singur. În lunile de iarna, se cufunda în lectura cartilor de la biblioteca Carnagy. Cunostea împrejurimile ca pe propriilebuzunare — unde se aflau cele mai bune locuri de înotat, unde se ascundeau pastravii, care erau stîncile preferate ale testoaselor în zileleînsorite.

Obisnuia sa prinda broaste de balta, testoase, mormoloci si orice varietate de peste ce salasluia în apele rîului, dupa care le luaacasa si le crestea în acvarii speciale. Odata, dusesese un vas emailat în spatele curtii, îl umpluse cu apa de rîu si alge verzi, dupa carepusese în el mormoloci si asteptase ca acestia sa se metamorfozeze în broaste. Nu crezuse nici o clipa ca va dura atît de mult, de vremece deja le dadusera picioarele cînd îi prinsese, dar doua luni mai tîrziu, spre sfîrsitul verii, acestia nu se schimbaseradeloc. Hotarî sa-iduca înapoi la rîu, pentru ca era foarte clar ca vasul fusese încă de la început prea mic pentru ei.

Sigur ca stia despre crima din vechea casa de la rascruce — toata lumea din oras stia. Auzise si el povestile despre barbatul

care-siomorîse nevasta si fiica, dar el credea ca sînt doar niste basme de adormit copiii. Cînd Chad Jackson îi spusese prima data ca barbatulînnebunise si-si ucisese sotia si ca toti care locuisera apoi acolo se tacanisera la rîndul lor, Seth o întrebbase pe mama lui daca eraadevarat ce aflase.

Ea izbucnise în rîs cînd îi repetase povestea lui Chad si îi spusese lui Seth ca oamenii raspîndeau povesti legate de casa dintot-deauna sica nu trebuia sa le bage în seama.

Dar Seth se dusesse pe strada Black Creek chiar a doua zi si se asezase exact în locul în care statea acum si studiasse mult timp casa depeste drum.

Desi parcela pe care era ridicata nu putea fi considerata una foarte mare — daca avea o jumătate de acru —, nici pe celelalte parcele dinapropiere nu existau alte case. De fapt, pe toata strada nu se vedeau decît cinci case.

Toate erau vechi, dar Seth stia ca la rascruce era cea mai batrîna. Mica si patrata, casa nu avea veranda — doar un pridvor ama-rît, acoperit cu o marchiza urîta din metal. La ferestre se zureau obloane, dar erau atît de ponosite încît cu siguranta nu mai puteau fi închise.

Nu avea nimic special. Era doar o casa veche, simpla, fara nici un detaliu arhitectonic deosebit. Nu semana deloc cu vilele imense sifrumoase în stil colonial, georgian si victorian de pe strada Prospect sau cu versiunile mai marunte cu acelasi tip de arhitectura careumpleau strazile din Roundtree. Dar casa aceasta — si ceea ce se întîmplase între peretii ei — îl fascina în mod ciudat pe Seth si, an dupa an, nu se putea abtine sa nu vina aici si sa priveasca cladirea aceasta obisnuita, ca si cum ceva din structura ei ar fi putut explica tragicele evenimente ce se petrecuseraînauntru. Casa în sine nu parea sa fie fericita — daca se poate spune asa ceva —, iar acum, cînd mai avea si

tablita aceea cu „De vânzare”, înfipta în gradina neîngrijita din fata, Seth aproape ca-i simtea tristetea.

Era trista, dar înfatisarea ei nu diferea cu nimic fata de zilele trecute.

Iar fereastra de la etajul al doilea nu avea nimic neobisnuit.

Nimic, cu exceptia fetitei ucise care traise odata în spatele ei. îsi scoase camera din buzunarul de la geaca si mai facu niste fotografii în lumina palida a serii. într-una dintre ele, o raza de soarestralucitoare îsi facuse loc printre ramurile artarilor si surprinsese perfect fereastra de la etaj. Daca facuse corect poza, aceasta ar fitrebuit sa contina macar partial o reflexie a soarelui care apunea.

Cînd seara se lasa de-a binelea, Seth porni înapoi spre centrul orasului, rugîndu-se în tacere ca tatal lui sa nu fi observat ca nu s-a dus sa se joace cu gasca lui Chad Jackson.

Cînd se apropie de pizzerie, îi vazu pe Zack Fletcher si pe cîtiva prieteni de-ai lui înghesuiti în jurul unei mese de la terasa, asa ca traversa pe partea cealalta a strazii înainte sa fie zarit.

Mai bine sa-i ocoleasca si sa pretinda ca ei nu-l vazusera, decît sa treaca direct pe lînga ei, iar acestia sa pretinda ca nu l-au observat.

La doua blocuri mai încolo, o lua pe Strada Bisericii si cîteva minute mai tîrziu ajunse în fata casei sale. Era chiar pe punctul de a urca

treptele de la veranda, cînd își arunca privirea în sus si apoi își înclina capul. în loc sa între, traversa strada si se rasuci ca sa o priveasca de la distanta.

Presupunînd ca în jur nu ar mai fi fost nici o casa si ca stejarul din curtea din fata ar fi disparut, casa lui arata exact ca aceea de pe strada Black Creek.

A lui era mai mare — mult mai mare — si mai noua, cu obloanele în perfecta stare de functionare, si avea o veranda în loc de trei trepte acoperite de o marchiza, dar altfel nu vedea diferente prea mari.

Poate de aceea fusese întotdeauna atît de intrigat de casa de la rîu. Pentru ca arata ca o versiune mai mica si mai ponosita a propriului camin.

Ultima raza de lumina se topi, si bezna îl înconjura din toate partile, asa ca Seth se grabi sa traverseze din nou strada. în noaptea aceea, chiar înainte de a merge la culcare, Seth conecta cardul de memorie al camerei la computerul sau si deschise fisierul cu pozele pe care

le facuse dupa-amiaza. O clipa mai târziu, pe monitor aparut imaginea casei din strada Black Creek, cea în care surprinsese reflexia apusului de soare în fereastra de la etajul al doilea. Numai ca poza nu expunea deloc imaginea unui apus de soare. De data asta, casa arata de parca ar fi luat foc, iar întregul etaj superior era înecat în flacari.

CAPITOLUL 6

Myra Sullivan se ridica întepenita în picioare. În timp ce cu mâna stînga rotea în continuare siragul de matanii, mai rosti o data ultima rugaciune, apoi se strecura printre sirurile de banci si porni spre iesirea din biserica. Pe la jumatarea culoarului se razgîndi brusc si se îndrepta spre partea din stînga a lacasului religios unde se gasea statuia Sfîntului Iosif. Aprinse o lumina si cazu în genunchi si, desi continua sa tina strîns mataniile în mîna, buzele ei nu murmurara rugaciunile obisnuite.

— Te rog, implora ea. Ajuta-ma! Fa ca de data asta totul sa mearga bine!

Se ridica în picioare si se repezi spre usa bisericii. Parintele Raphaello îi spusese ca poate sa o ia prin arhiva din spatele altarului ca sa ajunga mai repede acasa, dar ea nu procedase niciodata astfel. Sa o ia pe scurtatura de la casa parohiala era una.

Dar sa o foloseasca pe cea de la biserica era cu totul si cu totul altceva.

Myra credea ca ar da dovada de lipsa de respect si era convinsa ca orice forma de încalcare a buneicuvinte i-ar fi

adus furia sfintilor, care nu ar mai fi raspuns rugamintilor ei. În dimineata aceasta însa, lucrurile pareau sa stea altfel. Când ajunse acasa, Marty nu se trezise încă si când coborî, dupa o jumătate de ora, bucataria mirosea a sunca prajita si a cafea. îi puse în fata terciul de ovaz, chiar înainte ca el sa-i ceara. Nici nu mai era atît de tacut, asa cum ar fi trebuit sa fie, data fiind mahmureala de dupa noaptea trecuta. De când fusese concediat,

venise beat aproape în fiecare seara si în fiecare dimineata se trezea cu ochii înrositi, cu respiratia urît mirositoare si pus pe cearta. Ea se

rugase toata saptamîna si în dimineata aceasta pare ca Sfînta Fecioara raspundea, în sfîrsit, rugaciunilor ei.

„Acum, daca si Sfîn-tul Iosif mi-ar arata putina întelegere...”

îsi întrerupse brusc sirul gîndurilor, amintindu-si ca tot ce putea sa faca era sa-si deschida inima sfintilor si apoi sa se lase în voia Sfîntului

Duh, care stia ce este mai bine pentru ea. „Rugaciunile nu sînt lasate niciodata fara raspuns, îi spusese Parintele Raphaello. Doar cauneori raspunsul este si negativ.” Myra îl ascultase cu atentie în timp ce el îi demonstra cum pica în pacatul mîndriei cînd credea ca Dumnezeu si Preasfînta Nascatoare si chiar sfintii erau obligati sa-i daruiasca ceva doar pentru ca îi rugase. „Virtutea are multe forme, predica el, si adeseori darul milosteniei este oferit oamenilor ale caror greutati par prea greu de suportat.” Preotul îi vorbise despre Martydupa aceea si despre faptul ca Dumnezeu îi daduse sansa de ai face pe plac barbatului cu care se maritase, ori-cît de dificil i s-ar fi parutuneori. Era convinsa ca si în privinta mutatului, Parintele Raphaello ar sfatui-o în acelasi mod. Indiferent de ce se va întîmpla cu casa pe care aveau s-o vada astazi, ea va accepta ca a fost voia Domnului.

Totusi, cînd Angel aparut la micul dejun, iar Marty nu se apuca s-o cicaleasca asa cum obisnuia, Myra nu se putu abtine sa nu lase o razade speranta sa se strecoare în sufletul ei; poate ca astazi va fi ziua cînd lucrurile vor intra pe fagasul cel bun. Marty Sullivan parca Chevelle-ul rablagit, care fusese masina familiei înca înainte de nasterea lui Angel, în fata numarului 122 de pe strada Black Creek. Masina nou-nouta, marca Volvo, a lui Joni era deja acolo si Marty se strîmba la vederea ei.

— Nu-nteleg de ce crede lumea ca toate chestiile astea pe patru roti sînt asa de misto, remarca el. Pun pariu ca nu e cu nimic mai buna decît batrîna mea Gracie.

Myra, care se daduse jos din masina ca sa-si salute sora, îi ignora vorbele. Joni cobora treptele din fata casei.

Angel, care statea pe bancheta din spate, de-abia daca auzi ce spusese tatal ei. „O casa, se gîndi ea. E o casa adevarata — nu e nici macar un duplex.”

Si mai promitator era faptul ca se afla în mijlocul unei pajisti mici, fiind înconjurata de o padure de artari, iar casele învecinate erau atât de departe ca de-abia le vedeai cu ochiul liber. Adica le vedeai, dar cu siguranta nu se auzea nimic dintracolo, ceea ce însemna ca, pentru prima data în viata ei, nu trebuia sa-si faca griji în privinta radioului dat mai tare. Vecinii nu aveau cum sa se plînga.

Pentru ca atunci tatal ei ar tipa la ea si-apoi...

Se stradui sa-si abata gândurile în alta parte, asa ca-si îndrepta atentia spre casa. Existau anumite lucruri la care era mai bine sa nu se gîndeasca.

— Hei, ce-ai ramas acolo, da-te jos, mormai tatal ei. Macar sa ne lamurim si noi pentru ce ne-am trezit atât de dimineata.

Iesi din masina si arunca o privire încruntata spre casa.

în timp ce Angel se strecura si ea de pe bancheta din spate, aproape ca-i putea auzi argumentele contra ce-i treceau prin minte.

— Eu cred ca e frumoasa, declara ea, convinsa ca, în ciuda aspectului sau nu prea atragator, dincolo de fatada sa se ascunde casa visurilor ei.

Nu avea nevoie decât de un acoperis nou, o zugraveala proaspata si, daca îi puneau si obloane noi, era chiar mai draguta decât își închipuise.

— Tu crezi multe prostii, bombani Marty Sullivan. Una e ce gîndesti si alta e ceea ce vezi în realitate.

Cînd Angel si tatal ei ajunsera la usa de la intrare, Myra si Joni erau deja înauntru.

— Nu e mare, o auzi Angel pe matusa ei. Dar este suficient de spatiosa pentru voi trei.

— Si, oricum, cu mult mai mare decît locul în care stam noi acum, spuse Myra, cercetînd cu privirea ei agera toate ungherele.

Camera era patratoasa, iar pe peretele dinspre sud se zarea un se-mineu modest din piatra. Caminul era mic, iar caramizile, înnegrite de o utilizare îndelungata. Deasupra avea o polita de stejar nelacuita.

— Mi s-a spus ca e original, adauga Joni Fletcher, îndreptîndu-se spre semineu si atingînd blînd cu degetele polita patinata de vreme de

parca ar fi mîngîiat o haina fina din blana de nurca. Normal ca nu pot sa bag mîna-n foc! Casa a avut atîtia proprietari si a suferit atîtea modificari, încît acum e destul de greu sa mai stii ce este original si ce nu.

— Eee, asta numesc eu un lucru de calitate, rosti Marty Sullivan, lovind polita cu atîta putere încît mîna lui Joni sari cît colo. Nu se mai gaseste nicaieri stejar ca asta. Si va asigur ca e de doua ori mai mare decît pare — pun pariu ca mai bine de jumătate este îngropat sub piatra.

Angel le vazu pe mama si pe matusa ei uitîndu-se una la alta. Joni îi facu cu ochiul si, cînd Myra își încrucisa degetele ca sa alunge ghinionul, Angel o imita imediat. Pornira sa viziteze si restul casei: livingul din fata scarilor, sufrageria si bucataria la parter si trei dormitoare si o baie la etaj. Casa avea si

o pivnita, care era o încăpere mare cu ziduri de beton si grinzi solide din stejar. Marty era convins ca grinzile erau facute dintr-un lemn de stejar asemanator cu cel al politei de sus.

— Sigur lemnul provine din acelasi stejar, sustinu el, zgîriind una dintre grinzi cu vârful briceagului. Dar betonul a început sa se farîmiteze.

Costa o gramada de bani ca sa-l refaci.

Tacu un moment, apoi ridica din umeri.

— Sigur, as putea face eu formele si poate chiar amestecul de beton.

In timp ce parintii ei se afundara într-o discutie aprinsa cu matusa Joni despre reparatiile care ar trebui facute si costurile implicate, Angel

urca la etaj. Scarile, construite într-un spatiu îngust aflat între bucatarie si sufragerie, duceau exact spre palierul de sus. Cele trei

dormitoare aveau dimensiuni variate, cel mai mare ocupând partea de sud. Era mai mult lung decât lat și avea un semineu în plus. După

urmele lăsate pe podeaua din lemn de pin, se vedea că patul fusese așezat în spate, lăsând suficient spațiu în față pentru o masă și două scaune.

Celelalte două camere erau mai mici, separate de baie, și Angel intra mai întâi în cea din spatele casei. Ferestrele dădeau spre nord și spre

est, ceea ce însemna că soarele lumina încăperea în fiecare dimineață, exact ca în camera ei din Eastbury. Dar chiar dacă îi plăcuse dintotdeauna căldura soarelui din zori, gândul îi rămăsese la cealaltă camera.

Cea care dădea în față casei.

Era cea mai mică dintre cele trei încăperi și avea un perete comun cu dormitorul cel mare, care va fi al părinților ei, iar fereastra principală dădea spre vest, așa că nici pomeneala de răsăritul soarelui atunci când se trezea. Și totuși exista ceva insesizabil care o atragea. Dar ce?

În realitate, n-avea nimic special. De fapt, când o studie mai atent, observa că era de departe cea mai urâtă camera din casă. Peretii erau acoperiți cu tapet decolorat cu niște motive florale care, după părerea lui Ai.gel, arătase și mai rău când fusese nou. La ferestre atârnau perdele de dantelă ieftină, murdare și zdrentuite.

Avea un dulap în perete mic și neluminat.

Încruntându-se, se duse în prima încăpere, care era mai mare și mai luminoasă și care avea și un dulap în perete mai mare. O încăperemult mai frumoasă. Și-atunci de ce îi plăcea asta atât de mult? Dunga verticală de pe fruntea ei se adânci și mai tare. Se întoarse în micul dormitor, închise ușa și se plimba

încet în jur, privind încapereadin toate unghiurile posibile. în cele din urma, se aseza pe podea, cu spatele sprijinit de perete. își ridica genunchii la piept și-i cuprinse cubratele. Brusc avu revelatia motivului pentru care îi placea mica odaie. „Pentru ca este exact ca mine, se gândi ea. E urîta, sleampata și nimeni n-o s-o placa vreodata.” Cu exceptia ei. Va fi camera ei și o va iubi. Iar aceasta o va iubi la rîndul ei.

— Ei bine, trebuie sa recunosc ca ai avut dreptate, o auzi Angel pe mama ei, cînd se întoarse la parter.

E potrivita pentru noi.

Angel se opri în capul scarilor, copleșita de entuziasmul anticipării, apoi mama ei vorbi din nou, pe un ton rezervat, care o dezumfla imediat:

— Dar nu vad cum am putea sa ne permitem noi asa ceva.

— Pentru Dumnezeu, Myra, raspunse Joni Fletcher, luîndu-si intonatia aceea de sora mai mare care îi explica rabdator ceva surorii ei mult mai mici. Nu fi fatalista! Daca îți doresti ceva cu adevarat, întotdeauna exista o cale sa obtii lucrul respectiv. Myra ofta.

— As vrea sa stiu si eu cum. Presupun ca pretul este convenabil pentru oricine altcineva, dar nu stiu cum am putea noi sa ne descurcam, mai ales acum ca Marty nu mai are un loc de munca... Cuvintele i se oprira pe buze cînd Angel intra în camera.

— Poate ar fi mai bine sa vorbim despre asta ceva mai tîrziu, sugera ea, facînd un semn discret spre fiica ei.

— Nu mai sînt un copil, mama, spuse Angel rosind. Stiu foarte bine ca tata n-are serviciu acum. — Iar eu pot sa-mi iau o slujba, rosti raspicat Marty Sullivan, pironind-o pe Angel cu privirea, de parca ar fi fost vina ei ca el era somer. Dar n-o sa lucrez pentru cine stie ce nenorocit...

— Marty! îl întrerupse Myra, cu buzele tuguiate în semn de dezaprobare.

— Iisuse, Myra, începu Marty, dar, vazînd expresia din ce în ce mai rece de pe chipul sotiei sale, schimba rapid subiectul. Este o casa buna, continua el, întinzînd mîna ca sa mîngîie încet polita, exact asa cum facuse Joni ceva mai devreme. Iar pretul este al naibii de convenabil.

Pentru o clipa Myra dadu senzatia ca urma sa se plînga de limbajul sotului ei din nou, dar hotarî ca are o alta problema mai arzatoare de rezolvat.

— Dar tot ar fi prea mult pentru noi, îi reaminti ea.

— Ti-am spus doar, pretul nu e batut în cuie, adauga Joni, putin prea repede.

Myra își privi sora, banuitoare.

— Si care-ar fi motivul? Si-asa pretul ei este cu mult sub pretul pietei...

Se opri, încercînd sa citeasca adevarul pe chipul surorii ei, si realiza dintr-o data ca regaseste expresia pe care o avea Joni în copilarie cînd ascundea ceva de parintii lor.

— Ce e, Joni? întreba ea. Ai face bine sa-mi spui acum ce se petrece — se vede clar ca mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui sa-mi zici.

Joni Fletcher își umezi buzele nervoasa, apoi inspira adînc.

— Ai dreptate, trebuie sa-ti spun. Se pare ca... ei bine, s-a întîmplat ceva aici acum cîtiva ani si...

— Ce? o întrerupse Myra. Dupa fata pe care-o faci, s-ar zice ca a fost omorît cineva sau...

Vocea ei se stinse brusc cînd își dadu seama ca se apropiase foarte mult de adevar.

— Maica Precista, sopti ea, facîndu-si cruce repede cu o mîna tremurînda. Ce s-a întîmplat?

Joni Fletcher își musca buza de jos, cautîndu-si cuvintele potrivite, desi stia foarte bine ca nu exista asa ceva. Totusi, din punct de vedere

legal, era nevoita sa-i comunice unui posibil cumparator ce se întîmplase în aceasta casa, pentru ca mai devreme sau mai tîrziu ar fi aflat oricum.

— S-a întîmplat cu mult timp în urma, începu ea, jucîndu-se agitata cu fermoarul de la geanta pe care o tineau pe umar. Una dintre întîmplarile acelea domestice.

Expresia Myrei se înaspri.

— Una dintre întîmplarile acelea domestice, repeta ea. Cred ca va trebui sa-mi dai ceva mai multe detalii.

Joni trase adânc aer în piept, apoi cuvintele începura sa curga ca un suvoi:

— Un barbat si-a iesit din minti, Myra. Nimeni nu stie exact ce s-a întîmplat, dar... ei bine, se pare ca si-a ucis sotia si fiica în timp ce acestea dormeau.

Myra Sullivan se holba la sora ei, cuvintele acesteia transformând-o într-o stana de piatra. După ce patrunse încet semnificația lor, se întoarse spre fiica ei. Dar, în loc să pară îngrozită, la fel ca mama ei, Angel își privea atent matusa, ca și cum ar fi așteptat continuarea povestii. Myra se simți puțin dezorientată și începu să cerceteze din nou livingul, fiind sigură că, într-un fel sau altul — prin prisma celor auzite —, încăperea va arăta diferit. Dar nu se întâmpla așa. Arăta exact la fel. Dar cum era posibil? După tot ce se întâmplase aici, n-ar fi trebuit ca încăperea să arate ca și când ar fi avut loc o crimă? N-ar trebui să redea grozaviile care se petrecuseră între peretii ei? Apoi se gândi: „De ce ar arăta diferit?” La urma urmei, era doar o casă. Numai în filme locurile în care se comiteau crime erau încărcate de presimțiri sumbre. „O prostie, își spuse Myra. Află tot ce e de aflat și nu te apuca să cauți semne acolo unde nu există.” Imitându-și în mod involuntar sora, înspira adânc pentru a-și calma nervii.

— Poate ar fi mai bine să ne spui exact tot ceea ce știi despre asta, zise ea.

Când privirea lui Joni se îndreptă prevenitor spre Angel, Myra clatina din cap.

— Dacă o fi să cumpărăm casa — deși am dubii serioase în privința asta —, Angel va locui și ea aici.

Asa ca eu cred ca are dreptul sa stie ce s-a întîmplat, bineînteles cu conditia ca ea sa îsi doreasca asta.

Schita un zîmbet spre fiica ei.

— Vrei sa asculti, Angel? Daca nu, atunci nu esti obligata. De fapt, adauga ea, cutremurîndu-se si privind în jur înca o data, de parca ar fi cautat niste fantome, putem pleca chiar acum si vom uita totul.

Ochii lui Angel ratacira si ei cîteva momente prin camera. Apoi dadu din cap:

— E în regula, doar am vazut de atîtea ori oameni ucisi la televizor.

— Problema e ca nu sîntem siguri daca a fost vorba de o crima, spuse Joni.

— Dar ce altceva sa fie, bombani Marty Sullivan. Ca doar nu-ti omori sotia si copilul din greseala. — Nu e chiar asa simplu, Marty, continua Joni. Nu locuiau decît ei trei aici cînd s-a întîmplat - un cuplu trecut de treizeci de ani, care se mutase în oras cu vreo doua luni în urma, împreuna cu fiica lor. Avea în jur de unsprezece ani, cred. Oricum, de-abia începusera sa-si faca ceva cunostinte prin oras, cînd...

Se opri si clatina din cap, ridicînd din umeri neajutorata:

— într-o noapte el a sunat la politie — de fapt, dimineata foarte devreme — si le-a spus ca se petrecuse ceva îngrozitor. Cînd au ajuns aici, l-au gasit sus cu sotia sa. îsi musca buza de jos, apoi continua:

— Femeia fusese înjunghiata de mai multe ori — nu stiu de cîte ori —, iar el era acoperit de sînge.

Cutitul se gasea pe podea, chiar lînga scaunul pe care statea. Fetita se afla în camera cealalta. Era...

Joni se îneca în propriile cuvinte, încerca sa vorbeasca din nou, dar nu reusi.

Peste micul grup se lasa tacerea si Myra spuse cu o voce aproape soptita:

— Arata-mi. Trebuie sa vad unde s-a petrecut totul.

Joni ezita, apoi îi conduse la etaj în camera cea mai mare care ocupa toata partea de sud a casei. — Patul era în fund, explica ea, aratînd locul în care si-l imaginase si Angel ca fusese. Cred ca mai erau o masa si doua scaune, în fine,

Nate Rogers — ca asta era numele lui — statea pe unul din ele, iar cutitul era pe podea, lînga el.

— Nate Rogers, sopti Myra usor. Mi-aduc aminte ca am auzit de el. Se rasuci si se uita direct la sora ei.

— Nu umbla vorba ca nu-si mai aminteste nimic din ce s-a întâmplat?

Joni încuviinta din cap, iar Marty Sullivan rânji batjocoritor.

— Da, da... sa-i zica lu' mutu'. Auzi, nu-si mai aminteste.

Adica îi tai gâtul lu' nevasta-ta si lu' fii-ta si nu-ti mai amintesti. De parca asa si-ar spala pacatele!

— Nate Rogers n-a sustinut niciodata ca nu este el autorul, spuse Joni. Asta-i partea ciudata! întotdeauna a zis ca el trebuie s-o fi facut,

dar ca nu-si mai aminteste deloc momentul. Tot ceea ce își mai aducea aminte era o voce care-i soptea, dar nu mai stia ce anume. A fost

hipnotizat, supus la diverse teste, printre care si cel cu detectorul de minciuni, dar n-a reusit nimeni sa scoata ceva în plus de la el. Pîna si

doctorii au cazut de acord în cele din urma ca, daca el a fost autorul, atunci si-a blocat atît de tare amintirile, încît aveau dubii mari ca si le va mai recapata vreodata.

— Dar poate n-a facut-o el în realitate, sugera Angel. Poate...

Dar înainte de a-si continua ideea, matusa ei dadu din cap:

— Oh, el a facut-o. Au adus o gramada de experti aici si ancheta ce a urmat a demonstrat totul foarte clar.

Se încrunta, rememorînd articolele pe care le citise în ziare de-a lungul procesului.

— Picaturile de sînge gasite pe fata lui, pe haine si pe mîini aveau o consistenta aparte si nu puteau sa ajunga pe el decît daca...

Ezita din nou, dar se stradui din toate puterile sa continue:

— Ei bine, decît daca o facuse el singur. In fine, au mai fost si alte amanunte de genul asta, dar le-am uitat. Cert e ca n-au

găsit nici un semn că ar mai fi fost cineva în casa — adică, vreau să spun, de când se mutasera aici.

Myra Sullivan nu spusese nimic, cercetînd dormitorul, încercînd să-și imagineze cum trebuie să fi arătat în ziua în care ultimii lui locatari muriseră. Privi agitata spre covor, în căutarea petelor de sînge.

Se uita de-a lungul peretilor, ca și cum ar fi vrut să descopere ceva — orice — care să reprezinte o dovadă fizică a ceea ce se petrecuse acolo. Dar nu găsi nimic.

— Au aflat pînă la urmă de ce a făcut-o? întrebă ea. Joni Fletcher scutura din cap că nu.

— Asta-i alta poveste ciudată! Nu părea să existe vreun motiv. Toți cei care îi cunosteau — familiile, prietenii lor — susțineau că erau nebuni unul după altul și că aveau un copil încîntător. Nu existau nici un fel de probleme între ei. Dar cine poate ști, nu?

— Și ce s-a ales de el? întrebă Marty Sullivan. I-au luat gîtul? Joni pretinse că nu baga de seama cruzimea din vocea cumnatului ei.

— Într-un târziu l-au trimis la un spital pentru criminalii nebuni. Banuiesc că va rămîne acolo pentru tot restul vieții. Se lasă tăcerea, apoi Joni își trase mîneca în jos și începu să se joace cu nasturele de sus al sacoului albastru, pe care îl purta întotdeauna cînd era la muncă.

— În orice caz, cam asta-i povestea și așa se explica de ce prețul este negociabil. Banca a preluat casa după ce Nate Rogers n-a mai avut cum să-și achite ipoteca și, din cîte se pare, nu prea e nimeni amator să locuiască în ea. Banca a tot lasat din preț, dar n-a contat. Așa

stau lucrurile si, daca puteti trece peste cele ce au avut loc aici, oferiti voi un pret care vi se pare convenabil — banca de-abia asteapta sa scape de ea.

— Si cum de n-a cumparat-o nimeni ca s-o darîme? întreba Marty.

— Cineva a încercat deja asta, îi raspunse Joni. Dar asa cum se vede dupa grinzile de la subsol si dupa semineul de jos, este una dintre

cele mai vechi case din zona — o parte din ea dateaza tocmai din secolul al XVII-lea. Societatea Istorica a facut în asa fel încît sa o treaca sub protectia statului cu multi ani în urma.

Marty nu facu nici un comentariu, parca analizînd totul în minte. Dupa o vreme se întoarse spre Myra: — Tu ce crezi? Daca scadem cît putem de mult din pret si o luam aproape gratis...

Se opri, tentatia plutind în atmosfera.

„Nu, își zise Myra în sinea ei. E prea oribilă întâmplarea.”
Dar, chiar în clipa în care gândea astfel, privirea ei începu să studieze camera din nou, analizând fiecare colțisor, cercetând peretii și tavanul, încercând să găsească o urmă care să-i sugereze ce se întâmplase aici.

Apoi, într-una dintre ferestrele murdare, văzu ceva. Un chip... chipul Maicii Domnului... îi zîmbea... Viziunea dispăru la fel de repede cum

aparuse, dar pentru Myra fusese hotărâtoare. Fecioara Maria i se mai arătase și înainte — nu foarte des, dar de suficiente ori — și știa că apariția acesteia este un semn pozitiv pentru ea.

Ceva bun. Dar ce oare? De ce aparuse aici, tocmai în casa asta? O secundă mai târziu, când sotul ei îi vorbi, înțelese și motivul.

— Haide, Myra, spuse Marty după ce coborâseră scările din nou. De ani de zile mă bati la cap să ne cumpărăm o casă și poate că este exact lucrul de care avem amândoi nevoie.

Pastrînd încă în amintire imaginea Fecioarei Maria, Myra se uita în ochii sotului ei și, pentru prima dată după multă vreme, văzu privirea aceea caldă, blîndă cu care o învaluia pe vremea cînd erau logodnici, cînd ar fi rasturnat muntii pentru ea.

— Un loc al nostru — un nou început, insistă el. Poate de asta avem cu totii nevoie. Cea mai mare parte din reparații le pot face chiar eu.

Știi foarte bine că pot.

„Poti, dacă și vrei”, cugeta Myra, dar imediat își regreta cuvintele nerostite. „Mila creștinească începe de acasă”, o dojenise Parintele

Raphaello cu doar o saptamîna în urma. „Trebuie sa fii miloasa si iertatoare cu sotul tau, asa cum este Dumnezeu cu tine.” Probabil de aceea i se aratase Fecioara Maria — ca sa îi daruiasca un nou început. — Dar cine sa ne dea noua un împrumut? întreba Myra. Tu nu lucrezi...

— Ed are multa treaba acum, o întrerupse Joni Fletcher. Ii poate gasi ceva lui Marty. Sînt sigura de asta.

Myra vazu chipul lui Marty întunecîndu-se, dar el ridica din umeri.

— Daca are o slujba pentru mine, o s-o accept. Eu zic sa luam casa. Angel, a carei inima începuse sa bata brusc cu putere, se întoarse spre mama ei, asteptînd.

Myra mai trecu înca o data prin toate camerele, inclusiv prin cele de la etaj. In cele din urma coborî la parter si își întinse mîi-nile a supunere.

— Bine, zise ea. Daca gasim o modalitate sa ne descurcam cu banii, nu vad de ce as mai ridica vreo obiectie. Ce avem de pierdut?

Cinci minute mai tîrziu se urcara toti trei în batrînul Chevelle, pregatindu-se s-o urmeze pe Joni la biroul ei, unde aveau sa puna la punct

detaaliile ofertei. Angel privi de pe bancheta din spate spre casuta mica de pe strada Black Creek. Acum, ca era aproape a lor, i se paru diferita — ca si cum ar fi stiut ca va veni cineva sa locuiasca din nou acolo.

Exact cînd tatal ei era pe punctul de a lua curba, se mai uita o data în sus spre fereastra de la camera ce urma sa fie a ei. O clipa avu senzatia ca de acolo o priveste cineva.

Era atît de preocupata de ceea ce i se paruse ca vazuse, încît nici nu-l observa pe Seth Baker. Baiatul statea la umbra copacului de pe partea cealalta a strazii si facea fotografii.

CAPITOLUL 7

— Seth? striga Jane Baker, ciocanind cu putere în usa închisa de la dormitorul fiului ei. în timp ce astepta un raspuns, își privi ceasul, apoi începu sa bata nervoasa din picior. Trebuiau sa ajunga la Clubul Country în mai puțin de douazeci de minute, iar drumul pîna acolo cu masina dura cel puțin zece minute.

Iar ea îi spusese lui Seth sa fie gata cu zece minute în urma. Cînd vazu ca nu raspunde, începu sa ciocaneasca si mai tare, apoi apasa pe clanta si deschise usa.

— Seth, trebuie sa..., începu ea, dupa care tacu brusc.

Seth statea la biroul lui, cu ochii pe ecranul monitorului, îmbracat cu aceiasi blugi jerpeliti si cu o camasa patata, pe care ea îi spusese sale schimbe înca de azi-dimineata. Ar fi trebuit sa se astepte la una ca asta, avînd în vedere ca Seth nu prea o asculta — si Jane presupunea ca asa fusese pedepsita pentru ca daduse nastere unui baiat, nu unei fete, cum sperase.

— Asta-i culmea, Seth, rosti ea, evident suparata. Nu ti-am spus ora la care trebuie sa plecam? Si tu nici macar nu te-ai apucat sa te aranjezi!

Seth închise repede monitorul, apoi se rasuci spre ea, si Jane vazu din expresia fetei lui ca era pus pe cearta.

O cearta de care ea nu avea chef, mai ales dupa ziua proasta pe care o avusese. Mai întîi întîrziase la prînzul oficial de la Clubul

Gradinarilor si, în clipa în care intrase în restaurant, era mai mult decît convinsa ca se discuta despre ea. Apoi prînzul se lungise si el si, pentru ca sosise ultima, nu îndraznise sa plece printre primii.

Inevitabil întîrziase si la întîlnirea Comitetului din Liga Juniorilor, prima ocazie cînd ea ar fi trebuit sa fie chiar presedinta întrunirii. Dar cînd sosise, LuciAnne Harmon deja preluase conducerea si, în loc sa stea în capul mesei, Jane se vazu nevoita sa se multumeasca cu ultimul scaun ramas liber — undeva în fund de tot.

Iar acum era obligata sa aiba o discutie aprinsa cu Seth.

— De ce ai închis monitorul? întreba ea, îngustîndu-si privirea. Te uitai la ceva la care nu trebuia?

— Nu..., începu Seth, dar mama lui nu-l lasa sa termine.

— Da-i drumul din nou, spuse ea. Acum! Si nu te uita la mine asa, baiete, adauga ea, cînd vazu încruntatura de pe chipul fiului ei.

Oftînd din toti rarunchii, baiatul apasa pe butonul monitorului si, cîteva secunde mai tîrziu, ecranul se lumina. Pe el era afisata imaginea

vechii case de pe strada Black Creek, cea de la rascruce, acolo unde barbatul acela — Jane nu-si amintea numele lui — îsi asasinase sotia si fiica.

— De unde naiba ai luat asta? întreba ea.

— Eu am facut-o, mama, raspunse Seth, închizînd rapid programul cu un click de mouse.

Jane îsi privi fiul uimita. De ce nu putea sa fie si el ca alti baieti? De ce nu era si el în stare sa joace macar tenis? Exista un profesor

minunat la Clubul Country — îl întîlnise cu trei ani în urma, cînd facea partea din Comitetul pentru Tenis, si fusese unul dintre putinele

lucruri pe care noii membri ai comitetului nu încercasera sa-l schimbe. Dar nici macar Rick Stacey nu reusise sa-l determine pe Seth sa puna mîna pe o racheta de tenis.

— N-ai putea gasi ceva mai de Doamne-ajuta cu care sa-ti pierzi vremea? spuse ea în cele din urma. înainte ca Seth sa raspunda ceva, ea se avînta si mai tare:

— Vreau sa închizi calculatorul si sa-ti schimbi hainele — n-ai timp sa mai faci dus. Trebuie sa plecam în... îsi privi ceasul.

— ... exact sapte minute.

— Dar de ce e nevoie sa merg si eu? întreba Seth. De ce nu pot sa ramîn acasa?

Jane simti cum se înfurie si mai tare.

— Pentru ca sîmbata dupa-amiaza se întîlnesc familiile la Club.
Stii foarte bine lucrai asta!

— Din cauza familiei Dunne mergem, nu-i asa? se plînse Seth.

— Mei Dunne este doar unul dintre cei mai importanti clienti ai tatalui tau, nu-i asa? contracara Jane, imitînd aproape perfect mimica fiului sau.

— Doamnei si domnului Dunne n-o sa le pese daca eu nu sînt acolo!

Jane îsi ridica una din sprîncenele ei pensate cu grija.

— Si cu Heather cum ramîne?

Seth simti ca se înroseste, dar, oricît se stradui, nu reusi sa articuleze un cuvînt, iar cînd o facu, vocea lui nu era decît un murmur neinteligibil.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Seth! Parca ai prune în gura!

— Am spus ca Heather nici macar nu ma place! replica Seth, cu chipul arzînd de rusine. Si, de fapt, nici unul dintre prietenii ei nu ma place.

— Si a cui vina este, ma rog? îl ataca Jane. Daca ai face si tu putin efort sa...

Cuvintele ei fura întrerupte de aparitia în cadrul usii a sotului ei. Jane observa ca Blake era chiar mai enervat decît ea.

— Ce naiba se petrece aici? se rasti Blake Baker. Voi stiti cît e ceasul? Ultimul lucru de care am nevoie acum este...

Vazînd cum este îmbracat fiul sau, se înnegri la fata.

— Fir-ar al dracu', nu ti-am spus sa fii gata pîna la trei? Seth pali la vederea mîniei tatalui sau, dar nu spuse nimic.

— Nu ti-am zis? repeta Blake, apropiindu-se de Seth, care se chirci în scaun.

Cînd vazu ca nu raspunde nici de data asta, Blake îi arunca o privire furioasa sotiei lui.

— Lasa-ne singuri, Jane, spuse el pe un ton care-l determina pe Seth sa faca ochii mari.

Se întoarse spre mama lui.

— într-un minut o sa fii gata, zise el, ridicîndu-se în picioare. Jane clatina din cap. — Prea tîrziu! Poate asa înveti si tu sa te uiti la ceas data viitoare si sa faci ce ti se spune. întorcîndu-i spatele fiului ei, Jane parasi camera, închizînd usa. Nu voia sa stie nimic despre masurile disciplinare ale sotului ei. Le mai întorsese spatele si alta data si stia ca o s-o faca din nou.

— Seth, întoarce-te și da-ti jos pantalonii, spuse Blake Baker. Deși vorbise calm, Seth începu să tremure și, când tatăl lui își scoase curea, i se umplura ochii de lacrimi.

— Și să nu plîngi, adăuga Blake rece. Macar o dată în viață, comportă-te și tu ca un bărbat! încet, Seth se rasuci, își lăsa în jos blugi și chiloții, după care se aplecă.

O secundă mai târziu auzi suieratul curelei prin aer, apoi îi simți muscatura neîndurătoare pe carnea sa dezgolită. Își încleșta cu putere falcele, înabusindu-și strigatul de agonie.

Doar un geamat scurt trada durerea pe care o încerca.

Tatăl lui îl mai lovi de două ori peste fund și, deși fiecare plesnitură îi provoca un spasm de durere, Seth strînse tare din dinți, supor-tînd cu stoicism supliciul. O singură lacrimă i se scurse pe obraz.

— Ai două minute, spuse Blake Baker în timp ce își strecura curea prin gaicile de la pantaloni, ca să te îmbraci și să vii jos, altfel plecăm fără tine. Și crede-mă că nu vrei să se întîmple asta.

Exact 115 secunde mai târziu, Seth apărură în capul scării, pur-tînd o cămașă albăstră și o pereche de pantaloni curați, kaki. Era încălțat cu o pereche de mocasini pe care-i ura, dar mama lui insistă mereu să-i poarte cînd mergeau la Club.

Urmele de la curea îl dureau și

începuseră deja să se umfle, dar cel puțin nu sîngerău. Își urma în tăcere părinții pînă la mașina lor Lexus. Ezită puțin înainte de a se așeza pe bancheta din spate, dar stia că n-are sens să o lungească prea mult.

Cu cît se termina mai repede, cu atît mai bine.

Urcîndu-se în mașină, se așeza cu grija și crezu că o să urle cînd durerea i se raspîndi în zona feselor. De pe buzele lui însă nu iese nici un

sunet si-si tinu în frîu lacrimile cu toata puterea pe care o mai avea. „Zece minute, îsi spuse el. O sa ma gîndesc la altceva si, cînd o sa ajungem acolo, nu voi mai fi obligat sa ma asez din nou.” Fortîndu-se sa nu se mai gîndeasca la bataia primita de la tatal lui, îsi aduse aminte de imaginea de pe ecranul monitorului de acasa.

Imaginea casei de la Black Creek Crossing. Imaginea ferestrei de la etaj.

Si chipul — sau ceea ce pare a fi un chip — care aparuse pentru o clipa, privind-o pe doamna Fletcher si pe oamenii carora ea le aratase casa.

Chipul care se materializase atît de clar în dupa-amiaza aceea, dar care în poza facuta de el nu era decît un abur fara forme.

CAPITOLUL 8

„Sigur se va întîmpla”, îsi spuse Angel. Toata dupa-amiaza, de cînd sosisera la casa matusii Joni, iar parintii ei se apucasera sa completeze formularele de cumparare a casei de la Black Creek Crossing, traise cu senzatia ca ceva nu e în regula. Doar erau atîtea lucruri care puteau merge prost.

Era posibil ca parintii ei sa se certe.

Sau tatal ei s-ar fi putut razgîndi dintr-o data fara motiv. Nu-si mai amintea de cîte ori nu patise la fel! De cîte ori nu

planuisera sa vada un

film la cinema, sau sa mearga la un picnic, ori sa ia prînzul duminica la McDonald's pentru ca apoi, pe neasteptate, tatal ei sa hotarasca

altfel!? Cînd era mai mica, întotdeauna credea ca e vina ei, ca facuse ceva care-l suparase rau pe tatal ei, pîna cînd într-o zi izbucnise în plîns si-i spusese mamei sale ca nu stia cu ce gresise.

Myra o asigurase ca nu facuse nimic si ca trebuie, pur si simplu, sa se obisnuiasca cu felul de a fi al tatalui ei.

-Nu înseamna nimic, o linistise mama ei, cu vocea mai obosita decît de obicei. Asa e el!

De data asta însa Marty nu se razgîndi cu privire la casa din Black Creek Crossing, nici macar atunci cînd unchiul ei Ed nu paru prea fericit

sa-i dea o slujba. De fapt, acesta fusese cel mai periculos moment al zilei si îsi tinuse respiratia, asteptînd sa vada cum va reactiona unchiul Ed cînd tatal ei îi ceruse de lucru.

Urmase o pauza lunga înainte ca unchiul ei sa raspunda:

— Nu prea sînt sigur ca angajarea cuiva din familie e o idee tocmai buna!

Angel simti cum i se face inima mica.

îsi îndrepta privirea spre matusa ei, dar ea nu spuse nimic.

— Pe de alta parte, continua unchiul Ed — dîndu-i sperante —, le-am promis lui Joni si lui Myra si vreau sa ma tin de cuvînt.

Angel începu sa se relaxeze, dar apoi unchiul ei adauga:

— Exista însa cîteva lucruri pe care vreau sa le înțelegi, Marty. Vei lucra pentru mine, si nu împreuna cu mine, si eu voi fi cel care va da ordine, nu tu.

Angel asteptase cu sufletul la gura. Tatal ei îsi înclesta falcile, exact ca atunci cînd se enerva, dar mama ei îi arunca o privire deavertizare.

— Presupun ca n-o sa fie nici o nenorocire, replica tatal ei.

Macar pîna te lamuresti ca sînt capabil sa fac multe lucruri.

Ed îsi miji privirea si Angel se temu ca barbatul va da înapoi,

dar acesta se multumi sa ridice din umeri. — Pai, atunci sa

vedem ce esti în stare sa faci, nu? spuse el si zîmbi. Dar Angel îsi dadu seama ca vorbele lui nu sînt sincere.

— Vrei ceva de baut, Marty? îl întreba el si Angel o observa din nou pe Myra cum îsi avertizeaza din ochi sotul.

Spre usurarea fetei, Marty dadu din cap ca nu, lua un pix si semna toate hîrtille pe care matusa ei le întinsese pe masa.

Joni disparu într-o camera alaturata timp de cîteva minute, dupa care reveni cu un zîmbet larg pe chip. — Gata, spuse ea. Casa e a voastra. Mama ei o privi uimita.

— Asa, pur si simplu?

— Exact, raspunse matusa ei. I-am zis reprezentantului bancii ca s-ar putea sa am o oferta în week-end si mi-a dat numarul lui de acasa.

S-a facut!

Apoi matusa Joni îi invita sa mearga la Clubul Country, unde era o petrecere, dar Myra îi refuza oferta.

— Nu sîntem îmbracati cum trebuie, explica ea, si nu cred ca ne potrivim cu lumea de acolo. — Dar ar fi o ocazie excelenta pentru Zack sa le-o prezinte pe Angel prietenilor lui, insista Joni, desi fata observa imediat privirea furioasa a baiatului. Si-asa ei nu prea îi pasa daca Zack nu voia sa îi cunoasca prietenii, pentru ca el oricum era mai mare cu un an si nu aveau sa fie colegi de clasa.

Dupa aceea, în timp ce se îndreptau cu masina înapoi spre casa, peisajul din Roundtree i se paru lui Angel complet diferit.

„Aici urmeaza sa locuiesc”, gîndi ea, privind în trecut micul orasel. Daca ar fi avut trasuri si cai în loc de masini, locul ar fi aratat ca din alt

secol. în centrul orasului se gasea o piateta înconjurata cu un gardulet de fier forjat, iar aleile ce serpuiau în interior erau strajuite pe

ambele parti de tufisuri îngrijite. în mijlocul ei se zarea o mica estrada pentru fanfara si un balansoar vechi din lemn, asezat lînga un leagan agatat de creanga unui artar imens, ale carui ramuri se întindeau peste aproape un sfert din piateta.

La unul din capete se gasea biblioteca, o cladire superba din piatra, iar la celalalt capat o biserica mare, cu cimitirul plasat chiar în spatele ei.

Celelalte magazine din jurul pietei pareau la fel de vechi ca biblioteca.

„O sa fie minunat”, îsi spuse Angel în timp ce apucau pe drumul spre Eastbury. O sa locuiasca în casa lor, o sa aiba prieteni, va merge la o scoala noua si totul va fi perfect.

CAPITOLUL 9

Clubul Country din Roundtree ocupa o suprafata de peste doua sute de acri, în partea de sud a orasului. Dupa ce Ed Fletcher trecu cu grijaprintre portile acestuia, îndrepta Mercedes-ul pe aleea lunga care se strecura prin padurea de artari, spre cladirea veche a clubului, carefusese caminul strabunicului sau. își auzi sotia suspinînd fericita.

— Nu sînt minunati? întreba ea, privind copacii cu aceeasi admiratie în ochi pe care i-o zarise prima data cînd o adusesese aici, pe vremeacînd erau doar niste adolescenti.

Si avea dreptate — artarii erau incredibil de frumosi, cu frunzisul lor al carui colorit urma sa se modifice de la o zi la alta în urmatoareleseptamîni. în ziua în care avea sa se desfasoare finala la turneul de golf tata—fiu pe care Ed si Zack o cîstigasera anul trecut, zona dinjurul Clubului va straluci în lumina aurie reflectata de frunzele batrînilor arbori.

— Sînt încîntata ca familia ta nu i-a taiat niciodata!

— Au taiat însa altele ca sa-si poata permite sa-i tina pe-astia, remarca Ed sec. Ca sa nu mai vorbim de faptul ca locul a fost cedatclubului.

Clatina din cap în timp ce privi padurea si, desi nu mai rosti nici un cuvînt, atît sotia, cît si fiul lui stiau exact la ce se gîndeste: la cîte casear fi putut construi pe locul respectiv, daca strabunicul lui nu ar fi fost atît de îngust la minte încît sa doneze proprietatea celor trei cluburidin Roundtree: de golf, de crochet si de tenis de cîmp. Ed banuia ca strabunicul lui fondase organizatia nu neaparat din dragoste pentrucele trei jocuri, cît pentru a pastra proprietatea în conditiile în care o mostenise, chiar daca el nu si-o mai permitea. Astfel, Clubul Countrydin Roundtree detinea terenul si tot ceea ce tinea de

el, atîta timp cît anumite zone — în care era inclus și Crîngul de Artari — era pastrată ca rezervatie naturală.

Sau, cel puțin, ce înțelegea strabunicul lui prin rezervatie naturală — un lucru oarecum diferit de pădurea albă pe care majoritatea oamenilor o asociau cuvîntului.

Crîngul de Artari — care devenise un fel de loc tabu în mintea membrilor, dacă nu chiar și în cele mai multe documente referitoare la mică pădure — era pastrat neatins, copacii dezvoltîndu-se în voia lor. Orice tufis și buruiană ce creștea erau tăiate imediat de la rădăcina, iar crengile uscate căzute nu erau lăuate pe jos mai mult de o zi sau două. Numai frunzele aveau voie să rămîna pe pămînt, pentru că una dintre plăcerile lui Thaddeus Fletcher era să-și tîrască picioarele prin stratul de frunze toamna, ascultînd fosnetul lor liniștitor.

Dupa privirea dura si sprîncenele încruntate din portretul lui Thaddeus care atîrna deasupra semineului din sala de gala a clubului, Ed Fletcher banuia ca batrînului îi placea mai degraba sa striveasca frunzele. Totusi, indiferent de motivatiile strabunicului sau, Clubul Country din Roundtree era un loc magnific, deschis tuturor celor din oras, bineînteles cu conditia sa-si achite taxa de înregistrare sicutizatiile anuale. Ironia sortii era ca Thaddeus Fletcher probabil ca nu si-ar fi permis astfel de sume daca nu ar fi cedat proprietatea clubului, dar acesta era un subiect pe care nici Ed, nici ceilalti nu-l discutau vreodata. Parca Mercedes-ul în fata intrarii principale, lasa masina în grija valetului si îi urma pe Joni si pe Zack înauntru. Se adunaseră cel puțin osuta de oameni: domnii îmbracati în pantaloni kaki perfect calcati si camasi Ralph Lauren, iar doamnele gatite în fuste traditionaledragute, pe care femeile de la tara cu siguranta nu si le-ar fi permis.

— Ma duc sa-i caut pe Heather Dunne si Chad Jackson, anunta Zack, îndreptîndu-se spre usile glisante care dadeau spre terasa si piscina.

— Tu si Heather lasati-o mai moale cu boschetii, îi spuse tatal lui, facîndu-i cu ochiul, fapt care-l costa o privire plina de repros din partea sotiei.

Ei, ce vrei, e baiat mare acum, adauga el dupa ce Zack disparu de linga ei.

— Oare de ce am senzatia ca „a creste” si „a seduce tinerele fete în boschetii din spatele piscinei” nu sînt sinonime?

— Cu tine asa a fost, o tachina Ed. Vrei sa spui ca în noaptea aceea nu te-ai maturizat putin?

Joni ridica o sprinceana.

— Eu? se opuse ea. Din câte îmi aduc aminte, boschetii aia au fost ideea mea, nu a ta.

Uitându-se în jur pentru a se asigura ca nu o vede nimeni, își linse buzele lasciv.

— Si nu eram cu nimic mai inocenta decât sînt acum. Myra a fost întotdeauna cea religioasa. Vrei sa mai dam o tura pe-acolo? întinse mîna si-l mîngîie pe piept, strecurîndu-si degetele printre nasturii de la camasa, ca sa-i atinga pielea.

— Asa, de dragul vremurilor trecute? Sa te lasi sedus de biata fata obraznica înca o data?

— Cred ca ar fi mai bine sa-i lasam pe copii sa faca asta, raspunse Ed. Hai sa ne luam ceva de baut si sa vedem cine a venit.

Porni spre bar, dar Joni îl apuca de brat si-l opri. Cînd se întoarse spre ea, expresia nebunatica de pe chipul ei disparuse.

— Stiu ca n-ai vrut sa-l angajezi pe Marty, spuse ea încet. Ed ridica din umeri.

— Pai, am promis, nu? Privirea i se întuneca.

— Dar daca-mi face probleme, nu promit ca o sa-l tin în continuare.

— O sa fie bine, zise Joni. Myra este singura ruda pe care o mai am...

Vocea i se stinse o clipa, apoi adauga:

— Vreau sa fie aproape de mine, atîta tot. Totul o sa fie perfect, simt eu asta.

Ed se rasuci, dar nu suficient de repede pentru a o împiedica pe sotia sa sa-i vada îndoiala din ochi. Seth Baker îl zari pe Zack Fletcher iesind din cladirea clubului si se trezi ca se retrage la adapostul piscinei acoperite, înainte sa-si dea

seama ce face. Apoi se opri brusc si pielea i se facu ca de gaina, convins ca îl urmareste cineva. Când se întoarse însa, îl vazu pe Zack

vorbind cu Heather Dunne si Chad Jackson, iar restul copiilor pareau sa se strînga în jurul celor doi, atrasi ca mustele de miere. Si nimeni nu se uita la el.

Apoi îl observa pe tatal lui care era pe terasa cam la vreo cincizeci de metri departare. Desi discuta concentrat cu Mei Dunne, Seth stia ca tatal lui îl studiaza cu atentie.

Daca nu încerca macar sa se amestece în grupul din jurul lui Zack si Heather, nici nu voia sa-si imagineze ce s-ar fi întîmplat când ar fi ajuns acasa.

Simtind ca tatal lui îi urmareste fiecare miscare - si aducîndu-si aminte de durerea din spate —, Seth se apropie de grupul adolescentilor.

Pe majoritatea îi cunostea de-o viata. Dar chiar si când ajunse lînga ei, nici unul nu-i vorbi.

Nici macar nu-i aruncara o privire.

Si nici nu se obosira sa-i faca loc în cercul din jurul lui Zack si Heather. De fapt, banuia ca Chad Jackson si Josh Harmon se strîn-seseraunul în altul si mai tare tocmai ca sa nu-i faca loc si lui. Pentru a doua oara simti nevoia teribila sa se refugieze în piscina acoperita, unde putea sa stea singur pîna cînd venea vremea sa plece acasa. Se uita spre terasa, dar tatal lui se afla în continuare acolo, cercetîndu-l din priviri. Apoi, exact cînd tatal lui se întoarse în sfîrsit cu spatele, o auzi pe Heather Dunne spunînd ceva care-l determina sa se strecoare nevazut la adapost.

— Fugi de-aici! Mama ta chiar a vîndut casa aia îngrozitoare? Cui?

— Unchiului si matusii mele, raspuse Zack.

— Si-o sa locuiasca în ea pe bune? întreba Heather, clatinînd din cap cînd vazu raspunsul afirmativ al lui Zack. Oh, Doamne, eu n-as putea face asta niciodata! Mi se face parul maciuca numai cînd ma gîndesc. Nu stiu, casa aia nu-i plina de sînge?

— Iisuse, Heather, mormai cineva. Ca doar nu l-au lasat acolo asa! Heather îi arunca celui care o interpelase o privire încruntata.

— Si chiar dac-ar fi asa, oricum e îngrozitor! Apoi, brusc, schimba subiectul.

— Si cum e verisoara ta? întreba ea.

Zack își dadu ochii peste cap:

— N-o sa-ti vina sa crezi. Ea...

Ezita un moment si, în timp ce își cauta cuvintele potrivite pentru a o descrie pe Angel, dadu cu ochii de Seth Baker si buzele i se lungira într-un rînjete rautacios.

— E genul de fata care ar iesi în oras cu unul ca Seth, spuse el. Seth simti cum se înroseste pîna în vârful urechilor cînd ceilalti copii izbucnira în rîs si, pentru ca, din fericire, tatal lui plecase de pe terasa, le întoarse spatele si fugi spre piscina.

O ora mai tîrziu, cînd tatal lui veni sa-l caute, înca se mai gasea acolo.

— Ce fel de copil esti tu? se rasti Blake Baker. Crezi ca o sa reusesti în viata asta daca te ascunzi încontinuu?

Seth își musca buza, stiind ca era mai bine sa nu spuna nimic.

— Crezi ca n-am vazut ce s-a întîmplat mai devreme? Crezi ca nu stiu ce faceai cînd te plimbai ca un papa-lapte pe lînga copiii aia? Era

doar de ochii lumii, Seth. Stiam si eu, stiau si ei. Întelegi de ce nu te-au lasat în grupul lor? Pentru ca nu i-ai facut sa te lase, de-aia! Si stii

ce? Micul tau spectacol nu m-a impresionat mai mult decît i-a impresionat pe ei. Asa ca uite cum o sa procedam: tu si cu mine ne înscriem la turneul de golf tata—fiu si o sa-l cîstigam.

— Dar eu nici macar nu stiu cum sa..., începu Seth, dar tatal lui îl întrerupse cu o privire atît de rece încît Seth simti cum îi îngheata sîngele în vene.

— O sa înveti, adauga el. O sa joci golf sau o sa schimb placa. Ne-am înteles?

Seth încuviinta din cap, prea înspaimîntat ca sa scoata vreo vorba.

— Bine, zise Blake Baker. Acum hai sa mergem acasa.

Seth stia dupa tonul si privirea tatalui sau ca, atunci cînd vor ajunge acasa, loviturile acestuia o sa-l raneasca mai tare decît cuvintele lui

Zack Fletcher si rîsul batjocoritor al prietenilor acestuia.
CAPITOLUL 10

— Chiar e a noastra, mama? întreba Angel Sullivan în timp ce mama ei trase pe dreapta Chevelle-ul, în spatele unui camion mare, galben, pe care Marty îl închinase cu o zi în urma. Muncisera pîna la miezul noptii împachetînd tot, cu exceptia a trei paturi cu care se învelisera în cele cîteva ore de somn. Se trezisera cu noaptea-n cap pentru a ajunge dimineata în Roundtree.

— De ce nu mergem acum? sugerase Angel dupa ce urcasera în camion ultima cutie. Oricum n-o sa reusesc sa dorm.

— Si ce sa facem cînd ajungem acolo? replicase mama ei. Sa bagam totul în casa în mijlocul noptii?

Ce-o sa creada lumea?

Cînd vazu ca nici tatal ei nu este prea entuziasmat de propunere, Angel se înfasura în patura si încerca sa adoarma. Dar, pentru ca podeaua se dovedi mult prea tare si entuziasmul mutarii prea puternic, nu reusi sa puna geana pe geana. Acum însa noaptea trecuse si drumul cu masina se terminase, iar casa de la Black Creek Crossing se ridica în fata ei, parînd si mai frumoasa ca data trecuta.

— Da, e a noastra! raspunse Myra Sullivan, oprind motorul. Se dadu jos din masina, exact cînd Marty sari si el din cabina camionului. „Cel putin pentru moment”, adauga în sinea ei.

Nu prea dormise

nici ea noaptea trecuta, dar mai mult din cauza îngrijorarii.

De-abia cînd finalizasera formalitatile de cumparare realizase cît de mare va fi ipoteca — aproape de doua ori cît chiria pe care o plateau pentru duplexul de lînga casa parohiala din Eastbury.

în ultimii ani avusesera atîtea probleme cu plata chiriei, încît ideea ipotecii o îngrozea. Sa nu achiti chiria era una, dar neonorarea ipotecii îi putea costa casa.

— Pentru Dumnezeu, nu vrei sa încetezi cu grijile? îi spusese Marty întruna. Tu crezi ca Ed Fletcher o sa ma concedieze vreodata? Iisuse, doar sîntem rudele lui!

Myra se abtinu si nu-i aminti ca sotul cumnatei lui reprezenta cea de-a treisprezecea generatie a familiei

Fletcher din Massachusetts, în

timp ce familia lui Marty sosise în Boston ca sa faca pe servitorii -poate chiar pentru verii lui Ed Fletcher — numai cu patru generatii

înainte. Era putin probabil ca Edward Arlington Fletcher sa-si doreasca o legatura prea strânsa cu Marty O'Boyle Sullivan, iar faptul ca se

înruudeau prin intermediul celor doua surori nu valora nimic în ochii lui. Iar daca, prin absurd, lucrurile s-ar fi înrautatit vreodata, Myra era aproape sigura ca Joni Fletcher va fi de partea sotului ei si în nici un caz a lui Marty.

Totusi, Marty nu mai bause asa mult în ultimele saptamîni, ceea ce era un semn bun, si poate ca, dupa ce fusese concediat de Jerry

O'Donnell — care era mult mai apropiat de el, decît avea sa fie vreodata Ed Fletcher —, îsi învatase lectia.

Poate ca ideea de a fi proprietarul unei case o sa-i dea motivatia de care avea nevoie.

Marty deschise larg usile din spate ale camionului, se urca si începu sa descarce cutiile, dîndu-i-le sotiei sale, care i le dadea mai departe lui Angel.

— Sa încep sa le bag în casa? întreba Angel cînd mormanul din curte începu sa creasca.

— Eu zic ca e mai bine sa le ducem pe toate odata, raspunse Myra, aruncînd o privire iute spre cerul care se înnora din ce în ce mai tare.

— O sa ploua! rosti Marty. Hai sa terminam cît mai repede!

Continuara toti trei sa descarce cît de repede putura si mutara mai întîi mobila în casa, ca sa nu pateasca ceva în caz ca vremea se strica. în mai putin de o ora carara înauntru paturile si peste alta ora

Marty deja le aranjase. Masa era în bucatarie, iar restul mobilierului ramasese în living.

Terminasera cam jumatate din treaba, când pe cer aparut un fulger, urmat imediat de un tunet puternic. Cîteva secunde mai tîrziu, primii stropi de ploaie cazura pe stiva de cutii pe care Marty le lasase în mijlocul peluzei.

— Fir-ar al naibii sa fie, cum de mi se întîmpla întotdeauna chestia asta? se plînsese el, urcîndu-se în camion.

Trînti usile cu putere, apoi ridica una dintre cutii.

— Hei, miscati-va si voi odata, striga el în timp ce se îndrepta spre usa de la intrare. Vreti sa se strice toate înainte sa le bagam înauntru?

Un alt fulger strabatu cerul si ploaia se intensifica. Angel si Myra apucara fiecare cîte o cutie si fugira spre casa, trecîndu-i pragul exact

cînd tunetul zgudui ferestrele cu puterea lui. Lasînd cutia jos, Myra îsi facu repede cruce si rosti în tacere o rugaciune adresata Sfîntului

Petre, în care îl ruga ca furtuna violenta ce izbucnise din senin sa nu fie altceva decît un capriciu al naturii.

Angel se udase pîna la piele si tremura din toate încheieturile.

- Du-te sus si ia ceva uscat pe tine, îi spuse Myra.
- Dar n-am ce, raspunse Angel, clantanind din dinti.
- Uite, în cutia aia, insista mama ei, aratându-i un sir de cutii din coltul livingului. Cea de-a doua de sus, pe care este scris „Haine C. A.” C. A. vine de la „camera lui Angel”.

Un minut mai târziu Angel intra în micul dormitor ce dadea în fata casei si care o fascinase atît de mult din clipa în care puse piciorul acolo. închise usa cu soldul si lasa cutia pe podea. Se apleca sa o desfacă, dar auzi un zgomot. Usor, aproape insesizabil. O clipa mai târziu, se auzi din nou, dar de data asta asculta cu atentie si-l recunoscuse imediat.

O pisica!

Aceasta mieuna înca o data, cu vocea înabusita, dar insistent, ca si cum ar fi stat în fata usii rugîndu-se sa fie lasata înăuntru. Angel se duse la fereastră si privi afara. Furtuna era în toi, iar ploaia batea atît de tare în geam încît deabia daca reusea sa zareasca ceva. Deschise totusi fereastră si se uita în jos.

Nimic.

De fapt, pervazul era atît de îngust încît nu vedea cum s-ar fi putut agata o pisica de el, iar singurul loc în care ar fi fost posibil sa secatere era micul acoperis de la intrarea în casa. Dar chiar si-asa, cum de o auzea cînd fereastră era închisa, iar furtuna scotea un zgomot infernal? Lasa geamul în jos si exact în clipa în care acesta intra în cantul sau, sunetul se repeta. De data asta chiar în spatele fetei.

Se rasuci, cerceta camera, dar nu vazuse nimic. Apoi, cînd pisica mieuna din nou, își dadu seama unde e. Traversa camera si întredeschise încet usa de la dulap. Prin crapatura nu mai mare

de cîtiva centimetri animalul își iti mai întîi nasul, pe urma capul si apoi întregul corp.

Imediat ce iesi, se lasa pe spate, dupa care se strecura printre picioarele lui Angel, frecîndu-se cînd de unul, cînd de altul. Fata o priviuimita.

— De unde-ai mai aparut si tu?

Pisica — neagra toata si doar cu o pata micuta, alba pe piept — se uita în sus, apoi sari pe salteaua goala adusa de Angel si de tatal ei cu o ora în urma. începu sa se linga, iar Angel deschise la maximum usa de la dulap. Cu exceptia unui raft si a unei bare pentru agatat hainele, acesta era gol. Verifica podeaua si tavanul, cautînd vreo gaura prin care pisica ar fi putut intra.

Nimic. Nu gasi nici macar vreo trapa care sa duca în pod.

— Cum ai intrat, mai? întreba Angel, asezîndu-se pe pat lînga pisica.

Animalul se opri din spalata si se întinse pe burta, trupul ei zvelt începînd sa tremure de placere sub mîngîierea fetei. Se rostogoli pe spate pentru a fi scarpinata pe burta si începu sa-i linga încetisor mîna lui Angel. Apoi se rasuci din nou, se încolaci si se puse pe tors.

Desi nu purta zgarda, Angel nu credea ca este doar o pisica vagabonda. Muschii i se conturau destul de bine sub piele si nu parea

înfometata. Dimpotriva, avea blana deasa si curata, ca si cum cineva i-ar fi îngrijit-o înca de cînd se nascuse. Dar de cît timp statea în dulap? Daca era acolo de o zi sau doua, de ce nu îi era nici foame, nici sete?

Poate ar fi mai bine sa-si schimbe hainele mai întîi, apoi sa dea o fuga pîna la bucatarie sa-i aduca ceva de mîncare si de baut într-un

castronel. Lasînd pisica jos din poale, se îndrepta spre cutia pe care o deschidea exact cînd auzise prima data mieunatul si scormoni prin ea. Lua o pereche de pantaloni curati, niste prosoape si un pulovar gros, apoi îsi dadu jos hainele ude. În timp ce se stergea, auzi pisica scuipe. Se întoarse si o vazu ridicata în picioare, cu spinarea arcuita, fixînd cu privirea usa de la dormitor. Se rasuci, aco-perindu-si pieptul gol cu prosopul, si dadu cu ochii de tatal ei, care statea în prag.

— Tati! tipa ea. Ce cauti aici? Nu vezi ca nu sînt îmbracata? O clipa privirea tatalui sau ramase atintita asupra ei, apoi acesta închise usa în urma lui.

— Scuza-ma, striga el. Eu... am crezut ca esti în camera cealalta. Angel se repezi, tinându-si în continuare prosopul peste piept, si încuie usa bine. Dar chiar si-asa, nu-si putea scoate din cap imaginea tatalui ei, uitându-se la ea înainte de a parasi încaperea. Expresia de pe chipul lui avea ceva ciudat, ceva ce nu mai zarise niciodata înainte. Se holbase la trupul ei gol, cu o privire...

Ce nebunie! Doar era tatal ei! Niciodata nu se mai uitase asa la ea. N-ar fi îndraznit.

Cu siguranta ca i s-a parut. Da, da, asta trebuia sa fie! Brusc, camera fu invadata de o lumina orbitoare, si Angel se rasuci exact când explozia unui trasnet zgudui casa. Se lipi strîns de usa

închisa, ferindu-se parca de mugetul furtunii de afara. Un fulger si mai puternic strabatu cerul si casa se cutremura când tunetul lovi din nou. Apoi totul se linisti si Angel își aduse aminte de pisica. Aceasta disparuse.

— Pisi, striga ea, îmbracîndu-se cu hainele uscate si cercetînd toate colturile camerei.

Nimic.

Se lasa în genunchi si se uita sub pat.

Nimi

c. în

dulap

?

Usa era întredeschisa, asa ca Angel o deschise larg. Nici urma de pisica.

Fata cauta din nou prin dormitor, dar în cele din urma renunta. Probabil ca pisica iesise exact pe-acolo pe unde intrase.

— Houdini, sopti ea, în timp ce ploaia continua sa bata în geam. Dac-o fi sa mai apari pe-aici, asa o sati zic.

Arunca o ultima privire prin încapere, dupa care porni spre parter.

Mama desfacea cutiile în bucatarie. Pe aragaz se zarea un ibric cu apa care fierbea, iar pe masa erau asezate trei cani si o cutie de cacao.

— M-am gândit ca o sa ne prinda bine la toti niste cacao calda, spuse Myra, oferindu-i fiicei ei un surîs fortat care nu reusea sa acopere agitata pe care i-o provocase furtuna.

Se uita afara pe fereastra.

— în buletinele meteo n-au zis nimic despre ploaia asta.

Un alt fulger lumina cerul si Myra strînse din ochi când tuna.

— Du-te si spune-i tatalui tau ca ciocolata lui fierbinte o sa fie gata în câteva minute.

Amintirea celor întâmplante sus o coplesi pe Angel, asa ca fata ezita. Sa-i povesteasca oare mamei ei? Dar ce fusese de fapt?

Tatal ei crezuse ca se afla în camera cealalta, atîta tot.

Si nu se petrecuse absolut nimic.

Asa ca n-avea ce sa-i spuna mamei ei.

Absolut nimic.

CAPITOLUL 11

Sunetul se auzi atît de slab, încît la început Angel crezu ca i se nazarise. Statea în dormitorul ei din casa cea noua, privind pe fereastra.

Peste drum se zarea un copac, un artar imens, ale carui ramuri parca îsi întindeau vârfulurile chiar spre ea. La început, ramurile paruseraprietenoase, ca si cum ar fi vrut s-o îmbratiseze, si Angel simtise nevoia sa iasa în noapte si sa se urce în copac, lasându-se înconjurata defrunzisul din care putea sa vada tot, fara a fi observata. Apoi însa crengile capatasera un aspect amenintator, ca si cum artarul urias ar fivrut sa treaca drumul si s-o smulga, prin fereastră, din siguranta camerei ei. Desi îsi spusese ca e doar un pom — si ca n-avea cum sa-ifaca nici un rau — nu reusea sa-si desprinda privirea de la el.

Pîna cînd auzi sunetul.

Initial, Angel nu percepuse soapta lui usoara. Totusi, sunetul crescua treptat în intensitate, aproape imperceptibil, pîna cînd, atunci cînd deveni constienta de el, nu i se mai paru nimic în neregula.

Era mai degraba unul dintre zgomotele acelea specifice noptii -zumzetul si bîzîitul insectelor, oracaitul slab al broastelor si strigatul înfundat al bufnitelor. În cele din urma însa, sunetul începu sa aiba o rezonanta aparte.

O fata.

O fata de vîrsta ei. O fata care plîngea.

Angel își întoarse privirea de la copacul de peste drum, astep-tîndu-se sa o vada pe fata care plîngea chiar lînga ea. Dar camera era goala.

Doar ea si umbrele, adînci si întunecate, care umpleau colturile camerei. Luna de-abia se zarea pe cer si razele ei se subtiau din ce în ce mai tare din cauza norilor care se valatuceau întruna.

Plînsetul se auzea în continuare si Angel simti ca nu mai este singura în dormitor. își miji ochii, încercînd sa vada unde s-ar putea ascunde fata.

Hohotele se întetira, asa ca Angel pleca de lînga fereastra si se opri în mijlocul încaperii. La început suspinele pareau sa vina din toate

partile, ecoul lor lovindu-se de pereti, tavan si chiar de podea. Zgomotul era atît de puternic încît Angel era sigura ca o sa-i trezeasca si pe parintii ei, care dormeau dincolo.

Brusc își dadu seama ca nu se auzea din interiorul camerei.

Venea dinspre dulap.

Plînsetul deveni si mai violent, ca si cum fata ar fi trecut prin dureri mari.

O raza de lumina, abia vizibila, se strecura pe sub usa dulapului, apoi se intensifica, transformându-se dintr-un portocaliu deschis într-un galben stralucitor. Angel privea lumina care începu sa pulseze, hipnotizînd-o. între timp sunetul crescua atît de tare, încît Angel aproape ca-l simtea fizic.

In ciuda situatiei absolut neobisnuite, nu se simtea înspaimîntata.

încet, înainta spre dulap, impresionata de urletele fetei, fixînd raza de lumina care vibra. întinse mîna spre usa care, desi radia caldura, nu o speria.

Degetele ei apucara butonul metalic, îl rasucira si deschisera usa.

Spre uimirea ei, dulapul era plin de flacari, iar în mijlocul lor se zarea o silueta asezata cu spatele la ea. Angel încremeni locului, iar silueta se rasuci.

Chipul fetei era ars complet. Dar orbitele goale, acolo unde fusesera odata ochii, se uitau direct la Angel.

Fata își ridica bratul drept si-l îndrepta spre ea cu un gest ce imita în mod straniu miscarea crengilor copacului pe care îl privise cîteva momente mai devreme.

Chiar înainte ca degetele sa-i atinga fata, Angel facu un pas înapoi si trînti usa de la dulap cu putere.

In clipa urmatoare, tresari sperziata, sarind drept în sus.

Inima îi batea cu putere, iar o sudoare fierbinte, care deveni rapid rece si lipicioasa, îi navalii în tot corpul, din cap pîna-n picioare. Respira greu si plamîinii o dureau.

O dureau de parca ar fi fost arsi.

Angel ramase nemiscata, asteptînd ca teroarea cosmarului sa treaca, dar, chiar daca respiratia reveni la normal si bataile inimii se mai potolira, imaginea fetei si a trupului ei ars de flacarile furioase o bîntuia în continuare. în cele din urma, dupa ce si transpiratia se uscasa, se culca din nou pe spate si se acoperi cu patura pîna la gît.

„A fost doar un vis urât, își spuse ea. Atâta tot.”

Se întoarse pe o parte, lua perna în brate și închise ochii. Dar vedenia îngrozitoare încă mai staruia în întuneric și, după un timp, se rostogoli înapoi, deschizând ochii pentru a se uita la limbile, luminate difuz, ale ceasului desteptator așezat pe masuta de lângă pat.

Putin peste miezul nopții.

Deși se simtea extrem de obosită după ce despachetase cutii toată ziua și o dureau toate oasele, stia că nu va putea adormi din nou pînă nu-și va alunga din minte imaginile îngrozitoare ale visului.

Se dezveli, se ridica în picioare și se înfasura cu patura peste umeri. Se îndrepta spre dulap, intenționând să deschidă ușa acestuia pentru

a-și dovedi că înăuntru nu se găsea nimic altceva decît hainele pe care le agatase ea acolo. Totuși, cînd dadu să răsucească minerul de alama, mîna i se opri doar la cîtiva centimetri de el, incapabilă să-l atingă.

Se duse la fereastră, privi artarul de peste drum și, încetul cu încetul, spectrul ororilor din interiorul dulapului începu să palească, făcîndu-i loc amintirii în care crengile se întindeau spre ea.

Dar în vis copacul era scaldat în stralucirea verde a frunzului varatic, pe cînd acum, în noaptea de toamnă, frunzele lui se uscasera și cazuseră, lasîndu-i ramurile aproape goale.

Nu arăta deloc că în visul ei.

întorcînd spatele ferestrei, Angel privi din nou ușa închisă a dulapului. „Nu e nimic acolo, își spuse ea. Doar hainele mele și o gramada de prostii.”

își lua inima-n dinti și porni spre el, dar i se puse un nod în gât de frica și tot corpul i se acoperi cu broboane de transpirație. Nu se opri însă. își forta picioarele, pîna cînd ajunse în fata usii.

De data asta înconjura minerul de alama cu degetele, îl rasuci și deschise usa.

Exact așa cum banuise, înăuntru nu era nimic, cu excepția hainelor pe care le aranjase după-amiaza.

Pe podea se aflau cele trei perechi de pantofi ale ei.

Pe rafturile de sus asezase cîteva cutii pline cu lucruri pe care nu se îndurase să le arunce. Nu găsi nimic altceva, cu excepția unui iz ciudat.

Mirosea a ars.

— Angel? o întreba Myra Sullivan pe fiica ei a doua zi dimineata, cînd intra în bucatarie. Te simți bine? — Nu prea am dormit, raspunse Angel, frecîndu-se la ochi cu mîneca de la halat. Am visat urît... — Mmrm, asta nu-i un semn bun, nu-i așa? Ar fi trebuit să ai numai vise frumoase în prima noapte din noua noastră casa. Ce-ai visat? în timp ce Angel încerca să-și amintească și să-i povestească visul ciudat pe care-l avusese, Myra găsi cutia pe care o pregătise special pentru dimineata aceasta — îngropata, firește, sub zeci de alte cutii, toate mult mai grele decît cea pe care o cauta —, o deschise și se apuca să scoată castroanele pentru cereale, paharele și farfuriile.

— Clatește și tu astea în timp ce-mi povestesti, o ruga pe Angel, asezînd vasele stiva pe polita de lînga chiuveta. Se murdaresc atît de

tare atunci cînd le împachetezi.

Angel dadu drumul la apa calda si începu sa spele si sa usuce vasele si tacîmurile, încercînd sa-i relateze mamei ei visul straniu din noaptea trecuta. Din pacate, o mare parte dintre detalii nu mai erau atît de vii.

— Chestia cea mai ciudata s-a întîmplat cînd m-am trezit, pentru ca aveam senzatia ca totul fusese atît de real încît m-am dat jos din pat si m-am uitat în dulap. Mama ei zîmbi usor.

— Exact ca atunci cînd erai mica, ti-aduci aminte? întotdeauna ma puneai sa deschid usa de la dulapul din camera ta ca sa-ti dovedesc ca nu sînt monstri înauntru.

își ridică privirea de la pasatul de ovaz pe care îl amesteca.

— Si n-ai gasit nimic, nu-i așa? întreba ea, cu o voce ușor panicată. A fost vorba de un cosmar și atunci, și acum. N-ai auzit și n-ai văzut nimic în realitate noaptea trecută, corect? Fata încuviința din cap. Totuși expresia din ochii lui Angel îi spunea lui Myra că fiica ei nu-i povestise totul.

— Ce e? insistă ea. îmi ascunzi ceva.

— Eu... nu știu, bîgii Angel. E doar... ei bine, știu că pare o nebunie... Myra se opri din amestecat.

— Cred că pot să judec și singură! Spune-mi ce crezi tu că s-a întâmplat și poate-mi dau seama despre ce este vorba.

Angel ezită, apoi rosti repede:

— Mirosea a ars. Myra se încrunta.

— A ars? Vrei să spui a lemn ars? Angel ezită din nou:

— Mda, ceva de genul asta, adică într-adevăr mirosea a lemn ars, dar mai era și altceva.

— Altceva?

Myra insistă din nou când văzu că Angel păstrează tăcerea.

— Trebuie să ghicesc eu sau îmi spui odată?

— Ei bine, era ceva ciudat, zise Angel. Ti-aduci aminte când te-ai ars cu fierul de calcat?

Myra se strîmba și privirea îi aluneca pe cicatricea care se vedea încă foarte clar pe mîna stînga. Se întîmplase cu cinci ani în urmă, când vorbea cu Angel în timp ce calca hainele Parintelui Raffaello și, din greșeală, pusese fierul fierbinte chiar pe mîna.

— Mirosea ca atunci, spuse Angel. Si ca în ziua cînd mi-am ars parul în timp ce încercam sa suflu în luminarele de la tortul de ziua mea.

— Doamne, Dumnezeu! Credeam ca ai uitat întîmplarea asta de mult! Aveai doar doi ani!

— Cum sa uit? întreba revoltata Angel. Niciodata nu voi uita — am crezut ca o sa iau foc!

— Poftim! îi spuse Myra. Iata si explicatia visului — probabil ca mutatul într-o casa noua a determinat subconstientul tau sa înceapa sa se

elibereze de o multime de amintiri mai vechi. Si daca parul tau în flacari te-a speriat pe cît de tare m-a speriat pe mine, sînt uimita cum de n-ai avut nici un cosmar atîta ani de zile. Lua de pe foc oala cu pasat de ovaz si începu sa umple cele trei castronele spalate de Angel.

— Dar daca te-a speriat asa de tare, mie de ce nu mi-ai spus niciodata? Am fi putut discuta despre asta.

— Nu voiam sa crezi despre mine ca sînt un copil. Myra izbucni în rîs.

— Dar esti un copil! Si nu-mi explic cum de nu am înteles ca tu trebuie sa fi fost mai sperziata decît mine.

Puse oala deoparte si o lua în brate pe Angel.

— îmi pare rau, draga mea. Sincer îmi pare rau!

— Haide, mama, mormai Angel, smulgîndu-se din îmbratisare. De-abia îmi aduc aminte. Si poate dacami amintesc ceva este pentru ca tata discuta despre asta de fiecare data cînd e ziua mea si, la urma urmei, poate ca doar mi se pare mie ca-mi amintesc.

— Daca nu ti-ai fi adus aminte cu adevarat, n-ai mai fi visat urît. Si, daca ai simtit miros de fum, de ce nu m-ai trezit pe mine sau pe tatal

tau?

Brusc, Angel rememora momentul în care tatal ei intrase peste ea cu o zi în urma când își schimba hainele.

Intrase și se uitase la ea și...

Imaginea tatălui ei așezat în pragul dormitorului fu înlocuită abrupt de silueta lui reală pe care o zări încadrată în usa de la bucatărie.

— Sa mă trezească? Dar sînt trează..., ce se întîmplă?

— Eeeee, Angel, explica Myra. A avut un cosmar azi-noapte.

— Si eram si eu în el? întreba Marty Sullivan, fixînd-o pe Angel cu o intensitate care o facu sa-si strînga si mai tare halatul pe lînga ea. De ce sa aiba un cosmar cu mine? întreba el, adresîndu-i-se sotiei sale, dar continuînd s-o priveasca pe Angel.

— N-are nici o legatura cu tine, spuse Myra, de-abia uitîndu-se la el, în timp ce aranja masa. A avut un vis cu un incendiu si cînd s-a trezit a avut senzatia ca miroase a fum.

— în casa?

— Normal ca în casa, replica Myra. Ca doar n-a dormit în gradina, nu?

Se uita la ceasul de la mîna, apoi îsi privi sotul si fiica.

— Mai avem o jumatate de ora pîna plecam la biserica.

— Astazi? gemu Marty. Cred ca glumesti! Mai avem atîtea de despachetat si se transmite si un meci, iar eu nu am apucat nici macar sa instalez televizorul. Ce-ar fi sa te duci numai tu, iar eu cu Angel ramînem acasa si sa mai aranjam putin din nebunia asta?

Simtind acelasi ghem ciudat în stomac pe care-l simtise si ceva mai devreme, Angel scutura din cap.

— Eu... eu vreau sa merg la biserica, spuse ea. Asa ca mai bine ma duc sus sa ma schimb.

Porni spre scarile de pe hol, dar tatal ei îi bloca drumul.

— Hei, spuse el. Oare tati nu mai primeste nici un sarut de la micuta Angel?

Angel îngheta, dar, decît sa riste o cearta cu el, îl saruta scurt pe obraz.

— Fac un dus si ma îmbrac, mama, spuse ea, în timp ce se strecura pe usa. Ma grabesc cît pot de tare.

— Bine, striga Myra în urma ei. Dar repede! Daca te lungesti prea mult, o sa plec fara tine.

Urca în fuga scarile, dadu drumul la apa calda, se dezbraca de halat si-l atârna în cuierul de pe usa, apoi intra în cada. Înainte de asta însa, încuie cu cheia usa de la baie.

— Esti sigura ca te simti bine? întreba Myra, dupa ce ea si Angel plecasera de acasa, douazeci de minute mai târziu.

— Da... eu... cred ca da, bolborosi Angel.

Nota de nesiguranta din vocea fiicei ei o facu pe Myra sa se întoarca spre ea:

— Angel, a fost doar un cosmar. Nu ai de ce sa-ti faci griji!

„Si în privinta lu' tata? se întreba Angel. în privinta lui ar trebui sa-mi fac griji?”

— Mai e si altceva despre care vrei sa-mi povestesti? întreba Myra. S-a mai întâmplat ceva si nu mi-ai spus?

„Poate ar fi mai bine sa-i zic, se gândi Angel. Poate...” O miscare rapida îi distrase atentia si, când se rasuci ca sa vada mai bine, zari o pisica ce iese din padure.

O pisica neagra.

O pisica neagra cu o singura pata alba pe piept.

— Houdini? striga Angel în timp ce pisica alerga peste bucata de peluza ce înconjura casa. Aceasta veni direct la Angel si începu sa se frece de picioarele ei.

Myra se uita dezaprobator la animal.

— Houdini? repeta ea. De unde Doamne iarta-ma îi stii numele?

— Nu-l stiu, spuse Angel, aplecându-se sa scarpine pisica pe cap, dupa care o ridica în brate. Asa i-am zis eu. își lipi nasul chiar de gâtul pisicii.

— Pe unde mi-ai umblat? îi sopti ea la ureche. Cum de-ai disparut asa, din senin?

— Cum adica asa i-ai zis tu? Unde ai mai vazut-o tu înainte?

— Era în dulap la mine, raspuse Angel. Ti-amintesti când am urcat ieri sa-mi schimb hainele? Era acolo, mieuna sa-i dau drumul.

— Si cum a intrat în dulap? întreba Myra. Angel ridica din umeri.

— Nu stiu — de-aia i-am spus Houdini. A iesit din dulap si-apoi, când a început sa tune din nou, a disparut.

— Pisicile nu dispar asa, pur si simplu, declara Myra.

— Ei bine, Houdini asa a facut. Exact ca magicianul acela despre care am citit — cel care iese din celule si cufere încuiate.

Scarpina pisica din nou.

— Pot s-o pastrez? întreba ea. Vezi si tu ca n-are zgarda si ma place.

— Nu, nu poti s-o pastrezi, spuse Myra. Tatal tau e alergic la parul de pisica.

Angel își aminti cum scuiase Houdini cu o zi înainte când tatal ei intrase peste ea în camera. Din nou, fata se întreba daca n-ar trebui sa-i

povesteasca mamei ei incidentul, dar cuvintele i se topira pe buze. Ce-ar fi putut spune? Ca tatal ei daduse peste ea când își schimba hainele? Ca o privise ciudat?

Si chiar daca i-ar povesti, ce ar rezolva cu asta? Daca mama ei ar discuta cu Marty, atunci el s-ar supara, si-l vazuse de prea multe ori enervat ca sa-si doreasca sa se mai întâmple asa ceva.

— Houdini ar putea sa stea la mine în camera, sugera ea în cele din urma. Asa tata n-ar vedea-o niciodata.

— Pisicile nu pot sta într-o singura camera, zise Myra. Mai bine da-i drumul si uit-o. Cu cât o tii mai mult în brate, cu atât îți va fi mai greu sa renunti la ea.

Nemultumita, Angel lasa pisica pe pamînt. Ca si cum ar fi înteles perfect ce se petrece, pisica se aseza frumos, își încolaci coada în jurul picioarelor, uitîndu-se cu furie spre Myra.

— Sa stii ca nici eu nu te plac foarte tare, spuse Myra, parca citind expresia din ochii animalului. Zît! Pisica o ignora si începu sa-si linga o laba. Parcursera în tacere drumul pîna în oras, dar Angel privi pe furis de mai multe ori în spate, atunci cînd credea ca mama ei nu o vede. Pisica le urma la scurta distanta.

Se apropiiau de biserica si Myra se înfiora brusc cînd simti un curent de aer rece. își încheie nasturele de la gulerul paltonului ei subtile de

lîna si privi spre cer. Norii alergau rapid si îmbulzeala lor transforma albastrul senin într-o masa cenusie. Lînga ea, Angel parea sa nu fi observat cît de racoare se facuse, iar cînd Myra îi spuse sa-si încheie geaca, aceasta n-o baga în seama.

Dupa ce trecura de coltul strazii,

Myra se trezi în fata unei cladiri mici, albe, ce reprezenta singura biserica catolica din Roundtree, si se opri, simtind parca un acces de furie.

Biserica micuta cu hramul Maicii Domnului era înghesuita într-un colt, spre deosebire de imensa biserica congregationala care domina

toata partea de est a oraselului. Lui Myra nu i se parea corect ca un lacas închinat Sfintei Fecioare care daduse nastere

Domnului Iisus —

care era adevarata Maica a Domnului, pe toti sfintii! -sa fie complet umbrit de un templu construit de renegati pagîni.

Myra stia in adîncul sufletului ei ca acestia erau condamnati

pe vecie sa traiasca în flacarile iadului pentru ca au întors
spatele singurei biserici adevarate.

Mînia ei se transforma în tristete cînd privi mica biserica, ai
carei pereti albi se cojeau lasînd tencuiala cenusie de dedesubt
sa iasa la

suprafata. Obloanele de la ferestre nu erau chiar drepte,
vitraliile fusesera acoperite de mizerie. Biserica parea ca se
cocoseaza sub

apasarea cerului plumburiu, dîndu-ti senzatia ca structura ei
nu va mai rezista multa vreme. Norii se împrastiară puțin si
razele soarelui

începura sa straluceasca, iar Myra ramase cu gura cascata cînd
umbra austera a unei cruci se proiecta exact în fata usilor
principale, ca si

cum o sabie atotputernica ar fi încercat sa distruga însusi
miezul credintei ei. Se închina si rosti repede o rugaciune
pentru salvarea

sufletelor. La început nu auzi murmurele abia soptite ale unei
voci. Apoi vazu cu coada ochiului materialul negru al unei
haine de preot. îsi ridica privirea si dadu peste un chip blînd,
cu ochi stralucitori, care o transportara înapoi în timp, cînd
avea doar opt ani...

Plecase în vizita la bunicul ei, care zacea într-un pat de spital.
Era îngrozita, dar bunicul ei, chiar si în ultimele ore de viata, îi
simtise

teama si își daduse toata silinta sa o linisteasca.

— Nu-i nimic, puiule, îi spusese el, zîmbindu-i de parca erau pe punctul de a merge împreuna într-o aventura extraordinara. Curînd voi revedea insula binecuvîntata.

— Nu pot sa vin si eu cu tine? întrebuse Myra. Bunicul clatinase din cap.

— Asta este o calatorie pe care trebuie s-o fac singur. Dar tu sa nu-ti faci griji, adaugase el, cu ochii sclipind. O sa veghez în continuare asupra ta.

Cîteva secunde mai tîrziu închisese ochii si de atunci nu mai întîlnise niciodata o astfel de privire. Pîna astazi.

— Cred ca au facut-o intentionat, spuse preotul cu un zîmbet în coltul gurii.

— Ce anume? întreba Myra, revenindu-si din reverie.

— Asta, spuse preotul, zîmbind larg si aratîndu-i ceva cu mîna dreapta. Nu poti sa-mi zici ca e o întîmplare.

Degetele lui erau îndreptate spre turla care se ridica deasupra bisericii congregationale. Spre deosebire de cladirea umila cu structura de lemn

a lacasului Maicii Domnului, biserica congregationala din Roundtree era construita din blocuri imense de granit, aduse din cariera de

piatra de la marginea orasului. Stilul ales fusese cel gotic, cu acoperisul perfect ascutit, deasupra caruia se ridica spre cer turla de aproximativ zece metri.

Preotul îi arata crucea din vârful turlei.

— N-am cum sa dovedesc, spuse el, dar banuiesc ca au angajat vreun inginer care a calculat saptamîni de-a rîndul exact unde trebuie sa

fie pusa turla si la ce înaltime pentru ca umbra crucii lor sa cada peste usa noastra. Desigur, continua el, se vede numai de cîteva ori pe

an, asa ca e posibil sa fie vorba doar de o coincidenta. Cel putin ei asa sustin, dar, dupa mine, este doar o alta modalitate a protestantilor de a ne pune bete-n roate!

— Parinte! rosti Myra, socata de cuvintele preotului. Arunca o privire piezisa spre Angel, dar fata nu parea impresionata de spusele preotului.

— E doar o gluma, copila mea, o asigura repede preotul, zîm-betul pierindu-i de pe chip cînd vazu expresia femeii. Sînt sigur ca n-au vrut sa faca nici un rau. Le întinse mîna.

— Sînt parintele Michael Mulroney, dar toata lumea îmi spune Parintele Mike, le explica el.

Myra dadu scurt mîna cu el, prezentîndu-se pe ea si apoi pe Angel.

— Tocmai ne-am mutat din Eastbury. Parintele Mike clatina din cap.

— Aha, familia despre care mi-a scris Parintele Raffaello. Sînt în-cîntat ca veti face parte din parohia noastra. Din pacate, mi-e teama ca numarul nostru nu este atît de mare ca al celor din Eastbury.

Ochii lui capatara din nou licarul acela malitios.

— Probabil pentru ca n-am ajuns aici la timp.

Le arata un monument imens de piatra asezat pe partea cealalta a strazii.

— Daca am fi venit si noi în 1632, asa cum au facut-o ei, poate am fi avut, la rîndul nostru, o cladire ca a lor, adauga el, oftînd din greu. Si

chiar daca s-ar fi întîmplat asa, nu stiu daca am fi reusit s-o umplem. In zilele noastre...

Vocea lui se stinse, dar Myra înțelese perfect ce voia să spună. În ultimii ani, donațiile către biserică din Eastbury — asupra căreia nu planase niciodată vreun scandal — se diminuaseră atât de drastic, încât ea rămăsese singura persoană pe care Parintele Raffaello își mai putea permite să-o plătească pentru a avea grija de casa parohială.

— Ei bine, acum ne ai pe noi și pe sotul meu, deci vom fi trei în plus, zise Myra.

— Nici nu stiti cât de mult apreciez acest lucru, raspunde Parintele Mike.

Brusc, vocea si expresia lui capatara o unda de regret:

— Mi-e teama însa ca nu voi fi în stare sa va ofer o slujba asa cum aveati la Parintele Raphaello. Sîntem prea... ei bine, stiti la fel de bine ca mine cum au fost ultimii ani. O lua pe Myra de brat si o conduse spre usa principala a bisericii, urmati îndeaproape de Angel.

— Si unde o sa locuiti?

— Pe strada Black Creek, raspunde Myra. Este o casa micuta, care necesita ceva schimbari, dar, din câte am înteles, este una dintre cele mai vechi cladiri din oras. Privirea preotului se întuneca.

— Casa de la rascruce? întreba el. Unde toate lucrurile alea teribile...

Se opri brusc, apoi adauga repede:

— Oh, draga mea, ce spun eu aici? Eu...

— Nu-i nimic, raspunde Myra întepata. Stim foarte bine ce s-a întîmplat în casa.

Mai multi oameni se strînsesera deja în fata bisericii si Parintele Mike le prezenta pe Myra si pe Angel, apoi se scuza si pleca sa se pregateasca pentru slujba.

Chiar înainte de a intra, Angel îl cauta înca o data din ochi pe Houdini.

Pisica statea pe partea cealalta a strazii, tinîndu-si coada frumos încolacita în jurul picioarelor.

O ora mai târziu, exact când se pregateau de plecare, Parintele Mike îi lua mîna Myrei în palmele lui. — Stii, m-am gîndit mai bine, spuse el. Si e posibil sa gasesc ceva de lucru pentru dumneavoastra. Nu în parohie, ci aici la biserică.

— Dar ati spus..., începu Myra.

— Stiu exact ce am spus, o întrerupse preotul. Dar o sa fac eu rost de bani în vreun fel. își plimba privirea de la Myra la Angel si invers.

— E bine sa fiti aici, spuse el. Biserica va poate adaposti de multe, multe lucruri. Asa ca o sa fac rost de bani si cu asta am încheiat discutia.

Cîteva minute mai târziu pornira spre casa, dar cuvintele Parintelui Mike înca îi mai rasunau în minte.

„Biserica va poate adaposti de multe, multe lucruri." Ce voia sa zica cu asta?

Oare credea ca exista în viata ei ceva de care trebuie sa se fereasca? Poate ar fi trebuit sa-i spuna ca dea lungul anilor Sfînta Maria o protejase, aparîndu-i în viziunile sale exact cînd lucrurile mergeau mai prost.

Si de ce se uitase la Angel înainte de a rosti cuvintele acelea? întrebările o preocupara atît de tare pe Myra Sullivan, încît nu baga de seama nici o clipa ca pisica le urmarise pîna acasa.

CAPITOLUL 12

Angel Sullivan intra pe strada Prospect si dadu cu ochii de vechea cladire a liceului din Roundtree, care acum devenise corpul principal al institutiei. Era amplasata în mijlocul unei pajisti sufocate de pini imensi care pareau chiar mai batrîni decît liceul în sine. în spatele ei seridicau patru constructii mai noi, dar nici una dintre ele nu avea înfatisarea calda si prietenoasa a cladirii originale. Ferestrele acesteia erau protejate cu obloane albe, iar coloanele înalte sprijineau cele trei etaje care se terminau cu un acoperis îngrijit si frumos ornat. Aveapîna si un turn în vîrf si, daca Roundtree s-ar fi aflat lînga tarmul abrupt, probabil ca acolo ar fi urcat sotiile capitanilor sa-si asteptebatarii plecati pe mare. Angel se opri

pe partea cealalta a strazii doar pentru a se bucura de
sentimentul placut pe care i-l inspira scoala. Era o senzatie
complet

diferita de cea pe care o traise în fiecare dimineata în Eastbury. Si nu pentru ca scoala din Roundtree era cu mult mai draguta decât hardughia din caramizi murdare a liceului din Eastbury. Nu, nu, mai era ceva.

O lua de la capat, într-un oras nou, unde nu o stia nimeni, cu exceptia varului sau.

Unde nimeni nu auzise vreodata de Mangy-Angey sau de „îngeru' mic a lu' Tata", ori de toate celelalte porecle pe care le primise înca dela gradinita.

Se trezi ca zîmbeste, întrebîndu-se de cine o sa se mai ia Nicole Adams, acum ca ea plecase. Alunga repede gîndurile acestea — nici unom nu ar trebui tratat în modul în care Nicole si ceilalti procedasera cu ea.

Acum totul se terminase si, cînd se trezise dimineata si vazuse cerul senin si stralucitor, Angel si-ar fi dorit sa aiba haine la fel de luminoase ca dimineata. în sifonier însa nu gasi nimic, asa ca, în cele din urma, își trase pe ea o pereche de pantaloni obisnuiti, o bluza si pedeeasupra un pulover lalîu. Totusi se simtea diferit, si asta conta. La picioarele ei, Houdini începu sa se frece de pantofi. Exact cum facuse ieri cînd ea si mama ei plecasera la biserica, pisica aparut dedimineata — din senin — si o însoti pe Angel tot drumul pîna la scoala. De data asta însa, pentru ca nu mai avea cine s-o alunge, animalulnu se departa nici o clipa de ea. Fata se apleca si o scarpina dupa urechi.

— Ne vedem mai tîrziu!

Traversa strada si începu sa urce scarile ce duceau la usa din fata. Zîmbi spre doua fete care discutau cu un baiat cu parul ondulat si ochii albastri precum cerul senin de toamna.

Nici una din ele nu-i raspunse la salut, iar baiatul nu parea ca a observat-o.

„Erau prea absorbiti în discuție”, își spuse Angel. Probabil ca nici macar nu o vazusera.

Gasi biroul directorului si, dupa ce completa formularele de înregistrare, primi un orar si un dulap personal.

— Uite combinatia ta de la cifru! îi spuse secretara, întinzându-i o bucata de hîrtie pe care erau trecute patru numere si instructiunile care-i aratau de cîte ori trebuie sa rasureasca în fiecare directie.

Angel privi nefericita cifrele — de-abia le învățase pe cele din Eastbury si acum era nevoita sa se obisnuiasca cu altele nou-noute. Sala ei

de clasa si vestiarele se gaseau în cladirea principala, asa ca în cele treizeci de minute de dinaintea primei ore de curs avea timp berechet

sa gaseasca si celelalte clase. Astfel va evita momentele stînjenitoare prin care ar fi obligata sa treaca daca ar întîrzia, iar toti ceilalti s-ar holba la ea. Ajunse la prima ora chiar înainte ca altcineva sa mai fie acolo.

— Angel, spuse profesoara, citindu-i numele în catalog. E un nume dragut. Eu sînt doamna Brink. Angel era pe punctul de a-i spune ca numele ei este de fapt Angie, dar își dadu seama ca Zack stie cum o strigau ceilalti si ca ar putea rîde pe seama ei.

Se hotarî sa nu spuna nimic si, dupa ce suna clopotelul, doamna Brink o prezenta celorlalti colegi de clasa. Cîtiva își întoarsera capetele,

privind-o curiosi, si vreo doi dintre ei chiar o salutara din cap. Profesoara însa începu imediat sa le vorbeasca despre sintaxa propozitiei, asa ca nimeni nu se mai uita la ea tot restul orei.

Nici în pauza nu i se adresa nimeni, iar Angel își spuse ca totul se petrece astfel pentru ca se grabeau sa ajunga la celelalte ore si nu aveau la dispozitie decât zece minute.

Dimineata se scurse repede si, când sosi vremea prânzului, lui Angel nu-i veni sa creada ca jumatate de zi trecuse deja. în ciuda faptului ca nu schimbase nici o vorba cu nimeni, totusi nici un elev nu-i întorsese spatele în mod intentionat. Iar pe hol nu auzise în urma ei susotelile nesuferite cu care aproape ca se obisnuise si nici nu mai suportase tacerea apasatoare care se lasa ori de câte ori se apropia de cineva. Privirile piezise disparusera si chicotelile pe seama ei, de asemenea. își baga cartile în dulap si se îndrepta spre cantina. Aici lua o tava si se aseza la rînd. Cinci minute mai târziu, dupa ce alesese niste brînza

de vaci si o salata de fructe care nu arata prea bine, dar parea, oricum, mult mai sanatoasa decît macaroanele cu brînza, porni încautarea unui loc unde sa stea. îl zari pe Zack Fletcher asezat la o masa din capatul îndepartat al cantinei, iar în fata lui era un scaun gol. Cînd varul sau ridica privirea siclatina încet din cap spre ea, Angel se simti coplesita de usurare — nu va fi nevoita sa stea singura chiar în prima ei zi de scoala. Pornispre el, facîndu-si loc printre mesele si scaunele care erau atît de înghesuite încît vreo zece elevi fura nevoiti sa se lipeasca de mese ca s

o lase sa treaca. Exact cînd mai avea doar un metru pîna la scaunul gol de la masa lui Zack, o fata cu parul lung, drept si blond, asa cum

stia ca ea nu va avea niciodata — si acelasi lucru era valabil si în cazul trasaturilor micute si ale corpului zvelt — veni din cealalta directie, îsi puse tava pe masa si se aseza pe locul liber din fata lui Zack.

Angel o privi fix pe fata, dar aceasta nu dadu vreun semn ca ar fi observat-o pe Angel îndreptîndu-se spre acelasi loc.

Angel astepta ca Zack sa zica ceva, sa-i spuna blondei ca pastrase special scaunul pentru verisoara lui. Dar baiatul nici macar nu se uita la ea — o privea pe blonda cu acelasi rînjet stupid pe care-l afisau toti baietii din Eastbury cînd se învîrteau pe lînga Nicole Adams.

Zack nu tinuse locul pentru ea! Probabil ca nici nu o salutase pe ea, ci pe cineva care era în acel moment în spatele ei.

Pe cineva ca blonda care îi zîmbea acum lui Zack exact cum le zîmbea Nicole Adams baietilor care roiau în jurul ei.

— Am întârziat atît de mult! spuse ea. N-am putut sa-mi deschid dulapul si apoi m-a pus naiba sa vorbesc cu Seth Baker si...

— Hei, Heather, relaxeaza-te! o întrerupse Zack. Am lasat eu pe cineva sa-ti ia locul?

„Heather”, se gîndi Angel, în timp ce se rasuci rapid, cercetînd sala dupa un alt scaun. Porni spre o masa aproape goala care se zarea în partea

cealalta a cantinei. „Normal ca o cheama Heather. Si normal ca e draguta, si normal ca e iubita lui Zack.” Pe cînd îsi facea din nou loc

printre mese, auzi pe cineva mormaind si strigîndu-i ca data viitoare sa o ia prin alta parte si putea sa jure ca doi dintre ei îsi dadura special scaunele în spate exact cînd ea încerca sa treaca.

Cînd ajunse la masa aproape goala, era convinsa ca toata lumea din cantina o privea, asa ca nici macar nu se deranja sa-i ceara voie

baiatului care statea acolo sa ia loc lînga el. îsi puse pur si simplu tava pe masa în celalalt colt, se aseza cu spatele spre ceilalti si începu sa amestece salata cu fructe.

Baiatul avea în fata lui o farfurie plina cu macaroane cu brînza. Angel reusi în sfîrsit sa apuce o bucata de grepfrut pe care o duse la gura.

— Chestia aia pe care o manînci are macar gust bun?

Pentru o clipa, nu realiza ca acele cuvinte îi sînt adresate.

— Adica si mie îmi plac fructele, dar cînd sînt conservate mi se pare ca au gust de tabla.

Angel îsi ridica privirea si vazu ca baiatul se uita la ea cu capul putin aplecat într-o parte.

— Ar fi trebuit sa iei si tu ce-am ales eu, continua el, aratându-i farfuria plina. Sînt delicioase!

— Arata bine! raspunse Angel. Dar...

— Ma duc sa mai iau o farfurie si poti sa manînci de la mine. Si-asa mi-am pus mult prea mult.

înainte de a se putea împotrivi, baiatul disparu, dar se întoarse un minut mai târziu, cu o farfurie goala într-o mîna si cu un cutit si o lingura în

cealalta. împinse tava lui aproape de cea a lui Angel, muta cu ajutorul lingurii si al cutitului jumătate din portia lui de macaroane pe farfuria goala, pe care o aseza în fata fetei.

— Poftim. Acum nu mai trebuie sa manînci porcariia aia de salata de fructe. Asta în cazul în care nu mai vrei nici tu, adauga el, rosind.

Adica, normal ca poti sa manînci ce-ti place, dar...

Se îmbujora si mai tare si dadu sa se ridice din nou în picioare.

— Uite, daca doresti, eu ma duc sa stau în alta parte.

— Nu! spuse Angel, înrosindu-se si ea brusc când realiza cât de tare vorbise. E în regula. în timp ce baiatul se aseza la loc pe scaun, înca ezitând, Angel îi zîmbi:

— Ai dreptate, salata de fructe e o porcarie. Dar nici macaroane cu brînza nu prea as mânca. Stii, eu încerc... își înghiti restul cuvintelor, apoi ridica din umeri, convinsa ca nu este obligata sa-si termine fraza. — Cui îi pasa ca nu arati ca Heather Dunne? întreba baiatul. Sincer sa fiu, eu cred ca este bulimica — probabil ca boraste dupa fiecare masa.

Se apleca în fata si-si coborî vocea:

— Probabil ca varu-tau simte si ce gust are atunci când o saruta, nu? Angel facu ochii mari si, desi se abtinu pe cât posibil sa nu se hlizeasca, nu reusi.

— Oh, ce scîrbosenie! rosti ea printre chicoteli.

— Nu atît de scîrbos pe cât trebuie sa fie când saruti pe cineva care tocmai si-a dat matele afara, spuse baiatul.

— De unde stii ca face asa? întreba Angel. Acesta dadu ochii peste cap.

— E greu sa îi ignori în conditiile în care o fac chiar în fata ta, spuse el. Chiar dupa ora a cincea. Sînt în clasa cu mine la cursul de matematica si se saruta pîna când suna clopotelul.

— Si cum de-ai aflat ca ea vomita ce-a mâncat la prînz? întreba Angel.

— Doar ai vazut-o si tu, nu? I-ai vazut si farfuria, asa e? Nici un elefant n-ar putea sa bage atîta în el. îti spun eu ca vomita.

— Si cine ti-a spus ca Zack e varul meu?

— Toata lumea stie, spuse baiatul. Se tot plînge de...

Tacu brusc în clipa în care își dadu seama ce urma sa spuna, dar era prea târziu. Angel simti cum i se umplu ochii de lacrimi si se lupta din

rasputeri sa nu plînga. își dori atunci sa o înghita pa-mîntul si sa dispara pentru totdeauna, dar, fiind constienta ca nu are cum, încerca sa se ridice în picioare cu intentia de a parasi cantina rapid.

Dar, înainte de a apuca sa faca primul pas, baiatul o opri:

— Nu face asta!

Vorbise suficient de încet ca sa nu-l auda nimeni altcineva în afara de ea.

— Nu le da satisfactie!

Cînd o vazu ca ezita, îi explica repede:

— Hei, am vazut ce s-a întîmplat acolo. Ai senzatia ca Zack nu s-a asigurat din vreme sa nu mai ai loc la masa lui? Stiu ca e varul tau, dar asta nu-l împiedica sa fie un dobitoc.

Cîteva momente nu mai zise nimic, cercetînd sala din priviri, apoi continua:

— De altfel, ai sa gasesti pe-aici o gramada de alti dobitoci!

Ridica usor din umeri:

— Probabil ca si eu sînt dobitoc cîteodata. Pe mine ma cheama Seth Baker.

— Pe mine ma cheama... începu Angel, dar se opri chiar înainte de a-si spune numele real.

— ... Angie, termina ea. Seth se încrunta.

— Credeam ca te cheama Angel, rosti el nesigur. Angel simti ca ia foc.

— Urasc numele asta, spuse ea fara sa se gîndeasca prea mult.

— Te înseli, o contrazise Seth. E un nume frumos.

— Nu, nu e, se rasti Angel.

— Ba da. îl urasti doar pentru ca este al tau. Toata lumea își uraste propriul nume. Angel îl privi fix.

— Cum poti urî numele Seth? Este superb!

— Chiar dac-ar fi, oricum nimeni nu-mi spune asa. Veni rîndul lui Angel sa se încrunte.

— Dar cum îți spun? întreba ea.

Seth nu zise nimic, dar se înrosi pîna în vârful urechilor. Angel își înclina capul catre el.

— Haide, zi-mi cum te striga!

Fara sa se gîndeasca, ea începu sa-i însire toate porecele pe care le avusese toata viata ei:

— întotdeauna îmi spuneau „îngeru' mic a lu' Tati" si „îngeru' mic a lu' Mami".

— Dar nu era chiar asa de rau! se opuse Seth. Angel ridica din sprîncene:

— Da? Ce zici atunci de „Mangy-Angey"? adauga ea, luînd-o gura pe dinainte.

Seth se strîmba.

— Asta chiar ca-i nasoala, recunosc el. Dar tot nu-i asa de rea ca a mea.

— Ba, pun pariu ca e, spuse Angel. Zi-mi mai bine cum te striga.

Seth pastra tacerea cîteva secunde lungi, apoi ridica privirea spre Angel.

— Poate o sa-ti spun, raspunse el încet, si Angel vazu în ochii lui Seth Baker o durere profunda. Durere si multe alte lucruri.

CAPITOLUL 13

-Hei, Sullivan, îmi dai si mie o mina de ajutor sau ai de gînd sa lîncezesti toata ziua?

Marty Sullivan arunca chistocul de tigara în baltoaca ce se formase sub masina de ciment, apoi se îndrepta agale spre locul în care Jack

Varney se pregatea sa monteze frontonul imens ce avea sa încadreze usa din fata a casei la care lucrau. în cele cinci ore de când Ed

Fletcher îl adusese pe santierul situat într-o fundatura cam la o mila de centrul orasului si unde se construiau sase case, Marty realizase exact ce era gresit nu numai cu cladirea la care lucrau, dar cu întregul proiect.

Toate problemele erau cauzate de Jack Vamey, care se presupunea ca este seful proiectului. în prima parte a diminetii, Marty încercase sa faca aproape tot ce-i ceruse Varney, dar nu trecu multa vreme si-si dadu seama ca barbatul îl punea sa faca numai treburi ordinare doar pentru ca era cumnatul patronului.

Mai întâi modelase forme pentru bazele coloanelor ce aveau sa sprijine acoperisul casei în stil colonial si, indiferent de ceea ce facea Marty,

Varney gasise întotdeauna un motiv de bombaneala. Initial se luase de formele în sine, insistând ca acestea nu sînt perfect patrate.

— Ce importanta are? argumentase Marty, în timp ce Varney îi aratase ca forma avea o latura cu doi centimetri mai mare decît cealalta.

Oricum o sa fie îngropata!

— Ed si-a capatat o reputatie si eu la fel, replicase Varney. Noi facem lucrurile corect, fie ca le vedem, fie ca nu.

— Si dati pe apa sîmbetei jumătate din profit! murmurase Marty. Varney se prefacuse ca nu a auzit spusele lui si-l pusese sa sparga forma si s-o ia de la capat. Marty se

conformase, desi stia foarte bine ca e doar o pierdere de vreme.

Apoi Varney comentase la adresa felului în care turna mortarul în forme:

— Trebuie pusa o cantitate dubla — nu vreau sa vad ca se sparge cînd om pune coloanele peste ele.

— N-o sa se sparga! mormai Marty. Am pus o gramada.

— Ai cumva diploma de inginer? întreba Varney, suficient de tare ca sa-l auda ceilalti trei muncitori din echipa.

Marty se abtinu si de data asta si se supuse. Dar pe masura ce se scurgea timpul, ajunsese la concluzia ca lui Varney i se pusese pata pe

el.

Varney îi ordonase sa refaca tot ceea ce terminase, sustinând întotdeauna ca era în neregula ceva, iar Marty stia foarte bine ca nu era adevarat. Dar ceea ce îl enerva cel mai tare era faptul ca Jack Varney avea cu zece ani mai putin decât el. La ce naiba se gândise Ed Fletcher când numise un mucos ca Varney sa supravegheze proiectul si apoi își obligase cumnatul sa lucreze pentru el?

Marty se gândi ca ar fi trebuit sa-l puna pe el sef. Daca ar fi intrat proiectul pe mâna lui, ar fi terminat porcariile alea de case de doua orimai repede si i-ar fi dublat profitul. Oriunde se uita în jur, oamenii foloseau bolturi când cuiele ar fi fost la fel de bune, ca sa nu mai vorbimca atîta masurau stîlpii aia ca sa aiba fix aceeasi lungime, desi orice idiot stia ca puteai bine mersi sa fixezi frontoanele umplînd gaurile acolo unde stîlpii erau prea scurți. Daca totul arata bine la final, cui îi pasa ca anumite lucruri nu se potriveau perfect pe sub pereti laterali si podea?

Iar bomboana de pe coliva pareau sa fie toti ceilalti, care nu cârâiau în fata lui Varney.

Acum acesta tipa la el din nou, doar pentru ca își luase si el o pauza de cîteva minute ca sa fumeze o tigara.

— Dar chiar nu poate omu' sa-si ia si el o pauza? bombani Marty, apucînd capatul unei grinzi de patru metri ce urma sa alcatuiasca un fronton destul de puternic pentru a sprijini o greutate de trei ori mai mare. Alta stupizenie.

Si mai putin profit.

Daca Ed l-ar pune pe el sef...

— Ti-ai pus brîul de protectie? îl întreba Varney exact când se pregatea sa ridice celalalt capat al grinzii.

Marty îi arunca o privire furioasa.

— Ce papa-lapte poarta brîu doar ca sa ridice o bucata de lemn?

— Eu, de exemplu, replica Varney, batînd cu degetele aparatoarea groasa de piele prinsa în jurul mijlocului ca sa-i sustina mai bine spatele.

— Da' ce, esti si tu un papa-lapte? îl zgîndari Marty.

La vreo sapte metri mai încolo, Ritchie Henderson își ridica privirea de pe stîlpul pe care se pregatea sa-l taie, tinînd drujba în aer. Varney se încrunta brusc.

— Ce-ar fi sa încerci si tu macar o data sa nu te mai iei la harta cu mine? Bine?

— Daca ai avea ceva creier în cap, poate ca mi-as tine gura, raspunse Marty, strîngîndu-si pumnii si nemaiputînd de placere cînd vazu cum chipul sefului de echipa se înroseste. Varney trase adînc aer în piept.

— Daca ai chef de bataie, fa bine si du-te în alta parte, ne-am înteles? M-am saturat sa ma tot cert cu tine... avem treaba de facut. Hei,

Henderson! striga el cu voce tare. Ma ajuti si pe mine cu grinda asta?

— Imediat vin, raspunse Ritchie Henderson.

Dar înainte sa ajunga celalalt barbat, Marty Sullivan se apleca, salta putin vîrful grinzii, cît sa-si bage degetele pe dedesubt, si apoi o ridica în aer pîna deasupra capului. Reusi sa o apuce si cu mîna cealalta exact cînd era pe punctul sa se rostogoleasca la pamînt.

— Unde vrei s-o pun? rosti el, suflînd din greu.

Fara sa mai astepte raspunsul, porni spre stîlpii principali care margineau usa de la intrare, de-abia tinîndu-si echilibrul din cauza greutatii.

— Iisuse, Sullivan! striga Varney, îndreptându-se grabit spre unul din capetele bîrnei, care începea acum sa se clatine periculos. Ce încerci sa...

Dar era prea tîrziu. Un spasm dureros în coloana vertebrala îl facu pe Marty Sullivan sa se rasureasca haotic si unul din capetele grinzii îlizbi pe Varney în barbie si-l doborî la pamînt. în aceeasi clipa,

Marty scoase un strigat animalic si scapa bîrna, care trecu razant pe lînga

capul lui Varney. înjurînd, Ritchie Henderson îngenunche lînga Jack Varney.

— Te simti bine, sefu"?

Varney se ridica într-o rîna si-si freca maxilarul, apoi sari în picioare.

— Mda, sînt bine.

Henderson se ridica si el cu pumnii strînsi si îl privi mînios pe Marty Sullivan.

— Esti sarit de pe fix? Ai fi putut sa-l omori!

— A fost vina lui, tipa Marty. Daca nu m-ar fi facut sa-mi pierd echilibrul...

— Cum adica vina lui? Nu el a fost cel care... Jack Varney se baga între cei doi barbati furiosi.

— Gata, gata, haideti sa ne linistim, spuse el.

Falca i se zbatea si deja putea simti sîngele ce se scurgea din locul unde se muscase cu dintii atunci cînd fusese lovit.

— N-a murit nimeni si maxilarul meu nu e spart.

— Ai fi putut sa-mi frîngi coloana cînd m-ai dezechilibrat în halul ala, spuse Marty frecîndu-si spatele, în zona salelor. Ar trebui...

— Ar trebui sa-ti iei liber restul zilei, îl întrerupse Varney. Cînd Marty dadu sa mai spuna ceva, barbatul clatina din cap.

— Las-o balta, Sullivan, OK? Indiferent a cui vina a fost, oricum totul s-a terminat acum. Du-te acasa, odihneste-te si mîine o luam de la capat.

Doua minute mai tîrziu, Marty Sullivan pleca, dar stia ca nu se va duce acasa. Nu imediat. Chiar acum va merge sa bea ceva.

CAPITOLUL 14

Exact cînd ceasul de perete indica ora trei, Angel își verifica lucrarea pentru ultima data. La început, cînd doamna Hoit anuntase extemporalul, simțise ca i se taie picioarele și senzația se înrăutăți și mai mult cînd profesoara de algebra îi spusese ca ea poate să nu-l dea, avînd în vedere că e prima ei zi de școală acolo. Fără să-și dea seama, se făcuse și mai mică în banca ei, mai ales ca restul colegilor

o priveau invidioși. Un minut mai tîrziu însă, cînd doamna Hoit începuse să scrie cele cinci ecuații pe tablă, Angel se relaxa. Rezolvase

prima ecuație în cap chiar înainte ca profesoara să termine de scris celelalte patru și cîteva minute mai tîrziu Angel terminase testul, ecuațiile și soluțiile lor fiind scrise frumos pe o singură coală albă de hîrtie, în timp ce restul colegilor ei umpleau pagina după pagina.

Doamna Hoit le avertiza pe cele două fete din spatele lui Angel că dacă mai continuă să susțoească le da nota doi amîndurora, dar chiar și

cînd ceasul indica ora trei, Angel tot le mai auzea comparîndu-și lucrările. Atunci își dadu seama de ce nu se opriseră din discuta: nici una din ele nu avea habar cum să rezolve problemele.

— Gata, spuse doamna Hoit. Va rog să trimiteți în față extemporalele.

După ce Angel lua cele două lucrări ale fetelor din spatele ei și o adăuga pe a ei deasupra, profesoara vorbi din nou:

— Parca ti-am zis ca nu e nevoie sa dai si tu testul, Angel. Fata ridica din umeri si trimise teancul de hîrtii mai departe baiatului din fata ei,

care i le dadu doamnei Hoit. O clipa mai tîrziu, cînd o vazu pe profesoara ca se uita la ea dupa ce-si aruncase ochii peste extemporalul ei, Angel îsi dori sa nu fi rezolvat testul.

Sau cel putin sa nu-l fi predat.

Acum însa era prea tîrziu.

— Se pare ca Angel v-a dat tuturor o lectie, spuse doamna Hoit, ridicînd foaia în fata clasei. Asa ar trebui sa arate un test la matematica.

Toate ecuatiile rezolvate si fiecare etapa a demonstratiei indicata clar.

Zîmbi spre Angel, care se facu si mai mica în banca ei.

— Multumesc, Angel. Bine lucrat.

Angel simtea cum invidia celorlalti se transforma acum în ura si stia ca facuse o greseala.

De ce trebuia sa scrie raspunsurile? De ce nu se multumise sa rezolve exercitiile în minte, dupa care sa scoata o carte din ghiozdan si sa-si petreaca ultimele zece minute citind? Dar acum era prea târziu si toata lumea se holba la ea...

Ceasul ticai înca o data si clopotelul care anunta pauza invada toata scoala. In timp ce restul colegilor își strîngeau lucrurile si se îndreptau

spre usa, Angel ramase pe loc, amînîndu-si intentionat plecarea, astfel încît sa iasa ultima din clasa. Dar chiar si-asa nu avea cum sa nu auda ce ziceau ceilalti copii.

— Normal ca e o tocilara, doar o cheama Angel, nu?

— Cui îi pasa ca e desteapta, uita-te la ea cum arata! Bleahhh! îmbujorata pîna în vârful urechilor si cu ochii în lacrimi, Angel ramase locului în banca sa, asteptînd sa se goleasca sala. Dupa doua minute care i se parura o eternitate, usa se închise si tacerea cuprinse

clasa. în sfîrsit Angel se ridica, își lua ghiozdanul si porni si ea spre iesire. Se pregatea sa puna mîna pe clanta, cînd doamna Hoit i se adresa:

— Angel? S-a întîmplat ceva? îngheta, incapabila sa mai faca vreo miscare. De ce se mai îndoia oare doamna Hoit? Nu vedea ce se petrecuse? N-auzise ce spusese copiii? „Dar n-a fost vina profesoarei, își spuse Angel. Ci a mea." Doamna Hoit îi specificase ca nu e nevoie sa dea testul, dar ea facuse contrariul. Clatina din cap ca nu si iesi repede din clasa. Pe hol era chiar mai rau. Peste tot în jurul ei, copiii rîdeau si vorbeau cu glas tare; dulapurile se trînteau. Angel își facu loc prin multime sprescarile care duceau la primul etaj, unde era

si dulapul ei. Tinându-si capul plecat, își dadu toata silinta sa nu priveasca pe nimeni si sa nu auda nimic. Când ajunse în capul scarilor, coridorul era aproape gol. Se repezi la dulapul ei, forma combinatia de acces, dar usa metalicã refuza sa se deschida înainte de cea de-a treia încercare. întinse mîna dupa geaca pe care o atîrnase de singura agatatoare ce se gasea înãuntru, cînd simti pe cineva în spatele ei. Simti ca o priveste.

„Pleaca! striga ea în gînd. Lasa-ma în pace!” Apoi auzi o voce. O voce blînda care trada o agitatie asemanatoare cu a ei.

— Ma gîndeam, aaa, daca vrei si tu, ca poate am putea sa mergem sa bem si noi o Cola sau ceva. întorcîndu-se, Angel îl vazu pe Seth Baker, la un metru de ea, tinându-si neglijent rucsacul pe un umar. Angel simti un nod în gît cînd îi vazu privirea si ochii începura sa o usture din nou cînd încerca sa tina în frîu suvoiul de lacrimi care ameninta sa se declanseze dintr-o clipa în alta. Tacerea se prelungi, asa ca Seth se rasuci putin. Angel se întinse spre el, încercînd sa rosteasca ceva — orice —, dar baiatul vorbi primul.

— Gata, hai sa plecam de-aici, bine? Apoi poti sa-mi povestesti ce s-a întîmplat.

Angel îl urma tacuta pe scari si iesira din cladire.

Houdini statea pe trotuarul de vizavi, exact unde îl lasase dimineata, si Angel se întreba daca era posibil ca pisica sa fi ramas acolo toata

ziua. în clipa în care ea si Seth traversara strada, pisica se ridica, se întinse si îl privi suspicioasa pe baiat. Coada ei se

misca încet în stînga si-n dreapta, dar cînd Angel i-l prezenta, Seth se aseza pe vine si se uita fix în ochii pisicii. — încîntat de cunostinta, spuse el, întinzînd mîna, ca si cum Angel i-ar fi facut cunostinta cu o fiinta umana.

Houdini înceta sa-si mai miste coada si îi linse mîna lui Seth, iar cînd baiatul si fata pornira spre centrul oraselului, se lua dupa ei.

— Chiar vrei sa intri acolo? întreba Angel zece minute mai tîrziu în timp ce se aflau lînga cafeneaua din Roundtree, care înca mai avea

amplasat în fata un model de dozator demodat pentru racoritoare, ce disparuse de mai bine de cincizeci de ani. Toate sepa-reurile erau

ocupate, fiecare avînd cîte doua locuri. Chipurile i se pareau familiare, desi Angel nu-si putea aminti decît doua sau trei nume. În timp ceea si Seth se uitau pe fereastra, îl vazu pe varul ei, Zack, aruncîndule o privire, dupa care se apleca peste masa si-i sopti ceva lui HeatherDunne. Desi nu se auzea nimic prin sticla groasa, aproape mata, Angel si Seth o vazura pe Heather — si pe toti ceilalti — izbucnind în rîs, apoi întorcîndu-se spre ei.

— Mergem la mine acasa? întreba Angel. Seth ezita, apoi dadu din cap aprobator.

— Sigur ca da.

Se întoarsera cu spatele, iar cînd ajunsera la capatul strazii o cotira spre dreapta, îndreptîndu-se spre strada Black Creek.

— Banuiesc ca a fost o tîmpenie din partea mea sa cred ca lucrurile vor fi diferite aici, spuse Angel. Pe drum îi povestise lui Seth tot ce se întîmplase la sfîrsitul ultimei ore.

— Cum de fac profesorii chestii din astea? întreba Seth. Ca doar n-o obliga nimeni sa spuna în fata clasei ce ai facut tu la lucrare.

— Nu mi-a facut rau intentionat. Greseala a fost a mea. Daca as...

— N-a fost vina ta! o întrerupse Seth, rostind cuvintele atît de tare încît Angel sari de parca o lovise cineva.

Baiatul de-abia daca observa reactia ei.

— Ai putut sa faci exercitiile în minte, nu? Si pentru asa ceva sa te consideri vinovata? Si vrei sa-mi spui ca doamna Hoit nu stia ce se va întîmpla cînd se va apuca sa te laude în fata celorlalti? Haide, Angel, n-ai gresit cu nimic! — Si-atunci, de ce m-am simtit de parca ar fi fost vina mea? întreba Angel.

Seth ridica din umeri.

— Cum de am senzația ca este vina mea când tata... Tacu brusc, și Angel se opri, privind-l. — Când tatal tau ce? Chipul lui Seth se umbri.

— Nimic, spuse el. Doar ca uneori se mai enerveaza din cauza mea. „Aaaa, dar asta nu-i tot”, se gândi Angel. Insa ceva din expresia lui Seth îi sugera sa nu forteze nota, asa ca nu mai insista si-si continuara drumul în tacere. Când ajunsera în cele din urma în fata casei lui

Angel, Seth se opri si-si înclina capul într-o parte privind fix structura cladirii.

— Seth? Ce e? întreba Angel. Vezi ceva?

Seth ezita, amintindu-si imaginea stranie de pe ecranul calculatorului sau — o imagine pe care nu reusise s-o mai surprinda, desi se

întorsese în acelasi loc de nenumarate ori, fotografiind casa în momente diferite ale zilei. Dar în nici una dintre poze nu mai vazuse flacarile ciudate ce ieseau de pe fereastra de la etaj si nici umbra slaba ce sugera ca s-ar afla cineva — sau ceva — în interiorul casei.

Acum arata perfect normal.

Banala, obisnuita.

Seth clatina din cap, raspunzând astfel la întrebarea lui Angel.

— Eram curios, atîta tot, spuse el. Vreau sa zic, nu e aiurea sa locuiesti aici, stiind tot ce s-a întîmplat? Angel se întreba daca n-ar trebui sa-i povesteasca lui Seth ce se petrecuse în prima ei noapte aici. „Da, vezi sa nu. Ca sa creada dupa aia ca sînt cine stie ce nebuna.”

— E doar o casa, spuse ea, ocolind un raspuns direct. Hai sa mergem!

Cînd intrara în casa, pisica disparu în padure.

Cînd ajunsera în camera lui Angel, își lasara rucsacurile pe jos si se asezara unul lînga altul pe pat, sprijinindu-se de perete. Seth privi nervos prin încapere.

— Asta a fost camera fetitei! Angel ridica din umeri.

— Probabil.

— Nu probabil, sigur! Asta e camera în care au gasit-o. Nu te deranjeaza sa dormi aici?

— De ce? sari Angel prea repede si cu vocea mai ascutita decât ar fi vrut. Adica, nu e ca si cînd...

Ezita, apoi continua:

— Vreau sa zic ca doar nu crezi ca e vreo fantoma pe-aici, nu? Seth își înclina capul si se uita fix la ea, exact cum facuse cîtevaminute mai devreme cînd privise casa, si Angel simti cum se înroseste.

— Ce? întreba el. Ce e?

— Nimic, raspuse Angel la fel de iute.

— Nu te cred!

O clipa fusese convins ca Angel voia sa mai adauge ceva, dupa care se razgîndise.

— Haide, insista el. Spune-mi. S-a întîmplat ceva?

Acum vedea din privirea ei ca avusese dreptate - fata ascundea ceva.

— Ce e? Si ai face mai bine sa-mi povestesti, pentru ca altfel o sa te bat la cap cu asta pîna o sa cedezi.

— Nu e mare lucru, protesta Angel. A fost doar un vis!

— Pai, dac-a fost doar un vis, ce-i asa mare scofala?

— Nu e nici o scofala, riposta Angel. Am avut un cosmar, atîta tot. N-am putea sa discutam despre altceva?

Dar cînd vazu ca Seth n-avea de gînd sa renunte, îi povesti în cele din urma visul în care vazuse cum ardea fata din sifonier si ce se întîmplase cînd se trezise si fusese sigura ca simtise miros de ars înauntru, chiar daca focul nu existase decât în imaginatia ei.

Seth îi asculta tacut povestea.

— Vezi? spuse ea. Ti-am zis doar ca-i un vis, nu? în loc sa-i raspunda la întrebare, Seth își deschise rucsacul si scoase o agenda îmbracata în piele. Din buzunarul aflat în interior lua un plic pe care i-l înmîna fara vorbe lui Angel.

— Ce-i asta? întreba ea, apucînd plicul cu atentie, de parca ar fi fost fierbinte.

— O fotografie, spuse el, pe un ton ciudat, grav. Am facut-o cu putina vreme în urma, mai exact în ziua în care ati venit sa vizitati casa. Se vede ceva la fereastra, care seamana cu... își întinse mîinile neajutorat.

— Nu stiu exact cu ce, nu se înțelege prea bine. Nici cînd am fotografiat nu se vedea mai clar. Angel scoase fotografia din plic.

— De unde stiai ca veniseram sa vizitam casa? întreba ea, în timp ce studia fotografia.

Poza înfatisa casa întocmai cum era în ziua în care ea si parintii ei venisera aici pentru prima data. Doar o fereastra de la primul etaj —

fereastra de la camera ei - parea ciudata. Putin încetosata, ca si cum aparatul nu ar fi fost focalizat. în spatele ei însa se întrezarea ceva, dar nu-si putea da seama cu precizie ce anume. — Eram pe partea cealalta a strazii cînd ati plecat.

Atunci Angel își aminti. Se întîmplase în timp ce se îndepartau de casa cu masina. își întorsese capul si observase ceva — ceva ce aducea cu chipul unei fetite care se uita pe geamul de la camera ei. Era posibil ca Seth sa fi fotografiat chiar acel moment?

— Mai ai poze? întreba ea.

Seth încuviinta din cap si-i mai dadu un plic. Cu inima batîndu-i nebuneste si cu degete tremurînde, Angel deschise

plicul si scoase o alta fotografie a casei, cea în care de pe fereastră de la etaj pareau sa iasa flacari.

Fereastra ei.

O privi tacuta timp de un minut, dupa care se întoarse spre Seth:

— Nu înțeleg. Casa era în flacari...

— Nu era, o întrerupse Seth. Soarele apunea si se reflecta cumva în fereastra, dar când m-am uitat la poza pe calculator...

Vocea i se stinse si dadu din cap.

— Ce ciudatenie, nu? Vreau sa zic, nu-i asa ca seamana cu niste flacari?

Angel își îngusta privirea si brusc avu senzatia ca stie ce se petrecuse.

— Ai folosit unul dintre programele alea, cum e Photoshop-ul, nu? Dar imediat ce rosti cuvintele, vazu dupa expresia din ochii lui ca se însala.

— Dar daca nu a fost asta...

Veni rîndul vocii ei sa se stinga brusc, si când vorbi din nou, glasul ei capatase aceeași nota grava pe care o auzise la Seth mai înainte.

— Si ia zi, cum de ai facut atîtea poze casei mele? întreba ea, privind înca o data imaginea flacarilor ce pareau sa izbucneasca de la fereastra ei.

Seth ridica din umeri.

— îmi place. Nu e mare sau ceva de genul asta, dar este foarte veche... își îndrepta privirea în alta parte.

— Poate pentru ca nimeni altcineva nu mai vine aici.

— Din ce motiv?

— Pai, din cauza povestilor, raspunse Seth.

Cerceta de jur-împrejur camera, care arata absolut firesc în lumina soarelui de amiaza.

— Te referi la crimele care au avut loc? Seth dadu din cap.

— Mai exista însa si alte chestii. Tacu din nou si se uita la ea.

— Stii povestile alea pe care le spun copiii despre casele bîntuite? Angel încuviinta.

— Ei bine, în oraselul nostru asta e casa bîntuita. Adica, chiar si înainte ca tipul ala sa-si omoare familia, toata lumea vorbea.

— Despre ce? insista Angel.

Cînd vazu ca Seth ezita, îi reaminti ca si ea îi povestise despre visul ei.

— Ei, stii tu, tot felul de povesti, rosti el în cele din urma.

Despre stafii si vrajitoare.

— Nu cred în prostii din astea, raspunse ea, dar nu se putu abtine sa nu-si arunce din nou privirea asupra fotografiei pe care o tinea în poala.

Era oare posibil ca lucrul ce se vedea în spatele ferestrei sa fie unul si acelasi cu aparitia ciudata pe care o zarise cînd venisera prima data

aici? Se hotarî atunci sa nu mai discute niciodata despre acest subiect. Se ridica si se îndrepta spre sifonier, întorcîndu-i spatele lui Seth. îi vedea însa chipul în oglinda. Baiatul continua sa o priveasca fix.

— Nu face asta! spuse ea. -Ce?

— Nu te mai holba la mine! Urasc ca oamenii sa se holbeze la mine.

— Dar nu ma holbam, protesta Seth, aranjîndu-si pozele în rucsac. Si daca te priveam, ce-i cu asta? îsi aminti vorbele copiilor în timpul orei doamnei Hoit: „Cui îi pasa ca e desteapta — uita-te la ea cum arata! Bleahhh!" Cuvintele rautacioase îi umplura ochii de lacrimi.

— Pentru ca nu sînt draguta, izbucni ea, rasucindu-se cu fata spre Seth. Uita-te si tu la mine!

Cînd vazuu ca Seth pastreaza tacerea, Angel adauga:

— întelegi? Toata lumea are dreptate! Sînt nasoala! Acum Seth se holba la ea.

— Ce tot îndrugi acolo? întreba el.

Dînd drumul lacrimilor pe care si le tinuse în frîu toata ziua, Angel rosti printre suspine: — Ce conteaza ca sînt desteapta? Oamenilor nu le pasa decît de felul în care arati! Iar eu arat îngrozitor!

— Nu-i adevarat! protesta Seth. Arati...

Se opri, vazînd din privirea ei ca, daca i-ar fi spus ca e draguta, nu l-ar fi crezut.

— Arati interesant, zise el în cele din urma. Si da, nu ai o fata ca a lui Heather Dunne. Dar cui îi pasa?

— Mie, se lamenta Angel. Nu vreau sa fiu „interesanta”. Vreau sa fiu frumoasa!

Se întoarse din nou si se privi în oglinda. Seth veni lînga ea. Timp de un minut amîndoi studiară reflexia ei din oglinda, dupa care Seth înclina capul usor, cu un zîmbet în coltul gurii.

— Ce? întreba Angel, înca nervoasa. Ai de gînd sa ma convingi ca sînt draguta? Pentru ca daca-i asa, las-o balta: am ochii prea mari, buzele sînt prea groase, cît despre sprîncene...

— Vrei sa taci si tu un minut? o întrerupse Seth. Stii la ce ma gîndeam... ai cumva niste farduri?

— Te referi la ruj, dermatograf si alte chestii de-astea?

Cînd Seth încuviinta din cap, Angel raspunse si ea afirmativ.

— Mama nu ma lasa sa ma fardez decît de Halloween. Anul trecut am vrut sa ma deghizez în vampir, dar...

— Dar ce? insista Seth.

Angel nu spuse nimic si Seth crezu ca stie raspunsul.

— Nu te-a invitat nimeni la petrecere, nu-i așa?

Expresia chinuită de pe chipul fetei îi confirma lui Seth banuiala.

— Nici pe mine nu m-a invitat cineva vreodată la o petrecere, continua el. Și, mai ai trusa aia de vampir?

— Sînt doar niște prostii! bombani Angel. Nu sînt farduri adevărate.

— Ba da, o contrazise Seth. Pun pariu că aceleași lucruri se vînd în raioanele de cosmetică din magazine, doar că într-un ambalaj diferit.

Scoate-le!

Angel nu se mișcă.

— Ei, haide acum... nu facem nimic rău dacă le încercăm, nu? Încă nesigură de intențiile lui Seth, Angel scotoci în sertarul de jos al masutei de toaletă pînă cînd găsi un pachet nedesfăcut care conținea nu numai trusa de farduri pentru masca de vampir, ci și o pereche de canini lungi, falși, și o pelerină neagră.

— E o tîmpenie, zise ea, dar Seth luase deja pachetul din mîna ei, după care începu să-l desfăce.

— Ce misto! exclamă el, scuturînd pelerina și așezîndu-și-o pe umeri.

Se admira în oglinda de deasupra toaletei, apoi deschise cutia care conținea fardurile.

— „Alb ca varul”, citi el cu voce tare pe una dintre etichete.

Uite, au și „rosu ca sîngele”, „mov pentru vîntați”, oauuu, o gramada de alte chestii. Haide, machiaza-te! spuse el.

Angel se înroși.

— Eu... nu știu cum, recunosc eu ea într-un final. Nu m-am fardat niciodată.

Seth își dadu ochii peste cap.

— Atunci, lasa-ma pe mine, zise el. Vino aici!

O trase pe Angel pîna cînd fata ajunsese în fata lui.

— O sa fie tare amuzant, spuse baiatul. Ca si cum as face o pictura pe fata ta.

Angel își privi amarîta imaginea.

— Nu poti sa-mi înfrumusetezi fata cu niste machiaj, îi spuse ea.

— Ba pun pariu ca da, replica Seth. De altfel, nici nu am de gînd sa înfrumusetez nimic. O sa fac însa mai mare totul.

Angel facu ochii mari.

— Esti nebun?

— Acum taci, rosti Seth, atent. O sa încerc doar, bine? Ce rau poate sa-ti faca? Nu mai e nimeni aici, si daca nu iese cum trebuie, te speli.

Ridica un borcanel mic cu demachiant.

— Vezi? Au pus pîna si din asta în trusa, în caz ca nu suporti vederea sîngelui.

Angel se strîmba.

— E dezgustator. Si în plus...

— Nu mai comenta atît! spuse Seth. Hai mai bine sa vedem ce rezultate obtinem.

Angel se întoarse fara tragere de inima spre Seth, dar tot nu-i venea sa creada ca el are de gînd sa-i accentueze si mai tare trasaturile.

Oricum avea totul mult prea mare!

— Mai întîi ne ocupam de ochi, spuse Seth.

Deschise fardul mov de ochi si începu sa-l aplice cu grija mai întîi pe pleoape, apoi pe sub ochi.

— Unde-ai învătat sa faci asta? întreba Angel.

— Am jucat într-o piesa de teatru anul trecut. Domnul Deberg ne-a aratat. Acum stai linistita. Ori de cîte ori vorbesti, ti se misca toata fata.

Dupa ce termina cu fardul, gasi dermatograful negru si incepu sa-i contureze ochii, sus si jos, depasind putin linia naturala pentru a-i departa putin, exact cum îi aratase profesorul lui de teatru.

Dupa ce termina cu dermatograful, Angel se întoarse ca sa se uite în oglinda. Ochii ei aratau într-adevar mai mari, dar, datorita fardului aplicat de Seth, pareau în acelasi timp mai adânci.

— E asa de rau? întreba Seth. Angel dadu din cap ca nu.

— Atunci lasa-ma sa termin.

Seth se apuca de treaba, continuând sa sublinieze trasaturile pe care Angel si le urîse toata viata, facîndu-i pometii mai proeminenti, lungindu-i nasul si în cele din urma dîndu-i cu „rosu ca sîngele” pe buze.

— Ce misto! se pronunta Seth la sfîrsit.

O rasuci pe Angel spre oglinda si studiara amîndoi munca facuta.

— N-o sa mai zica nimeni ca esti nasoala daca te vor vedea asa! Angel îsi cerceta, tacuta, propriul chip si, pe masura ce se obisnui cu noul aspect, incepu chiar sa creada ca arata mai bine.

Apoi usa dormitorului se deschise brusc si, cînd Angel se întoarse, dadu cu ochii de tatal ei. O clipa acesta o privi fix, apoi se uita spre Seth si din nou spre Angel.

— Ce dracu' se petrece aici? se rasti el si, dupa modul în care rostise cuvintele, Angel ghici imediat ca bause.

— Nimic, tata, incepu ea. Eu si cu Seth doar...

— Nimic? repeta Marty Sullivan. Vin acasa si o gasesc pe micuta mea Angel, boita ca o tîrfa, cu un baiat în camera ei? Nu-mi spune ca nu se petrece nimic!

Privirea lui înveninata se îndrepta din nou spre Seth.

— Iesi afara, cacaciosule!

Brusc se repezi si-l apuca pe Seth de camasa, îi smulse pelerina de pe umeri si începu sa-l împinga spre usa. Seth de-abia reusi sa-si ia rucsacul înainte ca Marty sa-l scoata din camera.

— Tata! striga Angel, dar Marty Sullivan nu o auzi. Ajunsese deja cu Seth pe la jumatatea scarilor.

Un moment mai târziu, Angel privi cum tatal ei îl alunga pe Seth.

— Sa nu te mai prind pe lînga fata mea, ai înteles? tipa el. Apoi usa de la intrare se trînti si-l vazuu pe

Seth alergînd
prin curte si
iesind în
strada.

Auzindu-l pe tatal ei urcînd din nou scarile, Angel se repezi la usa, o închise, dupa care rasuci cheia de doua ori.

— Lasa-ma sa intru! striga tatal ei ceva mai târziu, dupa care începu sa bata în usa. Sa nu-ti imaginezi ca poti sa te ascunzi de mine! Asta e casa mea, iar tu esti fiica-mea si, la naiba, trebuie sa faci cum zic eu! Acum deschide usa asta! In loc sa se conformeze, Angel facu cîtiva pasi înapoi, rugîndu-se ca mama ei sa vina acasa înainte ca tatal ei sa sparga usa.

CAPITOLUL 15

Seth Baker se opri exact cînd intra pe strada Elm. Un bloc mai încolo, Chad Jackson si Jared Woods își pasau mingea unul altuia peste

strada. Chad si Jared erau prieteni buni de cînd îi stia Seth, adica de la gradinita, dar nu le acordase prea multa atentie pîna acum opt ani,

cînd parintii lui cumparasera casa de pe strada Elm — din acel moment activitatea preferata a lui Chad si a lui Jared devenise torturarea lui Seth Baker.

Sau cel putin asa i se paruse lui Seth. încercase sa se împrieteneasca cu ei sau macar sa se înțeleaga cît de cît, chiar daca ambele lucruri pe care ei le iubeau cel mai mult — base-ball-ul si fotbalul — erau cele pe care Seth le ura cel mai tare. Totusi își daduse toata silinta, stiind ca e mai bine sa nu se certe cu

tatal lui cînd acesta îl trimisese afara sa joace fotbal împreuna cu ei. îl lasasera sa bata mingea doar cît sa realizeze ca nu e bun de nimic,

iar apoi, cînd se întunecase prea tare ca sa mai vada ceva si plecasera toti, cu exceptia lui Jared si a lui Chad, acestia îl dezbracasera de

pantaloni si îi aruncasera blugii în stejarul batrîn din fata casei lui Jackson. încercase sa se urce în copac, dar nu reusise decît sa-si juleasca picioarele, asa ca plecase acasa doar în chiloti si în tricou.

Tatal lui ceruse sa afle cum de permisese sa se întîmple asa ceva si îi spusese ca data viitoare ar trebui sa riposteze si el cumva.

Seth încercase o singura data sa se opuna rautatilor lor, dar nu se alesese decît cu un ochi vînat. Dupa aceea, hotarîse ca ar fi mai bine sa

nu-i povesteasca tatalui sau ce-i fac Chad si Jared si ca ar fi fost recomandabil sa încerce sa-i evite, mai ales cînd erau singuri. Acum,

privindu-i pe cei doi baieti cum loveau mingea, se întreba daca n-ar trebui sa ocoleasca blocul si sa se îndrepte spre casa din directia opusa.

Era chiar pe punctul de a se întoarce, când Chad îl striga:

— Hei, Beth, vrei să dai și tu niște pase?

Beth! Porecla îl ustura la fel de tare ca în prima zi când o auzise. Ziua în care îi dadusera jos pantalonii.

— Heide, Beth, se baga și Jared. Nu vrei să vii să te joci cu noi?

Prea târziu pentru a face cale întoarsă!

Cel mai bine era să-i ignore. Luându-și

inimă-n dinți, Seth porni mai departe pe trotuar. Chad

Jackson începu să scoată niște zgomote ca și cum ar fi supt ceva, iar Jared Woods se apuca de fermoarul pantalonilor.

— Haide, Beth, ca doar asta vrei, nu?

Seth simți cum fata îi ia foc de rusine, dar continua să meargă, mișcându-se sigur pe el.

Cuvintele batjocoritoare se auzeau tot mai tare. Brusc, Jared sari de pe gazonul verde din fata casei lui direct în fata lui

Seth,

schimonosindu-si buzele într-un zîmbet crud.

— O vrei, Beth? Ce zici?

Seth continua sa mearga, privind drept înainte, si, în cele din urma, Jared Woods se întoarse, izbucnind în rîs. Apoi mingea îl izbi pe Seth în spate.

Se asteptase — se si pregatise pentru asta -, dar lovitura aproape ca-l doborî la pamînt.

— Iisuse, Beth! zbiera Chad Jackson. Chiar nu poti sa prinzi si tu o minge?

Seth își înclesta falcile, rezista eroic dorintei coplesitoare de a o lua la fuga si continua sa paseasca exact în acelasi ritm ca pîna atunci, încet, rautatile amutira. Scapase.

Apoi, pe cînd traversa peluza din fata casei lui, îl zari pe tatal sau în pragul usii de la intrare si senzatia de siguranta — dublata de sentimentul victoriei - care-l coplesise începu sa paleasca.

-Unde ai fost? întreba Blake Baker cînd fiul lui urca pe veranda. O clipa mintea lui Seth se goli, apoi, brusc, își aminti: „Golf.”

Asta era dupa-amiaza cînd tatal lui trebuia sa vina sa-l ia dupa ore ca sa se antreneze împreuna pentru turneul de golf. Uitase complet.

Dar din privirea tatalui sau si din raceala tonului pe care îi vorbise stia ca o sa tina minte ceea ce avea sa urmeze.

— Du-te sus si asteapta-ma în camera ta! spuse tatal lui. O sa vin si eu imediat. În timp ce urca treptele, Seth aproape ca simtea loviturile curelei.

CAPITOLUL 16

„Tîrfa!"

Cuvîntul vibra în mintea lui Angel. Cînd îl auzise prima data, o sfîrtecuse ca o lovitura de cutit, patrunczîndu-i pîna în adîncul sufletului.

„Tatal meu mi-a spus tîrfa!"

îsi zise ca era beat si încerca sa-si scoata cuvîntul din minte, în timp ce el batea cu pumnii în usa, urlînd la ea. Dupa cîteva minute care i se parusera ore întregi, zbieretele lui se transformara în bom-banituri, apoi îl auzi cum coboara scarile. Ramase în camera, cu usa închisa, si se ruga ca mama ei sa vina acasa, încercînd totodata sa alunge ecoul vorbelor rostite de Marty.

Sosi si Myra într-un tîrziu, dar Angel nu deschise usa pîna cînd aceasta nu urca la ea si ciocani agitata, întrebînd-o daca se simte bine.

De-abia atunci rasuci cheia si o lasa sa intre în camera. între timp îsi stersese de pe fata orice urma de machiaj.

Mama ei intui imediat ca nu e în regula ceva, chiar daca Angel insista ca nu s-a întîmplat nimic. Cuvîntul îi rasuna înca o data în minte:

„Tîrfa!"

La cina reusi cumva sa se comporte normal. Pe tot parcursul mesei simtise cum tatal ei o privea furios, în timp ce mîncea spa-ghetele cu carne de

vita preparate de Myra si-si turna bere dupa bere. La un moment dat pleca din bucatarie exact cînd ea strîngea farfuriile de pe masa, iar

mama ei se pregatea sa le serveasca înghetata ca desert, si rasufla usurata. Apoi tatal ei se întoarse si în ochii lui întrezari o stralucire atît de întunecata, ca-i dadu fiori pe sira spinarii.

Dupa cina urca în camera ei ca sa-si faca temele si de-abia atunci înțelese perfect semnificatia privirii tatalui ei. Cheia de la dormitor disparuse.

Habar n-avea cât ramasese asa, fixînd uluita usa, dorindu-si ca printr-o minune sa apara din nou cheia, dar într-un târziu își scoase caietele si cartile din rucsac si se apuca de teme. îi era imposibil sa se concentreze, marcata într-atît de cuvintele tatalui ei si de lipsa cheii încît nu reusea sa urmareasca nici cel mai scurt paragraf.

Pe la zece veni mama ei.

— Ce este, Angel? întreba ea. S-a întâmplat ceva înainte să ajung eu acasă? Atunci Angel izbucni, povestindu-i tot.

— Mi-a zis tîrfa, mami, termina ea și începu să plînga din nou. Myra o ținu strîns în brațe cîteva momente, o mîngîie, apoi o privi drept în ochi.

— De ce-ai adus un baiat la tine în camera? întreba ea.

— Dar nu faceam nimic, protesta Angel. Pur și simplu ne prosteam cu trusa aia de Halloween rămasă de anul trecut.

— Ești sigură? insistă Myra, cautînd în ochii lui Angel adevărul. Tot ceea ce făceai cu baiatul asta, Seth, era legat doar de machiaj?

Angel încuviința din cap.

— Jur pe Dumnezeu, spuse ea. Asta-i tot ce făceam. Seth voia doar să...

Myra îi puse un deget pe buze ca să-o facă să tacă.

— Nu-i frumos să juri pe Dumnezeu, îi spuse ea. Noi ne rugăm Lui pentru îndrumare. Și sînt sigură că tatăl tău n-a vrut să zică ceea ce ți-ai spus. El te iubeste, Angel. Te iubeste mai mult decît orice și sînt sigură că e doar îngrijorat pentru tine.

— Dar..., începu Angel, înșă mama ei o opri încă o dată.

— Te iubeste, repeta ea. Și nu ar face niciodată ceva care să te rănească. Să nu uiti asta! Poate că nu e întotdeauna cel mai înțelegător

dintre bărbați, dar este sotul meu și tatăl tău și de aceea trebuie să-l respectăm. Acum a venit vremea să lași cartile deoparte, spune-ți rugăciunile și treci la culcare.

Apoi mama ei plecă și Angel se întoarse la temele ei, dar nu reuși să se concentreze. În cele din urmă renunță și se bagă în pat. „Tîrfa!”

Cuvîntul îi rasuna și acum în minte. De ce spusese asta? Ea și Seth nu facusera nimic — își pusese doar puțin fard pe fata și asta doar ca să vada cum arata.

Se foi nelinistita de pe o parte pe alta, dar, oricît încerca să-și aranjeze perna și patura, tot nu reuși să-și găsească o poziție confortabilă.

După o vreme se lăsa pagubasă, se întinse pe spate și privi pe fereastră la luna care se ridica pe deasupra copacilor, lumina ei argintie aruncînd umbre întunecate pe pereții camerei.

Vîntul se isca din senin și umbrele începuseră să danseze, într-un ritm ciudat, care o calmă și o împinseră pe tărîmul somnului.

Sînge.

Era peste tot, pe mîinile lui și pe cămășă, pe pantaloni, pe pereți și pe covor. Oriunde te uitați nu vedeai decît sînge. Dar cel mai mult era pe pat.

Lenjeria era îmbibată de sînge, iar parul corpului teapan care zăcea sub cearsaf era naclăit de lichidul ce se împrăstiasă pe table, pe perne și pe patura care atîrna peste asternuturi.

Marty se ridica de pe scaunul din fața semineului și se îndreptă încet spre pat. Avea senzația că pluteste, pentru că nu simtea nimic sub talpi.

Și nici nu auzea nimic. Tacerea din jurul lui era profundă - nici un scîrțit de mobilă, nici o adiere de vînt pe fereastră, nici un alt sunet al nopții.

Nici cîntecul insectelor sau al broastelor.

Nici murmurul slab al pasărilor ce se odihneau în copaci.

Și nici o respirație a corpului din pat.

Acesta zăcea cu fața în jos, expunîndu-și spinarea sfîrtecă de cutitul lui în toate direcțiile. Pielea și mușchii atîrnau în

ambele parti, asa ca putea zari foarte clar coastele nemiscate care nu reusera sa protejeze inima si plamîni.

Se apleca si rasturna corpul. Parea incredibil de usor, ca si cum ar fi plutit mai degraba, în loc sa atîrne greu în cearsafurile îmbibate cu

sînge. Parul lipicios cazu pe lînga fata, si Marty dadu peste imaginea mortii zîmbindu-i, cu un rictus ce dezvaluia dintii patati, cu ochii adînciti în orbite ce priveau în gol, dar care în acelasi timp pareau ca-i patrund drept în adîncul sufletului. Privi o vreme chipul sotiei lui, pîna cînd tacerea fu întrerupta de o soapta atît de slaba ca Marty de-abia o auzi la început. Dar pe masura ce secunde treceau — secunde ce capatau puterea eternitatii — soaptele se transformara în cuvinte.

— Cealalta...

— Nu e rezolvata...

— Pe cealalta...

— O vrei... stii si tu c-o vrei...

în timp ce vocea continua sa sopteasca, trupul teapan de pe pat începu încet sa se miste. Cearsafurile însîngerate cazura, scotînd la iveala

carnea de dedesubt. Beregata sotiei lui era taiata în doua, iar pielea deja ridata de-abia mai tineva ligamentele si muschii sfîsiati. Sîinii fusesera si acestia taiati, iar pieptul ei se deschidea larg, la-sînd la vedere inima.

Marty Sullivan nu vazuse însa niciodata o astfel de inima - nici macar în cel mai terifiant film de groaza.

Era o masa neagra de muschi, în care se zvîrcoleau viermi si larve.

Si batea — pulsînd într-un ritm lent si scuipeînd cu fiecare bataie, prin fiecare rana, un sir de viermi.

Hipnotizat, Marty Sullivan ramase nemiscat cînd bratul drept al cadavrului începu sa se ridice. Mîna se întinse ca si cum ar fi vrut sa-l apuce.

Barbatul se dadu înapoi, dar nu mai conta.

Degetul aratator cu unghia smulsa si atîmînd doar de o pielita subtire era îndreptat direct spre el si simti un fior pe sira spinarii ca si cum tocmai ar fi fost atins de suflul mortii.

Gura se deschise si o voce gîjîita erupse din gîtlejul sfîrtecat.

— Trebuie, spuse vocea. Si tu o vrei!

Degetul veni si mai aproape si, cînd îl atinse, tot trupul i se convulsiona.

O secunda mai tîrziu era perfect treaz.

Inima îi batea mai, mai sa-i sparga pieptul, iar ecoul vocii înca îi mai rasuna în minte: „Trebuie... si tu o vrei...”

Ramase nemiscat si imaginile din vis începura sa paleasca.

Myra dormea linistita lînga el cu respiratia lunga, înceata, uniforma a somnului.

Nu era moarta. Nu o omorîse. Fusese doar un vis.

— £7 tu o vrei, Marty, sopti vocea din nou. Ai nevoie.

Continua, Marty... fa-o! Fa-o acum!

Ascultînd vocea din mintea lui, stiînd perfect ce îi spunea aceasta sa faca, Marty Sullivan se ridica încet din pat si se strecura afara din camera, lasîndu-si sotia sa doarma în continuare.

Un moment mai tîrziu statea în fata usii de la camera lui Angel, cu mîna pe minerul rotund.

— Continua, Marty, sopti vocea. Stii ce vrei... continua... si ea o vrea... e o tîrfa, Marty. E doar o tirfa...

— E tirfa ta...

Dînd ascultare vocii, Marty rasuci minerul de la usa lui Angel si se strecura înauntru.

Luna se ascunsese în nori cînd Angel se trezi, iar umbrele de pe pereti disparusera într-o bezna profunda. Pîna si sunetele noptii tacusera.

Atunci de ce se trezise oare? Ramase calma, ascultînd. Nimic.

Apoi auzi un zgomot — scîrîtîitul unei sipci din podea. Iar acum putea simti ceva — o prezenta în camera, chiar lînga pat. Dupa aceea percepu un singur cuvînt, rostit într-o soapta atît de scazuta, încît avu senzatia ca își imagineaza:

— Tîrfa.

O alta scîrtîitura si prezenta din camera se apropie de ea. Vocea sopti din nou cuvîntul acela oribil. Angel simti cum inima ei o ia la galop si începu sa repete cuvintele pe care i le spusese mama ei cu cîteva ore mai înainte: „El te iubeste si nu ti-ar face niciodata nimic rau... te iubeste si nu ti-ar face niciodata...” — Tîrfa!

Cuvîntul o izbi cu o forta aproape fizica si tot atunci simti atingerea unei mîini.

O pipaia pe piept exact acolo unde sînii ei începeau sa creasca, îngrozita, prea înspaimantata ca sa tipe, ramase nemiscata, sperînd ca, daca nu se va misca, nu va vorbi si nu va plînge, atunci mîna se va opri.

Si dupa aceea va pleca, sunetele noptii vor începe din nou, lumina lunii va patrunde iarasi prin geam, iar ea va fi în siguranta.

Dar mîna continua sa-i apese pieptul si mai tare, apoi se misca. O clipa Angel simti o raza de speranta. însa mîna reveni, de data asta

tragînd usor într-o parte paturile cu care se învelise, asa ca acum sînii ei înmuguriti nu mai erau acoperiti decît de pijamaua subtire de bumbac.

Degetele ivite din noapte se apucara sa-i desfacă nasturii de la bluza.

Angel își înclesta falcile ca sa nu dea drumul urletului de groaza ce i se ridicase în gît si corpul ei deveni rigid în asteptarea lucrului oribil ce avea sa se petreaca.

Simti caldura otravita a mîinii chiar deasupra sinului ei stîng. Apoi, exact cînd suprafata aspra a unei palme folosite la munci dure începu sa-i mîngîie sfîrcul, Angel auzi un sîsîit.

Mîna de pe sînul ei sari într-o parte.

Timp de cîteva secunde incredibil de lungi o tacere stranie invada camera.

Angel nu se clinti, prea sperziata ca sa mai respire.

Mai trecura cîteva clipe — o alta eternitate —, dar ea tot nu îndrazni sa respire. În bezna de nepatruns, simti cum mîna nevazuta se misca din nou spre ea, ca o vipera ce se strecoara vicleana prin iarba, îndreptîndu-se invizibila spre prada.

1 se facu pielea de gaina cînd simti mîna apropiindu-se.

Apoi sîsîitul se auzi din nou, de data asta urmat de o lovitura si un geamat de durere. O clipa mai tîrziu usa de la dormitor se deschise si se închise la loc.

Angel mai ramase asa o vreme, cu inima batîndu-i nebuneste.

Peste casa se lasase tacerea, dar de afara sunetele slabe ale noptii prinsera viata din nou, o data cu strigatul unei bufnite.

Aprinse veioza de pe noptiera, stralucirea ei orbînd-o pe moment. Pe masura ce ochii i se obisnuira cu lumina, cerceta camera, la început nevazînd

mai nimic. Apoi, pe podea, chiar lînga masuta de toaleta, zari porcul ei pusculita - o figurina masiva din bronz pe care o primise în dar la

prima aniversare a zilei ei de nastere si în care punea întotdeauna cîte un banut din alocatie. Cum ajunsese însa acolo? întotdeauna statea lînga ursuletul de plus, care era în continuare sprijinit de oglinda, acolo unde-l pusese ea.

Pusculita zacea pe podea acum.

Timp de cîteva secunde bune ramase în pat, fixînd cu privirea obiectul de pe jos.

Cum naiba ajunsese acolo?

Apoi, încercînd sa-si aminteasca exact ce se întîmplase, întelesese. Houdini!

Pisica reusise cumva sa intre în camera si se asezase pe toaleta.
Si când tatal ei intrase...

Pisica sarise la el! Sarise de pe noptiera, darîmînd pusculita.

Angel se dadu jos, ridica porcul de bronz si-l aseza la locul lui.

Se pregatea sa se bage din nou în pat, când surprinse în
oglinda cu coada

ochiului ceva ce îi atrase atenția. Inima începu să-i bată din nou cu putere și se rasuci ca să vadă despre ce este vorba.

Dar nu văzu nimic.

Totusi zărise ceva în oglinda — era sigură de asta! Pisica? Cerceta încă o dată camera, căutând vreo urmă a animalului care apăruse în ziua în care se mutasera aici.

— Houdini? striga ea încet, astfel încât vorbele ei să nu treacă dincolo de zidurile camerei. Pisi, pisi, pisi. Haide, Houdini, știu că ești undeva pe-aici. Nimic.

Se lasă pe vine și se uita sub pat, apoi în spatele biroului, în cele din urmă se duse la sifonier și deschise ușa. Mirosul de fum aproape că o copleși. Tragând puternic aer în piept, se dadu înapoi, împiedicându-se.

Privirea îi căzu din nou pe oglinda și îngheță brusc. Chiar în dreapta ei, oglinda îl reflecta clar. Era un chip.

Chipul unei fete de vârstă ei. Cu inima cât un purice, Angel se rasuci. Și se trezi că privește în dulapul gol. Mirosul de fum dispăruse.

„Nu, își spuse ea. Nu mi-am imaginat! Mirosea a fum și am văzut un chip!”

Luându-și inima-n dinți, Angel își bagă capul în dulap. Cu excepția hainelor ei și a câtorva cutii de pe raft, acesta era gol. Mirosul de fum — izul acid atât de puternic cu doar o clipă înainte, care aproape că o înecase — dispăruse complet.

Acum nu mai simtea nimic, cu excepția aromei slabe de lemn de cedru, din care era făcut unul dintre peretii dulapului.

Închise ușa și se sprijini de ea un moment, fixînd cu privirea ursulețul de plus și pusculeta de bronz. Stateau amândouă pe noptieră, în aceeași poziție în care le aranja ea de obicei.

înnebunita, Angel se îndrepta spre pat, se aseza și mai privi o vreme ursul și porcul-pusculita.

Pisica.

Cu certitudine ca pisica facuse totul!

Dar unde era?

Și ce miroșise? Ce vazuse?

Dar dacă totul nu fusese decât o nălucire, așa cum visase în prima noapte ca ia casa foc?

Luptându-se cu nesiguranta, fata se baga în pat și își trase peste ea paturile, pîna la gît.

Hotarîta, stinse lumina; camera se cufunda din nou în întuneric. Ramase treaza vreme îndelungata, privind în bezna, încercînd să aleaga

între varianta visului sau cea a realitatii. „A fost un vis, își spuse ea. A fost doar un vis și tata n-a fost deloc aici și nu s-a întîmplat nimic, iar eu sînt bine.” Curînd noaptea o înconjura cu bratele ei, ademenind-o pentru a doua oară pe tarîmul somnului profund.

CAPITOLUL 17

— Angel? rosti Myra. Te simți bine?

Angel dadu din cap automat, deși de-abia auzise întrebarea.

— Ești sigură? se agita mama ei, privind-o atent. Parca ești puțin înfierbîntata. Ai temperatura?

— Sînt bine, mama, spuse Angel, mestecînd ferm în castronul cu pasat de ovaz pe care i-l pusese în fata Myra cu cinci minute înainte.

Dar, în ciuda cuvintelor, de cînd se trezise nu era în apele ei. Imediat ce deschisese ochii, amintirile noptii trecute o

coplesisera. Scîrîtitul podelelor. Tatal ei care venise în camera. Atingerea mîinilor lui pe...

Se scutura cînd îsi aduse aminte si încerca sa-si alunge din cap viziunea, dar nu reusi.

Apoi, dupa ce relua filmul celor petrecute, hotarî ca totul nu fusese decît un cosmar. Nici n-avea cum sa fie altfel, nu?

Pusculita ei nu

zburase de pe noptiera de una singura si în dulap nu se afla nimic. N-avea cum sa miroasa a fum, pentru ca nu se aprinsese focul în

semineu noaptea trecuta, iar casa nu fusese cuprinsa de flacari. Deci, daca totul a fost un vis, atunci si venirea tatalui ei în dormitor facea

parte din el.

Dar cînd se dadu jos din pat totul se schimba.

La început vazu semnele de pe oglinda — un desen, mîzgalit neîngrijit cu ceea ce pare a fi sînge. Era o silueta desenata numai din linii, asa cum probabil facuse si ea la gradinita, iar apoi o alta linie în zigzag ce semana cu o scara. De fapt, daca te uitai mai bine, silueta pare a coboara treptele. Sub linia curbata se mai zarea si altceva ce aducea cu un mic patrat.

Timp de cîteva minute lungi, Angel privi semnele ciudate, inima batîndu-i cu putere. De unde aparusera? Imediat dupa aceea, observa ca nu numai oglinda era patata de sînge.

Si cearsafurile erau la fel.

Si degetul aratator de la mîna dreapta! îsi duse instinctiv mîna la gura, ca si cum s-ar fi taiat. Dar, în loc sa dea de gustul lesios de sînge, descoperi ceva diferit.

Ruj!

îsi scoase degetul din gura si-l privi fix cîteva secunde. Cum...? Apoi, cu coltul ochiului, vazu ceva pe masuta de lînga pat. Rujul din trusa de vampir — acelasi pe care ea si Seth îl folosisera cu o zi înainte! Capacul era desfacut si batonul fusese consumat aproape integral. Ameti cînd îsi muta privirea dinspre rujul stricat spre oglinda, apoi spre petele de pe lenjeria de pat si de pe degetul ei.

Sa fi facut ea totul singura? Asa trebuie sa fie! Si-atunci de ce nu-si amintea nimic?

Un val de panica o învalui si aproape ca-si striga mama. Dar ce i-ar spune daca ar veni? Habar n-avea cum ajunsesera semnele pe oglinda. Si restul? Lucrurile care i se pareau amintiri sa fi fost doar simple vise?

Amintirile sau visele, ce-or fi fost ele, începura sa se amestece în mintea ei cu imaginile din oglinda.

Se întoarse cu fata spre masuta de toaleta. Pusculita era la locul ei.

Dar ursuletul de plus nu mai era sprijinit de oglinda ca de obicei, ci asezat cu fata în jos chiar pe coltul masutei de toaleta.

Lucrurile devenira confuze din nou si Angel nu-si dorea altceva decât ca totul sa fie ca înainte, exact ca noaptea trecuta când se bagase în pat.

Muta la loc ursuletul, apoi smulse niste servetele de hîrtie si începu sa frece urmele de pe oglinda. Un minut mai târziu, figurina umana si celelalte semne disparusera, lasînd în urma doar o mîzgaleala rosie.

Alte cîteva servetele si totul era curat. Mototoli servetelele si se pregati sa le arunce în cosul de gunoi, dar se razgîndi. Le duse la baie si trase apa de la closet peste ele. Apoi se spala pe mîini pîna când disparu orice urma de ruj.

Se întoarse în camera si privi cearsafurile si perna. Acoperi totul cu o cuvertura si se hotarî ca dupaamiaza, dupa ce se va întoarce de la scoala, sa le spele. Dupa ce se îmbraca, totul parea ca revenise la normal.

Numai ca lucrurile se schimbasera cu adevarat si, când coborî la bucatarie, mama ei simti imediat ca ceva nu este în regula.

Si desi fiica ei

îi spuse ca totul e în regula, Myra îi arunca una dintre privirile ei patrunzatoare care o faceau pe Angel sa simta ca nu se poate ascunde, oricît de tare ar fi încercat.

Apoi tatal ei intra în încăperea si Angel simti un fior pe sira spinarii. Pe obrazul stîng avea un leucoplast, chiar lînga tîmpla. Desi facu tot

posibilul sa se uite în alta parte, nu-si putu lua ochii de la el. Dupa cîteva secunde ce pareau ca se tîrasc cu viteza melcului, tatal ei îsi îndrepta privirea spre ea, iar cînd vorbi, vocea îi rasuna la fel de aspru ca expresia de pe chip:

— La ce te uiti?

— La ni... la nimic, bîigui Angel, reusind sa-si smulga privirea de la bandajul de pe obraz.

Dar chiar si dupa ce îsi baga nasul în farfuria cu fiertura de ovaz, înca mai simtea privirea tatalui ei fixata asupra ei si i se facu pielea de

gaina exact ca noaptea trecuta cînd percepuse prezenta cuiva în camera si auzise scîrîtitul podelei. Cineva care se apropiase de pat, seaplecuse si...

— Tre' sa plec.

Vocea tatalui ei o aduse pe Angel cu picioarele pe pamînt si o secunda mai tîrziu se retrase, cutremurîndu-se, cînd buzele lui îi atinsera obrazul.

— Ce se întîmpla cu tine? Sau esti prea mare ca sa-i mai dai un pupic lu' tati?

Apoi pleca. De-abia dupa ce auzi batrînul Chevelle hîrîind, Angel încerca sa manînce din nou. încerca, dar nu reusi.

— Poate c-ar fi mai bine sa nu mergi la scoala astazi, se agita mama ei. Pari obosita. — Ma simt bine, insista Angel. Am... am avut doar foarte mult de lucru.

Mama ei se încrunta.

— E ceva ce nu-mi spui.

Angel își ridica privirea spre ea si își aduse aminte cuvintele pe care i le spusese mama ei: „Tatal tau te iubeste..., nu ti-ar face rauniciodata." Iar el nu-i facuse nimic rau, într-adevar. O speriasse si o îngrozise gîndul la ce s-ar putea întîmpla daca el ar veni din nou în camera ei, dar deocamdata nu-i facuse nici un rau. Si poate ca dupa taietura aia de pe fata se va potoli.

— Deci? o presa mama ei. Ce este? Si ai face bine sa-mi zici. Angel simti cum dorinta ei de a nu-i povesti ce se petrecuse noaptea trecuta scade vazînd cu ochii. Dar chiar daca i-ar spune mamei ei, cu ce sa înceapa? Apoi raspunsul îi veni imediat. Era, de fapt, o întrebare:

— Ti-a zis cumva tata cum s-a taiat?

Myra, surprinsa de întrebare, își înclina capul.

— Ce legatura are una cu alta? întreba ea.

— Ti-a zis? insista Angel.

— S-a taiat când s-a barbierit.

Myra se lasa putin mai jos în scaunul pe care statea.

— Ce se întâmpla? întreba ea. De ce esti asa de interesata de o taietura de la barbierit?

Brusc, teama si epuizarea dupa noaptea nedormita o coplesira pe Angel si fata începu sa povesteasca pe nerasuflete faptele ciudate — totul, cu exceptia semnelor de ruj gasite dimineata. încerca sa dea un sens povestii ei, dar realiza cât de ciudat suna totul rostit cu voce tare.

Iar dupa ce vazu expresia mamei ei, stiu pe loc ca facuse o greseala.

— Cum îndraznesti? spuse Myra Sullivan pe un ton aspru. Tatal tau te iubeste si are grija de tine si nu ti-ar face niciodata nimic rau. Si cum îi multumesti tu? Vii cu niste povesti îngrozitoare? Probabil ca ai visat! Cum ai putut sa inventezi niste lucruri atît de josnice?

Angel deschise gura sa zica ceva, dar pîna sa-i iasa cuvintele pe gura, Myra o plesni cu putere peste fata.

— Mizerii! tipa mama ei. Asta-i tot! Mizerii! Sa nu mai aud asa ceva în casa mea! Dupa scoala te duci la biserica si te spovedesti Parintelui Mike! Sa-i spui toate pacatele!

Ochii lui Myra se umplura de mînie.

— Baiatul care a fost ieri la tine e de vina, nu-i asa? Da, sigur ca da. Te simti cu musca pe caciu!a!

Vazînd furia din ochii mamei, Angel stiu ca nu era cazul sa se certe. Brusc simti cum casa o apasa cu greutatea ei si nu-si mai dorea

altceva decît sa scape, sa fuga departe de grozaviile noptii si de mînia mamei. Lasîndu-si cerealele pe jumătate neterminate, se ridica în picioare.

— Mai bine ma grabesc, spuse ea blînd. O sa întîrzi!

— Da, raspunse rece Myra Sullivan. Ai face bine sa te grabesti. Si ar trebui ca de-acum sa te gîndesti de doua ori înainte sa mai îmi torni minciuni despre tatal tau!

In timp ce Angel îsi ridica rucsacul, Myra adauga:

— N-ai de gînd sa-mi dai un pupic?

Angel ezita, apoi o saruta repede pe obraz si iese grabita din casa în lumina rece a diminetii de toamna. Ocoli casa, apoi traversa curtea din fata si o porni pe drumul ce ducea în oras, dar înainte sa treaca de curba de unde nu se mai vedea casa, se întoarse si o privi cu atentie. Arata exact ca prima data -o casa mica, alba, cu un acoperis ascutit, nimic neobisnuit.

Nici urma de pisica neagra.

Asa ca mama ei probabil ca avea dreptate — nu fusese decît un vis.

Apoi îsi aminti pozele pe care i le aratase ieri Seth Baker si în care ieseau flacari pe fereastra camerei ei, iar prin geamul acesteia se zarea ceva ce parea sa fie imaginea unui chip care privea afara.

CAPITOLUL 18

Macinata de amintirile noptii trecute, Angel se stradui sa se concentreze aproape toata dimineata. Cînd clopotelul suna pentru a anunta

pauza de masa, nu era prea sigura daca va putea rezista tot restul zilei. Merse la cantina si se uita în jur pîna cînd îl zari pe Seth Baker stînd singur la o masa. îsi lua ceva de mîncare si se prabusi pe scaunul din fata lui.

El îsi ridica privirea zîmbind, dar cînd vazu expresia de pe chipul lui Angel, zîmbetul lui pali.

— Ce se întîmpla? întreba el.

Ochii ei ratacira nervos în jurul cantinei. Zack Fletcher si Heather Dunne stateau la aceeași masa ca ieri. Angel ezita, la început, să-i povestească, dar nu mai putu rezista și cuvintele începura să curgă. Îi descrie detaliat ce se întâmplase — sau cel puțin ce credea ea că se întâmplase —, în timp ce Seth o asculta, fără să o întrerupa. Era atât de atent la relatarea lui Angel încât nici nu-i observa pe Chad

Jackson și Jared Woods așezându-se chiar la masa din spatele lui.

— Partea proastă e că nici măcar nu știu ce este real și ce a fost vis! Vreau să zic că lucrurile nu pot zbura așa singure de pe masa! Și cum aș fi putut să desenez pe oglinda fără să-mi amintesc?

După ce Angel termină, Seth nu comentează în nici un fel, încercând să pună cap la cap tot ceea ce aflase. Însă nimic nu i se pare să aibă sens. Cu excepția situației în care...

— Dar dacă n-ai desenat în oglinda? sugera el în cele din urmă. Dacă totul s-a petrecut exact cum îți amintesti? Și dacă nu-ți mai aduci aminte o parte dintre lucruri tocmai pentru că nu le-ai făcut tu?

Angel se holbă la el.

— Pai, dacă n-am făcut-o eu, atunci cine? Înainte ca Seth să răspundă, dinspre masa din spatele lui răzbatu un zgomot — același sunet tare, batjocoritor, pe care-l auzise ieri după-amiaza în timp ce trecea pe lângă Chad și Jared. Strângând din maxilare, Seth încerca să ignore sunetele. Apoi, în timp ce Jared continua să imite sunetul unui sărut lasciv, Chad se ridică în picioare și se întoarse spre ei cu o privire malicioasă.

— Poate c-a fost Beth, spuse el pe un ton dispretuitor, la fel ca rînjetul de pe fata lui. Poate ca Beth s-a strecurat noaptea trecuta în camera ta si s-a jucat cu rujul!

Angel se uita nesigura la Chad. „Beth? Cine era Beth? Despre ce vorbea?” O secunda mai târziu însa, cînd vazu chipul palid al lui Seth, înțelese imediat.

Chad își schimba tinta atacului.

— Numai ca nu stiu cine ar vrea sa se strecoare în camera ta în miezul noptii? îi spuse el lui Angel. Nici macar lui Beth nu i s-ar scula!

Jared Woods izbucni într-un hohot de râs oribil și se ridica și el în picioare.

— Haide, îi spuse el lui Chad. Sa ne caram naibii de-aici pînă nu ne contaminăm și noi de la astia! Ridicîndu-și tava, Chad se împinse cu putere în scaunul lui Seth. Seth se strîmba cînd marginea mesei îi intra adînc în stomac, dar reuși să-și stapîneasca icnetul de durere. Nici el, nici Angel nu rostira nici un cuvînt pînă cînd Chad și Jared se asezară la masa de lînga cea unde stateau Zack și Heather.

— Ce-a fost asta? întreba Angel în cele din urmă. Seth ridica din umeri și încerca să afișeze o atitudine nonsalantă.

— Locuiesc ceva mai jos pe strada mea. Lua furculița și începu să amestece în farfuria cu mîncare din fața lui.

— Dar de ce ti-au spus Beth? insistă Angel. Seth roși din nou.

— De unde să știu eu? întreba el. Poate pentru că nu sînt așa bun la sport.

Angel se încrunță.

— Asta-i poreclă ta, nu-i așa? Cea pe care nu ai vrut să mi-o spui ieri.

Baiatul încuviință din cap, dar nu zise nimic.

— Dar nu e deloc mai rău decît „Mangy”, începu Angel, dar Seth n-o lasă să termine:

— N-am putea discuta despre altceva?

— Ca de exemplu? îl provoacă Angel.

— Despre cum a ajuns chestia aia pe oglinda ta azi-noapte, răspunse Seth. Pentru că știu sigur că n-a fost vorba de mine. Rupse o foaie de hîrtie din agenda sa și i-o împinse peste masă:

— Deseneaza-mi ce era pe oglinda.

Angel ramase nemiscata, privindu-l pe Seth, dar cînd vazu ca baiatul nu mai are de gînd sa scoata nici un cuvînt, îsi desfacu rucsacul, scoase un pix si începu sa deseneze, încercînd sa reproduca cît mai exact imaginile gasite dimineata. Cînd termina, i-l arata.

Seth privi desenul vreme îndelungata.

— Pare cineva care coboara pe scari, spuse el în cele din urma. Dar ce e patratul ala de sub trepte?

Angel se uita la el exasperata:

— De unde sa stiu eu? Nici macar nu stiu daca linia aia în zigzag reprezinta o scara!

— Pai, ce altceva ar putea sa fie? sari Seth.

— Nu stiu! Poate ca vrea sa fie un fulger, cine stie?

— Nu asa arata un fulger, raspunse el.

Lua pixul si desena fulgerul asa cum îl vazuse el reprezentat în toate revistele cu benzi desenate.

— Asa ceva era pe oglinda ta? Angel dadu din cap ca nu.

— Oricum n-are importanta, pentru ca mai mult ca sigur eu am facut semnele alea. Avînd în vedere ca rujul era pe degetele mele, pe cearsafuri, pe perna, peste tot.

— Asa o fi, dar n-ar strica totusi sa ne uitam cu atentie, nu?

Mai ales cu toate povestile alea legate de casa ta...

Se opri brusc, apoi continua:

— Mie mi se pare ca ar trebui sa încercam sa descoperim despre ce a fost vorba.

Dinspre masa lui Zack si Heather rasuna un hohot de rîs puternic si o clipa mai tîrziu se auzi sunetul acela oribil pe care-l scotea Jared

Woods. Chad Jackson se alatura si el, iar apoi Zack si toti baietii de la masa intrara în cor. Pentru ca sunetele batjocoritoare rasunau în

toata cantina, Seth se înrosi pîna în vârful urechilor.

— Hai sa plecam, spuse Angel, punîndu-si pixul la loc în rucsac. Seth dadu din cap.

— Exact asta vor si ei.

— Pai, si ce-ar trebui sa facem? Sa ramînem aici si sa ne prefacem ca nu s-a întîmplat nimic? Seth se uita direct în ochii ei.

— Nu asa procedai si tu în Eastbury?

Angel vru sa nege, dar stia ca nu are cum, deoarece în Eastbury fusese la fel ca aici si nu putuse sa faca nimic niciodata, decît sa pretinda ca momentele rele nici nu existasera.

Asa cum Seth se prefacea ca rîsul care îi înconjura din toate partile nu era directionat spre el.

— Oare de ce nu ne lasa în pace? întreba ea într-un tîrziu. Ce le-am facut noi?

Seth nu zise nimic pentru ca stia raspunsul la fel de bine ca Angel. Nici unul din ei nu facuse nimic. Trebuiau pur si simplu sa suporte totul.

Sau sa gaseasca o modalitate de a-i opri.

CAPITOLUL 19

— Ei? N-am avut dreptate? Poti sa zici ca nu-ti iubesti casa? întreba Joni Fletcher, uitîndu-se la Myra cu o privire atît de triumfatoare încît

Myra aproape ca-si dori sa nu fi acceptat invitatia la prînz a surorii ei.

— Îti garantez eu, continua aprig Joni, a fost pomana curata. Sala de mese a Clubului Country din Roundtree de-abia începuse sa se umple si ultimele cuvinte ale lui Joni aproape ca invadara întreaga

încapere cu ecoul lor. Trei femei de la masa de alături -femei pe care Myra nu le mai vazuse înainte — se întoarsera sa le priveasca, si

Myra simti cum roseste de rusine. Stiuse ca e o greseala sa vina aici; niciodata nu se simtise în largul ei printre prietenele lui Joni de la

Clubul Country. Si nu pentru ca nu avea cu ce sa se îmbrace, desi era suficient de onesta ca sa admita ca garderoba ei — sau lipsa ei —

constituia cel putin o cauza. Si nici pentru ca stia ca nu exista nici o sansa ca ea si Marty sa devina vreodata membri ai clubului. Pentru

Myra Sullivan, cea mai mare problema o constituiau oamenii care veneau acolo.

Iar în acel moment problema erau cele trei femei care o privisera suficient de mult pentru a se simti stînjenita si care își întoarsera privirile ulterior ignorînd salutul lui Myra. „Ar fi putut si ele macar sa încline din cap", dar imediat alunga gîndul pacatos.

— Noi trebuie sa fim întotdeauna milosi fata de ceilalti, afirmase mereu Parintele Raffaello, chiar daca ei nu sînt milosi cu noi.

„Sigur sînt niste femei de treaba", își spuse ea, îndreptîndu-si din nou atentia spre sora sa, care parea sa nu le bage în seama pe celelalte femei.

— Serios, Myra, îmi ramîi superdatoare pentru asta, ca sa zic asa.

— De parca nu zici asa întotdeauna, nu? se auzi o voce noua. Myra își ridica privirea si vazu lînga ele doua femei, la fel de

bine îmbracate ca Joni Fletcher. Una era o blonda draguta, tinsa frantuzeste, un stil care nu se demoda niciodata pentru femei care se potriveau perfect în locuri de genul Clubului Country din Roundtree. Cealalta femeie avea un par aproape rosu, tapat pe spate. În jurul gâtului stralucea un colier simplu de aur de care atârna un smarald patratos. Zîmbetul îi era la fel de artificial cum era si culoarea parului.

— Eu sînt Gloria Dunne, iar ea este Jane Baker.

— Eu sînt My..., începu Myra, dar Jane Baker nu o lasa sa termine:

— Oh, nu trebuie sa ne spui cine esti — Joni ne-a înnebunit de cap saptamîni la rîndul cu povestile despre tine! Si as vrea sa stii cît de tare te admir pentru ca ai cumparat casa de la rascruce!

— Cu totii te admiram, adauga Gloria Dunne în timp ce ea si Jane Baker se asezara pe cele doua locuri goale. Desi sincera sa fîu, nu-mipot imagina cum ai putea locui acolo. Daca jumatate dintre povesti sînt adevarate...

— Pentru Dumnezeu, Gloria, o întrerupse Jane Baker. Eram niste copii pe-atunci!

— Nici eu n-am crezut toate prostiile alea, spuse Gloria Dunne. Dar stii si tu proverbul — nu iese fum fara foc.

— Asta e o alegere total nepotrivita a cuvintelor, remarca Jane, facîndu-i un semn ospatarului, care se apropie imediat.

— Un Martini, Gloria? întreba ea. Apoi se uita spre Myra si Joni.

— Voi luati ceva sau Gloria o sa bea din nou de una singura?

— Eu vreau un ceai cu gheata, spuse Gloria Dunne întepata. Dupa ce ospatarul termina de luat comenzile, Myra se întoarse spre Gloria Dunne.

— Ce-ai vrut sa zici cu „jumătate dintre povesti”? întreba ea. Sprinceana stinga, perfect conturata, a Gloriei Dunne se ridica putin.

— Adica Joni nu ti-a spus? se mira ea, privind-o pe Joni Fletcher.

— Din câte stiu eu exista niste legi ale transparentei totale în Massachusetts, spuse ea pe un ton mult prea amabil.

— Da, asa e, replica Joni. Dar ele se aplica faptelor reale, nu zvonurilor.

Privirea lui Myra se întuneca.

— Zvonuri? Despre ce e vorba?

— Oh, nimic! sari Joni, înainte ca Gloria sau Jane sa apuce sa mai adauge ceva. Sînt doar niste povesti de-ale copiilor — stii si tu, din alea pe care le spuneam si noi. Ti-aduci aminte?

— Omul cu cîrli-gul? Fata îmbracata de bal pe un drum pustiu? Chestii din astea.

— Nu e chiar asa, spuse Gloria Dunne.

Ignorînd privirea furioasa a lui Joni Fletcher, se întoarse spre Myra.

— Banuiesc ca ti-a spus despre crime, adauga ea. Myra încuviinta din cap.

— Ti-a spus si despre celelalte lucruri?

— Celelalte lucruri? repeta Myra. Nu înțeleg la ce te referi.

— Ma refer, continua ea, la faptul ca n-a reusit nimeni sa locuiasca acolo mai mult de cîteva luni.

— De ce? întreba Myra.

— Din cauza fantomei, rosti afectata Gloria Dunne. Cînd Jane Baker mormai deranjata, expresia de pe chipul Gloriei se înaspri.

— Poti sa bombani cît vrei, dar îmi aduc aminte foarte bine cînd n-ai vrut sa treci pe lînga casa aia, chiar daca erai pe partea cealalta a strazii!

— Dar aveam opt ani atunci, riposta Jane Baker.

— Cînd amîndoua aveam cincisprezece ani, o corecta Gloria. Si nu eram numai noi.

îsi îndrepta atentia din nou spre Myra.

— Sînt sigura ca nu crezi în fantome si, de altfel, nici eu nu prea cred. Dar casa aia...

Inspira adînc, dupa care scoase un oftat din toata inima:

— Tot ce pot sa-ti spun este ca nimeni nu a fost în stare sa locuiasca acolo multa vreme. Si circula o multime de povesti despre oameni care au vazut si au auzit tot felul de lucruri.

— Ce anume mai exact? insista Myra. Gloria ridica din umeri.

— Chestii obisnuite - zgomote în timpul noptii, miros de fum, vedenii. Cred ca jumatate dintre oamenii care au stat acolo au sfîrsit prin a se omorî unul pe altul...

— Gloria! striga Joni Fletcher si de data asta chiar parea indignata. Dar n-ai de unde sa stii ca toate astea sînt adevarate!

— Toata lumea din oras stie foarte bine, începu Gloria, dar Joni n-o lasa sa termine:

— Toata lumea din oras stie ca un om a luat-o razna si, crede-ma, le-am povestit absolut totul despre asta lui Myra si lui Marty cînd le-am aratat casa. Restul sînt doar bîrfe si, sincera sa fiu, sînt surprinsa ca tu le împrastii mai departe. Cînd vazu ca ochii Gloriei se umplura de furie, Jane Baker se baga în discutie imediat.

— Orice oras are o casa bîntuita, spuse ea zîmbind catre Myra. Si toti copiii sînt îngroziti, dar toti adultii, cu exceptia acestei persoane aici

de fata — își înclina capul spre Gloria —, stiu foarte bine ca astea-s doar niste povesti. Nu traim în secolul al XVII-lea si nimeni nu mai

crede în stafii, spiridusi, vrajitoare, demoni si toate celelalte fleacuri care îi sperie pe cei mici. Asa ca mai bine sa ne gîndim ca familia ta a cumparat „casa bîntuita” din Roundtree, iar acum, ca acolo locuieste o familie normala, povestile prostesti vor disparea în cele din urma.

— Asa sa dea Domnu'! spuse Joni Fletcher, ridicînd paharul cu apa. Gloria Dunne mai vru sa adauge ceva, dar Jane Baker o întrerupse din nou.

— Ce-ar fi sa discutam despre altceva? De exemplu, despre Ziua Familiei, care va fi saptamîna viitoare.

— Ziua Familiei? întreba Myra.

— Aici la club, explica Jane Baker. Un prilej excelent pentru distractie — luna asta se organizeaza un turneu de golf tata—fiu si un turneu de tenis mama—fiica, iar dupa aceea o petrecere în aer liber. Adica o sa fie afara, daca nu va fi prea frig, desi pîna

acum nu s-a întîmplat niciodata - vara la noi pare sa tina pîna dupa Ziua Familiei. Myra dadu din cap.

— Mi-e teama ca sotul meu nu joaca golf, iar eu si fiica mea nu jucam tenis.

-N-are importanta, declara Jane Baker. Nici eu n-am treaba cu tenisul, asa ca noi doua si cu fiica ta am putea ramîne la piscina, în timp ce barbatii si baietii joaca golf.

- Dar nu cred..., începu

Myra. înca o data Jane Baker îi lua vorba din gura.

— N-are importanta ce crezi tu, spuse ea. Vii, si cu asta basta. Toata lumea de la club moare de nerabdare sa va cunoasca, pe tine si pe sotul tau, si sînt sigura ca si copiii o vor îndragi pe fiica ta. Asa ca ramîne stabilit.

Chelnerul sosi cu mîncarea si Myra încuviinta din cap, perfect constienta ca nu exista cale de întoarcere.

CAPITOLUL 20

„Nu asculta, îsi spuse Angel. E doar un sunet care nu are importanta.” Statea în fata dulapului ei de la scoala, încercînd sa se concentreze asupra combinatiei, dar de fiecare data cînd forma codul, sunetul revenea. Stia cine-l scoate — Jared Woods, al carui dulap era la cinci metri mai încolo. Cînd ajunsese în capul scarilor si-l vazuse stînd pe hol, aproape ca fugise înapoi, dar dimineata îsi lasase în dulap unadintre cele mai grele carti, iar acum avea nevoie de ea. Luîndu-si inima-n dinti, urca si ultima treapta si porni pe hol, mergînd cît mai aproape de peretele opus. Cînd trecu pe lînga el, se gîndi ca poate n-o vazuse. Dar apoi, exact cînd se apucase sa formeze cifrul de la încuietore, începu totul.

Acelasi sunet oribil ce imita un sarut si pe care îl mai auzise si în cantina.

Facu tot posibilul sa nu-l bage în seama, dar uita cifrele codului si, când încerca sa apese pe clanta dulapului, nu se întâmpla nimic. O luade la capat, dar sunetul se auzi si mai tare, iar ea uita de câte ori sa învîrteasca rotita între al doilea si al treilea numar.

Apoi, când încerca a patra oara, simti pe cineva în spatele ei. îngheta cu mâinile întepenite pe încuietoare si arunca iute o privire pe hol.

Jared Woods era în continuare acolo, preocupat sa scoata sunetul acela îngrozitor si sa o priveasca fix în ochi, miscându-si soldurile înaintesi-napoi ca si cum...

Acelasi gest de du-te-vino îl simti chiar în spatele ei, lipind-o brusc cu fata de dulap. înainte de a apuca sa reactioneze, auzi voceabatjocoritoare a lui Chad Jackson:

— Asta vrei? Ce zici?

Amintirea oribila a celor petrecute noaptea trecuta o coplesi pe Angel. Încă o data auzi vocea acuzatoare a tatalui ei: „Tîrfa!”

Încă o data simti atingerea mîinii nevazute pipaindu-i sinul în întunericul noptii. Iar acum si-o amintea pe mama ei strigînd: „Mizerii! Sa nu

mai aud asa ceva... Dupa scoala te duci la biserica si te spovedesti Parintelui Mike!”

Sa se spovedeasca... sa-si spuna pacatele... sa-si recunoasca vina. Poate ca era adevarat; poate ca toate astea se întîmplau din cauza ei.

Poate...

Nu! Nu era vina ei! Nu facuse nimic!

Lipindu-si mîinile de dulapuri, Angel împinse tare înapoi, dar Chad anticipa miscarea ei si se dadu brusc la o parte.

Pierzîndu-si echilibrul,

Angel cazu pe podea, lovindu-se cu un cot de lemnul tare, în timp ce rucsacul ei aluneca jos pe podea. Cînd se ridica în picioare, un val de durere porni dinspre cot spre palma. Între timp mai aparusera si alti copii pe hol, care acum se holbau la ea.

Jared Woods încă mai scotea sunetele acelea oribile.

Apoi Heather Dunne își dadu ochii peste cap plictisita si pleca. Cîteva secunde mai tîrziu coridorul se golise, iar sunetele urîte disparusera si ele pentru ca Jared coborîse pe treptele pe unde urcase Angel ceva

mai devreme. Hohotele de rîs rasunau pe toata scara, în timp ce obrazii lui Angel se umplura de lacrimi de umilinta. Se scutura putin si reusi în cele din urma sa deschida dulapul unde-si gasi cartea de istorie.

Clopotelul sunase deja cînd ajunse în clasa și chicotelile înabusite invadara sala după ce se așeza la locul ei.

După-amiaza trecu cu greu și, ori de cîte ori intra la ora, Angel încerca din rasputeri să ignore ce se întîmpla în jurul ei. Dar ceea ce Chad

Jackson și Jared Woods începuseră la cantina pareă să se raspîndească prin toată școala ca un virus și fiecare pauză era mai rea decît cea

de dinainte. Oriunde se ducea era urmărită de sunetele acelea batjocoritoare și, deși nimeni nu îndrăznise să o înghesuie, așa cum făcuse

Chad Jackson, din ce în ce mai mulți băieți începura să-și miste soldurile înainte și-apoi spre ea și izbucneau în rîs cînd trecea pe lînga ei.

Hohote de rîs și sunete din ce în ce mai obscene.

Poate că era vina ei — poate că făcea ceva. Dar ce? Ziua se apropia de sfîrșit și Angel nu-și dorea altceva decît să se deschidă pămîntul și

să se lase înghitită. Știind că asta nu avea să se întîmple, rămase în bancă și, cînd clopotelul anunța sfîrșitul orelor, își lasă colegii să iasă

înaintea ei. Cel puțin jumătate dintre băieți își tugiara buzele, imitînd sunetul acela de supt și pupat, cînd trecura pe lînga ea, iar trei dintre ei își împinseră soldurile în față ei, dar asta numai după ce se asiguraseră că doamna Hoit nu se uita.

„Nu plînge, își spuse ea.

Comporta-te ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic." Secundele se transformară în minute și încet, încet hohotele de rîs, usile trîntite și

palavrageala se stinsera. De-abia dupa ce nu mai razbatu nici un sunet dinspre coridor, Angel îsi scoase rucsacul din banca si începu sa-si bage cartile în el.

— Angel? S-a întâmplat ceva?

Tresari sperziata, dar dadu din cap ca nu.

— Esti sigura? insista doamna Hoit. Mi s-a parut mie sau unii dintre baieti se comportau... rnrnm... cam ciudat?

— Eu... eu nu am observat nimic, balmaji Angel si-si auzi tremurul din glas în timp ce se pregatea sa iasa.

— Nu stiu, continua profesoara. Mie mi s-a parut ca totusi...

— Doar ma tachinau, o întrerupse Angel, cautînd o cale de scapare înainte ca profesoara s-o oblige sa-i povesteasca ce se petrece.

— Pentru ca sînt noua.

In cele din urma se întoarse si se repezi la usa, aruncînd totusi o privire spre profesoara. Avea sprîncenele încruntate si Angel vazu mila în

ochii ei.

— Pot sa plec acum?

Doamna Hoit paru ca vrea sa mai spuna ceva, dar apoi dadu din cap si Angel se napusti pe hol înainte ca profesoarei sa-i treaca prinminte s-o opreasca.

Se îndrepta spre scarile ce duceau la etajul întâi al scolii, dar apoi se razgîndi — daca baietii înca asteptau ca s-o chinuiasca, atunci ar fîsus. Se îndeparta de scari si se îndrepta spre intrarea principala, dar mai întâi se opri în vestibul, unde privi pe geam lumina soarelui dedupa-amiaza. Vazînd ca nu mai e nimeni, cu exceptia lui Seth Baker, care parea ca o asteapta pe partea cealalta a strazii, împinse usa siiesi pe palierul din capul scarilor.

Era pe punctul de a-i face cu mîna, cînd auzi din nou sunetul acela îngrozitor.

Rasucindu-se, dadu cu ochii de varul ei, care statea la cîtiva metri mai încolo, într-un loc de unde nu putea fi observat prin usa. Se uitafurioasa la el, dar Zack Fletcher își împinse soldurile înainte, își tuguie buzele si scoase din nou sunetul dezgustator.

— O sa..., începu Angel, apoi se opri, dar vazu din stralucirea malitioasa a ochilor lui ca era prea târziu.

— O sa ma spui? o îngîna el rautacios. Da' ce, tu mai esti un bebelus?

— De ce nu ma lasi în pace? întreba Angel, cu vocea tremurînd. Cînd o auzi, Zack se lua si mai tare de ea:

— Of, of, of, si-acuma bebelusul o sa plînga?

Cu ochii plini de lacrimi, Angel îi întoarse spatele și o lua la goana pe scari, alergând spre Seth. Dar în timp ce traversa peluza din fata, o masina parca în fata lui Seth și baiatul se urca în ea, după care aceasta demara în tromba. Dorind să fugă, dar neavând unde, Angel își lasa capul în jos, ca să nu-i vada nimeni ochii înlacrimati. Traversa strada, dar, în loc să plece spre casa, merse drept înainte, trecu de un bloc și ajunse la colțul în care se gaseau cele două biserici: cea catolica și cea congregationala. Soarele era suficient de departe acum pentru ca umbra bisericii mai mari să nu mai cada peste cea mica, dar chiar și așa, mica biserică cu hramul Maicii Domnului parea în mod ciudat ca să apară în continuare, ca și cum i-ar fi fost frica să nu fie devorată în orice moment de vecina ei mult mai înalta și mai grandioasa de peste strada. Angel intra în biserică, își înmuie degetele în apa sfintita și se închina, înăuntru nu era aprinsa nici o lumina și doar câteva luminari ardeau pentru Maica Domnului și ceilalți sfinti, dar luminau suficient cit să gasească drumul pînă la confesional. Acesta era gol. Și nici nu găsi vreun anunt care să-i spună cînd va fi preotul disponibil pentru spovedanie. Dar dacă acesta nu era acolo, cum ar fi putut să-și marturisească pacatele? Poate ar trebui să plece — la urma urmei, încercase, nu? Se întoarse cu fata spre usa, dar, înainte de a face un pas, auzi o voce:
— Pot să te ajut cu ceva, copila mea?

Rasucindu-se din nou spre altar, Angel zari silueta Parintelui Mike ivindu-se din întuneric.

— Eu... trebuie sa ma spovedesc, bîigui Angel.

Parintele Mike îi facu un semn din cap spre confesional si cîteva momente mai tîrziu fata statea într-o parte, iar preotul în cealalta.

— Cît timp a trecut de cînd te-ai spovedit ultima oara? îl auzi pe preot întrebînd.

— Aaa... o luna, spuse Angel, desi nu era tocmai sigura.

Ritualul obisnuit începu si, desi nu stia prea bine ce anume trebuie sa spuna, își dadu toata silinta. Cincisprezece minute mai tîrziu, dupa ce se termina, parasi biserica si porni spre casa, dar fara sa se simta mai bine.

Dimpotriva, se simtea chiar mai rau.

Seth simtise o raza de speranta cînd o vazuse pe Angel iesind pe usa din fata a scolii. Dupa ce clopotelul sunase anuntînd sfîrsi-tul orelor,

ajunsesse afara cît de repede putuse, ca sa nu-l faca pe tatal sau sa astepte nici macar un minut. Nu vazu nici o urma de Lexus, dar Sethnu risca sa plece fara sa astepte cel putin cincisprezece minute, si paisprezece dintre ele trecusera deja cînd usa principala a scolii sedeschise si Angel Sullivan aparui. El ridica mîna ca sa-i faca semn, dar fata se întorsese într-o parte — aparent ca sa-i spuna ceva varului ei

— înainte sa-l observe. Apoi masina tatalui sau aparui de dupa colt si se opri în fata lui.

— Urca! îi porunci tatal lui. Am întîrziat deja!

Seth își lasa mîna în jos, deschise portiera si se sui în masina. Tatal sau luase curba chiar înainte ca el sa apuce sa închida usa si Seth

pricepu, dupa vena care pulsa la tîmpla tatalui sau, ca orice s-ar întîmpla cînd vor ajunge la Clubul Country, cu siguranta nu va fi ceva placut.

— Nu înteleg cum de nu faci parte din echipa la scoala, spuse Blake Baker cîteva minute mai tîrziu, deabia aruncînd o privire spre fiul sau. Ai idee cîte taxe platesc eu la club în fiecare an? Daca ai beneficia si tu macar de oportunitatile pe care le ofera...

Glasul lui se stinse în timp ce clatina din cap si atît gesturile, cît si tonul cu care îi adresase aceste cuvinte îi confirmara lui Seth cît de suparat si deranjat se simte tatal lui din cauza comportamentului sau.

Seth nu raspunse nimic, fiind convins ca orice replica n-ar face decît sa transforme iritarea tatalui sau într-o criza de furie.

Nici unul dintre

ei nu mai vorbi pîna cînd intrara în cladirea clubului. în timp ce Blake Baker se înregistra la receptie, baiatul privi pe fereastra si simti din

nou o raza slaba de speranta — nimeni nu exersa înca, asa ca va scapa macar de umilinta de a-i vedea pe ceilalti holbându-se la încercările lui nereusite de a balansa crosa. Inima i se facu cât un purice când îl auzi pe tatal sau adresându-i-se baiatului de la receptie.

— Fac si eu cu fiul meu o tura de încălzire, spunea Blake Baker. Sîmbata o sa le aratam de ce sîntem în stare.

Cinci minute mai târziu, Seth se gasea la primul punct de lovire. Privi îngrozit de-a lungul pajistii înguste pîna la terenul de tinta, care lui i se paru la cel putin cinci sute de metri, desi stia foarte bine ca distanta nu depaseste trei sute.

— Cea mai simpla lovitura de pe traseu, îi spusese tatal lui cu doi ani în urma, când Seth încercase pentru prima data sa joace golf. Pentru majoritatea jucatorilor este suficienta o singura lovitura si pîna si copiii nimeresc din doua lovituri. Seth însa nu reusise nici macar o data sa loveasca mingea cum trebuie în ziua aceea — pregatise crosa de cinci ori si în cele din urma tatal lui îi ceruse sa renunte.

— Nu putem sa blocam jocul toata ziua, spusese el, batîndu-l încurajator pe umar si afisînd un zîmbet stînjenit catre cei patru barbati care asteptau la cîtiva metri mai încolo, urmarindu-i încercările neîndemînatice.

Baga crosa la loc în geanta pe care o ridica si încerca sa o arunce pe umar asa cum facea tatal lui, dar aproape ca-si pierdu echilibrul.

Acesta îl sprijini, dar imediat ce ramasera singuri, zîmbetul de pe fata lui Blake Baker disparu.

— Ce naiba se petrece cu tine? se rasti el. Ridic-o spre stînga si dupa aia loveste cu putere.

Seth aseza cu grija mingea pe suportul special, exact asa cum îi aratase tatal lui, tinând tarusul între degetul aratator si cel mijlociu, apoi îl apasa în pamînt cu tot cu minge. Imediat ce-si retrase mîna, mingea cazu de pe suport. încerca de alte doua ori, simtind cum enervarea tatalui sau crestea.

— Iisuse, murmura Blake într-un tîrziu.

Dîndu-l pe Seth deoparte, aseza mingea, care ramase absolut neclintita pe suport.

— Acuma, fara sa te grabesti, loveste-o, bine? spuse el, desi tonul lui sugera foarte clar ca nu credea nici o clipa ca Seth ar fi în stare sa loveasca mingea.

Seth se apleca peste minge, încercînd sa-si aminteasca tot ce-l învătasese tatal lui. Respectîndu-i instructiunile, apropie vîrfurile crosei de minge si începu sa își ajusteze pozitia pîna cînd simti ca este pregatit sa loveasca. își îndoi genunchii putin si trase cu grija crosa în spate. Vîrfurile ei se ridica în aer, apoi Seth se roti si lovi direct spre minge.

Nu reusi decît sa o dea jos de pe suport.

— Iisuse.

Seth puse mingea la loc foarte repede si încerca o noua lovitura. Si apoi înca una.

La a patra încercare reusi în sfîrsit sa o atinga, dar crosa trecu mai degraba prin laterala ei si mingea ajunse undeva în dreapta, în padure.

— O gasesc, spuse Seth.

— Las-o balta, se rasti Blake Baker. E oricum o lovitura proasta. Hai, mai încearca o data!

Spre propria uimire, Seth nimeri chiar din prima încercare, si mingea zbura cel putin cincizeci de metri în directia corecta.

— Am reusit! striga Seth. Am lovit-o!

— Tu numesti asta lovitura? replica Blake. Da-te la o parte sa-ti arat eu cum se face.

Blake facu un pas înapoi, balansa crosa de cîteva ori, apoi pasi în fata chiar lînga mingea, privi înainte cîteva secunde, dupa care lovi cu putere.

Se auzi un pocnet puternic cînd crosa izbi si Seth privi mingea cum se ridica sus în aer, îndreptîndu-se spre peluza verde din fata si oprindu-se o suta de metri mai încolo. — Vezi? întreba Blake. Floare la ureche! îsi bagara crosele în geanta si pornira pe alee, acolo unde se gasea mingea lui Seth.

— Mai bine folosesti o crosa de trei, cu cap de otel, îi spuse tatal lui. Seth o scoase pe cea indicata si facu tot posibilul sa loveasca

exact ca tatal lui, balansînd crosa de doua ori si oprindu-se în fata mingii cîteva secunde. Dar dupa ce-si lua avîntul final si lovi, mingea se misca doar cîtiva metri mai la dreapta.

Seth nu trebuia sa se uite la tatal sau ca sa-i simta dezgustul ce îl coplese ca un val urias. Se apropie rapid de mingea si lovi de mai multe ori, dar cu fiecare lovitura nelinistea lui crestea periculos de mult. În cele din urma, la cea de-a patra încercare, crosa atinse mingea, dar o arunca în padure, undeva în dreapta.

— O sa mai iau una, spuse Seth, îndreptîndu-se spre geanta.

— Nu, o s-o gasesti pe-aia pe care ai aruncat-o, îl opri tatal lui. Ai cinci minute la dispozitie. Daca nu, o sa primesti o lovitura de pedeapsa.

Seth îl implora pe tatal sau din priviri.

— Dar eu credeam ca doar exersam, izbucni el, dar brusc își dori sa se fi abtinut.

— Cum sa devii mai bun daca nu stii cît de prost joci? Uite, n-o sa încep sa numar decît atunci cînd vei fi la o distanta relativ mare de mine.

Seth porni în graba spre padure.

— Si cu ce ai de gînd sa lovesti? întreba Blake, oprindu-l pe Seth din drum.

Seth se întoarse, își ridica geanta, atîrnînd-o de umar, apoi se îndrepta din nou spre padure. Spre surprinderea lui, tatal sau îl însoti.

— Poate o gasim mai repede daca voi cauta si eu, îi spuse Blake. într-un târziu gasira mingea ascunsa pe jumătate într-un tufis.

— Mai bine declari ca nu poate fi jucata, îi recomanda Blake. O sa primesti o lovitura de pedeapsa în plus daca rupi vreuna dintre

crengutele tufisului.

Zece minute mai târziu ajunsera la punctul unde era mingea lui Blake, care lua o crosa speciala cu vîrf triunghiular, o balansa de cîteva ori, apoi lovi. Mingea ajunse la aproape un metru de gaura.

Dupa alte trei lovituri, mingea lui Seth se rostogoli si ea în sfîrsit pe peluza. Mai avu nevoie de alte cinci lovituri înainte ca mingea sa intre în prima gaura. în timp ce Seth flutura steagul, tatal lui ridica mingea care statea în acelasi loc la aproape un metru de gaura.

— N-ar trebui sa o bagi în gaura? întreba Seth. Blake Baker se uita furios la fiul sau.

— De la distanta asta? Glumesti, nu-i asa? Seth nu spuse nimic.

— Bine, zise Blake pe un ton dur. Banuiesc ca, daca nu vrei sa mi-o acorzi, atunci va trebui s-o rezolv singur.

Blake aseza mingea pe iarba si Seth putea sa jure ca o pusese mai aproape de gaura decât fusese initial. Se misca în jurul ei, studiind lovitura din toate unghiurile posibile. În cele din urma balansa cu grija crosa de trei ori, lovi si rata.

— Deci asta ar fi a patra, spuse el, aplecându-se si ridicând mingea.

Cînd Seth arunca o privire spre tabela de marcaj ceva mai târziu, observa ca tatal lui îi trecuse paisprezece încercari pentru prima gaura.

Iar lui își trecuse doar trei.

CAPITOLUL 21

Ziua urmatoare se dovedi chiar mai rea decât cea de dinainte. Angel de-abia reusise sa doarma cîteva ore, ramînînd treaza aproape toatanoaptea, îngrozita ca în orice moment va auzi din nou usa de la camera deschizîndu-se, iar podeaua va începe iarasi sa scîrtîie în timp ce tatal ei se va strecura pe furis spre pat. Cînd adormi, lucrurile se agravara, pentru ca o data cu somnul venira si visele, în care tatal ei aparea în permanenta, privind-o cu ochi arzatori, întinzîn-du-se spre ea în încercarea de a-i atinge carnea cu degetele.

Cînd se îndeparta de el, dadea de mama ei, care statea cu spatele si oricît de tare o implora Angel, aceasta nu-i arunca nici macar o privire.

Dupa ce pleca de lînga Myra, nimerea chiar în fata Parintelui Mike, care se uita rece la ea si-i spunea:

„Du-te cu Dumnezeu si nu maipacatui.”

Cuvintele lui o trezeau întotdeauna, lasînd-o singura în întuneric, prea sperziata ca sa mai adoarma si prea obosita ca sa ramîna treaza.

Cînd ajunse la scoala, nu crezu ca va rezista toata ziua.

Seth Baker nu dormise nici el foarte bine, pentru ca ranile facute de cureaua tatalui sau nu-l lasau sa stea pe spate si pîna si greutatea cearsafului si a paturii îi dadeau niste dureri atît de mari încît ramasese treaz pîna în zori. Tatal lui plecase deja cînd Seth coborîse labucatarie si, la întrebarea mamei lui daca dupa-amiaza va merge sa exerseze pentru golf, Seth scutura din cap.

— Chiar trebuie sa joc în turneul de sîmbata? rosti el în timp ce își punea cereale în castron.

— Sigur ca da, raspunse Jane Baker. Nu înțeleg de ce pui o asemenea întrebare!

„Pentru ca nu sînt bun la golf si tata îmi va arde din nou o mama de bataie cînd vom ajunge acasa.” Stia ca nu e bine sa-si exprime

gîndurile cu voce tare, asa ca se multumi doar sa ridice din umeri. Partea cea mai rea nu avea sa fie bataia, ci umilinta de a-i vedea pe

Zack Fletcher, Chad Jackson si Jared Woods uitîndu-se la el cum rateaza mingea dupa mingea. Dar navea sens sa discute aceste aspecte cu mama lui, pentru ca stia foarte bine ca nici ea nu s-ar certa cu el pe tema asta. își termina cerealele în tacere si pleca de acasa fara sa zica nimic, iar la scoala reusi sa treaca cu bine de primele ore.

Cînd veni ora de sport, urmele de pe fesele lui nu mai erau asa de accentuate si astfel nu le observa nimeni.

La cinci minute dupa ce clopotelul anunta sfîrsitul orelor, se Intimi cu Angel Sullivan.

— Te simti bine? o întreba el cînd fata aproape ca se trînti lînga el pe banca. — Cred ca da, ofta ea. Tu? Seth ridica din umeri.

— Eu m-am obisnuit.

Prînzul se desfasurase aproape identic cu cel din ziua anterioara, Zack si Heather scotînd sunetele acelea oribile, iar baietii miscîndu-si soldurile înainte si-napoi ori de cîte ori treceau pe lînga Angel si Seth.

Numai ca acestia nu-l strigau Seth, si baiatul se intimida de fiecare data cînd îsi auzea porecla. — Dar de unde le-o fi venit sa-ti zica asa? întreba ea în timp ce mergeau pe strada Black Creek, îndreptîndu-se spre casa ei.

— Nu stiu, raspunse Seth. Banuiesc ca din acelasi motiv pentru care cei din Eastbury îti spuneau în toate felurile.

— Da, dar cel puțin ma strigau cu nume de fete.

Timp de o secunda Seth arata ca si cum i-ar fi tras o palma, dar apoi izbucni în râs.

— Beth nu e un nume de fata? întreba el.

— Dar n-am vrut sa zic asta, spuse Angel. Eu...

— Ehhh, oricum, cui îi pasa? interveni Seth în timp ce ea își cauta cuvintele potrivite. Sînt doar niste nume. Hai sa discutam despre altceva.

Dar în loc sa vorbeasca, pastrara tacerea pîna ajunsera în fata casei lui Angel, unde se oprira amîndoi, ca s-o priveasca.

Arata exact ca de dimineata, ca ieri si ca în ziua de dinainte si totusi, pe masura ce o cercetau, nici Seth, nici Angel nu se puteau opri sa

nu se gîndeasca la imaginile ciudate pe care Seth le surprinsese cu camera lui sau la desenele stranii care aparusera pe oglinda din camera lui Angel.

De asemenea, Seth nu uitase ce se întîmplase cînd tatal fetei îi gasise împreuna în dormitor.

— Poate n-ar trebui sa intru, spuse el cu o voce grava. Angel se uita la el nesigura.

— Ma gîndeam ca poate vrei sa verifici daca e ceva sub scari, spuse ea.

Seth își musca buza de jos, apoi adauga:

— Daca tatal tau vine acasa...

— Nu vine, îl asigura Angel. Si chiar daca vine, n-o sa mai stam în camera mea. Totusi Seth ezita.

— Nu stiu...

— Tu singur ai zis ca n-ar strica sa aruncam o privire, îi aminti ea. Dar cînd își muta atentia spre casa, vocea ei fu cuprinsa brusc de nervozitate.

— în plus, daca nici mama nu-i acasa...

Nu mai putu sa-si continue fraza si își dadu seama ca Seth percepuse frica ce o domina.

— Vreau sa zic ca nu mi-e frica sa stau de una singura... Seth o întrerupse:

— Nu-ti mai face griji. Hai sa mergem amîndoi si sa vedem daca gasim ceva.

Ocolira casa pîna în spate si Angel lua cheia pe care mama ei o ascunsese sub acelasi vas ce statea pe veranda lor din Eastbury.

— Sa zicem ca noi cautam ceva sub scari... n-ar trebui sa gasim acolo vreo sipca slabita? întreba Angel în timp ce deschidea o cutie de

Coca-Cola, al carei continut îl turna în doua pahare.

— Posibil, raspuse Seth.

Dar zece minute mai tîrziu, dupa ce verificasera fiecare treapta a scarii, baiatul clatina din cap dezolat.

— Nici macar alea care scîrtîie nu sînt slabite. Se uita la Angel!

— Dar dedesubt, ce-o fi? Poate e vreun bufet ascuns sau cine stie? Ocolira pîna ajunsera la usa dulapului ce era construit sub

scari, dar tot nu gasira nimic. Peretii si tavanul înclinat erau ten-cuiti si zugraviti cu var, iar în stralucirea becului ce lumina spatiul, nu se vedea nici o crapatura, ca sa nu mai vorbim de nise care ar fi putut ascunde locuri secrete.

— Si-acum? întreba Seth.

Dar înainte ca Angel sa raspunda, auzira un sunet înabusit si Seth facu ochii mari.

— Aoleu, dac-a venit tatal tau...

Angel scutura din cap si îi facu semn sa taca. Sunetul se auzi din nou, tot înabusit, dar de data asta Angel era sigura ca-l recunoscuse.

— E Houdini — s-a întors!

Iesi grabita din încăperea de sub scari si alerga în bucatarie, convinsa ca pisica o asteapta acolo. Camera însa era goala.

— Unde e? întreba Seth când intra si el în bucatarie. Angel ridica din umeri.

— Nu stiu... poate m-am înșelat.

Apoi auzira sunetul din nou, dar de data asta nu mai aveau cum sa greseasca. Atît Angel, cât si Seth se întoarsera spre usa care ducea în pivnita si, când Angel o deschise, dadura peste pisica. în loc sa intre în bucatarie, aceasta se întoarse si începu sa coboare scarile abrupte.

Angel si Seth ramasera nemiscati în capul scarilor ce duceau la subsol. Timp de cîteva secunde bune privira în jos si, pe masura ce ochii ei se obisnuira cu întunericul, Angel simti ceva — un fior ciudat ce parea sa emane de undeva de dedesubt. Seth o lua de mîna.

— Simti si tu? întreba el. Angel dadu din cap.

— Pare sa fie un curent de aer rece.

— Da, dar ar trebui sa fie cald, spuse Seth. Nici în cea mai calduroasa zi a verii nu simti nici un fel de racoare pîna când nu ajungi jos în pivnita. Simplul fapt ca deschizi usa nu este suficient.

— Poate... poate e vreo fereastră deschisa, spuse Angel, fara sa-si dea seama ca vocea ei devenise o soapta. Probabil ca pe-acolo intra si Houdini.

— Sau poate e altceva, replica Seth, pe o voce la fel de joasa. Am citit undeva ca atunci când se raceste de-a binelea... Nu mai reusi sa continue pentru ca fiorul rece se evaporase brusc. O privi pe Angel si vazu ca si ea simtise schimbarea.

— S-a dus, sopti el usurat.

Angel privi înca o data în întunericul de dedesubt.

— Houdini? striga ea. Haide, Houdini! Vino-ncoace!
Pisica aparut în capatul de jos al scarilor, cu ochii stralucind în lumina ce venea dinspre bucatarie, dar nu veni sus. În schimb, începu sa miaune.

— Haide! spuse Angel. O sa te murdaresti acolo jos! Pisica mieuna din nou, apoi disparu.

— Houdini! striga Angel.

Bîjbîi dupa întrerupator si, dupa ce-l gasi, aprinse becul din pivnita. Un singur bec atîrnat în mijlocul tavanului arunca o lumina chioara.

Nici urma de pisica.

Apoi o auzi mieunînd, de data asta mai tare.

— Ce are? întreba Seth. Parca ar vrea sa ne ducem jos. Tacu si se uita fix la treptele ce duceau în pivnita.

— Dar daca ne-am uitat sub alte scari decît trebuia? Angel se holba la Seth.

— E doar o pisica, Seth! Ce...

Pe cit de repede disparuse, pisica reaparu în capul scarilor, mieuna tare, apoi începu sa sara pe trepte în sus. Dar, înainte de a ajunge la ultima, vira brusc spre dreapta si sari de pe treapta direct pe podea.

Mieuna înca o data.

— Hai sa mergem jos sa vedem ce e, spuse Seth.

Angel nu zise nimic, dar cînd Seth pasi pe prima treapta, fata se dadu înapoi.

— Poate ar fi mai bine sa nu ne ducem acolo, îi spuse ea lui Seth cînd acesta întoarse capul. — Poate ca ar trebui, o contrazise Seth, punînd accent pe cuvinte ca sa se asigure ca Angel înțelege exact ce vrea el sa spuna.

Ea simti provocarea în aer si privi umbrele de dedesubt. Din întuneric se insinuau amintirile noptilor trecute.

Fata din dulap, înconjurata de flacari.
Mirosul de fum ce staruise pîna dimineata.
Fiinta care, cu doua nopti în urma, se aplecase peste ea în bezna, dorind s-o atinga.
Sunetul pusculitei cazînd pe podea.
Apoi, imaginea mîzgalita pe oglinda, pe care o frecase pîna cînd stersese orice urma. O pata de sînge. „Sîngele fetitei care murise în camera unde ea dormea acum?" Nu! Nu era sînge — doar ruj pe care îl curatase. Tot ceea ce vazuse fusesera doar vise, si fantomele erau doar niste povesti.

— Bine, spuse ea, încercînd sa nu se lase coplesita de teama.
Hai sa coborîm sa vedem ce e!
Fara sa mai astepte raspunsul lui Angel, Seth o lua în jos pe scari, urmat la scurt timp de prietena lui. — Mai e o lumina jos, lînga scari, sopti ea cînd coborîsera jumătate din trepte.
Trebuie sa tragi de un fir.
Cînd pasira pe ultima treapta, Seth se întinse, apuca firul si trase de el în jos. Se aprinse o lumina difuza, care împrastie bezna, lasînd totusi cîteva colturi acoperite de umbre. II gasira pe Houdini sub scarile facute din grinzi de stejar de dimensiunea celor folosite la semineul de sus, sprijinite pe niste stîlpi solizi tot din stejar, taiati astfel încît sa formeze o înclinatie destul de abrupta.
Suprafata treptelor era tocita — si cumva concava — de atîtea generatii de oameni care coborîsera pe ele. Dar pe dedesubt înca mai erau vizibile urmele uneltelor folosite de cei care le construisera cu multa vreme în urma.

Houdini statea pe picioarele din spate, cu labele din fata sprijinite de cea de-a patra treapta, cu capul întins înainte spre cea de-a cincea treapta unde de-abia daca-i ajungea botul.

Cînd Angel si Seth se lasara pe vine ca sa o priveasca, pisica se uita la ei, mieuna si apoi se întinse iarasi.

— Ce face? întreba Angel. Ce vrea?

Angel si Seth trecura din nou pe sub scara si privira treptele de dedesubt. Cu exceptia cîtorva locuri în care lumina patrundea prin niste mici sparturi, nu vedeau altceva decît întuneric.

— Ai o lanterna? întreba Seth.

— In sertarul de la bucatarie, raspuse Angel.

Urca repede în bucatarie, deschise sertarul de sus al bufetului, unde ea pusese doar cu cîteva zile înainte unele lucruri de prima necesitate. Lanterna era exact în margine, asa cum o aranjase ea.

Cînd se întoarse, îl gasi pe Seth lînga Houdini, care statea în continuare pe picioarele din spate, întinzîndu-se spre treapta pe care nu o

putea atinge si mieunînd insistent. Cînd Angel se aseza si ea lînga Seth si lumina locul de sub scara, Seth batu rapid în cele trei trepte de lînga pisica.

De doua ori nu auzira nimic, cu exceptia unei bufnituri înabusite de lemn solid.

Apoi ciocani în cea de-a cincea treapta de la capatul scarii.

Cînd degetele intrara în contact cu lemnul, sunetul se intensifica si avu o rezonanta care o sperie pe Angel tare de tot.

Suna a gol!

Seth se uita la ea, apoi batu din nou în treapta. Acelasi sunet.

Iar pisica, aparent satisfacuta acum, pleca de sub scari, se aseza comod si incepu sa toarca.

Seth ciocani în treapta de deasupra si în cea de dedesubt si de fiecare data auzira sunetul înabusit al celorlalte trepte.

Seth se întoarse spre cea de-a cincea si incepu sa ciocaneasca de-a lungul ei.

La capete, lemnul rasuna înfundat, dar la mijloc, pe o suprafata cam de douazeci de centimetri, scotea sunetul acela gol, care sugera foarte clar ca în zona aceea treapta nu era facuta din acelasi lemn solid.

Angel apropie si mai tare lanterna în timp ce Seth examina cu atentie treapta. La început nu vazu nimic, dar când privi mai îndeaproape, ceva parea ca nu e în regula acolo unde treapta se unea cu grinzile de sustinere. Lua lanterna de la Angel si o apropie de locul în care seîmbinau, privind-o mai întîi pe cea de deasupra, apoi pe cea de dedesubt. Desi la prima vedere îti dadeau senzatia ca sînt aproapeperfecte, baiatul era sigur ca întrezareste o mica deschizatura orizontala între trepte si grinzi, mai exact în zona canelurii. Cea de-a cinceatreapta parea ca sta mai degraba suspendata între grinzile principale, decît ca se sprijina pe caneluri.

Seth se apropie de scara si examina capatul celei de-a cincea trepte. Dinspre exterior parea sa fie asezata chiar în vârful canelu-rilor, întredoua grinzi oblice, asemanator celorlalte. încruntîndu-se, ciocani la suprafata micului stîlp de sustinere.

Suna a lemn solid.

— Ce e? întreba Angel. E gol sau nu?

— E ciudat, îi spuse Seth. Nu suna la fel pe dedesubt si nici nu arata la fel.

— Lasa-ma sa ma uit si eu.

Se lasara amîndoi pe vine si Seth îi arata lui Angel modul ciudat al îmbinarilor. Intinzîndu-se, Angel ciocani usor pe sub treapta si auzi

acelasi sunet grav pe care-l auzise si Seth. Se încrunta, încercînd sa-si dea seama de ce îmbinarile ar arata diferit vazute de jos, decît din lateral, si o clipa mai târziu raspunsul i se arata clar.

— Tine lanterna! îi spuse ea lui Seth.

Angel își întinse mâinile și prinse cu palmele cea de-a cincea treapta, apoi trase de ea. O clipa crezu că nu se va întâmpla nimic, dar apoi —

chiar când se pregatea să renunțe - simți o mișcare ușoară.

Apuca și mai tare și trase din nou. Un moment pară că întreaga treaptă se mișcă spre ea.

— Oauuu, doțpi Seth. Uita-te la asta!

Angel continua să împingă ușor lemnul, pînă când Seth, care se lasase acum în genunchi ca să vadă mai bine, strigă:

— Stai așa... se vede ceva!

— Ce? întrebă Angel.

— E ca și cum întregul fund al treptei este fals, spuse el, introducîndu-și degetele într-un soi de cavitate care aparuse chiar la capatul ei.

O secundă mai tîrziu, cu vocea tremurîndă, baiatul doțpi:

— E ceva înauntru. Vezi dacă poți să o mai tragi puțin.

Angel se dadu înapoi, astfel încît degetele ei se strecurară în jurul marginii fundului fals, apoi trase. Placa alunecă ușor, apoi brusc se desprinse complet.

Din interiorul cavității căzu ceva chiar în brațele lui Seth.

Nici unul din ei nu spuse nimic, ci amîndoi se mulțumiră să privească obiectul. Era o carte, legată în piele și ornamentată cu incrustații aurii.

Literele erau atît de elaborate încît, și dacă stratul de aur ar fi fost în perfectă stare, tot n-ar fi înțeles semnificația lor. Deși pielea copertei părea aproape nouă, avea ceva aparte care le spunea că este mult mai veche decît îți dădea senzația. Iar culoarea ei era exact culoarea rujului pe care-l găsi Angel în dimineața aceea pe podea, pe degete și pe cearsafuri.

Rosu.

Rosu ca sîngele.

CAPITOLUL 22

— Hai s-o ducem sus, sa o rasfoim, spuse Seth. Asa o sa pot si eu sa ma îndrept de spate, adauga el, strecurându-se chinuit de sub scara si ridicându-se în capul oaselor pentru a-si relaxa putin muschii care începusera sa-i amorteasca. Houdini se ridica si el în patru labe, se întinse, apoi o zbughi pe scari la bucatarie.

Angel mai ramase o vreme sub scara ca sa puna la loc placa ce ascundea compartimentul acela special la capatul celei de-a cincea trepte.

Dupa ce fixa totul cu atentie, verifica înca o data cu lanterna pentru a se asigura ca nimic nu-i trada secretul, închise cele doua lumini de la subsol si-l urma în bucatarie pe Seth, care statea la masa si privea curios cartea.

Houdini se urcase si el pe masa din bucatarie si o mirosea, iar când Angel se apropie, își aseza laba dreapta pe volum, mieunând încet.

La lumina zilei, coperta pareea chiar mai rosie, dar se vedea si cât de veche e. Stratul de aur de deasupra era foarte putin uzat si, desi

coperta era intacta, anumite parti ale suprafetei ei poleite erau tocite pâna la textura velurata. Seth se pregatea sa o deschida, când

Houdini se rasuci cu botul spre usa de la intrare, arcuindu-si spinarea.

Când un scuipat de avertizare iese din gâtul pisicii, Seth își retrase mâna de lângă carte.

— Ce se întâmpla cu ea? întreba el, holbându-se la pisica. Zici ca vrea sa ma muste! — N-are nimic cu tine, spuse Angel. Ci cu tata! Se aude masina lui! Seth facu ochii mari.

— Poate ar fi mai bine sa punem cartea la loc!

— Si sa ne gaseasca în pivnita? îți dai seama ca o sa ne întrebe ce cautam acolo!

Ochii ei privira agitati prin bucatarie.

— Unde am putea s-o ascundem?

Seth lua de pe masa cartea, o îndesa în ghiozdan și se îndrepta spre usa din spate.

— Vino!

Angel arunca lanterna în sertar, își apuca rucsacul și iese pe usa din spate exact când tatal ei oprea motorul de la masina. îl prinse pe Seth

din urma, chiar când se auzi portiera trântita, iar când tatal ei ajunsese probabil la usa din fata, ei alergau deja pe o carare îngusta care ducea în padure. în cazul în care Marty s-ar fi uitat pe fereastra din spate, ei s-ar fi aflat de mult în mijlocul padurii.

Houdini îi însoți pe tot parcursul dramului.

— Unde mergem? întreba Angel când Seth încetini, în sfîrsit, ritmul.

— Nu stiu, spuse el. Ai mers vreodata pe-aici de când te-ai mutat? Angel dadu din cap ca nu.

— Cararea asta duce la vechea rascruce, acolo unde era bacul. Brusc, Houdini scoase un miorlait, apoi parasi poteca și se îndrepta spre copaci.

— Houdini! striga Angel. Vino înapoi!

Pisica se opri, privi în urma ei, mieuna, apoi continua sa se adînceasca și mai tare în padure.

— Unde se duce? întreba Angel. Seth ridica din umeri.

— De unde sa stiu? Dar n-am de gînd sa ma duc dupa ea. Acolo nu e nici macar o carare cît de mica. Si, întorcîndu-se, porni din nou pe drumul care ducea la Black Creek Crossing. Angel, dupa ce mai privi îngrijorata dupa pisica, îl urma. în mai puțin de jumătate de minut, Houdini aparua la cîtiva metri în fata lor chiar pe carare. Avea spinarea arcuita și

scuipa. Seth se opri atît de brusc ca Angel aproape dadu peste el.

— lisuse, ce-o fi cu ea?

Facu un pas spre pisica, dar sari imediat înapoi cînd pisica îl zgîrie cu laba din fata. Angel se lasa pe vine si îsi întinse mîna, dar pisica lovi din nou cu laba.

— Poate ca a turbat, sugera Seth. Angel îsi dadu ochii peste cap.

— Dar acum cincii minute n-avea nimic.

— Atunci haide s-o ocolim.

Seth iese de pe carare, în încercarea de a ocoli pisica. Pisica se misca, îi bloca accesul și-l scuipa din nou. Seth se îndrepta în partea cealaltă. Pisica sari și ea, furioasă.

— Bine, bine, spuse Seth, ridicând mâinile și dându-se înapoi. Se întoarse spre Angel.

— Și-acum, ce facem? Tatal tau e acasa, iar pisica ta nu ne lasa sa trecem mai departe.

Apoi Houdini veni la picioarele lui Seth și începu să se frece de el ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic. Seth se holba la animal, absolut uimit.

— Ce naiba se întâmplă? E nebună?

— De unde să știu eu? Nu e pisica mea!

De data asta însă, Houdini se freca de picioarele ei, iar un moment mai târziu porni pe drumul pe care veniseră și se opri la câțiva metri mai încolo, miorlăind tare, aproape implorându-i.

Când vază că nici Angel, nici Seth nu făcuseră nici o mișcare, se apropie de ei, mieuna, apoi se întoarse. — Dacă ar fi câine, aș zice că vrea să ne ducem după el, spuse Seth. Dar pisicile nu fac chestii de-astea, nu-i așa?

Veni rîndul lui Angel să ridice din umeri.

— Poate ar trebui să încercăm.

Arunca o privire prin pădurea deasă de artari, stejari și pini.

— Dar dacă ne pierdem?

— Toată viața mi-am petrecut-o prin locurile astea, îi spuse Seth. Nu m-am pierdut niciodată. Haide... să nu zicem că n-am încercat.

Houdini îi aștepta pe carare pînă când ajunseră la punctul în care dispăruse cu câteva minute în urmă. Căți brusc într-o parte și după câțiva metri se uita înapoi, ca și cum ar fi vrut să se asigure că Angel și Seth îl urmează.

— Esti sigur ca n-o sa ne ratacim? se agita Angel.

— N-avem cum. Drumul e la doar cîteva sute de metri la stînga, iar în dreapta o sa dam peste pîrîu. Oriunde ar merge pisica asta nebuna, vom gasi calea de întoarcere.

Se luara dupa pisica prin padure, urmînd un drum cunoscut numai de ea. Pisica parea sa stie foarte bine încotro se

îndreapta. Dupa cîteva

minute ajunsera la pîrîu, care nu era mai lat de sase metri, iar apa era foarte putin adîncea. Multi dintre bolovanii de pe fundul apei se înaltau pîna la suprafata si se aflau destul de aproape unul de celalalt pentru a alcatui un pod natural. Rîul trecea la un moment dat printrun canal de zece ori mai mare decît el si care, dupa parerea lui Seth, avea si vreo trei metri adîncime.

— Iese vreodata din matca? întreba Angel, privind cursul serpuitor al apei.

— Acuma nu, raspunse Seth. Primavara ajunge sa aiba si un metru jumătate adîncime, dar asta-i tot.

Apa se varsa într-un soi de rezervoare si e lasata sa curga doar cît sa tina pestii în viata.

— Unde era bacul înainte?

— Acolo, în spate, spuse el aratînd spre directia de unde izvora. Arata ca o salupa si peste rîu exista prinsa o frînghie solida, de care tragea tipul de pe bac, pentru a putea aduce podul plutitor la mal.

Dupa alte cîteva minute de mers, pisica se îndeparta din nou de rîu si padurea deveni si mai deasa.

— Stii unde ne aflam? întreba Angel.

— Relativ, raspunse Seth. Daca ne pierdem de Houdini, stiu sa ma întorc la râu. Apoi e simplu. — Dar încotro ne îndreptam?

— De unde sa stiu? Banuiesc ca va trebui sa mergem dupa pisica si o sa aflam.

Trecu pe lînga o creanga cazuta si se grabi sa ia urma animalului. Angel veni si ea si cîteva minute mai tîrziu ajunsera pe o carare, de-abiavizibila, atît de tare era acoperita de frunzis si tufisuri. Mersera de-a lungul ei pîna cînd poteca se îngusta, sufocata într-atît, din toate

partile, de copaci, încât Angel trebui sa se aplece de cîteva ori pentru a trece mai departe. Terenul deveni si mai accidentat, presarat peici, pe colo cu grohotisuri, si de doua ori cararea disparu complet.

— Esti sigur ca nu ne-am pierdut? întreba ea cînd intrara într-un luminis mic în fata caruia se ridica o stînca de granit fisurata adînc.

— Am idee cam pe unde ne aflam, dar din cîte stiu eu nu prea e mare lucru pe aici, spuse Seth.

Angel cerceta locul, dar nu vazu nimic cu exceptia luminisului si a unui mal abrupt dincolo de stînca. II urmarira în continuare pe Houdini, traversînd luminisul si escaladînd în cele din urma bolovanul imens de granit. Nu se mai vedea vreo urma de poteca si Angel nu avea nici cea mai vaga idee unde se afla si nici n-ar mai fi stiut sa ajunga înapoi la rîu. Seth se opri si fata îl prinse din urma.

La început nu observa nimic deosebit, dar apoi, chiar sub ei, ascuns bine într-una dintre fisurile malului abrupt, zarira ceva ce parea a fi un zid de lemn.

— Ce e ala? întreba ea.

— Nu stiu, spuse Seth. Nimeni nu mai vine pe aici, cu exceptia mea, iar eu n-am vazut asa ceva niciodata — adica, am mai fost în luminis, dar nu m-am gîndit niciodata ca dincolo de malul asta s-ar mai putea ascunde ceva. începura sa coboare cu atentie malul plin de pietris si-l gasira pe Houdini care zgîria cu ghearele o usa ce de-abia depasea înaltimea lui Seth si care era închisa cu un zavor simplu de lemn.

Privira amîndoi usa care parea atît de neobisnuita în crapatura aceea din granit, încît cu greu le venea sa creada ca e reala.

într-un târziu, Seth întinse mîna si încerca zavorul.

Usa se dadu încet la o parte si, cînd deschizatura fu suficient de mare, Houdini se repezi prin ea, disparînd în întuneric. Nici Seth, nici

Angel nu facura vreo miscare pîna cînd usa nu se deschise suficient de mult pentru a vedea ce se afla în spatele ei.

Era o cabana micuta construita integral din busteni de stejar, iar lui Angel i se paru ca atît marginile lor neregulate, cit si urmele de tesla ar semana cu bîrnele care alcatuiau podeaua propriei case. Cabana avea o singura camera, dar nu era nici patrata, nici dreptunghiulara.

Avea o forma ciudata, pentru a se potrivi cu forma crapaturii în interiorul careia fusese cladita; nici unul dintre cei patru pereti ai ei nu

avea aceeasi lungime si unghiurile în care se uneau erau complet diferite. în fund se zarea un semineu primitiv construit din blocuri

nefinisate de granit, care cel mai probabil fusesera adunate de la baza malului abrupt. întreaga suprafata a semineului era acoperita cu

un strat de funingine, iar pe peretele de deasupra fusese agatat un cîrlig masiv din fier forjat. într-o parte se gaseau o stiva de lemne si o gramada de vreascuri.

De cîrlig atîrna un ceaun care parea la fel de vechi pe cît era si cabana.

Seth si Angel se uitara agitati unul la altul, atît de uimiti de locul în care îi adusesese pisica încît nici unul nu reusi sa scoata vreun cuvînt.

Mai întâi Seth, apoi Angel trecura pragul încaperii ciudate. O lespede de stejar groasa de aproape zece centimetri fusese prinsă de-a lungul unui zid și servea drept polita, deasupra căreia atârneau de niste cuie batute în perete trei polonice. În capatul celălalt, un bloc imens de granit, înalt de jumătate de metru, fusese scobit pentru a forma o chiuveta.

O chiuveta care era plină cu apă, a cărei suprafață stralucea chiar și în lumina difuză ce se strecura prin ușa deschisă.

Angel privi într-acolo cu inima batându-i puternic:

— Aici locuiește cineva, șopti ea.

Seth avea și el privirea pironită asupra chiuvetei, care era plină până sus. Nicaieri nu se vedea nici un robinet ori vreo pompă. În timp ce priveau scena în tăcere, se auzi un pleosc ușor și suprafața apei se undui.

Un moment mai târziu sunetul se repeta, iar când căzu și cea de-a treia picatura, Seth descoperi în sfârșit sursa: sus pe perete, deasupra chiuvetei, apă picura pe lângă capatul unei bucati de lemn iesite în afara.

— Dar de unde vine apă? întreba Angel, apropiindu-se de chiuveta. În marginea acesteia fusese decupată o despătură, cam de doi

centimetri adâncime, pe unde apa se scurgea într-un jgheab tot din lemn ce iese prin zid.

— Probabil ca vine de sus, de pe mal, spuse Seth. Mai e un loc pe râu unde se întâmpla așa, chiar și când nu ploua cu saptamînile.

Apa era limpede ca și cristalul și Seth lua din cârlig unul din polonice, îl baga în apă, adulmeca, apoi o gusta.

— E bună!

Ii oferi polonicul lui Angel, dar fata refuza.

— Doar pentru că e bună la gust nu înseamnă că nu e otrăvita. Mama spune că trebuie să fierbi întotdeauna apa dacă nu știi de unde vine.

— Așa zice și mama, spuse Seth. Dar eu am baut apă din râu toată viața mea și nu m-am îmbolnavit pînă acum.

Parcă pentru a-i demonstra părerea lui, mai lua o înghitură din polonic, rasturna ce ramasese în chiuveta improvizată, apoi se întoarse ca să privească și restul camerei. Într-un colț în spatele ușii zări cadrul mic al unui pat, deși nu se vedea nici urma de legăturile din sfoară care ar fi trebuit să susțină salteaua. Tavanul se sprijinea pe niște grinzi atît de joase încît Angel le putea atinge cu mîna.

— Ce misto e aici! sopti Seth.

— Cine crezi că a construit-o? întrebă Angel. Zici că n-a mai stat nimeni aici de sute de ani.

— Dar nu e nici o pată de apă, spuse Seth, uitîndu-se la tavan. Dacă e atît de veche pe cît pare, cum de nu se scurge apă prin acoperis?

Ochii lui ratacira prin toată încăperea. Podeaua, polita, rama de pat, marginea chiuvetei, toate erau acoperite cu un strat de praf intact, iar pe jos nu se vedeau decît urmele

lasate de Houdini si de ei doi. Pîna si semineul, si ceaunul erau aproape îngropate în praf.

— Probabil ca este extrem de veche... cum e si casa ta!

— Pai, dac-ar fi asa, cum de nu stie nimeni de existenta ei? întreba Angel.

Atent la pisica, Seth parea ca nu-i auzise întrebarea. Dar când vorbi în cele din urma, fata își dadu seama ca o auzise.

— Crezi ca Houdini ne-a adus aici intentionat? întreba el pe un ton grav.

— Hmmm... stiu si eu, îngaima Angel. Uneori cîinii sînt cei care...

— Tot el ne-a aratat si unde se afla cartea. își întoarse privirea de la pisica si se uita fix în ochii lui Angel.

— Nu s-a multumit doar sa ne faca sa coborîm în pivnita. S-a oprit sa adulmece chiar în dreptul treptei unde era ascunsa. înca o data Angel avu aceeași presimtire ca atunci când ea si Seth stateau în capatul scarilor. — Poate, poate ca a mirosit-o, sugera ea. Ochii lui Seth se îndreptara din nou spre pisica.

— Nu stii de unde a venit, nu?

— Aaa, nu, bîigui Angel nelinistita.

— A aparut în dulapul din camera ta, iar usa era închisa.

Angel încuviinta din cap si încerca sa-si domoleasca golul din stomac.

— Si te urmareste peste tot, îți arata unde e cartea ascunsa, apoi ne aduce aici.

— Poate ca aici sta, spuse Angel, fiind sigura ce urmeaza Seth sa spuna, dar nedorind sa auda nimic.

Poate ca l-am urmarit pîna acasa la el.

— Sau poate ca nu, spuse Seth. Si nu l-am urmarit pur si simplu, îti amintesti? El ne-a îndemnat sa mergem încotro voia el. Or face ei, cîinii, asa uneori, dar ai auzit vreodata de vreo pisica sa se comporte astfel? Am vazut o data la televizor o femeie care pretindea ca pisica ei a mieunat ca s-o trezeasca cînd casa i-a luat foc, dar, dupa parerea mea, pisica se speriasa si voia sa iasa afara înainte sa se pîrleasca.

— Dar daca Houdini ne-a aratat într-adevar unde era cartea si ne-a condus special în locul asta...

Vocea i se stinse si-si dadu seama ca nu vrea sa-si mai continue ideea.

— Dar semnele de pe oglinda? întreba Seth. Cele care ne-au determinat sa cautam ceva sub scari înca din capul locului?

— E doar o pisica, Seth, spuse Angel, ridicând tonul. Pisicile nu scriu cu ruj pe oglinzi!

— Atunci cine a facut-o?

— Nu stiu! Poate ca eu am facut-o! Poate ca sînt somnambula, cine stie? Dar în nici un caz Houdini! E doar o pisica!

— Dar daca nu-i asa? o contrazise Seth. Daca... Ezita, apoi continua:

— Dar daca e mai mult de atît?

Cuvintele pluteau în aer în timp ce tacerea îi învaluia din toate partile. Se întoarsera amîndoi spre Houdini, care statea în fata semineului.

Nu mai torcea. Se uita la ei, parca asteptînd ceva.

— Pai, daca nu e pisica, rosti Angel cu jumatate de gura, atunci ce e?

Veni rîndul lui Seth sa nu spuna cu voce tare ceea ce gîndea cu adevarat.

— Nu stiu, spuse el. Dar hai sa încercam ceva. îsi dadu jos rucsacul de pe umar, îl deschise si scoase cartea cu coperte din piele.

Houdini începu sa-si miste coada, apoi se ridica în patru labe si-si lungi cât putu gîtul spre carte. — Eu zic sa ne lamurim mai întîi în legatura cu cartea asta, spuse Seth, asezînd volumul pe polita micuta.

— Cît de veche crezi ca e? sopti Angel.

Cartea statea asezata pe polita prafuita si, desi soarele de-abia patrundea prin usa deschisa, nu-si pierduse nimic din stralucirea ciudata.

Senzatia ca este cumva luminata din interior devenise chiar mai puternica aici decît atunci cînd o studiasera în umbra pivnitei. Pielea

parca nu mai era atît de uzata si, desi cele trei litere aurii inscriptionate — sau simbolurile — de pe coperta nu erau lizibile, aurul parea usor mai stralucitor decît îsi amintea Angel.

Seth se întinse ca s-o deschida, dar ezita, iar degetele i se plimbara pe deasupra copertei.

— Banuiesc ca are cîteva sute de ani, zise el în soapta, desi erau singuri în cabana. Am impresia ca o sa se distruga la prima atingere.

— Dar, daca nu o deschidem, nu avem cum sa vedem titlul, rosti repede Angel, cu vocea tremurîndu-i de nerabdare.

Si totusi Seth ezita. Daca încerca s-o deschida si copertele sau paginile s-ar fi desprins, atunci cartea ar fi distrusa. Însa, în ciuda pericolului posibil, curiozitatea lui învinse si degetele atinsera usor cartea.

Brusc, îsi retrase mîna ca ars.

— Ce e? întreba Angel.

Seth ramase cu privirea pironita pe carte.

— E... e fierbinte, se bîlbîi el.

Cu delicatete, Angel se întinse, dar în loc sa atinga volumul, îsi aseza mîna deasupra cartii. Desi stia ca este imposibil — probabil ca avea de-a face cu o iluzie —, ciudata stralucire din interior paru sa se intensifice. încet, pregatita sa-si retraga mîna imediat, Angel îsi coborî palma pîna cînd o lipi de carte. Era calda, dar cu siguranta nu fierbinte.

Ridica marginea dreapta a copertei, deschizînd cu blîndete ciudata carte.

Coperta rezista si în interior aparau o pagina goala, cu exceptia unei inscriptii de mîna care parea atît de demodata încît Seth era sigur ca data de pe vremea cînd cartea era noua. Cuvintele erau caligrafiate în susul paginii, putin deplasate spre dreapta: „Pentru Forbearance1”

- Oauuu, sopti Seth. Uita-te la scris! Pare extrem de vechi!
- Dar ce vrea sa zica? întreba Angel, cu vocea tremurînd de emotie. Pentru stapînirea de sine?

— Poate a fost un cadou, sugera Seth. Ca si cum cineva ar fi avut probleme si a reusit sa le rezolve, înțelegeți?

Cu grija, Angel întoarse foaia si pe pagina urmatoare gasi titlul, alcatuit din cuvinte frumos ornate, similare cu cele de pe coperta. Acestea erau însa ceva mai lizibile decât cuvintele suflate cu aur: Forbearance, „stapînire de sine”, dar si nume propriu (n.tr.)

„Din sînge un strop Si trei peri de porc Da-le-n clocot Cu muschi un snop.”

Initiala D a catrenului era împletita într-o masa frumos colorata de vite de vie înflorite ce se întindeau pe toata pagina, încadrînd versurile

într-un frunzis bogat. Printre vitele de vie era ascuns un fel de sarpe cu gura larg deschisa, ai carui colti se curbau atît de amenintator ca Angel se cutremura cînd îi vazua.

Timp de cîteva secunde lungi, Angel si Seth studiara versurile, apoi fata se apuca sa rasfoiasca mai departe.

Pe fiecare pagina era cîte un catren, tot asa lipsit de sens ca primul.

— Tu înțelegeți ceva? întreba ea într-un tîrziu, cînd ajunse la sfîr-situl cartii.

— Da' de unde?! Doar cîteva cuvinte.

— N-are nici un înțeles, spuse ea. Zici ca sînt pagini luate din Alice în Tara Minunilor.

„Manual de Retete si Leacuri Stravechi” Atenta, Angel închise volumul, si acum, dupa ce vazusera titlul de pe pagina, literele poleite ale copertei devenira clare:

„MRLS”

— Crezi ca e vreun soi de carte de gatit? întreba Seth. Sau poate de remedii naturale, din popor? Stii tu, ierburi si chestii de-astea?

Angel redeschise cartea si începu sa rasfoiasca paginile una dupa alta.

Toate erau frumos împodobite, prima litera a fiecărei fraze fiind atât de complicat desenata încît parea mai degrabă un element decorativ de sine statator. într-adevar, majoritatea literelor initiale puteau fi identificate numai dupa ce descifrai restul cuvintelor.

Fiecare pagina purta un titlu, dar nici unul nu parea sa aiba vreun sens; sub cuvîntul „Primavara” erau patru versuri care, la fel, lasau impresia ca nu înseamna nimic:

Pe masura ce cuvintele i se fixau în minte, Angel începu sa le recite, lasîndu-le sa se rostogoleasca de-a lungul limbii, bucurîndu-se de sunetul lor la fel de mult ca atunci cînd le citise prima data, la vîrsta de opt ani.

— Era frigaza; bursele clemoase / Se surubau si titireau în murba...

— Tritari erau toti borogovii, completa Seth. Si beghitau porvecii druba.

Angel paru surprinsa:

— Si tu le-ai memorat?

— Cînd eram mic, raspunse Seth. înca de prima data cînd le-am citit. Nu prea stiam ce înseamna cuvintele alea, dar îmi placeau cum suna. îsi întoarse privirile spre carte.

— Dar cea mai mare parte dintre cuvintele de aici sînt reale. Sau, oricum, par niste cuvinte reale.

Amîndoi se uitara fix la cartea ciudata care statea pe masa între ei.

— Ce sa facem cu ea? întreba Angel. Cred ca e foarte valoroasa, ce zici?

— Probabil, raspunse Seth, neputîndu-si lua privirea de la manual. Poate o sa gasesc pe Internet ceva care sa ne ajute.

— Dar ce facem cu ea acum? întreba Angel. Crezi ca ar fi bine s-o iau acasa?

Seth clatina din cap.

— Nu, e de preferat sa o lasam aici. Cel putin pâna cînd aflam ce este.

— Aici? repeta Angel. Dar daca da cineva peste ea?

— Uita-te si tu în jur! îi spuse Seth. N-a mai trecut picior de om pe-aici de-o gramada de ani. Si pariez ca nimeni altcineva nu mai stie de existenta ei. Adica, eu sînt singurul care vine pîna în zona asta si nici macar eu n-am descoperit-o.

— Dar daca o lasam aici si o gaseste totusi cineva...

— Fii atenta! striga Seth atît de tare încît Angel își înghiti cuvintele aproape instantaneu si se întoarse sa se uite acolo unde-i arata el cu degetul.

Houdini nu mai statea în fata semineului. Se deplasase undeva în partea dreapta si dadea cu laba întrunii dintre blocurile de piatra de

deasupra podelei. Pisica se dadu la o parte cînd Angel si Seth se apropiara. Baiatul se lasa pe vine si pipai în jurul dalei de piatra pîna cînd

gasi o scobitura suficient de adîncă pentru a putea apuca bine. Trase si piatra aluneca în sus, dezvaluind o ascunzatoare doar cu putin mai mare decît cea în care gasisera cartea.

— Tot mai crezi ca e o pisica oarecare? întreba Seth, ducîndu-se la masa ca sa ia cartea îmbracata în piele. în timp ce îl privea pe Seth cum o ascundea în scobitura din peretele semineului, Angel încerca sa se convinga ca e vorba doar de o

coincidenta, pentru ca, în mod logic, pisica nu avea cum sa le arate toate lucrurile acelea. Dar exact atunci Houdini se ridica si se apropie de carte, adulmecînd-o.

Apoi se uita în sus si ochii lui aurii si stralucitori pareau ca îi patrund pîna în suflet.

Si Angel simti ca nimic nu era o simpla întîmplare - nici cartea, nici cabana, nici nisa ascunsa din semineu.

— E pentru noi, rosti ea atît de încet încît Seth de-abia o auzi. Se întoarse cu fata spre el si Seth vazu ca ochii ei straluceau la fel de tare ca ai pisicii.

— Nu vezi? spuse ea, din ce în ce mai entuziasmata. E pentru noi! De-aia ne-a adus aici! A dorit ca noi sa gasim cartea si de-aia ne-a adus aici!

Dar ce vrea oare sa facem cu ea?

— Mai întîi trebuie sa aflam exact ce e, spuse Seth. Asa ca uite cum o sa procedam. Ascundem cartea aici, cel putin pîna cînd gasim un locmai bun pentru ea. La noapte o sa verific pe Internet. Sau poate mîine seara ne întîlnim la biblioteca si vedem ce putem descoperi. Bine?

Angel ezita. Dar daca gasea cineva cabana si cartea? Daca se întorceau aici mîine sau poimîine si cartea ar fi disparut?

Dar înainte sa mai apuce sa zica ceva, Seth baga cartea adînc în nisa din semineu si puse la loc blocul de piatra. Acesta se potrivi perfectsi nici un semn nu trada faptul ca acolo se ascundea ceva.

Angel mai ramase o vreme cu privirea pierduta, încercînd sa descopere si cea mai mica urma ce ar fi dat de banuit. Nu gasi nimic. Cartease afla în siguranta.

Cîteva minute mai tîrziu parasira cabana. Dupa ce urcara mormanul de pietris din fata, Angel arunca o privire înapoi. Asa cum îi spusese siSeth, cabana nu era deloc vizibila. De unde statea ea se vedea doar malul abrupt.

\

Houdini disparuse si el.

-Cum o sa gasim drumul de întoarcere? întreba Angel, stiind ca nu avea cum sa-si aminteasca traseul pe care venisera condusi de pisica.

Ne-am pierdut?

Seth dadu din cap ca nu.

— Tot ce trebuie sa facem este sa mergem spre vest si la un moment dat o sa iesim în strada Black

Creek. O sa fie ceva mai departe de casa ta, dar nu e foarte mare distanta.

Baiatul o porni prin padure si Angel îl urma, nefiind prea convinsa ca se îndreapta în eiirectia buna. Peste trei minute ajunsera la ceea ce

parea a fi o carare. Pamîntul era batatorit si ici-colo, pe trunchiul copacilor, vazu cîteva semne. Cînd iesira în strada Black Creek, exact acolo unde îi spusese Seth, Angel realiza ca, daca ar fi fost nevoita, si-ar fi gasit si singura drumul de întoarcere.

Era aproape sigura.

Nu era singura.

Angel simtea asta. O senzatie ciudata ca mai era cineva în apropiere pusese stapînire pe ea imediat dupa ce parasisera cabana si pornira

prin padure, urmînd o cale stiuta numai de Seth. La început își închipui ca era pisica, dar pe Houdini parca-l înghitise pamîntul si nu se vedea nicaieri. În plus sentimentul nu se asemana cu ceea ce percepea ea atunci cînd mergea la scoala urmarita de Houdini, sau cînd o însotea pe drumul spre casa, ori cînd statea încolacit în camera ei.

De data asta era vorba de ceva diferit, ca si cum o fiinta ne vazuta plutea undeva între doua lumi. Nu era o senzatie neplacuta — nu ca atunci cînd cineva o urmarea si parul de pe ceafa i se ridica si aproape ca auzea susotitul celor din jur. Nu, acum simtea ca un tovaras invizibil o supraveghea atent.

Se uitase înapoi de trei sau patru ori, aproape sigura ca o sa dea peste cineva, care-i urmarea prin padure, dar nu vazuse nimic, desi putea sa jure ca si Seth încearca acelasi sentiment.

Se tot oprea în loc si se uita în jur, dar cînd ea îl întrebase ce cauta, Seth îi raspunsese ca i s-a parut ca auzise ceva.

Ea nu auzise nimic.

Era doar o senzatie, care va disparea, desigur, în clipa cînd vor iesi din padure.

Nu s-a întîmplat asa. De fapt, devenise mai puternica si, cînd traversa bucata de peluza neîngrijita ce înconjura casa sa, se intensifica întratît încît era aproape convinsa ca Seth se afla în urma ei. Dar cînd se rasuci, îsi vazu prietenul îndreptînduse spre casa lui.

Tatal ei se afla la masa de la bucatarie cu o sticla de bere în fata. Cînd o privi, Angel îsi dadu seama dupa roseata tenului ca nu era la prima bere.

— Unde-ai fost? se rasti Marty, aruncîndu-i priviri furioase.

Angel nu se gîndi decît o clipa înainte de a raspunde:

— Aaa... m-am oprit la biserica înainte de a veni acasa, rosti ea repede, spunîndu-si în sinea ei ca nici macar nu mintea.

Chiar se dusesse la biserica ieri si nu specificase cuvîntul astazi.

— Sigur n-ai fost cu baiatu' ala? insista tatal ei.

— Dar el nu e catolic, raspunse Angel, evitînd din nou sa spuna o minciuna.

— Nu-mi place de el, spuse Marty. Sa nu-l prind ca mai vine pe-aici. Ai înteles?

Angel încuviinta din cap, abtinîndu-se sa-i spuna ca, dupa cele petrecute cu doua zile în urma, Seth era mult prea speriat ca sa mai calce în casa lor.

— Am niste teme de facut, zise ea si se repezi pe scari în sus, înainte ca tatal ei sa mai apuce sa spuna ceva. În camera ei, Angel îi dadu drumul rucsacului pe pat si se duse la fereastră. Soarele apunea la orizont si umbrele copacilor imensi de peste strada se tîrau spre casa. Se uita în dreapta si chiar deasupra copacilor vazu vîrfurile abrupte care adapostea cabana unde era ascunsa cartea. Cartea.

Cartea a carei coperta avea aceeași nuanță de roșu ca rujul cu care fuseseră făcute semnele de pe oglinda.

Cartea care paruse caldă la prima atingere. Oare chiar așa fusese sau doar își imaginase? Dar și Seth își retrăsese mâna când o atinsese cu degetele.

Brusc, sentimentul ca nu este singura reveni cu atâta forță încât Angel pleca de la fereastră și pentru o clipă crezu că observase ceva — sau pe cineva? — cu coada ochiului. Din păcate, viziunea disparu la fel de repede pe cât aparuse.

Timp de o ora, pîna cînd mama ei o chema la cina, în loc sa se concentreze asupra temelor, se tot ducea la fereastra, privind întunericul ce se întindea pîna în zona malului abrupt. Si de fiecare data avea ciudatul sentiment ca în spatele ei se mai afla cineva.

Cînd se lasa noaptea, își imagina cabana încălzita de focul din semineu, luminata de stralucirea unei lampi cu petrol, cu usa zavorita si ferestrele bine închise.

Un loc de care nimeni nu stia nimic.

Nimeni, cu exceptia ei.

Si a lui Seth.

Si a altcuiva...

CAPITOLUL 23

— E vrajitorie!

Angel se holba la Seth peste masa, convinsa ca baiatul glumeste. Dimpotriva, expresia si tonul lui îi confirmau ca este cît se poate deseros. Chipul îi era palid si avea o privire pe care nu o mai vazuse niciodata. Nu era teama sau, cel puțin, nu de felul celei pe care o zarise în ochii lui, cînd tatal ei îl prinsese la ea în camera. Acum privirea lui îi sugera ca nu îi este frica de ceea ce descoperise, ci mai degraba de ceea ce ar putea sa urmeze.

Asta în cazul în care nu se însela. Pentru ca, daca își batea joc de ea, iar ea pica în capcana, atunci se va simti ca o toanta. Se aflau amîndoi la cantina si Seth gasise o masa chiar în colt, unde nu statea nimeni niciodata. Cînd îl vazuse acolo, înconjurat de mesele goale,

Angel banuise ca gasise ceva despre carte pe Internet noaptea trecuta si voia sa se asigure ca nimeni n-o sa auda discutia lor.

Lua o tavasi nu rezista tentatiei de a-si pune o portie dubla de macaroane cu brînză, spunîndu-si ca o s-o împarta cu Seth, apoi își liniști constiinta alegînd un pahar cu apa în loc de o sticla cu Coca-Cola. În clipa în care își aseza tava pe masa, auzi cele doua cuvinte:

— E vrajitorie.

— Vrei sa spui ca sînt leacuri de-ale vracilor? întreba fata dînd drumul rucsacului pe scaunul alaturat si ocupînd locul din fata lui.

— Nu, e vorba de vrajitorie pe bune, îi spuse Seth, privind lacom macaroanele cu hrînza. Ai de gînd sa manînci totul de una singura?

— Poate, raspunse Angel, dar vazînd dezamagirea din ochii lui, se razgîndi. Am luat suficient pentru amîndoi. Uite! îi dadu o farfurie lui Seth, care își însusi aproape un sfert din portia ei.

— Trebuie sa iei jumătate, pentru ca altfel o sa ajung si mai grasa decît sînt acum.

— Nu esti grasa, îi spuse Seth. Doar bine facuta.

— Ei, nu mai spune, își dadu Angel ochii peste cap. Iar tu esti jucator de fotbal profesionist!

Seth ridica din umeri.

— Bine, esti cît un porc. Multumita acum? Angel se holba la el.

— Daca asta vrei sa-ti spun, atunci asa o sa fac! Nu vrei mai bine sa afli ce am descoperit pe Internet?

Angel îl ignora.

— Sper ca nu crezi ca arat ca un porc, nu-i asa? întreba ea. Veni rîndul lui Seth sa-si dea ochii peste cap.

— Ti-am spus deja ceea ce cred, dar se pare ca nu-ti convine. Asa ca m-am conformat si ti-am spus ceea ce crezi tu, desi te

înseliamarnic. Hotaraste-te odata, bine? Fie ma lasi sa-ti zic adevarul, fie o sa-ti spun ce vrei tu sa auzi.

— Adevarul, se înmuie Angel. Dar oricum cântaresc mai mult decât trebuie.

— Bine, ai vreo sapte kilograme în plus. Cui îi pasa?

— Ai dansa cu mine? Adica, daca am fi undeva într-o discoteca. Seth se înrosi.

— N-am dansat niciodata cu o fata.

— Nu te-am întrebat asta. Te-am întrebat dacă ai dansa cu mine! insistă Angel. Și nu uita, trebuie să-mi spui adevărul.

— De ce să nu dansez cu tine? Dar trebuie să mă înveți cum. În orice caz, nu mergem nicaieri să dansăm, așa că mai contează? Acuma, vrei să afli ce scrie despre carte pe Internet?

— Vrei să zici că ai găsit-o pe Internet? Seth clatina din cap.

— Am căutat pe Google „rețete și leacuri” și n-am găsit nici o carte cu numele asta, dar am găsit o gramada de alte chestii. Sînt sute de site-uri care se ocupă de vrajitorie.

— Doar pentru că există cîteva site-uri despre așa ceva nu înseamnă și că informațiile de acolo sînt reale. Pe net găsești multe prostii.

— N-am susținut că e adevărat, intervine Seth. Tot ce-am spus este că există o gramada de site-uri și că despre astfel de lucruri se vorbește în carte.

— Tonul tău sugerează că și crezi în așa ceva, spuse Angel. Seth îi aruncă o privire nesigură.

— Nu știu... avînd în vedere înșă că mulți oameni cred, poate că... Vocea lui se stînsese și băiatul ridică din umeri.

— Nu sînt sigur. Poate că e ceva ca voodoo. Am citit odată că voodoo chiar are efect. Căca bași niste ace într-o papușă și persoana care este reprezentată de papușă chiar simte durerea.

— Astea-s doar superstitii, spuse Angel. Nu se întîmplă așa ceva în realitate.

— Ba da. Dacă persoana vizată crede în voodoo și știe că i-a făcut vraji cineva.

Angel se încrunță.

— Tu vorbești serios? Seth dadu din cap.

— Cineva a facut niste cercetari despre subiectul asta si a descoperit ca daca persoana vrajita chiar crede în voodoo, atunci se îmbolnaveste.

Uneori se întâmpla sa si moara!

— Pe bune? Dar cum e posibil?

— Pai, e un fel de blestem, spuse Seth.

— Aaaa, dar eu nu cred în blesteme! îi destainui Angel.

— N-are importanta daca tu crezi sau nu în ele. Daca este blestemat cineva care crede, atunci blestemul poate functiona.

— Dar tot nu vad ce legatura are cartea cu asta.

— Poate ca n-are, spuse Seth. Dar daca este o carte de potiuni...

— Dar nu e! îl întrerupse Angel. Este o carte cu retete si leacuri. Ieri ziceai ca seamana cu o carte de bucate, îți amintesti?

— Posibil, o aproba Seth. Dar când am cautat pe Internet „retete si leacuri”, nu am gasit decât o multime de chestii New Age despre

vrajitorie. Am dat peste un site care continea tot felul de vraji si care sustinea ca exista în realitate remedii si potiuni magice, care fac ca anumite lucruri sa se petreaca, daca sînt înghitite.

— Singurul lucru care se întâmpla atunci când manînc este ca ma îngras, insista Angel. în plus, toata lumea stie ca astea-s doar baliverne.

— Dar nici eu n-am afirmat contrariul, rosti Seth exasperat. N-am spus decât ca asta se pare ca este continutul cartii.

— Si cum aflam daca ai dreptate?

— Hai sa mergem la biblioteca diseara. Exista o sectiune întreaga dedicata istoriei orasului Roundtree si pun pariu ca o sa gasim ce ne intereseaza. Chiar daca nu vom descoperi

nimic despre carte, vom afla cu siguranta cîte ceva despre casa ta.

Vocea lui se ascuti:

— Ce-ar fi sa descoperim ca toate povestile despre casa ta sînt adevarate?

Angel simti brusc un val de adrenalina. Chiar era posibil ca...

„Nu! Vrajitoria nu exista, indiferent ce a gasit Seth pe Internet!”

— Nu stiu..., începu ea.

— Ce s-a întâmplat? o întrerupse Seth. Te-ai speriat?
— În nici un caz! Doar ca nu cred în... Dar Seth n-o mai asculta.

— Ba da, o contrazise el.

Vocea lui capata un ton batjocoritor, dar vorbi suficient de încet ca sa nu auda decât Angel:

— Angel e o fricoasa, Angel e o fricoasa...

— Termina!

— De ce? întreba Seth, afișând o expresie de nevinovatie exagerata. Doar e adevarat, nu?

— Nu! Nu mi-e frica. Numai ca eu nu cred în astfel de chestii!

— Atunci ne vedem la biblioteca diseara! Angel îl privi furioasa.

— Poate ca da, poate ca nu, spuse ea în cele din urma, desi era ferm convinsa ca se va duce. în fond, chiar daca nu credea în vrajitorie, tot era curioasa si voia sa afle ce continea cartea cu coperte din piele.

— Ce se petrece acolo? întreba Heather Dunne, aratând cu capul spre partea opusa a salii unde Seth zîmbea malitios la Angel, care statea cu spatele spre Heather si prietenii ei, dar ai carei umeri erau cazuti ca si cum ar fi fost suparata.

— Se pare ca Beth si verisoara ta tocmai se cearta!

— Ar fi mai bine sa nu! spuse Zack Fletcher. Daca se supara unul pe altul, nu o sa mai aiba prieteni deloc.

— Sînt curios de ce s-au dus sa stea tocmai acolo? se întreba Chad Jackson. Oare de ce nu s-au asezat la masa obisnuita a lui Beth?

— Poate ca vor sa fie singure, spuse Jared Woods, accentuând foarte tare ultimul cuvînt astfel încît toata lumea de la masa începu sa chicoteasca.

— Dar de ce-ar vrea doua fete sa stea singure? întreba Chad Jackson.

— Poate ca lui Angel îi plac fetele, spuse Heather Dunne. Chad Jackson îl înghionti cu cotul pe Zack Fletcher care statea lângă el.

— Asa e, Zack? Verisoarei tale îi plac fetele? Zack rânji.

— Si daca ar fi asa, ce? Nici macar o fata nu s-ar întâlني cu ea!

— Si-atunci ce pun la cale? insista Chad. Vezi si tu doar... la prânz împreuna, dupa scoala împreuna. în fiecare zi.

— La fel faci si tu cu Jared, spuse Sarah Harmon.

Sarah, al carei par era negru ca abanosul în contrast cu blondul lui Heather Dunne, statea de obicei tacuta în timpul prânzului, multumindu-

se sa asculte discutiile prietenilor ei, dar rareori bagându-se în conversatie. Acum toata lumea se uita la ea si, brusc, își dori sa nu fi vorbit deloc. Era însa prea târziu.

— Ce faceti tu si Jared în fiecare zi dupa scoala? întreba ea în cele din urma.

- Ce vrei sa spui cu „Ce facem noi”? întreba Chad contrariat. Pierdem vremea!

-Poate ca asta fac si ei, adauga Sarah Harmon. Poate ca nu pun nimic la cale!

-Si-atunci de ce nu s-au asezat acolo unde stau de obicei? se rasti Jared.

Sarah simti cum se înfurie.

-Poate din cauza felului în care va comportati de fiecare data când se afla în preajma voastra. Heather Dunne se holba la prietena ei cea mai buna.

- Sarah! Ce te-a apucat?

Timp de o secunda Sarah se întreba daca n-ar fi mai bine sa-si ia tava si sa se aseze în alta parte. Dar în clipa urmatoare realiza ca nu va face asa ceva niciodata. Ea si Heather erau prietene înca de la gradinita, când afluera ca se nascusera la o diferenta de doar doua zile. îi

cunostea pe Chad, Jared si Zack tot cam de atunci, la fel ca si pe alti zece copii din gasca lor. Mersesera la scoala împreuna si petreceau

întreaga vara cu totii la Clubul Country, iar la filme erau nedespartiti. Facusera întotdeauna totul împreuna si Sarah nici nu voia sa se gîndeasca la ce s-ar fi întîmplat daca si-ar fi luat tava si s-ar fi dus în alta parte.

Conversatia ar fi avut dintr-o data un nou subiect si anume „Sarah Harmon”.

Iar dupa-amiaza, cînd s-ar fi dus la cofetarie, n-ar mai fi existat un loc si pentru ea la masa undea stateau întotdeauna Heather si alti trei, patru prieteni.

Iar mîine, altcineva — cel mai probabil, Shauna Brett, care statea pe partea cealalta a mesei, urmarindu-i fiecare cuvînt, pregatita s-o taxeze pentru cea mai mica greseala — va sta lînga Heather în sala de mese. în plus, cu cine sa se aseze la masa? Era mult prea timida ca sa se duca si sa ocupe pur si simplu un scaun liber, iar apoi sa înceapa sa vorbeasca cu cei de la masa, asa cum reusea sa faca întotdeauna Heather Dunne. De fapt, asa si devenisera prietene, ea si Heather — aceasta se asezase pe scaunul de lînga ea si începuse sa-i vorbeasca. înainte ca timiditatea ei sa-si arate coltii, erau deja prietene. De atunci ramasesera nedespartite — ea era cea mai buna prietena a lui Heather si tot ce avea de facut era sa-i respecte dorintele. Gasca lui Heather era si gasca ei. Prietenii lui Heather erau si prietenii ei.

Iar acum Heather se uita la ea ca la o nebuna, iar întrebarea prietenei ei înca mai plutea în aer: „Ce te-a apucat?”

Toata lumea se holba la ea, asteptînd sa raspunda.

— Nimic, spuse ea. N-am nimic.

Apoi nu mai scoase nici un cuvânt în timp ce Zack, Chad, Jared și restul gastii continuara sa discute despre Angel și Seth.

CAPITOLUL 24

Marty Sullivan se opri din mâncat, rămânând cu furculita în aer și uitându-se fix la fiica sa. Starea de spirit vesela indusa de cele trei pahare dewhisky irlandez pe care le garnisise cu trei halbe de bere înainte de a veni acasa în seara aceea se dusesse imediat pe apa sîmbetei cînd vazuse buzele tuguiate și privirea dezaprobatoare a sotiei sale. De ce credea ea oare ca era asa usor sa stai cu Ed Fletcher într-un bar și să-ți asculti prostiile îndrugate despre Clubul Country? În plus, întîrziase doar o ora și la urma urmei nu era treaba ei. Dar acum ochii lui, întunecati la fel ca starea de spirit, erau concentrati asupra lui Angel. Tot timpul cinei, pe care Marty o acceptase doar ca să-și faca pe plac sotiei sale, pentru ca mîncarea nu era deloc extraordinara, Angel privise necontenit ceasul.

Ca și cum urma să plece la o întîlnire.

Slabe sperante pentru așa ceva. Dar după felul în care mîncă grabita porcaria aia de mîncare, probabil ca se pregatea să se vada cupustiulica ala cu care o prinsese în camera. După ce Angel înghiti și ultima bucată de sunca din farfurie, se mai uita o dată la ceas, apoi termina și cea de-a doua porție de cartofi cu brînză pusă de Myra în farfurie — „asa cum obisnuia să-și facă mama”, de parca mama ei fusese mai priceputa la bucatarie. Marty aseza furculita pe masa, se lasa pe spate și-și încrucisa mîinile peste piept.

-Ce pui tu la cale? se rasti el.

Speriata, Angel scapa furculita din mîna, care zangani zgomotos pe farfuria goala.

— Iisuse! mîrîi Marty. De ce esti asa de neîndemînatica?

— Marty! exclama Myra, si pentru o clipa Angel crezu ca mama ei o sa-i ia apararea. Nu lua numele Domnului în van! Licarul de speranta din sufletul lui Angel se stinse rapid. Se ridica si începu sa strînga masa, doar, doar i-o distrage atentia tatalui sau.

— Nu mi-ai raspuns la întrebare, spuse Marty, îngustîndu-si privirea.

— Eu... eu vreau sa strîng masa, zise Angel, încercînd tactica evitarii adevarului, spunînd ceva care nu era tocmai o minciuna si care functionase si cu o zi înainte cînd se întorsese de la cabana.

— Te-ai uitat la ceas toata seara, o provoca Marty. Si ai mîncat mai repede decît de obicei. Ai cumva planuri de care eu nu stiu?

Angel își musca buza și se forța să nu rosească. Tatal ei își încruntase sprâncenele, iar privirea lui îi sugera foarte clar că nu avea cum să scape din bucătărie — că să nu mai vorbim din casa — fără să-i dea un răspuns.

— Ma duc la bibliotecă, spuse ea în cele din urmă. Am de făcut o lucrare.

Din nou un adevăr care nu era tocmai răspunsul așteptat.

— Ce fel de lucrare?

— La istorie, răspunse Angel. Este un proiect despre Roundtree.

— Și te întâlnești cu baiatul ala acolo? întrebă Marty și de data asta Angel nu se mai putu abține să nu se înrosească.

— Ce baiat? întrebă Myra.

— Pustiu' ala cu care am găsit-o în camera ei zilele trecute.

Cum ziceai că-l cheama?

— Seth, șopti Angel. Seth Baker.

— Oh, m-am întâlnit cu mama lui la prânz. Jane Baker. Marty își îndreptă atenția spre soția lui.

— La prânz? Ce prânz?

— La Clubul Country, explică Myra. Joni m-a invitat acolo ca să le cunosc pe o parte dintre prietenele ei.

— Și te-au invitat și la marea simfonie pe care o organizează în week-end-ul asta? întrebă Marty.

— Te referi la petrecerea de Ziua Familiei? spuse Myra. Nu cred că poți să-o numești „marea simfonie”.

E mai degrabă...

— Știu perfect ce e, o întrerupse Marty. L-am auzit pe marele și atotputernicul tau cumnat vorbind despre ea.

Vazu din nou privirea dezaprobată a soției sale, dar puțin îi pasa.

— Te-au invitat? insistă Marty.

— Ca sa fiu sincera, da, m-au invitat, spuse Myra, regretînd aproape imediat cuvintele cînd îl vazu pe sotul sau redînd, în mod batjocoritor, expresia de pe chipul ei.

— Ca sa fiu sincera, da, o imita Marty cu o intonatie care aproape ca o facu pe Myra sa se strîmbe. Si ce le-ai zis?

— Nu le-am raspuns clar, zise Myra, alegîndu-si cuvintele cu grija si rugîndu-se în tacere ca Marty sa nu-si piarda cumpatul. Nu sînt siguraca e pe gustul nostru...

— Nu e pe gustul nostru, o imita Marty din nou. Brusc renunta la tonul si la expresia sotiei sale.

— De unde dracu' stii tu?

— Nu înjura, Marty, spuse Myra si pentru a doua oara îsi dori sa-si retraga cuvintele.

Prea tîrziu. Chipul lui Marty se înrosi de mînie.

— Nu-mi spune tu cum sa vorbesc! Si nu ma învata tu ce e pe gustul meu si ce nu! Stii ceva, Myra? O sa mergem la petrecere!

Vazu cum femeia face ochii mari, iar fiica lui intra aproape în panica.

— Care-i problema? Ce, doar nu va închipuiti ca nu apartineti locului astuia?

— Dar... dar eu n-am cu ce sa ma îmbrac, începu Myra.

— Poti sa te îmbraci cu ce vrei, urla Marty. E un cacat de petrecere, nu? Ce e asa de complicat la un rahat de petrecere cu gratar?

— Marty..., începu Myra, dar Marty sari în picioare. Angel, du-te la biblioteca, rosti ea repede. — Dar, mama..., dadu sa zica ceva Angel, însa mama ei nu o lasa sa termine.

— Du-te! Totul o sa fie bine.

Tatal ei tremura de furie acum si Angel iese grabita din bucatarie, smulse din fuga o geaca din cuierul de la intrare si se strecura pe usa afara.

— O sa mergem la petrecerea aia, îl mai auzi pe tatal ei zbierînd cînd închise usa. O suni pe nenorocita aia de sora-ta chiar acum si îi spui

ca mergem!

În timp ce se îndepărta de casa, își spuse că icnetul de durere pe care-l auzise imediat după ultimele cuvinte ale tatălui său nu îi aparținuse mamei ei. Marty tipa mult, dar nu-si lovide niciodată soția.

Când porni spre bibliotecă, o coplesii același sentiment că nu este singură, la fel ca atunci când se întorsese de la cabana ascunsă. Dar

acum, în întunericul serii de toamnă, senzația era și mai înspăimântătoare decât cu o zi înainte, când era împreună cu Seth sau în casa, unde luminile erau aprinse și părinții jos, la bucatărie. Acum era singură, noaptea se lasă și în jurul ei nu se zărea nici picior de om.

De două ori se uita în spate în timp ce străbătu strada Black Creek, dar nu văzu nimic. „Pentru că nu e nimic de văzut”, își spuse ea. Dar

sentimentul nu dispărură și de-abia când se apropie de bibliotecă și luminile de pe străzi începură să strălucească vesel, îi mai veni înimă la

loc și începu să meargă ceva mai ușor. Când trecu pe lângă cofetărie, îl zări pe varul său așezat la o masă împreună cu Chad Jackson și

Jared Woods. Deși Angel putea să jure că-o văzuse, el se prefăcu totuși că nu o observase. Când ajunse lângă treptele de granit care duceau spre ușile imense din lemn de stejar ale clădirii de piatră, bătăile inimii îi se mai potoliră și respirația îi reveni la normal.

Urca treptele, împinse ușa, pași în vestibul, apoi înăuntru în bibliotecă, în fața ei se afla recepția și pe părțile laterale imensele mese de

lectura. Spre deosebire de noua biblioteca din Eastbury, care era luminata cu neone fluorescente stralucitoare, agatate de tavan cu niste

cabluri de otel urâte, aici globurile de un alb lptos erau prinse cu fire de alama. Singura concesie facuta tehnologiei era scanerul pe care îl folosea bibliotecarul pentru a înregistra cartile si trei mese, undeva în dreapta, echipate cu calculatoare. Uitându-se dupa Seth, Angel le recunoscu pe Heather Dunne si pe o fata bruneta al carei nume nu îl stia. Era chiar pe punctul de a se întoarce înainte ca Heather sa o vada, când îl zari pe Seth aparînd de pe unul dintre culoarele ce duceau la lungul sir de rafturi care umpleau partea din spate a cladirii.

Cînd o zari, baiatul îi facu cu mîna si Angel porni spre masa unde el adusese deja vreo zece carti. Se strecura printre mese astfel încît sa le ocoleasca pe Heather si pe prietenele ei care chicoteau pe seama ei, ignorînd privirile pline de repros ale bibliotecarului.

Angel își scoase geaca, o agata pe spatarul scaunului de lînga Seth, dupa care studie volumele alese de acesta. Unul dintre ele avea

coperte verzi de pînza si titlul cusut deasupra aproape ca se tocise de tot: O scurta istorie a orasului Roundtree. Sub titlu fusese

imprimata imaginea unui copac avînd coroana perfect rotunda si un trunchi absolut drept. Titlurile altor doua carti i se parura total neinteresante si deloc pe gustul ei: O genealogie a familiei Wynton din Roundtree si Pastorii predicatori: patru generatii de preoti protestanti.

Apoi Angel zari si cea de-a patra carte si simti acelasi fior ca atunci cînd ea si Seth ramasesera în capul scarilor ce duceau în pivnita. Era îmbracata în pînza rosie, de aceeasi nuanta cu a cartii gasite sub scara. Desi era mai mica decît toate celelalte carti de pe masa, avea aproximativ aceeasi dimensiune cu cartea din cabana. Era posibil ca Seth sa fi gasit o alta copie, chiar aici în biblioteca? Dupa ce se aseza mai bine pe scaun, Angel se întinse si lua cartea din teanc, asezînd-o în fata ei. O deschise cu blîndete, de parca ar fi putut s-o raneasca. Pe prima pagina titlul era tiparit în acelasi stil ornat pe care-l vazuse si înainte:

Vrajitoria în Roundtree

Dedesubt era mentionat numele autorului, prezentat în acelasi stil complicat: „Reverendul Percival Wynton Parson”

Angel privi cuvintele multa vreme; atunci cînd Seth îi vorbise despre vrajitorie, la cantina, îi venise foarte usor sa respinga întreaga idee.

Dar acum, cînd vechea carte statea deschisa chiar în fata ei pe o masa din biblioteca orasului despre care se vorbea în carte... Inima începu sa-i bata cu putere din nou si respiratia i se taie ca atunci cînd venise spre biblioteca prin întuneric.

Dar acum se afla într-o încăpere luminata, plina de oameni. Era în siguranta.

Si-atunci de ce se simtea atît de ciudat?

își ridică ochii de pe pagina și privi spre Seth.

— Eu... eu nu cred în astfel de lucruri, spuse ea, deși din tonul ei se vedea clar că are dubii. În clipa următoare amintirile o copleșiră. Fata din dulap, înconjurată de flăcări. Mirosul de fum care persistase până dimineața. Reflexiile ciudate din oglindă, chipul fetitei care se uita peste umărul ei.

Dar nimic din toate acestea nu erau reale - nimic nu putea fi real! Ori visase, ori începuse să se comporte ca o somnambula, trebuia să existe vreo explicație! Semnele mîzgalite pe oglindă, care îi conduseseră spre cartea ascunsă sub scări.

Asta fusese real — la fel ca petele pe care le stersese de pe cearsaf. Cartea era reală, cabana era reală. Pisica le arătase ambele locuri.

Pisica neagră.

Genul acela de pisica peste care dai în orice poveste cu vrajitoare. Toate au pisici negre, exact ca Houdini. Era posibil ca...?

Apoi, când confuzia aproape că-i blocase gândirea, auzi vocea lui Seth.

— ... Nu era o inscripție, spunea el. Ci un nume. Angel clipi, încercînd să înțeleagă sensul cuvintelor.

— Ce ziceai?

— Forbearance, spuse Seth. Uitîndu-se în jur, își coborî vocea:

— Cred că așa se numea persoana careia îi aparținea cartea. Fii atentă.

Deschise una dintre cartile așezate în fata lui — istoria familiei Wynton — și rasfoi mai multe pagini. — Uite, spuse el, punînd degetul pe la mijlocul paginii și întor-cînd cartea

ca sa vada si Angel, desi literele erau de-abia vizibile: „3. Forbearance, n. 1678, d. 1693”

— A fost fiica lui Josiah si a lui Margaret Wynton, spuse Seth. Si am descoperit tot felul de chestii ciudate despre ea si despre mama ei.

Angel se simti inundata de un val de emotie.

— Ce anume?

— Au fost acuzate de vrajitorie, zise Seth. Scrie totul în carte. Facu un semn din cap, aratându-i volumul rosu asezat pe masa în fata ei.

— Stii cine e autorul? Varul ei.

— Dar ce au facut? insista Angel.

— Cartea sustine ca aruncau vraji asupra oamenilor. Cineva a jurat ca Margaret l-a facut sa cada de pe cal, iar altcineva a declarat ca fetita a facut în asa fel încît fulgerul sa le arda casa.

Angel facu ochii mari.

— Adica ea a directionat fulgerul spre casa? Seth încuviinta din cap.

— N-ar fi misto? îti imaginezi ce fata ar face Chad Jackson daca i-as trage un fulger în cap cu prima ocazie cînd s-ar mai lua de mine?

Rînji spre Angel si strapunse aerul cu degetul desenînd forma unui fulger.

— Pac! N-ar fi grozav?

— Si ele ce-au patit? întreba Angel. Adica, s-a întîmplat ca în Salem?

Seth dadu din cap.

— Oh, da! Si cînd s-au dus dupa Margaret si Forbearance Wynton, ghici unde locuiau?

Expresia de pe chipul lui Seth era suficient de sugestiva pentru a banui care este raspunsul.

— Casa de la Black Creek Crossing, spuse el. Casa ta.

— Vrei sa zici ca toate astea sînt adevarate? întreba Angel rîdi-cînd vocea mai mult decît intentionase ea. Adica povestile pe care le spune lumea chiar s-au întîmplat? O vazu pe Heather Dunne cum se rasuceste si se uita la ea, apoi, cu un zîmbet rautacios, cum îi sopteste ceva fetei cu parul negru.

— Totul e trecut aici, spuse Seth. Uita-te!

Timp de o ora si jumatate Seth si Angel studiara cartile, citind si recitind pasajele care faceau referire la Forbearance Wynton, la mama ei sau la casa de la Black Creek Crossing. în cele din urma, pe la noua si zece, strînsera cartile si i le înmînara bibliotecarului pentru a le pune la loc.

— Tu chiar crezi ca s-a întîmplat ceva în realitate? întreba Angel în timp ce coborau scarile de la intrare. Din cîte stiu eu, vînturile de vrajitoare au fost o nebunie — femeile alea nu facusera nimic, de fapt!

— Din pacate nu le-a ajutat cu mare lucru, au fost arse pe rug, înecate, spînzurate si cine mai stie ce, raspunse Seth. Asa s-ar explica si de ce nimeni n-a rezistat sa stea prea mult în casa ta.

Angel se opri în capul scarilor ce duceau spre trotuar.

— Adica tu crezi ca vrajitoarele au existat în realitate? Seth ezita, apoi ridica din umeri.

— Nu stiu. Mi se pare interesant însa.

— Dar crezi? repeta Angel cu tonul ridicat. Seth se uita la ea si își înclina capul într-o parte. — Dar tu?

— Eu am întrebat prima.

— Nu stiu, spuse Seth.

Banuiesc ca... își muta

privirea de la ea, apoi își
coborî vocea:

— N-am o parere clara..., dar cred ca ar fi chiar misto daca ar fi
real, nu?

Angel ezita, apoi dadu si ea din cap.

— Si eu ma gîndeam la fel.

De sus, din capul scarilor, rasuna un hohot de rîs, dupa care
auzira vocea batjocoritoare a lui Heather Dunne:

— Deja arati ca o vrajitoare, spuse ea, fixînd-o pe Angel. Acum
ai de gînd sa te si transformi într-una adevarata?

Heather si Sarah Harmon se uitau în jos spre ei.

— De ce nu ne lasi în pace? se supara Angel.

Enervata de cuvintele lui Heather, fata se rasuci si traversa
strada în goana.

Un moment mai tîrziu, Seth o urma.

Nici unul din ei nu bagase de seama ca Heather si Sarah
plecasera de la biblioteca si pornisera grabite pe trotuar,
întrînd în cele din urma în cafenea.

CAPITOLUL 25

Cînd Angel pleca spre casa, cuvintele lui Heather înca îi mai
ardeau urechile. Seth o însotise pîna la coltul unde începea
strada Black

Creek. Baiatul o întrebuse daca vrea s-o duca pîna acasa, dar
ea refuzase temîndu-se de reactia tatalui sau daca i-ar fi vazut.

Dar cînd luminile de pe strada ramasera în urma si
întunericul începu sa o înconjoare, Angel trai din nou
senzatie ca este urmarita si-si dori sa-l fi lasat pe Seth sa o
însoteasca. Acum era însa prea tîrziu sa se mai razgîndeasca.
încerca sa ignore nelinistea, sa pretinda ca nu simte nimic,
dar cînd un nor acoperi pe jumatate luna si bezna paru sa se
strînga si mai tare în jurul ei, inima i-o lua la galop.

Apoi, de undeva din dreapta, auzi un sunet.

Angel încremeni, ascultînd.

Tacere.

Continua sa mearga, dar dupa trei pasi auzi din nou zgomotul. Era mai aproape de data asta si mult mai clar, un fosnet care venea dinspre rîu.

— Houdini? striga ea încet. Tu esti? Fosnetul se opri.

— Haide, Houdini, striga Angel din nou. Vino aici, pis, pis, pis. Haide, vino!

Din nou tacere.

Angel se opri iar, ascultînd, dar nu se auzea decît linistea noptii.

Linistea teribila nu era întrerupta decît de bataile navalnice ale inimii ei, care acopereau tot restul. „Dar nu mai e nimic altceva, îsi spuse ea. Era doar un soarece sau ceva de genul asta care misuna prin frunzis.” începu din nou sa mearga, traversînd strada.

Din întuneric se insinua un alt zgomot si Angel se cutremura, strîngîndu-si si mai tare geaca pe lînga trup. Cînd sunetul se repeta, fu cuprinsa de o senzatie îngrozitoare.

Ceva se afla chiar în spatele ei.

Ceva periculos.

Trosc!

O creanga trosni atît de aproape, încît Angel sari într-o parte si, rasucindu-se, încerca sa zareasca ceva prin bezna din spatele ei.

O clipa i se paru ca vede o miscare usoara, dar aceasta disparu imediat. Se dadu cîtiva pasi înapoi, se întoarse si o lua la goana.

Un tipat strabatu noaptea, atît de puternic încît Angel se opri pe loc paralizata. Ramase tremurînd în întuneric. În jurul ei, noaptea devenise incredibil de tacuta dupa strigatul acela ciudat.

Daca fusese într-adevar un strigat.

„O bufnita, îsi spuse Angel. A fost un tipat de bufnita." Dar chiar cînd îsi mai revenise putin si pornise din nou spre casa, sunetele prinsera viata. Fosnet de frunze. Crengi rupte.

Dintr-o parte auzi un fluierat usor si traversa strada înca o data, dar, dupa o clipa, dinspre padure rasuna un geamat — ca si cum cineva

avea dureri mari. Inima îi batea sa-i sparga pieptul si panica începea s-o copleseasca. Brusc auzi un alt geamat si o clipa mai tîrziu realiza ca iesise chiar de pe buzele ei.

Se întoarse din nou si surprinse cu coada ochiului o miscare iute. Simti cum i se taie rasuflarea si încerca sa priveasca în toate directiile, cautînd frenetic formele ale caror umbre pareau sa piara exact atunci cînd intrau în raza ei vizuala. Nu zari nimic altceva decît bezna profunda. Luminile orasului disparusera în urma ei, iar luminile de la casa ei înca nu erau vizibile. Se uita pe cer, dar un nor gros acoperise luna cu totul. „Acasa, se gîndi Angel. Trebuie sa ajung acasa înainte sa apuc sa vad ceva."

începu sa alerge, dar se împiedica si cazu pe burta. îsi întinse mîinile ca sa-si protejeze fata si un moment mai tîrziu o durere întepatoare îi strabatu palmele cînd acestea atinsera asfaltul.

îsi înabusi strigatul de durere cît putu de bine. Se ridica în picioare, scuturîndu-si praful de pe blugi si geaca. Cu ochii plini de lacrimi porni

mai departe prin întuneric. Sunetele pareau sa vina de peste tot — frunze care fosneau, ramuri care trosneau sub pasii vreunei bestii ascunse în faldurile noptii, iar copacii o urmareau îndeaproape, pregatindu-se sa o apuce cu ramurile lor bogate. Traversa din nou strada, dar nu scapa de simfonia îngrozitoare de zgomote. Continua sa alerge cât putu ea de repede, gîfîind din greu, în încercarea de a scapa de teroarea ce o înconjura. Noaptea se transforma într-un cosmar. De

abia își târa picioarele, de parca ar fi mers prin noroi, iar drumul pareea ca vrea să o strîngă ca într-o menghina.

Gemu din nou, sufocată de groază.

Apoi, cînd ajunse în locul în care strada se curba, o văzu.

Casa ei, cu ferestrele luminate, îndulcînd întunericul. Angel, cu ultimele puteri, se repezi spre lumina, trecînd pe partea cealaltă și pornind peste pajistea din jurul casei.

Sunetele începura să se stingă.

Din nou tăcere.

O tăcere întreruptă brusc de un hohot de rîs.

Puternic, rautacios, venind dinspre pădure și ajungînd la urechile ei exact cînd urca pe mica verandă. Zack. Acum înțelegea ce se întîmplase. Heather și prietena ei probabil că îi povestiseră lui Jack despre întîlnirea lor. Iar el rîdea.

Rîdea exact ca mai devreme.

Luptîndu-se cu lacrimile care amenintau să o înece, întoarse spatele rîsului batjocoritor, se strecura prin ușă din față și se îndreptă spre

scări, nedorindu-și altceva decît refugiul camerei ei, unde putea să scape de hohotele malitioase care îi rasunau încă în urechi. Dar cînd trecu pe lîngă camera de zi, mama ei o striga:

— Angel? Te simți bine?

Ezita, dorind să-i povestească mamei ce se întîmplase, ce făcuse Zack Fletcher. Dar cînd își aminti cum reactionase aceasta atunci cînd îi

spusese despre tatal ei, că venise noaptea la ea în camera, se razgîndi. În plus, dacă mama ei ar fi crezut-o, i-ar zice matusii Joni, iar ea săr lua de Zack și...

Și situația s-ar înrăutăți și mai tare...

— Da, n-am nimic, spuse ea. Ma duc sus sa-mi termin temele.

— Bine, zise mama ei. Vin si eu mai târziu sa-ti spun noapte buna. Sus, Angel își spala sîngele si mizeria de pe palmele julite, se

strîmba cînd le dadu cu iod, apoi se duse în camera ei. In loc sa aprinda lumina, se apropie de fereastră si se uita afara în întuneric. Luna era complet acoperita acum si pret de o clipa se întreba cum ar fi sa dispara pur si simplu în bezna si sa pluteasca în tacere la nesfîrsit. În cele din urma, trase perdelele si pleca de lînga fereastră, dar tot nu aprinse lumina. Se dezbraca si se baga în pat pe întuneric.

Cînd mama ei veni o ora mai târziu sa-i spuna noapte buna, Angel se prefacu adormita si-si ascunse cu grija sub patura mîinile ranite.

Zack Fletcher nu mai avea decît vreo doua blocuri pîna acasa, cînd auzi un fosnet usor, exact ca sunetul pe care îl facuse el cu o jumatate

de ora în urma cînd împreuna cu Chad si Jared o prinsesera din urma pe Angel Sullivan si o speriasera de moarte. Asa ca îl ignora si-si continua drumul pe strada Haverford. însa fosnetul clar de frunze persista undeva în stînga lui si, dupa ce mai trecu pe lînga alte doua case, Zack se opri.

Tot atunci se opri si zgomotul. Porni din nou la drum.

La fel si sunetele.

Zack se opri.

— Gata, Chad! striga el. Poti sa iesi acum — stiu ca tu esti. Nimic.

începu din nou sa mearga, dar zgomotele aparura din nou.
-Haide, Chad! tipa el. Nu ma sperii! Dar vocea îi trada
minciuna.

Mari pasul, dar auzi sunetul din nou.

Ceva sau cineva se misca o data cu el, pastrînd acelasi ritm.

Dar de ce nu vedea nimic? Casele de pe strada Haverford aveau ferestrele si verandele luminate, iar stîlpii electrici functionau foarte bine. Si totusi nu reusea sa vada cine îl urmareste.

Apoi, cînd traversa strada Prospect, surprinse o miscare usoara.

O pisica! Nimic altceva decît o pisica idioata, ca aia care se tot tine dupa Angel. Înlaturîndu-si temerile, Zack porni spre ultimul bloc ce-l mai despartea de casa lui.

Acum pisica se misca în paralel cu el, fara sa-i pese ca e vazuta. Ciudat era însa ca, desi vedea pisica foarte clar, pasind pe deasupra frunzelor cazute din ramurile uriase ale arborilor ce strajuiau strada

Haverford, aceasta nu mai scotea nici un sunet.

Fosnetul se oprise.

Era ca si cum pisica ar fi plutit cumva peste frunzis, fara sa-l deranjeze în vreun fel. Zack se opri. Pisica îl imita si se întoarse cu fata spre el. Baiatul facu un pas înainte spre ea. -Zît! Animalul se ghemui, leganîndu-si coada.

— Pisica tîmpita, spuse Zack. Cara-te de aici!

Mai facu un pas spre ea, ridicîndu-si bratele si agitîndu-le într-o parte si-n alta.

Dar în loc sa dispara în noapte, pisica sari exact în fata lui si, o clipa mai tîrziu, Zack urla cînd simti ghearele acesteia patrundîndu-i în carne. Cînd urletul lui de durere deveni înfiorator, animalul îi dadu dramul, pierzîndu-se în umbrele întunecate.

Cu fata arzînd de durere si ochii plini de lacrimi usturatoare, Zack alerga pîna acasa, urcînd în goana treptele de la

veranda. Se împinse în usa, apoi o trînti cu putere, sprijinindu-se de perete pentru a-si recapata rasuflarea.

— Zack? o auzi pe mama lui strigînd din camera de zi. Iubitul lu' mama, totul e în regula?

Simtind cum lacrimile încep sa-i curga pe obraji, Zack porni spre living.

— A fost o pisica, rosti el cu vocea tremurînd. Pisica lui Angel! A încercat sa ma omoare!

Joni Fletcher își privi uimita fiul, al carui chip se transformase într-o masca de frica si durere.

— Ce? întreba ea, ridicîndu-se în picioare. Ce pisica? Vrei sa zici ca te-a atacat?

— Fata mea, se jelui Zack. Aproape ca mi-a smuls obrazii! Mama lui se uita la el muta de uimire.

— Dragule, ce tot zici tu acolo? N-ai nimic la fata. Zack își duse mîna la obraz.

Usturimea disparuse. Se uita la degete. Nici urma de sînge. Se rasuci si privi în oglinda agatata pe perete, chiar deasupra mesei de lînga usa.

Chipul lui arata perfect normal — nici o zgîrietura, ca sa nu mai vorbim de semnele adînci ce ar fi trebuit sa fie acolo, avînd în vedere durerea îngrozitoare pe care o resimtise cînd animalul își înfipsese ghearele. își atinse usor obrazul cu degetul aratator.

Nimic — nici o durere.

Dar acum cîteva minute...

Se întoarse din nou în camera de zi, unde venise si tatal lui, iar acum amîndoi parintii se uitau la el întrebatori.

— Nu mint, spuse Zack, cu vocea pierduta. S-a întîmplat chiar cînd am trecut pe lînga ultimul bloc.

— Ce anume, mai exact? întreba Ed Fletcher.

Zack povesti toata întâmplarea cât putu el de bine, din momentul în care auzise fosnetul frunzelor si pîna cînd fusese atacat.

— Esti sigur ca a sarit pe tine? întreba Ed Fletcher cînd fiul sau termina.

— Pe cuvîntul meu de onoare, tata! exclama el, ridicînd tonul cînd auzi îndoiala din glasul tatalui sau. A încercat sa ma omoare!

— Pai, din câte vad eu, nu a reusit deloc, nu? Se pare ca doar te-a speriat putin si în nici un caz nu ti-a facut rau.

Ochii lui Zack se umplura de furie.

— Vasazica, nu ma crezi!

Ed Fletcher întinse mâinile într-un gest de aparare în fata cuvintelor mânioase ale baiatului.

— Eu nu zic ca nu s-a întâmplat nimic... doar ca nu mi se pare asa o grozavie cum ai descris-o tu. — Sa presupunem ca te-a atacat o pisica, dar de unde si pâna unde ideea asta ca e a lui Angel? îl întreba mama lui. Ei nu au pisica. Marty e alergic.

— La fel de alergic cum e la munca? interveni Ed Fletcher, ris-când o privire plina de repros din partea sotiei lui.

— E a lui Angel, spuse Zack. O urmareste peste tot. E neagra si...

— Tu sustii ca ai recunoscut o pisica neagra noaptea? îl întrerupse Ed Fletcher.

— Da, am recunoscut-o! striga Zack.

— Bine, bine! spuse Ed, ridicându-si din nou mâinile. Doar ca eu unul nici nu sînt sigur ca as fi vazut-o, în primul rînd.

— Pe-asta ai fi vazut-o, spuse Zack. E imensa si ochii îi straluceau si...

— Gata, de ajuns, spuse Ed Fletcher împaciuitor, desi tonul din vocea lui trada clar îndoiala pe care o simtea. Chiar daca pisica te-a atacat

— desi, sincer, ma cam îndoiesc —, tot nu înteleg de ce crezi tu ca e a lui Angel. Ei nici macar nu locuiesc în zona si...

— Dar m-a urmarit! izbucni Zack, înainte de a lua în considerare implicatiile vorbelor sale.

Era însa prea târziu.

— Si de unde te-a urmarit, ma rog? îl întreba tatal lui. Ne ascunzi cumva ceva, Zack?

— Nu, eu..., începu Zack, dar Ed nu-l lasa sa termine ce începuse sa zica.

— De ce nu ne spui tu mai bine pe unde ai umblat în seara asta si ce ai facut mai exact?

— Am stat pe-afara cu Chad, Jared si Heather! Si era si Angel pe-acolo, cu pisica ei tîmpita si... — De ce tot insisti ca e pisica lui Angel? interveni Joni.

— Pentru ca e mereu cu ea! De-aia...

— Ma duc s-o sun pe Myra, spuse Joni.

Ridica receptorul, forma numarul si, dupa ce închise cîteva minute mai tîrziu, privirea ei capata acelasi licar de îndoiala ca si a sotul ei.

— Zack, am vorbit cu Myra si ei nu au pisica, îi spuse ea fiului sau. Asa ca, indiferent de ce s-a întîmplat în seara asta, te asigur ca nu are nici o legatura cu verisoara ta. Acum spune-ne ce s-a petrecut în realitate! înciudat, dar stiind ca n-are sens sa se certe cu amîndoi parintii, Zack le întoarse spatele.

— Nimic, spuse el. Nu s-a întîmplat nimic, bine?

Se îndrepta spre scari si, cînd mama lui striga dupa el, nu raspunse. Un moment mai tîrziu intra în camera sa, trîntind usa cu putere înurma lui.

Pregatindu-se sa se bage în pat, Chad Jackson înca mai rîdea în sinea lui amintindu-si imaginea lui Angel Sullivan alergînd îngrozita prinnoapte. Pentru el, partea cea mai frumoasa fusese cînd fata se împiedicase si cazuse în patru labe. Si-acum își mai amintea cît de tare îlduruse cu doi ani în urma cînd scapase bicicleta de sub control pe asfaltul din fata casei. Ranile se vindecasera dupa cîteva saptamîni bune si cînd mama lui insista sa-i puna iod pe julturi...

Se cutremura doar gîndindu-se la asta.

Lasându-si hainele morman pe podea, se urca în pat si tocmai se pregatea sa stinga lumina, când zari rucsacul plin de carti si-si aminti canu își facuse tema la matematica.

N-avea sens sa se apuce acum de ea — fie se ocupa de ea mîine dimineata, fie îl obliga pe Seth Baker sa i-o copieze. Ce pacat ca Seth nu

fusesse si el cu Angel cînd o urmarisera, mergînd prin padure ca sa nu fie vazuti si scotînd diverse sunete. Singurul lucru care ar mai fi adaugat putina distractie ar fi fost prezenta lui Seth care probabil ca s-ar fi speriat atît de tare ca ar fi facut pe el în pantaloni.

Da, ar fi fost perfect asa — poate ar trebui sa puna la cale ceva asemanator care sa-l bage în sperieti pe Seth tot atît de tare ca pe Angel.

Angel — ce nume stupid.

Un nume stupid pentru o fata stupida, grasa si urîta.

Atît de stupida încît îl placea pe Seth Baker!

Si atît de stupida încît sa cada din cauza sunetelor scoase de ei.

Rînjind, Chad repeta încet tipatul pe care îl imitase în seara aceea. Nu semana chiar cu un strigat de bufnita — cel putin nu din cîte auzise el —, dar fusesse suficient de bun ca s-o sperie pe Angel. Se pregati sa-l mai repete pentru distractia sa, cînd un sunet îi atrase atentia. Ceva din afara camerei.

Asculta, dar zgomotul nu se mai auzi.

Probabil ca se înselase.

Relaxîndu-se, Chad se întinse spre veioza de pe noptiera.

Sunetul reaparu, dar de data asta îl recunoscuse. Era acelasi sunet pe care îl scosese el. Ramase nemiscat, tinîndu-si respiratia, cu mîna plutind deasupra veiozei.

Sunetul se repeta.

Ce naiba era? O bufnita?

Dar nu suna ca o bufnita! Ziceai ca e chiar el încercînd sa imite tipatul bufnitei! Ce...

Si-atunci stiu! Trebuia sa fie Jared — sau poate Zack — care voia sa-i joace o festa.

Sau poate ca îl anuntau sa iasa afara! El si Jared se furisaseră la miezul noptii afara de cel puțin șase ori vara trecuta si nu fusesera niciodata prinsi. Chad se dadu jos din pat si își trase repede hainele pe el. Se duse la usa, asculta puțin, o întredeschise si asculta din nou.

Holul era întunecat si tacut, dar îl auzea pe tatal lui sforaind în dormitorul parintilor. închizând usa, Chad se apropie de fereastra, ridica zavorul si împinse geamul încetisor în afara. Acesta scîrtîi puțin si cadrul metalic zornai

o secunda, dar stia ca, chiar daca mama lui era treaza, își astupase urechile cu niste dopuri speciale ca sa poata suporta mai usor sforaiturile sotului ei. — Jared? striga el încet.

Nu-i raspunse nimeni, dar imediat strigatul de bufnita reveni. Prin fereastra deschisa se strecura un curent de aer rece, asa cum Chad nu mai simtise niciodata înainte. Frigul îl patrunse pîna în adîncul inimii si timp de o clipa teribila avu senzatia ca o sa moara.

Stînd perfect nemiscat, își ciuli urechile si privi cu atentie în jur, cautînd sursa sunetului care îl facuse sa înghețe.

Dar nu vazu nimic si într-un tîrziu realiza ca nu se aude nimic — nici macar greierii si broastele din cauza carora nu putea sa doarma de multe ori noaptea.

Acum noaptea era ciudat de linistita.

De ce? Ce le redusese la tacere?

Asculta concentrat la maximum, apoi un scîrtîit puternic la doar cîtiva centimetri de el îl facu sa tresara. Chad sari brusca înapoi, lovindu-se de rama ferestrei. Ce era?

O bufnita? O pisica?

Se întoarse în direcția de unde venise zgomotul și la început nu zări nimic. Dar apoi văzu ceva licărind în întuneric, de-abia vizibil. Pulsul

lui crescú în timp ce încerca sa-si dea seama ce e. Licarul se transforma în stralucire, apoi prinse contur.

Ochi.

Doi ochi întunecati si stralucitori, cu pupile imense îl priveau fix de pe o ramura a copacului care era doar la o jumătate de metru departare.

O bufnita. Asta trebuie sa fi fost — un tipat de bufnita! O imitase chiar mai bine decât s-ar fi asteptat! Chad facu un semn cu mâna spre ea, fiind sigur ca aceasta va sari de pe creanga si va zbura. Dar în loc ca bufnita sperziata sa-si ia zborul prin coroana copacului, ceva negru ca noaptea sari pe fereastra.

Pentru o clipa Chad crezu ca întunericul însusi venise dupa el, dar imediat realiza ca se însala. O pisica!

O pisica neagra, cu o singura pata alba în mijlocul pieptului.

Pisica lui Angel!

Ghearele ca niste bisturie cu vârful acide îi taiara adânc carnea din zona umerilor, iar dintii se înfipsera în ceafa lui.

Strigând de durere si înecându-se sufocat din cauza socului, Chad se dadu înapoi si cazu pe podea. încerca sa smulga animalul înainte ca acesta sa apuce sa-l omoare, dar pisica disparuse la fel de repede pe cât aparuse.

Atît de repede ca timp de câteva secunde Chad se întreba daca totul fusese aievea. Dar apoi durerea din spate, acolo unde pisica îl sfîsiase,

începu sa-l arda cu putere si-si duse rapid mâna la gît, îngrozit ca animalul ar fi putut sa-i lase o rana deschisa. Se repezi si iesi din camera, împleticindu-se si, cînd ajunse la baie, dadu drumul la apa rece si începu sa-si spele umerii si gîtul fara sa mai aprinda lumina.

Raceala apei îi mai alina arsura ranilor si, dupa ce folosi un prosop pentru a se sterge, apasa întrerupatorul si se privi în oglinda.

Nimic.

Nici o taietura nicaieri — nici macar o zgîrietura! Apoi, cînd se uita mai bine, îl vazu.

Capul pisicii, cu buzele trase înapoi pentru a-si dezgoli dintii, aparu fantomatic din spatele lui. Rasucindu-se, Chad își ridica bratele pentru a se feri de noul atac al animalului.

Apoi iarasi nu mai deslusi nimic.

Timp de un minut ramase în baie tremurînd, cu inima batîndu-i nebuneste, prea îngrozit ca sa stinga lumina si sa se întoarca în camera lui.

Cerceta totusi baia, verificînd pîna si cabina de dus si cautînd în spatele cazii demodate cu patru picioare, dar pisica disparuse chiar mai repede decît atunci cînd sarise din copac.

Poate nici nu intrase în baie la urma urmei.

Cînd bataile inimii îi revenira la normal, Chad încerca sa se convinga ca nu vazuse nimic în oglinda si ca doar imaginatia lui bogata îi jucase feste.

Dar cum ramînea cu atacul pisicii careia îi simtise ghearele sfîsiindu-i carnea?

Sa fi fost tot o închipuire? Cum era posibil? Cum se întîmplase?

Poate totusi își imaginase întreaga întîmplare. Cînd se întoarse însa în dormitor, Chad lasa lumina aprinsa la baie si, dupa ce se baga în

pat, hotarî sa nu stinga veioza.

Pisica neagra se strecura prin noapte ca o fantoma, miscându-se încet, fara ca vreun sunet sa-i tradeze prezenta. Mai degraba linistea însasi care o înconjura le atragea atentia celorlalte vietati pe lînga care trecea. Pericolul se apropia.

Si simtind pericolul — prezenta unei creaturi fantomatice —, toate vietatile ramasera complet nemiscate, transformînd noaptea într-o pelerina atît de groasa ca oprea pîna si adierea usoara de toamna. Tacerea însa nu împiedica pisica sa-si urmareasca prada, pentru ca ea putea auzi totul.

Putea vedea totul.

Putea simti totul.

Dupa ce se îndeparta, tacerea se împrastia încetul cu încetul. Greierii ascunsi sub scoarta copacilor începeau sa-si frece din nou piciorusele.

Pasarile cuibarite în adaposturile lor ciripeau usor în somn. Pîna si frunzele moarte ale pomilor fosneau iar, mîngîiate de adierea de vînt ce revenise la viata. Cîteva momente mai tîrziu, duhul negru se catara tacut într-un copac, apoi își continua drumul pe o ramura lunga.

De acolo sari pe un acoperis ascutit.

Aluneca usor în jos si privi printr-o fereastră.

Jared Woods dormea în patul sau.

O clipa mai tîrziu, desi Jared nu lasase geamul deschis si-si încu-iase usa de la dormitor, pisica pe nume Houdini se afla la el în camera. în visul lui, Jared Woods se gasea din nou în padurea de lînga Black Creek Crossing, de-abia abtinînduse sa nu izbucneasca în rîs cînd îl auzi pe Chad Jackson imitînd aproape perfect tipatul unei bufnite.

Atît de bine, încît o determinase pe Angel Sullivan sa traverseze pe partea unde Zack Fletcher astepta sa rupa din nou crengi uscate. în timp ce o privea pe Angel cum grabea pasul, traversînd disperata strada în ambele directii ca sa scape de sunetele îngrozitoare ce veneau din întuneric, Jared simti acelasi fior care îl trecea ori de cîte ori zarea privirea înspaimîntata a lui Seth Baker atunci cînd el si Chad îl supuneau unui nou set de umilinte.

Sperietura lui Angel era si mai interesanta, pentru ca fata habar n-avea ce se întîmpla sau cine se ascundea în întuneric. Acum, cînd ea fugise înapoi de frica betelor rupte de Zack si se îndrepta din nou spre el, se pregati, inspirînd adînc si deschizînd gura.

Exact în clipa în care ea se apropie îndeajuns, Jared dadu drumul tipatului.

Care dura doar o jumătate de secundă înainte să-l lovească ceva.

Jared se trezi tresărind, încă simțind senzația de greață și de sufocare pe care i-o provocase lovitura în stomac.

Un val de panică îl copleși când realiză că nu poate să respire, apoi diafragma începu să funcționeze din nou și plămîinii i se umplura cu aer.

Nici nu se dezmetici bine, când o durere înfiorătoare i se răspîndi în zona stomacului, ca și cum cineva ar fi înfipt în el un cutit, iar acum îl

rasucea în toate partile. Urla când o nouă lovitură îi spinteca pîntecele. Începu să ajungă la veioza de pe noptieră. Fu lovit însa a treia oară și întregul corp îi deveni o rană vie. Căzu din pat, tragînd asternuturile după el.

Tipînd, se zbatu să scape din strînsoarea cearsafului și a paturii, dar simți că în toată nebunia aceea mai era ceva.

Ceva care se rasucea și se framînta la fel de agitat ca el, dar nu pentru că voia să scape.

Se zbatea și se învîrtea în toate partile pentru că voia să îl omoare. Un urlăt de groază i se ridica în gît când o nouă lovitură îi sfîșie stomacul.

Jared aproape că-și pierdu mintile de groază când simți dinții și ghearele muscîndu-i adînc din carne. O să moară!

O să moară chiar acum pe podeaua dormitorului său.

Picioarele îi paralizaseră și un soi de bezna ciudată — mult mai neagră decît noaptea

— începu să-l înconjoare din toate partile. Un cosmar!

Asta era — avea un cosmar și dintr-o clipă în alta se va trezi.

Dar cosmarul continua si întunericul se apropie din ce în ce mai tare de el si-si dadu seama ca, atunci când îl va cuprinde definitiv în faldurile lui, nu va mai vedea niciodata.

Nu va mai respira din nou.

Se rasturna într-o parte, încercând disperat sa se elibereze din cearsafuri.

Apoi auzi o voce:

— Jared? Jared... ce se petrece aici? Tatal lui!

Falcile care îl strîngeau de gît disparura brusc si Jared trase lacom aer în piept. Se rasuci iarasi si încerca sa se ridice în picioare. — Jared? se auzi din nou strigat.

Ca si cum vocea tatalui sau l-ar fi eliberat din strînsoarea asternu-turilor, baiatul se sprijini de tabla patului, se ridica si aprinse veioza.

Camera se lumina si o pisica — pisica neagra pe care o vazuse si mai înainte, frecîndu-se de picioarele lui Angel Sullivan — sari în patrule. Când Jared porni spre usa, pisica își arcui spatele si îl scuipa amenintator, pregatindu-se sa-l atace din nou.

— Vin acum, striga Jared, dar durerea din pîntecele sfîsiat era atît de intensa încît cuvintele rostite deabia se auzira.

Fara sa scape animalul din ochi, Jared se dadu înapoi spre usa, îngrozit ca, daca s-ar întoarce cu spatele, aceasta ar putea sa sara din nou

asupra lui. Dar cînd vazu ca nu reuseste sa învîrteasca nicicum cheia, stiu ca nu are de ales. Se rasuci repede si apuca frenetic cheia, care de data asta nu mai opuse rezistentă. O secunda mai tîr-ziu, usa se deschise larg.

— O pisica! striga el. A încercat sa ma omoare!

Jared era alb la fata ca varul si Steve Wood privi uimit teroarea din ochii fiului sau. Cerceta camera, dar nu zari nici o urma de pisica, desi

asternuturile erau cazute pe jos, iar carpeta tesuta de bunica lui Steve pe vremea cînd avea vîrsta fiului sau era mototolita exact ca atunci cînd el si prietenii lui obisnuiau sa se ia la trînta pe ea. Steve mai privi o data atent prin camera, apoi se uita la fiul lui.

— O pisica? Despre ce tot vorbesti?

— Uite, acolo..., începu Jared și se întoarse ca să-i arate locul în care se ghemuise pisica. Însa aceasta dispăruse. Verifica întreaga încăpere, centimetru cu centimetru. Nimic.

— Dar a fost o pisica! insistă el. M-a atacat! Uite! Uita-te la stomacul meu — aproape că m-a omorât!

Steve Woods își înclină capul și un zâmbet ușor îi apărură în colțul gurii.

— Mi se pare mie sau ai avut cumva un cosmar? spuse el. Începu să îndrepte covorul cu piciorul.

— Nu sînt sigur că am avut vreodată un vis atît de urît încît să mă tavalesc pe jos, dar...

— N-a fost un cosmar! tipa Jared. Era o pisica! Zîmbetul pieri de pe fața tatălui său.

— Jared, uita-te și tu în jur. Vezi vreo pisică?

Din nou băiatul cerceta camera, căutînd un loc în care ea să-și fi putut ascunde. Ușa de la dulap era închisă și la fel cea care dădea în hol.

Fereastra era și ea închisă.

Lasîndu-se pe vine, se uita sub pat, sub birou, în spatele scaunului și în orice alt loc în care să-și fi putut afla pisica.

Dispăruse complet, de parcă n-ar fi fost niciodată acolo.

Apoi, cînd se ridica în picioare, își surprinse imaginea în oglinda de la dulap.

Nu avea nici un semn, nici pe stomac, nici în alta parte. Era ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Dar se
întîmplase.
Era sigur de
asta.

Si stia si al cui este animalul...

CAPITOLUL 26

Teroarea pe care o traise Angel cînd se întorsese noaptea trecuta de la biblioteca se transforma în mînie, acum, în caldura razelor soarelui de dimineata, care stersese umbrele padurii. Houdini se învîrtea în jurul picioarelor ei, disparînd din cînd în cînd ca sa mai alerge dupa o

veverita sau dupa un iepure, dar întorcându-se la ea dupa doua, trei minute.

Cum de putuse sa fie atât de proasta noaptea trecuta?

Cum de nu si-a dat seama ca sunetele pe care le auzise nu erau scoase de cine stie ce animal periculos care o vîna? La lumina zilei,

realiza ca tipatul ciudat nu semana deloc cu al unei bufnite sau al vreunui alt animal. Parea mai degraba sunetul scos de cineva care încerca sa imite, si înca destul de prost, strigatul unei pasari de noapte.

„Proasta!” Fusese o proasta, si Zack si prietenii lui le vor povesti tuturor întîmplarea. Deja îi vedea pe ceilalti colegi cum se uita la ea în timpul prînzului la cantina si își închipuia cum vor chicoti si vor rîde suficient de tare ca ea sa-i auda. Se gîndi chiar sa chiuleasca de la scoala. Dar zece minute mai târziu, stînd pe partea cealalta a strazii si zarindu-i pe Chad, Zack si Jared pe treptele din fata intrarii, asa cum faceau întotdeauna, se razgîndi.

Mai bine sa-i ignore pur si simplu.

Se apleca sa-si ia ramas-bun de la Houdini. În loc sa se frece de mîna ei ca de obicei, pisica îi privi fix pe cei trei baieti, leganîndu-si agitata coada.

„Stie! se gîndi Angel. Stie ce au facut!”

— E în regula, Houdini, spuse ea încet, mîngîindu-i blana. Sînt doar niste baieti idioti!

Se îndrepta de mijloc, își aranja mai bine rucsacul pe spate si traversa strada.

Houdini sari în fata ei, scuipa în directia varului ei si a prietenilor acestuia, apoi se lipi strîns de picioarele fetei,

ca si cum ar fi vrut s-o împiedice sa mearga mai departe.

Angel se uita întrebatoare spre pisica.

— Houdini, trebuie sa ma duc la scoala! Tu pleaca acolo unde îți petreci toata ziua si ne vedem dupa ore!

Ocoli pisica si-si continua drumul.

Houdini sari din nou în fata ei. De data asta însa nu mai încerca sa o opreasca; în schimb, porni în fata ei, cu capul plecat si cu dintii dezgoliti.

Cînd ajunse la capatul scarilor, urca jumătate din trepte si se ghemui. Blana de la gît i se zbîrlise si coada i se legana periculos.

Scuipatul se transforma într-un mieunat amenintator.

Angel observa surprinsa cum Zack si cei doi prieteni ai lui se retrasera.

— Ce crezi ca faci? întreba furios Zack Fletcher. Nu poti sa-ti aduci la scoala pisica ta tîmpita!

Tremurul din voce mai înmuie putin asprimea cuvintelor.

Chad Jackson si Jared Woods pareau la fel de nervosi ca el.

— Nu e pisica mea si n-am adus-o eu la scoala. Vine singura.

— Da? Atunci fa-o sa plece, spuse Chad Jackson.

Ca si cum ar fi înteles perfect vorbele lui Chad, Houdini facu un pas spre el, își dezveli dintii si scuipa furios. Chad se dadu înapoi si se lipi de zid.

— Nu-i nimic, spuse Angel, aplecîndu-se ca sa linisteasca pisica. Doar ca nu mai sînt la fel de curajosi ca noaptea trecuta.

Se uita în sus la Jared, care nu rostise nici un cuvînt pîna atunci:

— Ce s-a întîmplat? Ti-a mîncat pisica limba?

Jared se înrosi, dar nu-si lua ochii de la Houdini si se îndrepta tiptil spre usa de la intrarea în scoala. — Eu... eu trebuie...

aaaa... sa ma întâlnesc cu cineva, se bâlbâi el, apoi se strecura pe usa înainte ca vreunul dintre prietenii lui sa-l opreasca. Zack Fletcher își linse nervos buzele și încerca pentru a doua oara sa para mai curajos decât se simtea.

— Ai face mai bine s-o iei de aici, altfel te spun domnului Lambert.

Exact cînd rosti cuvintele, usa se deschise si afara iesi directorul.

— Ce sa-mi spui, Zack? întreba Phil Lambert.

Vazîndu-l pe Houdini, zîmbi si se lasa pe vine, întinzînd mîna.

— Ia te uita, cine esti tu? întreba el. Ce pisicuta draguta!

Houdini se relaxa si se apropie de director, adulmecîndu-i mîna, apoi se strecura sub ea pentru a fi scarpinat.

— Mai bine aveti grija, izbucni Chad Jackson. Musca.

Phil Lambert lua obrazii lui Houdini în palme si îi scutura usor capul.

— Oooo, oare pisicuta rea o sa ma muste si pe mine? întreba el. Dupa ce-i dadu drumul, Houdini se rostogoli pe spate si-l lovi

blînd pe director cu labele din fata. Dupa ce se mai juca putin cu ea, Phil Lambert se ridica în picioare si-i arunca lui Chad o privire amuzata.

— înteleg exact ce vrei sa spui. N-am vazut în viata mea o pisica mai rea decît asta.

Chad se înrosi pîna în vîrfurile urechilor si Angel observa cum se uita disperat în jur sa vada cîti oameni fusesera martori la scena în care

directorul facuse haz de el. Apoi, la fel ca Jared, disparu rapid în interiorul cladirii. Zack îl urma îndeaproape chiar înainte ca usa sa se închida.

Dupa ce baietii plecara, domnul Lambert se întoarse spre Angel.

— Te-au suparat cu ceva? întreba el. Angel dadu din cap ca nu. Phil Lambert se apleca putin înainte, ca si cum ar fi stiut ca Angel îi ascunde ceva.

— Daca da, poti sa-mi spui, te asigur. Nu vreau sa insist, dar daca te hartuieste cineva, eu trebuie sa stiu.

— Nu, nu s-a întîmplat nimic, spuse Angel, dar nu îndrazni sa se uite în ochii directorului, constienta ca tocmai rostise o minciuna.

— Bine, ofta domnul Lambert. Dar daca vrei sa discuti cu mine, stii unde e biroul meu, da? Dupa ce Angel încuviinta din cap, directorul își îndrepta atentia spre Houdini. — E a ta?
Angel dadu din cap.

— Banuiesc ca e o pisica vagabonda. Cred ca traieste pe undeva prin jurul casei noastre si se ia dupa mine pretutindeni.

— Are zgarda?

Din nou Angel nega. Lambert se încrunta.

— Poate ca ar trebui sa chemam hingherii... Dar Angel nu-l lasa sa-si termine fraza.

— Va rog, nu! striga ea. N-a facut nimic... e o pisica foarte draguta!

— Se pare ca Chad si prietenii lui nu prea sînt de acord cu asta, observa directorul. De ce le-ar fi teama de ea?

„Pentru ca ea stie ce au facut”, gîndi Angel. Dar nu spuse nimic cu voce tare si se multumi doar sa ridice din umeri la întrebarea directorului.

— Bine, ofta domnul Lambert. Uite ce zic eu... O sa pretind ca n-am vazut pisica astazi. Dar Chad are dreptate totusi într-o privinta: nu poti s-o aduci la scoala si, daca va continua sa te urmeze peste tot, voi fi obligat sa chem hingherii. Neam înteles?

Angel încuviinta din cap si, dupa ce barbatul intra în scoala, se apleca sa-i mîngîie blana lui Houdini.

— Trebuie sa pleci în alta parte, spuse ea încet. Daca ramîi aici... Dar Houdini, ca si cum i-ar fi înteles vorbele, se departa înainte

ca ea sa termine propozitia, coborînd treptele si repezindu-se peste strada. De-abia cînd ajunse pe partea cealalta, se opri, se întoarse si se aseza sub un stejar înalt, încolacindu-si coada în jurul picioarelor.

Angel o mai privi cîteva secunde, îi facu un semn cu mîna, apoi se întoarse pentru a începe o noua zi de scoala.

— Urasc pisica aia, spuse Chad Jackson, sprijinindu-se cu spatele de dulap.

Discuta cu Zack si Jared în timp ce îl asteptau pe Seth Baker sa apara.

— Ati vazut-o? Era pregatita sa se dea la mine! Iisuse! Putea sa ma omoare!

— Pe mine chiar a încercat sa ma omoare, spuse Zack Fletcher. Probabil ca m-a urmarit azi-noapte când m-am întors de la Black Creek Crossing.

Chad simti cum i se mareste pulsul si uita de Seth Baker.

— Ce vrei sa zici? Cum adica a încercat sa te omoare?

— Pai, a sarit pe mine. Eram aproape de casa si brusc s-a dat la mine!

— Unde? întreba Chad. Zack își îngusta privirea.

— Cum adica unde?

— Adica spre ce parte a corpului a sarit?

— La fata, se rasti Zack, aducându-si aminte de-abia dupa ce rostise cuvintele ca n-avea nici un semn doveditor. De-abia am reusit sa scap de ea.

Se uita întrebator la Chad, care avea o privire ciudata în ochi, ca si cum ar fi fost speriat.

— Ce-ai? întreba el.

— Aaa... aaaa_____ a venit si dupa mine, balmaji Chad. Sau cel putin asa cred. își muta privirea de la Zack la Jared, care se holbau acum la el.

— Adica... ei bine, cred ca a venit dupa mine.

— Cum adica crezi ca a venit dupa tine? A venit sau nu?

— Cred... cred ca da, se bîlbîi Chad. Am simtit cum mi-a sfîsiat fata. Am crezut chiar ca mi-a scos ochii. Dar când m-am privit în oglinda...

Nu reusi sa-si termine ideea.

— N-ai vazut nimic, corect? spuse Zack grav.

202 JOHN SAUL Chad dadu din cap.

— Era ca si cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dar eu stiu ca asa a fost.

— La fel am patit si eu, spuse Jared Woods, cu vocea tremurînda. Chad si Zack se întoarsera sa se uite la el.

— Eu am crezut ca a fost un vis.

încet, înca nesigur daca totul se petrecuse în realitate sau nu, el le povesti prietenilor sai ce îi facuse pisica noaptea trecuta.

— Dar n-avea cum sa intre în camera mea, termina el. Totul era închis si cînd a venit tata sa vada ce se întîmpla... își musca limba, dar mult prea tîrziu.

— Tatal tau? repeta Zack. Ai tipat atît de tare încît a venit tatal tau?

— Dormeam! spuse Jared. Adica...

— Si ce-i asa nemaipomenit? întreba Chad, privindu-l furios pe Zack. Si ce daca a tipat? Singurul motiv pentru care ai mei nu m-au auzit a fost ca nenorocita aia de pisica ma apucase de gît.

— N-am vrut sa zic asta, batu Zack în retragere. Dar poate ca pisica a iesit cînd a venit tatal tau în camera.

Jared dadu din cap.

— Luminile erau aprinse, iar eu eram chiar lînga usa, alaturi de tata. într-o secunda a disparut. Cei trei baieti se privira lung.

— Si-acum ce-o sa facem? întreba Jared.

— E simplu, spuse Zack. Ea sustine ca nu e pisica ei, deci n-o sa-i pese daca i se întîmpla ceva, nu? Asa ca hai sa aflam daca e a ei sau nu.

— Gata? întreba Zack în timp ce Jared își închidea dulapul, aflat puțin mai încolo.

Cînd Jared dadu din cap ca da, Zack îi facu un semn lui Chad Jackson, care trînti usa de la dulap și porni cu mersul lui de cocos pîna la

peretele de pe partea cealaltă a holului, unde se sprijini alene de el. Clopotelul sunase de cinci minute, anunțînd pauza de masa, și în mod

normal pîna acum ar fi trebuit să ajungă la cantina și să fie primii la coadă. Astăzi însă pierdura vremea pe la vestiare, așteptînd să se golească holul.

— O să fie tare amuzant, spuse Chad, afișînd un rînjit rautacios.

— Dacă o să meargă.

Nesiguranta din vocea lui Jared îl facu pe Chad să zîmbească și mai urît.

— De ce n-ar merge?

— De unde știi macar că o să găsim tîmpita aia de pisică? se rasti Jared.

— Stim unde este Angel, îi spuse Zack. Așa că stim și unde o să fie pisică, nu? A stat acolo toată dimineata. Am verificat în fiecare recreativă.

— Dar a zis că nu e a ei, le aminti Jared lui Chad și lui Zack. Acum cei doi prieteni ai lui se holbau la el și știu imediat ce gîndeau despre el.

— Nu dau înapoi, spuse el repede. Dar dacă sîntem prinși? Zack își dadu ochii peste cap.

— Dacă vedem că putem fi prinși, nu facem nimic. Așa prost mă crezi?

Se mai uita o dată pe coridor, care era acum pustiu.

Rasturnînd conținutul rucsacului în dulap, închise repede

usa înainte sa cada ceva în afara, îl facu pachet si-l baga în geaca, apoi își trase fermoarul pîna la jumătate ca sa-l tina strîns.

-Haide!

își conduse prietenii pe scari si iesira în fata scolii. Se strecurara printre tantalații care își pierdeau de obicei vremea pe treptele cladirii

jucînd sah si mîncîndu-si prînzul din cutiile speciale la care Zack si amicii lui renuntasera înca din clasa a patra.

Ignorîndu-i, Zack traversa peluza, îndreptîndu-se spre trotuar. Aici se întreba daca nu cumva se înselase. Pisica cea neagra nu se vedea nicaieri.

— Dar ai zis ca a stat aici toata dimineata, spuse Jared Woods, încercînd sa-si ascunda usurarea din voce.

— A stat, raspunse Zack, traversînd strada spre punctul de sub stejarul cel înalt unde vazuse animalul în cursul diminetii.

Acum însa nu mai era.

— Nu înțeleg, spuse el, încruntîndu-se, apoi cerceta zona din jurul copacului si privi pe strada.

— A fost aici toata dimineata. în clipa în care rosti cuvintele, parul de pe ceafa i se zbîrli si, simtind brusc pericolul unei amenintari, se rasuci. Nimic.

Se întoarse din nou si îi vazu pe Chad si pe Jared care priveau sus în copac.

Jared pasi usor înapoi si, desi Chad nu se misca, se facu la fata alb ca varul.

Zack se uita si el în copac si se trezi fata-n fata cu ochii aurii ai pisicii cu blana neagra ca taciunele, care acum își arata coltii.

Inima începu sa-i bata cu putere cînd își aminti cum aparuse noaptea trecuta din întuneric, repezindu-se asupra lui si înfigîndu-i ghearele în carne. Acum, pisica scotea un suierat agresiv si Zack simti durerea îngrozitoare care îl chinuise cu doar douasprezece ore în urma. Reusi cumva sa nu se miste de pe loc, asa cum facuse Jared.

Pisica tresari, apoi se ghemui, pregatindu-se de atac.

— Ai grija, spuse Jared, cu o voce soptita. Daca sare...

— N-o sa sara, îl întrerupse Zack. E la fel de fricoasa ca tine.

Fara sa-si ia ochii de la animal, își dadu jos rucsacul din spate.

— Am dreptate, nu-i asa? întreba el, privind în sus. Esti

foarte curajoasa pe întuneric, dar la lumina... Parca

înțelegînd cuvintele lui, Houdini se rezezi spre Zack, sarind de pe creanga cu labele întinse si ghearele scoase, scotînd un urlet furios.

Zack se dadu într-o parte în ultima secunda si lovi pisica cu rucsacul.

Aceasta cazu pe spate, dar se rasuci atît de repede încît Zack de-abia o zari si imediat animalul se ghemui, aratîndu-si dintii si scuipîndu-l.

— Ce s-a întîmplat, mîto? o tachina Zack. Nu-ti place, nu?

Arunca ghiozdanul spre ea si aceasta se rezezi sa se agate de el cu labele din fata.

Zack trase rucsacul înapoi în ultima clipa, chiar înainte ca ghearele sa se înfiga în nailon.

I se alatura si Chad, care-si dadu jos geaca de fîs pe care o purta peste puloverul de lina. O înfasura exact cum procedau cu prosoapele la vestiar cînd se hîrjoneau dupa ce faceau dus. Pentru ca pisica îl fixa pe Zack, Chad o ocoli si o lovi cu una din mînele de la jacheta.

Miorlăind de durere, pisica sari în aer, se rasuci și după ce cazu în patru labe îl scuipa pe Chad cu și mai multa furie.

— Haide, Jared, spuse Zack. Da-i și tu vreo două!

Jared Woods însă se dadu un pas înapoi și scutura din cap tacut, în timp ce prietenii lui continuau să necajească pisica.

— Ce s-a întâmplat, Woods? îl tachina Chad. Ti-e frica să nu vina din nou în camera ta la noapte?

În timp ce Zack continua să atâte animalul cu rucsacul, Chad îl plesni pe Jared cu jacheta lui făcută sul. Baiatul sari ca ars când mâ-neca îi atinse încheietura.

— Te pomenesti că ești și tu un papa-lapte? zise Chad batjocoritor. Răspunzând provocării, Jared își scoase cureaua de la pantaloni. Când

simți noul pericol, pisica se rasuci cu fata spre Jared și se încorda, pregătindu-se să atace. Pierzându-și curajul la vederea animalului furios, baiatul făcu un pas înapoi.

Pisica se apropie, ridicându-și coada care se legana amenintător precum clopoteii unei cobre. Jared îl zari pe Zack cum se asaza în spatele pisicii cu rucsacul deschis.

Văzând ce face Zack și înțelegând cum are de gând să procedeze, Chad îi șopti lui Jared:

— Mai fă un pas înapoi. Și flutura-i în nas cureaua.

Să se dea înapoi nu era greu, dar instinctul îi spunea lui Jared să o ia la goana înainte ca pisica să se repeadă spre el și să-și înfigă ghearele în pînțelele lui. Simtind frica lui Jared, animalul se apropie, cu ochii sclipind și coada legănându-se din ce în ce mai repede.

Jared îngheța, prea înspăimântat pentru a mai face vreo mișcare.

Pisica se tîrî si mai aproape, iar sunetul pe care îl scotea i se paru lui Jared mai periculos decît sîsîitul unui sarpe care se pregateste sa atace.

Cureaua îi cazu din mîna.

Animalul mai facu un pas, privindu-l fix de parca ar fi putut sa vada teroarea din sufletul lui, si Jared simti cum îl trec transpiratii reci din cap pîna-n picioare. încerca sa se îndeparteze, dar picioarele i se înmuiara brusc.

Apoi, exact cînd pisica se pregatea sa îl atace, Jared observa o miscare iute chiar în spatele ei.

Houdini, simtind miscarea, sari în aer ca sa se întoarca spre amenintarea ce venea din partea opusa.

Prea tîrziu!

Zack reusi sa o prinda chiar înainte de a atinge pamîntul si se arunca peste rucsac cu toata greutatea, tragînd repede fermoarul.

Animalul începu sa se zbata si sa se zvîrcoleasca, zgîriind cu ghearele nailonul gros.

Dupa ce se asigura ca e prinsa bine, Zack se ridica în picioare, apuca rucsacul de curele si îl izbi cu putere de trunchiul stejarului din care pisica sarise doar cu cîteva momente înainte.

Aceasta urla înfiorator.

Zack își lua avînt si-l lovi de copac înca o data. Urletele încetara brusc. Baiatul privi strada în dreapta si-n stînga.

Nimeni din cei care stateau

pe treptele de la intrarea în scoala nu parea sa le acorde nici cea mai mica atentie, probabil pentru ca lupta avusese loc la umbra ramurilor bogate ale copacului. Cu exceptia unei singure femei care tocmai aparea dupa coltul unui bloc, strada era pustie.

— Haideti! spuse Zack. Veniti dupa mine!

Traversa în graba strada, urmat îndeaproape de Chad si Jared, dar în loc sa se îndrepte spre locul în care tocilarii își terminasera jocul de

sah, coti brusc spre capatul cladirii. Când Chad si Jared îl prinsera din urma, urcase deja jumătate din treptele care duceau la scara ce

facea legatura nu numai cu primul etaj, dar si cu subsolul. Cei trei baieti intrara în labirintul de conducte si tevi de sub scoala, iar Zack îi duse într-un colt întunecat, chiar lângă cazanul de încălzire.

— Ce ai de gând sa faci? întreba Chad. S-o arzi? Zack dadu din cap ca nu.

— Am o idee mai buna. Dar mai întâi trebuie sa ne asiguram ca e moarta.

Apucând bine rucsacul de curele, îl ridica deasupra capului, îl învîrti de cîteva ori, apoi îl trînti cu putere de podeaua de beton.

Dinauntru lui se auzi un geamat scurt, urmat de o miscare usoara. Zack îi dadu ghiozdanul lui Chad Jackson.

— E rîndul tau.

Chad ezita doar o secunda înainte de a apuca rucsacul, apoi îl prinse bine de curele, îl învîrti si îl izbi de podea.

Dinauntru razbatura de asta data doua gemete înabusite.

Chad îi arunca rucsacul lui Jared Woods, care îl lasa sa cada la picioarele lui.

— Acum tu.

Jared privi nesigur în jos.

— Am spus ca o facem cu totii, zise Zack Fletcher.

— Dar... aaa... dar n... n-ai spus ca...

— Fa-o, îl întrerupse Zack pe un ton aspru și încleștându-și pumnii. Dacă vrei să mai fii prietenul nostru, atunci o faci! Jared privi capatul slab luminat al subsolului, sperând să vadă pe cineva și să aiba astfel o scuza pentru refuzul lui, dar nici nu zări, nici nu auzi pe cineva.

Erau singuri.

Fără să aiba cine să-l salveze, Jared se aplecă și ridică rucsacul, încă mai simtea o mișcare ușoară în interiorul lui, dar nu se compara cu

zvîrcoleala teribila de dinainte.

II cîntari, imitîndu-l aproape inconstient pe Chad Jackson.

— Haide, papa-lapte, fa-o! îi porunci Zack.

Strîmbîndu-se la auzul poreclei — si stiind ca Zack n-avea sa renunte niciodata la ea, la fel cum facuse cu Seth Baker cînd îi spusese Beth înca din copilarie —, Jared își lua inima-n dinti, încerca sa-si înfringa senzatia de voma din stomac si lovi rucsacul de perete. își spuse repede ca nu auzise icnetul de durere din interiorul ghiozdanului. își spuse la fel de repede ca nu izbise rucsacul suficient de tare ca sa îi faca rau pisicii. în orice caz, nu ca Zack si Chad. își spuse ca pisica era probabil deja moarta. Si în plus, nu îl atacase ea noaptea trecuta?

Dar chiar si-asa, senzatia de greata îl cuprinse din nou. Arunca rucsacul la picioarele lui Zack.

- Am facut-o, esti multumit?

Zack îl ridica, dezvelindu-si dintii într-un rînjete batjocoritor.

-Iar acum o sa vomiti, nu-i asa?

Jared dadu din cap ca nu, desi nu era foarte sigur ca va putea împiedica acest lucru.

-Bine, hai sa mergem, spuse Zack punîndu-si ghiozdanul pe umeri de parca ar fi avut doar carti în el. îi conduse din nou pe scari, apoi sus la etajul unu si în sfîrsit ajunsera la dulapurile lor.

Ale lor si al lui Angel Sullivan. în timp ce Zack supraveghea atent coridorul gol, Chad începu sa lucreze la cifrul de la dulapul lui Angel.

60

CAPITOLUL 27

Schimbarea brusca a atmosferei din cantina o avertiza pe Angel ca varul ei venise în sfîrsit. Nu era ceva pe care-l putea defini cu certitudine, desi temperatura se modificase, un curent de aer rece matura încaperea, iar murmurul discutiilor înceta brusc. Nu, era ceva mai subtil.

Un sentiment oribil care-i facea pielea ca de gaina.

O senzatie de angoasa, ca si cum o amenintare invizibila plutea înjur.

— Uite-i ca vin, spuse Seth amar, aruncînd o privire spre coada de la bucatarie unde Zack, Chad

Jackson si Jared Woods apucau ultimele feluri de mîncare înca nestrînse de doamna Carelli.

— Chiar cînd ma gîndeam ca o sa avem si noi un prînz linistit si ca n-o sa mai fim obligati sa-i suportam.

Angel nu trebui sa se întoarca, pentru ca simti ca este privita si vazînd expresia uimita de pe chipul lui Seth, premonitia unui lucru îngrozitor ce urma sa se întîmple se intensifica.

— Pun la cale ceva, nu-i asa? Seth își încrunta sprîncenele.

— Se tot uita încoace... cel putin Chad Jackson asa face. Si are privirea aia ciudata, ca si cum s-ar abtine sa nu rîda. Si de fiecare data cînd începe sa chicoteasca, Zack îl înghionteste.

— Si Jared?

— Arata de parca si-ar fi dat matele afara. Adica e alb la fata ca varul si pare bolnav.

Curiozitatea învinse si Angel se întoarse sa arunce o privire spre cei trei baieti, care se uitara repede în alta parte. Angel simti cum i se face stomacul ghem.

— De ce si-au întors privirile când m-am uitat la ei? întreba ea.
Seth ridica din umeri.

— De unde sa stiu eu? Poate ca sînt stînjeniti pentru ca i-ai prins vorbind despre tine. Angel si Seth se privira cîteva secunde si absurditatea vorbelor lui Seth îi facu pe amîndoi sa chicoteasca.

— Si poate ca Chad o sa ma invite în oras, iar Heather Dunne o sa-ti ceara sa te duci cu ea la dans.

— Iar porcii zboara! adauga Seth. Bine, atunci ce se petrece? Angel ridica si ea din umeri.

— Habar n-am. Partea ciudata e ca am simtit ceva în neregula din clipa în care au intrat aici. Adica, nici macar nu i-am vazut si nici nu i-am auzit, dar înainte sa ma uit la ei am simtit ceva.

— Poti sa fii mai exacta?

— Nu cred, spuse Angel din nou. E doar un sentiment ciudat — ca si cum urmeaza sa se întîmple ceva rau.

— Dar asta nu-i ciudat deloc, spuse Seth. Esti doar realista. E o porcarie, dar ce putem face? Angel ridica din nou din umeri si, dupa ce Zack si prietenii lui se îndreptara spre masa lor, se concentrara iarasi asupra prînzului.

— Vrei sa dam o fuga pîna la cimitirul vechi dupa ore ca sa vedem daca gasim mormîntul lui Forbearance Wynton?

Angel îsi înclina capul.

— Dar de ce ar exista un mormînt? Daca au ars-o pentru ca era vrajitoare, n-aveau cum s-o îngroape în cimitir, nu?

Seth îsi dadu ochii peste cap.

— Daca îi gasim mormîntul, atunci stim ca ea nu era vrajitoare, corect? Cel putin aflam ceva în plus fata de ce am descoperit pîna acum.

— Bine, spuse Angel. Numai daca...

— Numai daca ce?

Angel arunca o privire spre Zack si prietenii lui, care pareau sa fi uitat de ea. Dar ea avea în continuare senzatia aceea ciudata ca lucrurile nu erau în regula si ca avea sa se întîmple ceva. Scoase un oftat prelung.

— Nu, nimic. Ne vedem dupa ore.

Clopotelul care anunța sfârșitul pauzei de masă suna câteva minute mai târziu și, în timp ce-și ridică rucsacul de pe scaun, se mai uita o dată la varul ei.

De data asta privirile li se întâlneau.

Și văzu un licar întunecat, crud, ca și cum el ar fi știut ceva.

Dar ce?

Ochii lui continuau să o fixeze și Angel fu copleșită din nou de premoniția aceea nefirească. Se întoarse și ieși grabită din cantină.

Ziua se scurse încet și la sfârșitul ultimei ore Angel se întreba dacă nu cumva își închipuise tot ce se întâmplase la prânz. Dar când ajunse pe palierul de la etajul unu și porni spre propriul dulap, avu confirmarea că nu fusese vorba doar de imaginația ei.

Zack și prietenii săi erau adunați lângă dulapul lui și, deși încerca să fie mai discret decât în timpul prânzului, Chad Jackson nu-și putea lua privirea de la ea.

Și putea să jure că Zack încerca să nu râdă.

Când se apropie de dulapul ei, sentimentul acela îngrozitor capătă intensitate. Dulapul ei!

Îi facuseră ceva? Își aminti cum anul trecut, la Eastbury, cineva îi daduse cu un spray cu vopsea prin gaurile ușii. Încetini pasul.

Poate că ar fi mai bine nici să nu-l deschidă. Singurul lucru pe care-l ținea înăuntru era cartea de istorie grea pe care nu voia să-o care de

colo-colo și, de vreme ce doamna McDowell nu le daduse nici un fel de temă pentru acasă, nu era nevoită să o ia acasă.

Se uita din nou spre cei trei.

Jared plecase.

Dar Zack si Chad o priveau. Facusera ceva — putea sa ghiceasca dupa pozitia pe care o aveau si dupa expresia de pe chipurile lor, desi Chad încerca pe cât posibil sa para nevinovat.

Razgîndindu-se, se repezi înapoi pe scari, iesind pe usa din fata a scolii. Seth o astepta.

— Cred ca mi-au pus ceva în dulap, spuse ea, coborînd treptele. Pornira spre cimitir prin spatele bisericii congregationale si Angel îi povesti cum stateau toti trei acolo, privind-o ca si cum ar fi avut ceva de ascuns, în timp ce ea se îndrepta spre vestiare.

— Ce-ai de gînd sa faci? întreba Seth. Trebuie sa-l deschizi odata si-odata.

— Stiu, raspuse Angel. Dar n-am vrut sa-l deschid cu ei de fata. Pur si simplu n-am...

Se opri brusc simtind un nod în gît.

— Ce-ar fi sa trecem din nou pe la scoala cînd ne întoarcem de la cimitir? spuse Seth. Pîna atunci o sa plece si vedem exact cum sta treaba.

Angel încuviinta din cap, chinuindu-se sa-si controleze lacrimile care pareau s-o podideasca dintr-o clipa în alta. De ce n-o lasau în pace?

Ce le facuse ea lor?

Si oare ce se întîmplase cu dulapul ei?

Zece minute mai tîrziu, ajunsera în fata portii vechiului cimitir, care era ascuns bine în spatele bisericii. Un copac urias se ridica exact în mijlocul lui. Aproape golite de frunze, ramurile se profilau pe cer alcatuind o coroana perfect rotunda ce se sprijinea pe un trunchi absolut drept.

Angel îl privi cîteva secunde lungi.

— Cum reusesc sa-i pastreze aspectul asta? întreba ea în cele din urma. Seth zîmbi.

— Nu fac nimic special - el singur creste asa. Se zice ca de la el vine numele orasului¹.

— Dar copacii nu cresc astfel.

— Ei bine, asta da. Haide... partea cea mai veche a cimitirului este în directia asta. 1 Roundtree, „copac rotund” (n.tr.)

Porni spre coltul cel mai îndepartat al cimitirului, unde se zarea si o capela mica de piatra, care îti dadea o senzatie atît de puternica de parasire, încît lui Angel i se facu mila de ea.

— Ce-i aia?

— Se pare ca e prima biserică clădita atunci cînd s-a fondat orasul, întotdeauna s-a zis ca va fi transformata într-un muzeu, dar pîna acum nu au fost decît vorbe goale.

Cînd se apropiara mai mult, placile comemorative din granit stralucitor de lînga poarta dadura la iveala mai multe pietre tocite si, cînd intrara

în zona din spatele bisericii vechi — în care nu încapeau mai mult de o suta de oameni —, pietrele funerare erau atît de macinate de vreme încît de-abia se mai zureau inscriptiile gravate pe ele.

— Hai sa începem de aici, spuse Seth, aplecîndu-se sa vada mai bine numele de pe o piatra care era înclinata foarte tare si care avea un colt lipsa.

Pîna si marginea ciobita fusese slefuita de-a lungul secolelor de vremea aspra din New England.

Seth se chinui sa înțeleaga inscriptia.

— Jabez Conant, citi el. Oauuu! A murit în 1672! Angel se lasa pe vine în fata urmatoarei pietre funerare.

— Abigail Conant, citi ea. Sotia lui Jabez.

— Când a murit?

Angel întinse mîna și dadu la o parte niste muschi. -Posibil 1661. Sau 1667.

Mersera mai departe pe rînd, citind tot ce era lizibil, apoi trecura la urmatorul. Majoritatea pietrelor erau prea degradate ca să mai vezi ceva pe ele și chiar și în cazul celor pe care se mai zărea ceva, nu erau foarte siguri de ceea ce citeau.

Pe la jumătatea celui de-al treilea rând, găsiră o parcelă frumoasă aranjată, înconjurată cu stâlpi de granit, lăți de zece centimetri și lungi de aproape un metru. În mulți dintre ei se zăreau găuri cu urme de rugină.

— Pun pariu că aici a fost un gard metalic pe vremuri, spuse Seth. Dar este atât de vechi încât fierul a ruginit de tot și a dispărut. În interiorul ariei dreptunghiulare străjuite de ornamentele din granit, care măsoară cam șase metri lungime și vreo cinci lățime, se găseau vreo zece pietre funerare, dintre care una se ridica deasupra tuturor celorlalte.

Chiar de pe aleea unde stăteau, Seth și Angel puteau deslusi numele gravat pe ea: Reverendul Percival Wynton Parsons.

-Tipul care a scris cartea, șopti Seth. Cea despre vrajitoare.

Piatra funerară mai înaltă era înconjurată de altele mai mici; găsiră piatra soției preotului, a fiului său, a celor doi nepoți și a tatălui său.

Urmasii celor ale soțiilor acestora și a altor zece copii sugari, unii dintre aceștia fiind îngropați fără nume. Trei dintre femeile care se căsătoriseră în familia Parson și fuseseră îngropate tot acolo primiseră numele de Wynton.

— Pun pariu că găsim și o parcelă a familiei Wynton, spuse Seth după ce descifraseră gravurile de pe câte pietre putuseră ei.

Cinci minute mai târziu dadură peste ea.

Se afla pe partea de nord a cimitirului și, la fel ca și în cazul parcelei Parsons, era înconjurată de stâlpi de granit cu găuri în ei, care probabil susținuseră odată un gard din fier forjat.

Cercetarea pietrelor funerare, îndepărtând mușchiul care acoperea o mare parte dintre numele gravate și erau chiar pe punctul de a renunța, când observară încă o piatră.

Aceasta era puțin izolată de restul, și când Seth și Angel o privira, avură senzația stranie că au descoperit în sfârșit ceea ce cautau.

Se apropiară, îngenuncheară și încercară să citească inscripția. Deși ornamentele cioplite se erodaseră de mult, numele gravat se vedea destul de clar: Josiah Wynton.

Sub nume era trecută data nasterii și a morții.

Împlinise puțin peste patruzeci de ani când își găsi obstescul sfârșit, în 1694.

Dedesubtul datelor se mai zăreau două rînduri. Angel și Seth le privira vreme îndelungată fără să scoată o vorbă. Pe primul rînd: sotul lui

Margaret. Pe rîndul al doilea: tatăl lui Forbearance.

Dar spațiul din jurul mormîntului lui Josiah Wynton — acolo unde ar fi trebuit să odihneasca soția și fiica lui — era gol.

După Josiah, nici o altă persoană nu mai fusese îngropată acolo.

Gasira restul familiei Wynton într-o altă parcelă, pe partea cealaltă a cimitirului.

După ce se îndepărtară și porniră spre școală, Angel și Seth nu schimbă nici o vorbă.

Scarile din fața scolii erau pustii când ajunseră ei și, intrînd în clădire, gasira coridorul gol. Urcară pînă la etajul întâi al clădirii, dar când pasiră pe palier, Angel se opri.

— Poate ar trebui să mergem acasă, spuse ea, încă marcată de rînjetul lui Zack.

Seth dadu din cap.

— Luni dimineata oricum vei fi obligată să-l deschizi. Și să fii sigură că Zack, Jared și Chad vor fi acolo, așteptînd să vada ce se întîmplă.

Angel inspira adînc, stiind ca prietenul ei are dreptate. Orice ar fi pus Zack la cale, ar fi fost mai bine sa-i faca fata acum, cînd era doar cu Seth.

Holul de la etaj era pustiu si, pe parcursul celor douazeci de metri pîna la dulapul fetei, pasii lor rasunara atît de grav încît lui Angel i se facu stomacul ghem. Cînd ajunsera în dreptul dulapului, Angel îl privi nemiscata aproape un minut.

Cum reusisera sa-l deschida?

De unde stiau combinatia?

Poate ca nu se petrecuse nimic!

Poate își facuse griji degeaba — poate nu încercau decât s-o sperie. Agatându-se de aceasta speranta slaba, forma cifrul și un moment mai târziu ridica minerul de la dulap. Apoi deschise larg usa. Houdini statea pe cartea ei de istorie. Desi se putea spune mai degraba ca trupul îi era împrastiat peste ea. Zacea pe spate, cu picioarele întinse în unghiuri nefiresti, iar ochii lui, larg deschisi, se uitau direct la ea. Numai ca lumina din ei se stinsese, lasând în urma o privire rece și goala.

Sîngele era închegat în jurul urechilor și în colturile gurii. Angel privi corpul distrus al lui Houdini, nevenindu-i să-si creada ochilor.

Cum au putut să facă așa ceva? Cu ce le gresise Houdini? Un hohot de plîns i se ridica în gît. încerca să-l înabuse, dar nu reusi. Cînd suspinele o podidira și un geamat dureros îi iesi din piept, Seth veni lînga ea să vada și el ce e înauntru.

— Oh, Doamne! sopti el.

Angel se întoarse cu spatele la dulap și-si îngropa capul în umarul baiatului, hipnotizat și îngrozit în acelasi timp de ochii morti ai pisicii. O

lua în brate și începu s-o mîngîie ușor pe par, cînd hohotele de plîns o copleșira pe Angel. După un moment, simti trupul fetei rigid și aceasta se îndeparta de el. Avea fata strabatuta de siroaie de lacrimi, pe care și le sterse cu o batista scoasa din ghiozdan.

— Haide să-l îngropam! spuse ea privind-l fix pe Seth. Baiatul se încrunta. îngropase și el un hamster cînd avea vreo cinci ani, dar acum avea totusi cincisprezece.

Parca citindu-i gîndurile, Angel adauga:

— Nu-ti imagina ca intentionez sa-i fac vreo înmormântare simandicoasa. Nu vreau decît sa-l iau de aici si sa-l îngrop - undeva unde sa nu-l gaseasca nimeni, niciodata. Apoi o sa ma comport ca si cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Dar cînd o sa vii dimineata...

— Zack o sa ma astepte ca sa-mi deschid dulapul la fel ca în dupa-amiaza asta, îl întrerupse Angel. Numai ca aici n-o sa mai fie nimic.

Brusc, Seth prinse ideea.

— Si daca nu le dai de înteles ca l-am descoperit astazi...

Angel se uita din nou în dulap si simti cum i se pune iarasi un nod în gît.

— Haide s-o facem si gata, bine? zise ea cu vocea tremurînd si chinuindu-se sa nu dea iar friu lacrimilor. Daca discutam despre asta...

Vocea i se stinse.

Seth îi putea simti emotiile dupa tremurul din voce si dupa durerea din ochi.

— O sa-l pun la mine în rucsac, spuse el. în timp ce Angel se straduia din toate puterile sa nu rabufneasca, Seth rasturna cartile din ghiozdanul lui în cel al lui Angel, apoi, asezînduse între prietena lui si dulap, ridica blînd trupul frînt al lui Houdini si-l strecura în geanta.

— Haide, zise el încet. Stiu exact locul în care n-o sa dea nimeni peste el si de unde putem lua o lopata.

Mai facura un singur popas, cînd Angel insistase sa culeaga niste flori din cimitirul vechi.

— Asa simt eu, ca trebuie sa aiba si flori, îi explicase ea.

Adica... Ezita, apoi ridica din umeri neajutorata.

— Asa mi se pare corect, atîta tot.

Dupa ce Angel culese un ochiul-boului galben si trei crizanteme, se gîndi ca florile ar putea sa se ofileasca pîna ajung ei la cabana spre

care stia ca se îndreapta Seth. însa cararea pe care pornisera cu o jumătate de ora în urma disparuse complet si nimic din jurul ei nu i se

parea cunoscut. Seth nu slabise ritmul nici macar cînd poteca se terminase si, desi pîna atunci reusise sa tina pasul cu el, deja simtea ca i se taie rasuflarea.

— Esti sigur ca mergem în directia buna? întreba ea în cele din urma. Spre usurarea ei, Seth se opri si se întoarse spre ea:

— Mai avem doar cinci minute.

— Dar nimic nu mai arata ca locurile prin care am trecut acum cîteva zile cînd l-am urmarit... Vorbele i se oprira în gît cînd încerca sa spuna Houdini si, în ciuda juramîntului tacut de a nu mai plînge, ochii i se umplura de lacrimi. Si le sterse cu mîneca de la pulover si-si trase nasul.

— Nu-i nimic, spuse Seth, ochii lui caprui împartasindu-i durerea. Nu e nimeni aici. Daca vrei sa plîngi...

— Nu vreau sa plîng, îl întrerupse Angel, putin prea repede. Te-am întrebat doar daca esti sigur ca stii unde ne aflam.

— Sînt sigur, insista Seth. Vin aici de cînd ma stiu si nu m-am ratacit niciodata.

Ii arata cu mîna spre rasarit.

— Colina e într-acolo — în cîteva minute o s-o vezi.

Se rasuci si porni din nou la drum, fie urmînd o carare pe care Angel n-o vedea, fie mergînd pe un drum atît de bine cunoscut încît n-aveanevoie de nici o poteca. Inspirînd adînc, fata se lua dupa el, numarînd în tacere secundele ca sa vada daca Seth îi spusese adevarul.

Numarase deja 110 secunde, cînd, brusc, printre copacii din fata, se ivi vîrfurile malului abrupt. Seth întoarse capul spre ea, zîmbind victorios.

— Vezi? Am ajuns. îi facu un semn cu mîna, aratîndu-i un loc undeva în dreapta.

— Cabana e pe-acolo.

Cîteva minute mai tîrziu escaladara povîrnisul de pietris care ascundea cabana de privirile oricui se întîmpla sa traverseze micul luminis dintre ea si padure. Angel privi în jos la structura

ciudata care era atît de bine adapostita încît puteai sa juri ca e invizibila.

— Tot nu-mi vine sa cred ca numai noi stim de existenta ei, spuse ea.

— N-am fi stiut nici noi, daca nu ne-ar fi aratat Houdini. Seth coborî atent latura abrupta a malului, sprijini de usa cabanei lopata ruginita luata din atelierul de olarit al mamei lui, dadu jos rucsacul din spate si-l aseza cu grija pe pamînt. Sapara pe rînd groapa pisicii, facînd-o suficient de adînce pentru ca nici un animal de prada sa nu fie tentat sa scormoneasca dupa cadavrul lui Houdini si, cînd fura multumiti de rezultat, Seth puse delicat pisica pe fundul mormîntului. Angel îngenunche si presara cu grija cele trei crizanteme rosii peste trupul neînsufletit al prietenului ei. Adauga un strat subtire de pamînt peste flori, apoi aseza si ochiulboului pe capul lui Houdini.

— Asa vei avea întotdeauna o raza de soare, sopti ea. Ridica lopata si începu sa umple repede groapa, tasînd bine pa-mîntul. Dupa ce termina, împrastie în jur restul de tarîna ramas,

amestecîndu-l cu frunzele uscate si cu pietrele care acopereau fîsia dintre baza malului si peretele cabanei. La sfîrsit, locul în care era îngropat Houdini nu se deosebea cu nimic de zona din jur.

Seth cauta un bolovan mai mare de granit si-l aseza deasupra mormîntului.

— Nimeni nu-l va observa niciodata, spuse el. Dar cel putin noi sa stim unde e.

Angel se uita în ochii lui.

— Si nu spunem nimic nimanui. Seth încuviînta din cap.

— Vrei sa încercam ceva?

Tonul ei îi dadu furnicaturi lui Seth. -Ce?

Angel își linse nervoasa buza de jos.

— Ma gîndeam... Ce-ar fi dacă am încerca unul dintre leacurile
alea sa vedem ce se întîmpla?

Seth îi arunca o privire nedumerita.

— Ca de exemplu? întreba el pe un ton ce trada ca nu se simte tocmai în apele lui. Angel ridica din umeri.

— Nu stiu.

Ezita, apoi continua:

— Dar n-ar fi misto sa le facem ceva lui Zack si prietenilor lui? Un rînjete rautacios se iti în coltul buzelor lui Seth.

— Te referi la o vraja sau un blestem ori ceva de genul asta?

— Si ce rînjesti? îl întreba Angel provocator. Ieri seara tu erai ala care vorbea despre cîti oameni cred în chestiile astea.

Zîmbetul lui Seth pali cînd se uita la Angel.

— Bine, zise el dupa cîteva secunde, cînd vazuse ca fata n-avea de gînd sa se lase cu una, cu doua. Hai sa încercam.

Intrara în cabana, lasînd usa deschisa. Seth ridica drugul de lemn care tine oblonul ce acoperea fereastra si deschise larg geamul. Dupa ce lumina si aerul inundara camera, privira în jur.

Nu se schimbase nimic si totusi încaperea i se parea diferita lui Angel.

O simtea ciudat de goala, ca si cum ar fi lipsit ceva. Se uita cu si mai multa atentie, dar totul era exact ca în ziua în care o descoperisera.

Ceaunul era agatat de cîrlig, deasupra semineului. Stratul gros de praf acoperea în continuare totul. Si totusi...

Apoi își dadu seama. Lipsea Houdini... înca o data lacrimile amenintara sa o copleseasca si, cînd vorbi, aproape ca se îneca din cauza nodului din gît.

-Sper sa fie adevarat ce scrie acolo, spuse ea, lasîndu-se pe vine pentru a da la o parte piatra din fata semineului si bagînd adînc mîna dupa carte.

O scoase din locul ascuns, se ridica în picioare si se muta lînga polita care tinea loc de masa.

-Sper..., începu ea, punînd cartea jos, dar cuvintele îi murira pe buze cînd volumul se deschise brusc si citi cuvîntul care era scris sus în mijlocul paginii:

„Jalea”

Sub cuvînt erau doua strofe scurte:

„Sîngele celui ce-a iubit Scos cu vîrf de cutit Fierbe mocnit Si la viata-a revenit.

Un praf de pamînt Din al dragului mormînt Un strop de durere Si-i dai iar putere.” Angel si Seth citira cele doua strofe de mai multe ori. în cele din urma, Seth întreba:

- Cum de s-a deschis tocmai aici?

— Houdini, sopti Angel, amintindu-si trupul frînt asa cum era asezat în mormîntul mic. Eu... nu pot... într-un tîrziu, lacrimile pe care se luptase sa le tina în frîu înca de cînd îl descoperise în dulapul ei de la scoala o coplesira si începu sa tremure scuturata de suspine sfîsietoare.

— De ce au facut-o? striga ea. De ce...

Un nou suspin o îneca, dar putinele cuvinte rostite fusesera suficiente pentru Seth ca sa înțeleaga exact cîta durere simtea prietena lui.

— Hai sa încercam, spuse el. Sa vedem daca reusim sa înțelegem ce trebuie sa facem.

Angel se chinui cît putu sa se potoleasca din plîns si-si sterse lacrimile cu mîneca. își arunca privirea asupra primului vers.

— Sîngele celui ce-a iubit..., sopti ea, apoi se uita la Seth. Ce vrea sa zica?

— Cred ca se refera la sîngele tau, raspunse el încet. Adica, tu l-ai iubit pe Houdini, nu?

Angel încuviinta din cap si Seth iese afara, își lua rucsacul si-l aduse înaintea. Cauta în buzunarul din fata si scoase un briceag mic.

— Crezi ca poti s-o faci?

— Da'... dar cât crezi ca trebuie? se bîlbîi Angel, holbîndu-se la cutit, însa neîndraznind sa puna mîna pe el.

— Pai, nu zice.

— Trebuie sa zica, spuse Angel. Retetele specifica întotdeauna cantitatea de care ai nevoie. Stergîndu-si ultimele lacrimi de pe obraz, se întoarse spre carte si de data asta o deschise chiar de la început. Pe prima pagina nu era decît titlul.

A doua pagina continea toate retetele incluse în carte.

Pe cea de-a treia pagina era o poezie fara titlu:

„în cazan sa le fierbi Cu apa neînceputa Si-o farîma de-arunci Magie aduci." Citi strofa de doua ori, apoi îi dadu cartea lui Seth.

— Se pare ca nu e nevoie decît de o picatura.

Seth citi si el, apoi rasfoi pîna acolo unde se deschisese cartea initial.

— Pune niste apa în ceaun pîna fac eu focul. în timp ce Seth se apuca sa aseze lemnele în vatra, Angel lua vasul mare de fier din cîrlig si-l afunda în apa limpede din bazinul de piatra. Picaturile continuau sa se scurga din acoperis într-un ritm neschimbat.

— Dar daca vede cineva fumul? întreba Angel cînd Seth scapara chibritul, tinînd flacara deasupra vreascurilor.

Lemnul uscat se aprinse într-o clipa, flacarile cuprinzînd în cîteva secunde întreaga gramajoara. Ca si cum i-ar fi ascultat îngrijorarea lui

Angel, un fulger stralucitor lumina cerul, iar tunetul rasuna atît de puternic încît podeaua se cutremura sub picioarele lor. Un moment mai târziu se porni o ploaie torentiala.

— Nimeni n-o sa vada nimic pe o asemenea vreme, spuse Seth, privind afara spre cerul care se dezlantuise atît de brusc.

— Dar cum o sa ajungem acasa? întreba Angel.

— Poate ca se va opri la fel de repede.

Seth agata ceaunul la loc în cârlig si, exact cînd era pe punctul de a-l potrivi deasupra focului, Angel îl opri:

— Trebuie sa pun sîngele în el.

Lua briceagul lui Seth, se apropie de semineu, scoase una din lame si o lipi de pielea degetului aratator de la mîna dreapta.

Mus-cîndu-si

buzele cu putere, se îmbarbata, apoi își cresta degetul cu vârful cutitasului. Dîndu-i lui Seth înapoi briceagul, fata își aseza degetul ranit deasupra vasului si strînse tare.

Doua sau trei picaturi de sînge cazura în apa si disparura instantaneu.

— Crezi ca e suficient? întreba ea, privind cum lichidul parea sa-i înghita sîngele fara urma. Seth ridica din umeri.

— De unde sa stiu eu?

Se uita afara unde ploaia cadea în rafale.

— Acum ar trebui sa iei pamînt din mormîntul lui Houdini, dar oare pot si eu? Angel își arcui sprîncenele.

— Mai bine ma duc eu.

Se îndrepta spre usa si privi în sus. Cerul — albastru senin cînd ajunsesera ei aici - era întunecat acum si norii pareau sa se adune din ce

în ce mai multi. Convinsa ca ploaia se va înteti în curînd, se repezi afara, smulse o bucata de tarîna umeda de pe locul marcat de Seth cu bolovanul si se întoarse înauntru în fuga.

Surprinzator, desi afara ploua cu galeata, Angel de-abia se udase.

Se apropie de semineu si îi dadu drumul pamîntului în ceaun. Focul ardea cu putere acum, si apa se încalzise deja. Angel își sterse degetele pe pantaloni si se uita la Seth, care citea din carte.

— Si-acum ce facem?

— O lasam sa fiarba, presupun. Dar ce facem cu partea asta? Ce-i aia „un strop de durere”?

Angel realiza imediat sensul cuvintelor.

— Lacrimile mele, sopti ea. De fiecare data cînd ma gîndesc la Houdini, nu pot sa nu...

Vocea i se stinse si, parca raspunzînd vorbelor ei, ochii i se umplura de lacrimi. Se duse repede linga semineu, lua ceaunul, se apleca deasupra lui si se gîndi înca o data la ceea ce-i facuse Zack prietenului ei necuvîntator.

Cîteva lacrimi picurara în apa.

Angel aseza vasul din nou deasupra focului.

— Asta-i tot, rosti Seth încet. Acum asteptam.

CAPITOLUL 28

Lumina stralucitoare a fulgerului si bubuitul tunetului îl facura pe Marty Sullivan sa tresara atît de tare încît scapa ciocanul pneumatic pe care-l folosea direct pe degetele de la picioare ale lui Ritchie Henderson.

Henderson își retrase brusc piciorul de sub unealta grea, urlînd de durere:

— Iisuse! Ce dracu'...

Dar restul cuvintelor lui se pierdura cînd cerul paru ca se deschide si ploaia începu sa cada torential din norii plumburii. Tinîndu-si mîna în sus într-un gest inutil de a se apara împotriva rapaielii ce aparuse din senin, Marty alerga spre biroul santierului, caresemana mai degraba cu un adapost improvizat la rezezeala. Podeaua era acoperita în mare parte de o polita pe care stateau toate planurile arhitecturale ale proiectului si spatiul dinauntru de-abia îi ajungea lui Jack Varney si nici nu se punea problema sa mai încapa si vreunul dintre oamenii care lucrau pentru el. „Normal, sefii au întîietate”, cugeta Marty înghesuinduse sub acoperisul ascutit al structurii.

— De unde naiba s-a mai pornit si ploaia asta? întreba Varney, privind spre cer, în timp ce Marty încerca sa mai scuture din apa care îi patrunsese deja prin camasa si blugi.

— M-am tacanit eu sau acum cinci minute cerul era limpede? înainte ca Marty sa raspunda, Ritchie Henderson aparut si el schiopatînd sub adapostul înghesuit.

— Ce dracu' se petrece cu tine, Sullivan? se rasti el, privindu-l pe Marty cu o furie neascunsa. Mai întîi scapi ciocanul pe piciorul meu, apoi te cari fara sa vezi daca am patit ceva.

— Pai, ai ajuns aici, nu? îl ataca Marty. Asa ca probabil ca nu te-ai ranit prea tare.

Jack Varney arunca o privire afara prin ploaie.

— Ciocanul pneumatic? întreba el. Ritchie Henderson dadu din cap.

— Cînd a fulgerat s-a speriat asa tare, ca i-a zburat din mîna.

— Da' as fi putut sa mor! urla Marty. Ce te-ai fi asteptat sa fac?

— Ma astept sa ai grija de uneltele pe care le folosesti, interveni Varney înainte ca Henderson sa raspunda. Unde e ciocanul acum?

- De unde dracu' vrei sa stiu eu? mormai Marty.
- Tu l-ai folosit — tu esti responsabil pentru el, replica Varney, hotarît sa ignore dispretul din vocea lui Sullivan. Ce credeai? C-o sa ti-l aduca Ritchie?
- Pe toti dracii, toarna cu galeata afara, începu Marty.

— Atunci ai face bine sa aduci ciocanul acum, se rasti Varney, privindu-l mînios. O sa rugineasca dacal lasi acolo si atunci o sa-ti tai din salariu.

— Nu poti sa faci asta! se plînse Marty.

— Pe dracu' nu pot, mormai maistrul. Daca nu-ti convine, discuta cu Ed Fletcher.

Amîndoi barbatii se privira fix în ochi si dupa cîteva secunde Marty izbucni:

— Poate ca asta am sa si fac!

Dar razvratirea din vocea lui era amestecata cu suficienta lamentare pentru ca Varney sa stie ca n-o va face niciodata. Marty parasi adapostul improvizat si se tîrî prin ploaia care curgea în rafale spre punctul în care el si Henderson lucrau cînd izbucnise

furtuna. Santierul se umpluse de balti noroioase, care se uneau atît de repede încît riscau sa transforme locul într-o mare mlastina. De

doua ori aproape ca picase cu nasul în noroi, dar într-un tîrziu gasi ciocanul pneumatic, îl deconecta de la pompa de aer si se pregati sa se

întoarca la baraca. Chiar atunci un nou fulger strabatu cerul urmat la scurt timp de un tunet mai puternic decît primul. De data asta nu se mai sperie si, îndesîndu-si capul în gulerul salopetei, o lua la goana.

Mai avea de parcurs vreo douazeci de metri, cînd piciorul îi aluneca pe o fîsie de mîzga, îsi pierdu echilibrul si cazu cu fata în jos. Injurînd

de mama focului, se ridica în capul oaselor si se îndrepta grabit spre adapostul unde Jack Varney si Ritchie Henderson nu faceau nici cel mai mic efort sa-si ascunda hohotele de rîs.

— Ia-ti nenorocitul de ciocan! se rasti Marty cu voce aspra, simtind cum furia îi întuneca mintile. Si stii ce? Eu am terminat pe ziua de azi!

— Cu totii am terminat, replica Varney, luându-i din mîna ciocanul pneumatic.

II sterse cu o cîrpa si-l aseza pe masa unde erau împrastiate toate planurile.

— Si-asa nu mai avem cum sa terminam astazi, chiar daca ploaia se opreste. Ne vedem luni.

Ud pîna la piele si murdar din cap pîna-n picioare, Marty renunta sa mai bea un paharel undeva, asa ca se urca în batrînul Chevelle, porni

motorul si începu sa înjure cînd vazu ca stergatoa-rele nu mergeau. Bagînd schimbatorul în viteza întîi, apasa pedala de acceleratie pîna

la fund si privi cu satisfactie cum rotile din spate scuipara suficient noroi pentru ca nici Varney si nici Henderson sa nu-l poata evita. „Le-ai platit-o cu vîrf si-ndesat”, se gîndi el, deplasîndu-se cu viteza prin ploaie.

Se opri o singura data pe drum ca sa cumpere un bax cu sase cutii de bere si, pîna acasa, deja consumase una dintre ele.

— Angel? striga el, repezindu-se pe usa din fata. Esti aici? Cînd vazu ca nu primeste nici un raspuns, se duse la bucatarie, se dezbraca de hainele murdare si le arunca gramada într-un colt, apoi își mai desfacu o bere. Ramînînd doar în chiloti, se arunca în

scaunul lui preferat si privi mohorît furtuna pe geam.

„Unde naiba e Angel? Ar fi trebuit sa ajunga acasa pîna acum.” Dar chiar în clipa în care își puse întrebarea, ghici si raspunsul. „Iar pierde vremea cu mucosul ala.” Daca îi va prinde, de data asta va fi vai si-amar de viata lor.

Myra Sullivan se închina instinctiv, rosti o rugaciune tacuta catre Sfînta Fecioara cînd primul fulger strabatu cerul si repeta rugaciunea cînd tunetul zgudui ferestrele bisericii.

— Doamne, Dumnezeule, sopti ea cînd, cîteva minute mai tîr-ziu, Parintele Mike intra pe usa care ducea în mica sacristie. Fulgerul a cazut atît de aproape încît am avut senzatia ca a lovit turla!

Parintele Mike zîmbi ironic.

— îmi place sa cred ca daca Dumnezeu are de gînd sa ne trasneasca, atunci El ar avea bunul-simt sa-i loveasca pe ereticii de vizavi.

Cînd vazu ca Myra Sullivan nu prea îi gustase gluma, zîmbetul lui pali.

— De fapt, cel mai probabil a nimerit copacul din cimitirul lor, spuse el. Legendele de prin partea locului sustin ca de fiecare data cînd pomul acela este trasnit, cineva practica vrajitoria.

Myra facu ochii mari.

— Sînt sigura ca nimeni nu crede în astfel de lucruri!

— Nici eu nu cred si sper din toata inima ca nimeni nu face asa ceva. Spre binele tau.

— Al meu? întreba Myra. Ce tot vorbiti acolo?

— Ti-aduci aminte furtuna care s-a iscat sîmbata dimineata? întreba el. Ziua în care ai sosit aici împreuna cu familia ta?

— Da, tocmai ne apucasem sa descarcam camionul, spuse Myra cutremurîndu-se. Ne-ar fi putut distruge tot ce adusesem.

— Ei bine, cel putin un trasnet a lovit copacul din cimitirul de pe partea cealalta. Iar voi v-ati mutat atunci la casa din Black Creek Crossing...

îsi lasa fraza neterminata, ridicînd din umeri.

— Ce vreti sa spuneti? întreba Myra.

— Sînt sigur ca e o simpla coincidenta, raspunse preotul. Dar stii si tu cum sînt vechile povesti care circula pe-aici.

Privirea total nedumerita a lui Myra îl facu pe preot sa-si încline capul usor.

— Sora ta nu ti-a povestit nimic? Myra se încrunta.

— Mi-a povestit despre ultimii oameni care au locuit acolo, spuse ea. Parintele Mike îsi arcui sprîncenele.

— Se zice ca doua femei au fost acuzate de vrajitorie aici, în Roundtree, si au fost arse chiar sub copacul acela si, din cîte mi s-a povestit, cel putin trei oameni s-au jurat ca au vazut copacul trasnit de fulger în acelasi timp în care femeile faceau vraji.

Chipul femeii se întuneca.

— Nu cred în vrajitorie.

— Nici eu, continua preotul. Si ma îndoiesc ca exista vreo persoana în orasul asta care sa creada. Dar acum patru sute de ani erau suficient de convinsi pentru a arde pe rug doua femei. — Sînt sigura ca e doar o poveste, sopti Myra.

— Daca da, atunci e bine documentata, cel putin partea cu arderea. Cînd vazu îndoiala din privirea ei, preotul o conduse spre usa din fata a bisericii, deschizînd-o atît cît sa se poata uita prin rafalele de ploaie de afara.

— Uite copacul, îi arata el forma abia vizibila a unui arbore enorm care se ridica în mijlocul cimitirului din spatele bisericii congregationale.

Vezi cladirea aia mica de piatra de lînga el? Acea este biserica originala. Se pare ca femeile care au fost arse pentru vrajitorie erau rude

ale pastorului. Sotia fratelui sau si fiica acestuia, din cîte îmi aduc aminte, sau poate a unchiului sau. In orice caz, povestea spune ca le-au tîrît pîna acolo de la...

Se opri brusc, si Myra putea sa jure dupa expresia de pe chipul lui ca se razgîndise sa-i mai spuna ceea ce avea de gînd.

— De unde, Parinte? întreba ea.

Parintele Mike Mulronez ezita un moment, apoi se hotarî ca nu avea sens sa nu continue. La urma urmei, era doar o poveste; indiferent de

crimele pe care le comisesera femeile cu patru secole în urma, era sigur ca n-aveau nici o legatura cu vrajitoria, în ciuda spuselor

localnicilor.

— De fapt, cele doua locuiau în casa ta, adauga el. Vazînd socul din ochii lui Myra, își dori sa se fi abtinut.

Apoi, cînd Myra se întoarse ca sa mai priveasca o data copacul, un fulger lumina cerul, apoi coborî în zigzag lovind

ramurile superioare ale pomului si disparu într-un bubuit care zgudui cladirea.

— Dumnezeu sa ne apere! sopti Myra.

Parintele Mike dadu absent din cap, dar ramase cu ochii pe copac.

La fel ca acum o saptamîna, fulgerul lovise exact în mijlocul coroanei si probabil ca trecuse prin trunchi pîna în pamînt. Atunci, dupa ce trecuse furtuna, traversase strada ca sa arunce o privire.

Si nu vazuse nimic. Copacul era neatins. Scoarta nu prezenta nici o urma de arsura. Nici o creanga rupta. Nimic.

Acum hotarîse din nou sa se duca acolo pentru a se asigura. Dar chiar si din locul în care statea, se vedea destul de clar ca nu era nimic. Absolut nimic.

CAPITOLUL 29

Angel si Seth habar n-aveau cit timp trecuse de cînd stateau cu picioarele încrucisate pe podea, privind focul ce ardea molcom sub

ceaunul agatat în cîrlig. Dupa cele doua fulgere, urmate de bubuituri, se lasase tacerea. Rafalele de ploaie si flacarile care licureau în

vatra capatasera un aspect ciudat, aproape hipnotizant, astfel încît, atunci cînd ploaia se opri brusc si focul se stinse, nici unul din ei nu parea sa realizeze ce s-a întîmplat. Timp de cîteva secunde nu facura nici o miscare.

Era posibil ca focul sa se fi stins exact în clipa în care ploaia se oprise? în cele din urma, Seth își întinse picioarele si se ridica, strîm-bîndu-se din cauza amortelii, si se uita la ceas. Facu ochii mari si se uita spre Angel.

- De cît timp crezi ca stam aici? Angel se încrunta.
- Nu stiu... zece sau cincisprezece minute, cred.
- Ce zici de o ora si jumătate?

Atunci Angel se ridica si ea în picioare si muschii durerosi îi confirmara ca Seth avea dreptate. — Cît e ceasul? sopti ea.

— Cinci si jumatate, raspuse el.

Se îndrepta spre semineu si îngenunche. Focul se stinsese complet — nici macar stralucirea rosie a taciunilor de sub cenusa nu se mai vedea.

Cînd întinse mîna deasupra, nu simti nici o caldura.

— Zici ca s-a stins de cîteva zile bune, spuse el grav. întinse din nou mina si atinse ceaul. Acesta mai era cald, dar nu atît de fierbinte încît sa-si retraga mîna. încet, își apropie degetele de cîrligul în care era agatat polonicul.

Se racise de tot. Roti cîrligul pîna în fata lui.

Angel veni lînga el si amîndoi privira atent în interiorul vasului. Nu mai ramasese decît un pic de lichid pe fund.

— Dar era pe jumatate plin, spuse Angel. Cît de mult s-ar fi putut evapora?

Se rasucira atunci ca sa priveasca chiuveta de piatra de unde îl umpluse Angel cu apa, dar n-aveau cum sa-si dea seama cît de mult

luase, pentru ca bazinul era din nou plin ochi si un fir de apa picura constant prin micul jgheab de lemn montat sus, în perete. Surplusul

de apa se scurgea prin jgheabul de jos. Brusc, firul de apa se transforma în picaturi si apa reveni la ritmul obisnuit ca în prima zi cînd descoperisera cabana.

Mai bine zis cînd Houdini le aratase unde este.

— Nu înteleg, spuse Seth. Daca s-a fiert atîta apa, cum de semi-neul nu mai e nici macar cald, iar ceaul e suficient de rece încît sa poti pune mîna pe el? în loc sa raspunda, Angel puse si ea o întrebare.

- Ce-ar trebui sa facem cu ce-a ramas? întreba ea, fixînd cu privirea cantitatea mica de lichid ce acoperea fundul vasului.
- Banuiesc ca trebuie s-o bei, spuse Seth. Cînd vazu ca Angel paleste, baiatul adauga:
- Pai, ce altceva ai putea face?

— Tu ai bea-o? îl provoca Angel.

Cuvintele plutira în aer în timp ce Seth se uita înauntru al cerului. Când îi raspunse în cele din urma, vorbele lui pareau mult mai curajoase decât tonul pe care le rostise.

— Normal! De ce nu? Practic nu e decât apa acolo, iar eu am baut deja din ea când am luat din chiuveta.

— Dar mai e si sânge, si noroi de afara, îi reaminti Angel. Seth își musca buza de jos câteva secunde, apoi ridica din umeri.

— Tot as bea-o. Angel se uita la el.

— Atunci, fa-o, îl provoca ea.

Fata îl privi pe Seth încercând sa ia o hotarîre. Baiatul ridica din umeri din nou, dar de data asta cu o bravada atent studiata, si Angel simti ca este mult mai speriat decât vrea sa arate.

— Bine, spuse el. O fac, daca bei si tu.

Se apropie de polita asezata lângă chiuveta de piatra uriasa si lua unul din polonicele agatate în cârlig. II baga în cazan si lua cât putu din lichidul de la fund.

Când îl scoase, era pe jumătate plin.

Cei doi îl privira câteva secunde lungi, dar nu li se paru nimic periculos.

Apa nu avea nici o culoare. Si nici vreun miros ciudat.

Tinând polonicul între ei doi, Seth o privi pe Angel direct în ochi.

— Daca încerc, iei si tu? întreba el, si Angel simti ca de data asta, daca va fi de acord, atunci prietenul ei va bea apa din polonic.

Si-atunci va fi obligata s-o faca si ea.

Secundele trecura una dupa alta si dupa aproximativ un minut, aproape împotriva vointei ei, Angel încuviinta din cap si de pe buzele ei iese o singura soapta:

-Da.

Mîna lui Seth tremura cînd duse polonicul la buze. Trase adînc aer în piept, își înmuie buzele în lichid si sorbi jumătate din cantitate. N-avea absolut nici un gust.

Era ca si cum si-ar fi umplut gura cu cea mai pura apa de ploaie, înghiti, apoi îi oferi polonicul lui Angel.

— Ce... ce gust are? întreba ea în soapta, fara sa faca nici cel mai mic gest sa ia polonicul de lemn. Seth zîmbi viclean.

— De ce ti-as spune? raspuse el. Ai promis ca o sa încerci daca beau si eu, nu?

Pentru o fractiune de secunda, Angel fu tentata sa-si încalce promisiunea, dar rezista impulsului. întinzînd mîna, lua polonicul, inspira adînc si-si înmuie buzele în lichid.

Apa!

Nimic altceva decît apa!

Era putin calduta, dar atîta tot. înghiti si lichidul coborî încet pe gît.

Senzatia de caldura, care i se raspîndi prin întregul corp, nu era deloc neplacuta. — E calda, sopti ea.

Seth îi arunca o privire nedumerita.

— Cum adica e calda? E doar apa. Angel dadu din cap.

— Stiu. Dar e calda... mi se împrastie pîna în picioare si mîini! Tie nu?

Seth scutura încet din cap, nescapînd-o pe Angel din ochi. Oare se îmbolnavea? Dacă da, atunci nu pare deloc ca îi e rau. De fapt, arata chiar mai bine decît atunci cînd deschisese dulapul si-l descoperise pe Houdini înauntru. Realiza imediat despre ce este vorba: Durere! Asa se numea leacul! Pentru asta era!

— Cum te simti? întreba el entuziasmat.

— Bine! spuse Angel. Ti-am zis doar... Seth n-o lasa sa termine:

— Vreau sa spun, ce mai simti fata de Houdini?

Angel îl privi perplexa cîteva secunde. Cum adica ce simte pentru Houdini? Suferea îngrozitor... Apoi, brusc, realiza ca nu era adevarat.

Nodul greu al durerii care aproape o înecase cu o ora în urma disparuse complet! îi era dor în continuare, dar n-o mai durea sufletul cînd se

gîndea la el si nu-i venea în cap decît ziua în care iesise din dulap cînd se mutasera în casa de la Black Creek Crossing.

Cînd încerca sa si-l

aminteasca asa cum îl gasise în dulap în dupa-amiaza aceasta, nu reusi. Era constienta ca îl descoperise, dar nu putea sa vizualizeze imaginea lui. Parca întreaga întîmplare fusese stearsa din memoria ei.

— Sînt bine, sopti ea. Mi-e dor de el, dar ma simt bine. Nu... Ezita, cautîndu-si cuvintele potrivite.

— Nu mai doare, rosti ea în cele din urma.

— Oauuu, sopti Seth. A mers. A mers pe bune! Angel îl privi fix.

— Dar a fost doar apa, zise ea.

— Apa, sîngele tau, pamînt din mormîntul lui si lacrimile tale, îi reaminti Seth. De-aia nu mi s-a întîmplat nimic

mie — nu era vorba de mine! Tu erai cea care suferea și a functionat!

Dupa ce tacu, Angel își îndrepta privirea spre cartea care mai era încă deschisa. Era oare posibil? Putea să fie posibil?

— Hai să pornim spre casa, șopti ea, privind volumul tocit de timp. S-o punem la locul ei și să plecăm acasă, bine?

Cîteva minute mai târziu pasira în lumina palida a amurgului. Ultimele semne ale furtunii disparuseră și cerul devenise senin din nou. Dupa

ce începura să urce povîrnisul, Angel se opri și se uita la stîncă din spate unde se gaseau ramășite singurului animal pe care-l avusese vreodata.

— Mi-ăș dori să fii din nou viu, șopti ea. Dacă-ăș fi, n-ăș mai lasa pe nimeni să-ți faca rău. Se răsuci și începu să se catere pe mormanul de pietris care ascundea fatada cabanei de privirile nepoftitilor.

Dacă ar mai fi rămas, ar fi văzut că pămîntul de sub bolovanul așezat de Seth că să marcheze mormîntul lui Houdini să lasase mult în jos...

Marty Sullivan scoase prima sticlă din cel de-al doilea bax, deschise capacul și-l arunca în direcția cosului de gunoi.

Capacul nu nimeri

containerul de plastic, în schimb să lovi de perete și căzu pe podea, rostogolindu-se pîna în fata chiuvetei. Marty privi separat capacul un

moment, apoi îl lasa acolo și porni spre camera de zi, unde să afla scaunul lui preferat. Cu o jumătate de oră în urma, furtuna care îi

alungase de pe șantier disparuse la fel de brusc pe cît să iscase. În alte condiții ar fi putut să jure că ploaia durase doar o secundă și că norii grei fuseseră o simplă iluzie.

Dar cel mai probabil era ca atipise cîteva minute.
Acum, cînd se uita afara cu privirea încetosata, încercînd sa înțeleaga cum o furtuna atît de violenta trecuse atît de repede, surprinse o miscare cu coada ochiului, dar de-abia dupa ce se apropie de fereastră si dadu la o parte perdeaua transparenta vazu exact ce este. Angel.

Angel si cacaciosul ala mic cu care o prinsese zilele trecute. Putoiul ala de care îi spusese sa stea departe. Si nici macar nu veneaudinspre oras. Ce naiba se întîmpla?
Porni spre usa de la intrare, înfuriindu-se din ce în ce mai tare. Dar chiar înainte de a o deschide avu o idee mai buna. Mai bine sa-i

astepte înauntru. Asezându-se la loc în scaun, ridică sticla de bere la gura și o goli pe jumătate dintr-o singură înghititură. Un minut mai târziu auzi ușa din fata deschizându-se, apoi Angel intra.

— Unde dracu' ai fost? urla el, aruncându-i o privire mînioasă. Auzind vocea tatalui ei, Angel își dadu seama că acesta bause și, cînd văzu cele șase sticle goale împrastiate în jurul scaunului pe care stătea trîntit, știu că trebuie să fie foarte atentă la ce spune.

Dar înainte de a putea răspunde ceva, tatal ei își atinse asupra ei ochii plini de vinisoare roșii, apoi zise:

— Iar ai fost cu baiatul ala!

Angel arunca o privire pe fereastră. Tatal ei stătea cu spatele, dar dacă se ridicase să-și mai ia o bere exact cînd ieseșera ei din pădure...

Mai bine să nu nege.

— Aaa, noi... aaa, am fost prin pădure, îndruga ea. Tatal ei o privi încruntat.

— De cînd ați terminat orele?

Angel aproba din cap și își dadu seama pe loc că gresise. Era înșă prea târziu! Simți cum i se face pielea de găină cînd văzu cum tatal ei o privește de sus pînă jos.

— Să nu mă mînti, spuse el, asezându-se mai bine în scaun. Dacă ai fi fost afara prin ploaia aia, atunci ar trebui să fii uda pînă la piele.

— Sînt... sînt uda, spuse ea. Mai bine mă duc sus să mă schimb, înainte ca el să mă apuce să zică ceva, fata iese grabită din camera și se repezi în sus pe scări.

„Mincinoasă, se gîndi Marty. Asta e — o tîrfulita mincinoasă.” Rase și restul de bere, se ridică în picioare și porni spre bucatărie. Următorul

capac de bere ateriza tot aiurea, numai ca de data asta în fata frigiderului. Dînd pe gît aproape jumătate de sticla, Marty se îndrepta spre scari.

„Uda, nu?” Lui nu i se paruse deloc uda, si daca a fost acolo unde zice ca a fost, ar fi mai mult decît uda. Ar fi venit cu apa picurînd din haine, cu parul lipit de cap, iar puloverul ala urît pe care îl purta i-ar fi atîrnat pe corp.

Asa ca nu fusese deloc pe-afara.

Facuse altceva.

Si stia al naibii de bine ce anume. Începu sa urce scarile, dar își prinse piciorul în prima treapta, înjurînd cît îl tinea gura, se dezechilibra si-si întinse mîinile ca sa se prinda de balustrada. Sticla de bere pe jumătate goala se lovi de perete, apoi cazu, se rostogoli si se opri cîteva trepte mai jos, restul de lichid

surgîndu-se pe mocheta. Înjurînd din nou, Marty ridica sticla, bau ultimele picaturi si o arunca pe podea. Mai facu un pas, dar se legana,

pentru ca berea pe care o turnase în el în ultimele doua ore începuse sa-i întunece mintile. De data asta însa, se prinse bine de balustrada si evita caderea. Suduind printre dinti, își continua drumul, dar, cînd capul ajunse la nivelul palierului de la etaj, se opri brusc.

O pisica!

O pisica neagra cu o pata mica alba în centrul pieptului statea chiar deasupra lui, privindu-l fix. Marty ura pisicile. Nu le putuse suferi niciodata, nici macar cînd era mic. Înca își mai amintea ca odata, cînd avea vreo trei sau patru ani — înainte sa mearga la gradinita —, tatal lui adusese acasa un pisoi. Cînd Marty vazuse prima data cutia de pantofi în care tatal lui facuse

multe gauri, fusese sigur ca înauntru se afla catelusul pe care si-l dorise de atîta vreme. Dar cînd parintele lui asezase cutia pe podea si o deschisese, nu vazuse decît un pisoi.

Un pisoi idiot!

Necajit la culme, fusese tentat sa-l ridice si sa-l trînteasca de perete, dar cînd se aplecase dupa el, probabil ca animalul intuise ce chin îl

asteapta, asa ca se repezise si-l zgîriase cu laba. Ghearele minuscule, dar suficient de ascutite, îi sfîsiara adînc pielea de pe mîna, iar el începuse sa urle de durere.

Parintii lui dadusera altcuiva pisoiful chiar în dupa-amiaza aceea, dar de atunci Marty Sul li van ura pisicile. Si continuau sa-l îngrozeasca.

Iar acum, se gasea fata-n fata cu una dintre ele, în casa lui, pe palierul de la etaj. îngheata, neputîndu-si lua privirea de la ea, si o amintire încetosata îsi facu loc prin subconstientul înecat de alcool. Amintirea unui vis.

Un vis în care o pisica sarise din întuneric, zgîriindu-i fata.

Nu-si mai amintea mare lucru din visul acela, doar ca era înconjurat de bezna si o voce îi soptea ce sa faca, apoi auzise o pisica scuipe si sarindu-i pe fata.

Marty îsi duse mîna la obraji si degetele lui atinsera cojile nevindecate ale ranilor pe care el crezuse ca si le facuse dimineata cînd se barbierise. Dar poate ca nu se taiase.

Poate ca nu visase.

Poate ca animalul chiar intrase în casa în noaptea aceea si venise dupa el.

O privi cu groaza, iar pisica, vazînd ura si teama din ochii lui, se ridica în picioare si-si arcui spinarea. îsi dezgoli dintii si din gîtul ei iesi un suier amenintator.

Acelasi sunet pe care-l auzise Marty în visul lui.

Ochii pisicii începura sa luceasca, ca si cum ar fi fost luminati din interior, si privirea ei aproape ca-l tintui cu o putere paralizanta. în timp ce el continua sa stea nemiscat pe scara, animalul se apropie de capatul treptelor.

Inima lui Marty începu sa bata cu putere si simti cum sudoarea îi acopera întregul corp.

O sa-l omoare.

Pisica, ce nu cîntarea mai mult de sase kilograme, o sa-l omoare! Iar el nu se putea misca!

Avea senzatia ca muschii îi devenisera tepeni si, oricît de tare se chinuia, nu reusea sa se întoarca sau macar sa se dea înapoi. încerca sa înghita, dar avea gîtul întepenit si, brusc, realiza ca nici nu mai respira.

Iar pisica se pregatea sa atace, cu ghearele întinse si cu gura larg deschisa, aratîndu-si coltii.

Apoi, exact cînd era pe punctul de a se arunca la gîtul lui, se auzi trîntitul unei usi, urmat de o voce.

— Marty? Angel?

Vocea lui Myra îl scoase pe Marty din transa ciudata în care picase, asa ca el se rasuci, aproape pierzîndu-si echilibrul, dupa care se apucade balustrada. O secunda mai tîrziu, Myra aparu la capatul scarilor. Femeia tinea în mîna o sticla de bere goala si îl privea cu o furienedisimulata.

— Cîte? întreba ea poruncitor, ridicînd sticla spre el, ca sa nu existe nici un dubiu legat de sensul interogatiei ei.

— Aaa, vreo, vreo doua, se bîlbîi Marty.

— Poate vreo doua baxuri, raspunse Myra. Si daca ai senzatia ca o sa curat mizeria facuta de tine, ei bine, te înseli profund. Apoi, vazînd culoarea cenusie a tenului sotului sau, tonul ei se mai înmuie:

— Te simti bine?

— O pisica, spuse Marty. E o pisica acolo sus. Myra se încrunta.

— Despre ce tot vorbesti?

— O pisica blestemata! spuse Marty, revenindu-i curajul, acum ca vocea sotiei lui se mai îmblînzise. Se pregatea sa sara pe mine!

Myra își strînse buzele.

— Pentru Dumnezeu, Marty...

— Adica nu ma crezi? întreba Marty, lamentându-se. E chiar acolo sus, în capul scarilor!

Myra privi spre locul indicat.

— De ce-ar fi o pisica acolo?

— Pai, eu de un' sa stiu? se rasti Marty nervos. Poate ai lasat o fereastră deschisa sau Angel...

— Nici eu, nici Angel nu lasam geamurile deschise, i-o reteza Myra. Trecînd pe lînga Marty, se urca pe palier si privi în jur.

— Iar daca e o pisica pe-aici, eu n-o vad! Marty urca si el restul treptelor, cautînd pisica.

Nici urma de ea.

Usa de la dormitorul lor era închisa, la fel si cea de la camera lui Angel, si cea care ducea spre dormitorul din fund.

Numai usa de la baie era deschisa si Marty, încurajat de prezenta sotiei lui, se îndrepta într-acolo. Dar nici aici nu gasi nimic.

— Jur ca era aici, spuse el ridicînd vocea. Exact cînd ai intrat tu în casa!

Atunci, Angel deschise usa de la camera ei si iesi îmbracata într-un halat de baie.

— Ce se întîmpla? întreba ea.

— Tatalui tau i s-a parut ca e o pisica în casa, spuse Myra pe un ton din care reiesea clar ca avea dubii serioase în privinta celor sustinute de Marty.

— Era neagra! mormai Marty. Cu o pata alba pe piept. Si se pregatea sa ma atace. Daca mama ta n-ar fi intrat...

Se opri brusc cînd vazu ca Angel se face la fata alba ca varul.

— Ce ai? întreba el. Ai adus cumva o pisica aici?

— Nu! tipa Angel. Eu doar...

Tatal ei o împinse si intra în camera. Fereastră era închisa, la fel si dulapul. Marty deschise si usa acestuia, cauta în toate colturile, verifica fiecare raft, apoi se uita sub patul lui Angel si în spatele sifonierului.

— A fost aici, spuse el, mormaind. Am vazut-o.

— Dupa cîte beri ai turnat în tine, ma mir cum de n-ai vazut o turma de elefanti roz, îl lua peste picior Myra. în locul tau, as lua niste cîrpe si m-as duce jos sa curat toata mizeria aia.

Preferind sa nu iste un scandal, Marty facu exact ceea ce îi poruncise sotia lui.

Dupa ce plecara parintii ei, Angel se întoarse în camera si închise usa, înca urmarita de cuvintele tatalui ei: „... Neagra... cu o pata alba pe piept...”

Dar era imposibil!

Nu putea fi...

CAPITOLUL 30

— îti vine sa crezi? spuse Heather Dunne, dîndu-i un cot lui Sarah Harmon si soptindu-i încet de tot ca s-o auda numai ea. Ce face ea aici?

Se aflau în magazinul lor preferat — Meryl's, Of Course — si Heather încercase cel putin zece pulovere, dar nu gasise ceea ce își dorea. Fata

ducea acum pe brat un pulover din casmir albastru, cu nasturi, despre care Sarah Harmon era sigura ca va fi obiectul de îmbracaminte cîstigat al acestui tur în forta, pe care ea îl numea de obicei „Derby-ul cumparaturilor lui Heather”.

Prietena ei îi facu un semn din cap spre unul dintre rafturile asezate într-un colt îndepartat. Cînd Sarah se uita în directia indicata, înțelese imediat despre ce vorbea Heather:

Angel Sullivan se plimba printre rafturi însoțita de o femeie subtire si înalta. Sarah putea sa jure ca e mama ei, avînd în vedere cele povestite de maica-sa zilele trecute dupa ce luase masa cu mama lui Zack si cu matusa lui.

— Myra Sullivan nu seamana deloc cu Joni Fletcher, spusese mama ei. E slabanoaga, morocanoasa, nare deloc simtul umorului si cred ca e un soi de fanatica religioasa. Apoi mama ei se înveselise, adaugind:

— Oricum, daca Joni si Ed o sa-i convinga sa se înscrie în club, cel puțin putem sa votam împotriva lor!

— N-ar trebui sa mearga la magazinul ala pentru grase de la periferie? întreba Heather, trezind-o pe Sarah din reveria în care picase. Cum naiba o crede ca poate încapea în ceva de aici? în timp ce le privea, femeia care era cu Angel alese de pe raft o rochie roz, lunga si plina de volane în zona pieptului. Heather facuse misto de ea chiar cu o jumătate de ora înainte. Angel lua rochia cea roz si se îndrepta spre cabina de proba.

— îți vine sa crezi ca se uita dupa rochii de ocazie? sopti Heather. Cine naiba ar invita-o pe ea la...

Brusc fata i se lumina si Heather se holba la Sarah.

— Pun pariu ca vine la Clubul Country diseara, sopti ea. Sarah își dadu ochii peste cap.

— Glumesti!

— Pai unde altundeva ar putea îmbraca rochia aia? întreba Heather.

— în primul rînd, nimeni altcineva n-ar purta-o! spuse Sarah. Dar Heather n-o mai asculta. Ochii ei o urmureau pe Angel cum dispare dupa perdelele cabinei de proba si Sarah Harmon ghici dupa expresia de pe chipul ei ce avea de gînd sa faca. Un moment mai tîrziu Heather își îndrepta din nou atentia spre Sarah si îi sopti la ureche:

— Uite cum o sa facem..., zise ea.

Sarah asculta planul si în mai puțin de un minut fetele pornira, la rîndul lor, spre cabinele de proba. Numai una dintre ele era ocupata. Ducîndu-si degetul la buze, Heather o trase dupa ea pe Sarah în cabina de lînga cea a lui Angel. Angel privea descurajata rochia.

Nu era în regula. Putea sa bage mâna-n foc ca n-o s-o încapa si, chiar daca ar intra în ea, oricum o s-o faca si mai grasa decât era.

— Partea de sus e destul de simpla, iar fusta lunga o sa-ti scoata în evidenta formele, îi spusese mama ei când gasisera rochia cu câ-teva minute înainte. De parca s-ar uita cineva la sinii ei care de-abia începeau sa înmugureasca, iar fusta lunga...

Nici nu voia sa se gândeasca la cum o sa arate în ea.

Si, cu siguranta, nici nu voia sa fie aici. Nu-si dorea decât sa discute cu Seth. De-abia reusise sa doarma noaptea trecuta. Ramasese treaza mult timp, amintindu-si vorbele tatalui ei: „... .O pisica... neagra... cu o pata alba pe piept...”

Normal ca nu era posibil — tatal ei se îmbatase, în fond, si probabil ca nu vazuse nimic. Si totusi... își aminti sentimentul ciudat pe care-l traise dupa ce bause amestecul ramas pe fundul ceaunului ce fiersese doua ore.

Senzatia oribila de durere care o coplesise din clipa în care descoperise cadavrul lui Houdini se risipise complet. Trebuia chiar sa-si

aminteasca tot timpul ca el nu mai e printre cei vii si nu mai avea cum sa apara din senin, frecându-se de picioarele ei si cerînd sa fie scarpinat dupa urechi. în plus, nu-i iesise din minte poezia aceea ciudata care constituise reteta folosita la prepararea amestecului:

„Sîngele celui ce-a iubit / Scos
cu vîrf de cutit Fierbe mocnit /
Si la viata-a revenit.

Un praf de pamînt / Din al dragului mormînt
Un strop de durere / Si-i dai iar putere.”

Un fragment în mod special îi răsuna în minte toată noaptea: „... Fierbe mocnit și la viața-a revenit...” Când se luminase de ziua și coborîse la bucatărie, intenționase să-l sune pe Seth, să-i povestească ceea ce spusese tatăl ei și să vadă ce crede el despre asta.
Și poate chiar să se întoarcă la cabana și...

Dar în clipa în care ridicase receptorul, tatal ei o obligase sa-i spuna pe cine vrea sa sune. Iar cînd se întorsese spre mama ei cerîndu-i, pe tacute, ajutorul, aceasta daduse din cap.

— Fetele cuminti nu dau telefoane la baieti, se pronuntase ea. Si, în plus, adaugase Myra, în dimineata asta mergem la cumparaturi. O sa cumparam o rochie nou-nouta pentru petrecerea de diseara.

Asa ca acum se gasea aici, într-o cabina de proba, încercînd cea mai urîta rochie pe care o vazuse în viata ei, iar mama ei o astepta sa iasa afara. Stiind ca n-are sens sa mai amîne inevitabilul, Angel începu sa-si dea jos blugii si tricoul cu mîneca lunga.

Tocmai le aranja pe un umeras, cînd din cabina de alaturi auzi o voce familiara.

— Si cu ce te îmbraci diseara? întreba Heather Dunne.

— Urasc petrecherile astea gen bal mascat, raspunse cineva. Era o voce pe care Angel nu o recunoscuse. — Ei, haide, spuse Heather. O sa fie distractiv. In plus, daca nu vii costumata, o sa fii singura asa siatunci îti dai seama cum o sa te simti?

— O sa ma simt ca Angel Sullivan, spuse cealalta fata. Esti sigura ca nu i-a zis nimeni ca trebuie sa vina într-un costum special de dans?

Angel simti cum îi ia fata foc.

— Cine sa-i zica? spuse Heather, chicotind. Cine crezi ca vorbeste cu ea?

— Beth Baker, raspunse cealalta fata.

— Oh, de parca el o sa vina! chicoti din nou Heather. In ce vrei sa se costumeze? în printesa?

— Si tu, cine o sa fii diseara? zise cealalta fata dupa ce se oprira din rîs.

— Regina-de-Cupa, spuse Heather. Iar tu ai putea fi Iepu-rele-Cel-Alb.

Urma o scurta pauza, dupa care Heather adauga:

— Stiu! De ce nu te îmbraci ca Alice?

— Excelent! spuse cealalta fata. Dar de unde sa-mi iau un costum?

— Aaa, simplu, raspunse Heather. Îl am eu pe cel folosit anul trecut si o sa-l mai strîmtam pe ici, pe colo ca sa ti se potriveasca! Cel putin nu vei arata la fel de caraghios ca Angel Sullivan care o sa apara fara costum! În cabina de alaturi urma o agitatie scurta provocata de iesirea celor doua fete si Angel se ruga în soapta ca nici una din ele sa nu o observe.

Cinci minute mai târziu, chiar cînd se întreba daca poate sa iasa în siguranta, auzi vocea mamei ei:

— Angel? S-a întîmplat ceva? Daca nu-ti vine rochia, nu e nimic, sînt sigura ca au si o talie mai mare.

Angel dadu perdelele la o parte, tinînd rochia roz în mîna.

— Nu mai conteaza daca mi se potriveste, spuse ea. Este o petrecere la care trebuie sa mergi costumat. Myra o privi nedumerita.

— O petrecere de care?

— La care se merge costumat, repeta Angel. Le-am auzit pe Heather Dunne si pe o alta fata vorbind despre asta. Ea se duce îmbracata ca

Regina-de-Cupa si fata care era cu ea ca Alice.

Myra se încrunta nesigura.

— Atunci presupun ca va trebui sa-ti gasim un costum. Angel scutura din cap.

— Am deja unul, spuse ea. Si va fi perfect!

Myra simti, chiar înainte ca ea si Angel sa intre în casa, ca Marty bause. Nu pentru ca frunzele pe care ea îl rugase sa le strînga zaceau în continuare împrastiate pe trepte. Acestea nu facura altceva decît sa intensifice banuiala întunecata care o coplesise chiar din clipa în care se îndreptase spre usa de la intrare. Traia de suficient timp cu Marty ca sa stie ca betia de ieri continua si acum si, de data asta, era sigura ca si Angel stia ce le asteapta în casa. Pentru o clipa fu tentata sa se întoarca si sa plece pur si simplu. Ea si Angel ar fi putut lua

prânzul la restaurant si dupa aceea i-ar fi facut o vizita lui Joni. Numai ca ea nu-si permitea un prânz la restaurant ori în alta parte, iar Joni — împreuna cu Ed si Zack — plecase deja la Clubul Country.

Locul în care Marty declarase dimineata sus si tare ca nu se va duce.

— Dar tu ai vrut sa mergem, spusese Myra când le anuntase decizia lui la micul dejun. Marty ridica din umeri.

— Ei si? M-am razgîndit.

— Dar este Ziua Familiei, începu Myra. Joni a zis ca...

— Joni a zis, Joni a zis, o imita el batjocoritor. Ce-mi pasa mie de snoaba aia de sora-ta? Nu merg, clar?

Asa ca nu ma mai bate la cap!

Myra trasese nadejde ca, pîna se vor întoarce ele de la cumparaturi, el va renunta la bautura si se va razgîndi, dar, când deschise usa de la intrare, stiu ca sperantele ei fusesera desarte. Exact cum se asteptase, Marty statea trîntit în scaunul lui, cu o bere în mîna si cu alte trei sticle goale pe podea, chiar linga el. O privi provocator, cu ochii deja încetosati, chiar daca nu era nici macar vremea prânzului.

— Am crezut ca te-ai dus la porcaria aia de club pîna acum, spuse el, cu limba împleticita. Expresia de pe chipul femeii se înapri.

— Nu trebuie sa vorbesti ca...

— Vorbesc în ce fel am chef! Asta-i casa mea si...

— Angel, ce-ar fi sa te duci si sa pregatesti ceva pentru prânz? interveni Myra.

De-abia dupa ce fiica ei parasi camera, se întoarse din nou spre sotul ei.

— Nu vreau sa ne certam, spuse ea încet, dar cu o privire dura. Însa...

Marty se ridica din scaun si se apropie de ea.

— Nu vrei sa te certi? întreba el la fel de încet, dar cu un ton aproape amenintator.

Degetele de la mîna dreapta strîngeau atît de tare gîtul sticlei, încît i se albisera încheieturile. — Pai, stii ce, draga mea? scuipa el. Asta-i casa mea si tu esti sotia mea, iar eu o sa fac exact ce-mi place si tu o sa faci exact ce spun eu.

Si cînd zic ca nu vreau sa...

Brusc se îneca si facu ochii mari.

Mîna în care tinea sticla începu sa tremure si Myra îl vazu cum paleste.

Facea un infarct?

— Marty? spuse ea, întinzîndu-se spre el.

— Ia-o de-acolo! striga Marty, dîndu-se un pas înapoi.

„Sa o ia de-acolo? Despre ce vorbea?" O clipa Myra crezu ca înțelese gresit bolboroselile sotului ei, dar apoi realiza ca acesta nici macar nu se uita la ea. Ochii lui, teribil de îngroziti acum, priveau undeva în spatele ei. Apoi auzi.

Un sîsîit, atît de încet încît de-abia îl percepeai, dar care ducea cu el o nuanta de amenintare care îti îngheta sîngele în vene.

Marty maifacu un pas înapoi si sticla de bere cazu pe podea.

— Nu, sopti el, cu voce extrem de treaza. Ia-o de lînga mine, ia-o de-acolo!

Sîsîitul se auzi din nou, si mai înfricosator decît prima data, si Myra simti un fior pe sira spinarii. Un sarpe?

Myra nu vazuse în viata ei decât un sarpe de casa si, desi mai auzise uneori de vreo persoana care daduse peste un sarpe cu clopotei, nu stia pe nimeni cunoscut care sa fi întâlnit unul în realitate.

Animalul sîsîi iar, si Marty se lipi de perete. Chipul i se înnegrise si avea fruntea plina de sudoare. Cu inima cît un purice, Myra se întoarse

si zari ce îl îngrozise atît de tare pe sotul ei. O pisica!

O pisica neagra cu o pata alba pe piept. Statea ghemuita pe podea, tinîndu-si coada ridicata drept în sus, si se tîra încet, ca si cum ar fi urmarit o prada ce presimtea pericolul iminent si nu putea sa se ascunda într-un loc sigur. Ochii aurii ai animalului pareau sa straluceasca din interior si erau atintiti asupra lui Marty.

Myra privi pisica un moment, apoi se apropie repede de ea, bătînd cu piciorul în podea si miscîndu-si mîinile.

— Zît! Pleaca!

Aceasta nu o baga în seama si nu dadu vreun semn ca ar fi sperziata.

— Zît! striga Myra din nou si se apropie si mai mult de ea. De data asta pisica se misca. Dar în loc sa iasa din camera, tîsni ca o sageata pe lînga femeie si o secunda mai tîrziu Myra îl auzi pe Marty scotînd un tipat sugrumat. Rasucindu-se, femeia facu un pas spre el, apoi încremeni. în locul pisicii, vazu o silueta îmbracata într-o rochie neagra demodata si cu o boneta pe cap. Statea cu spatele la ea si avea bratele întinse, exact cum facuse Marty putin mai înainte.

Dar în locul unei sticle de bere, silueta în negru tineea în mîna un cutit cu lama ascutita care sclipea chiar si în lumina difuza a camerei de zi.

Lama era patata cu rosu, si Myra vazu peste umarul siluetei o taietura plina de sînge chiar pe obrazul sotului ei.

Aratarea se întoarse si pentru o clipa Myra zari figura unei tinere fete - poate chiar mai mica decît Angel — care avea prinsa pe rochia neagra o brosa.

În timp ce Myra nu-si putea lua ochii de la vedenie — pentru ca asta trebuia sa fie —, chipul acesteia se schimba. Carnea începu sa se descompuna, pielea si muschii disparînd si lasînd în urma lor un craniu gol.

Un craniu cu dinti ascutiti si cu ochi aurii ce ardeau în fundul orbitelor goale.

O secunda mai târziu, atît de repede ca Myra nu era foarte sigura ca vazuse ceva, spectrul oribil disparu. Marty era pe podea acum, cu spatele lipit de perete, cu genunchii adusi la piept. Îsi tinea mîinile peste fata si scîncea încetisor:

— Nu... te rog... ia-o de pe mine...

Uimita înca, Myra mai ramase neclintita o vreme, încercînd sa realizeze ce se întîmplase. Dar nimic nu avea sens — imaginile care-i alergau prin minte nu capatau nici un înteles logic.

O
pisica..

. O
fata...

Un schelet...

Iar acum nimic! în camera nici urma de pisica, de fata sau de cutitul tinut de aceasta. Dar dupa un timp, cînd Marty îsi lua mîinile de pe fata

si se uita în sus spre sotia sa, Myra vazu taietura adîncea din obrazii lui — o taietura care pornea chiar de sub ochi si continua pîna jos la falca — si atunci stiu ca, oricît de neverosimil parea, ea vazuse totusi ceva.

Dar ce?

Apoi, din spate, auzi o voce strangulata si se rasuci. Angel statea în pragul usii de la bucatarie, cu chipul la fel de

întunecat ca al lui Marty, cu ochii holbati. Dintr-o privire, Myra înțelese ca si fiica ei vazuse acelasi lucru. Mama si fiica se privira una pe alta, si tacerea dintre ele lasa impresia ca va dura o eternitate. Angel fu cea care, într-un târziu, sparse tacerea, mutându-si privirea de la un parinte la altul.

— Tata... tata e bine?

înainte ca Myra sa spuna ceva, Marty se ridica în picioare.

— Pisica aia, se rasti el ragusit. A încercat sa ma omoare. Se uita furios la Myra.

— Ai fost si tu de fata, asa ca sa nu mai zici ca nu s-a întâmplat nimic!

— Eu... eu am vazut ceva, sopti Myra, cu mintea încetosata.

— A încercat sa ma omoare! repeta Marty, stergându-se de sângele care se scurgea din rana.

„Si te-a oprit sa ma omori tu pe mine”, se gândi Myra, aducându-si aminte de privirea din ochii lui

Marty si de furia din vocea lui când ridicase sticla, gata sa o loveasca puternic cu ea în fata.

— Nu stiu, rosti ea în cele din urma. Nu stiu ce am vazut. „Stiu pe cine ai vazut, se gândi Angel în timp ce mama ei se apucase sa-i bandajeze rana lui Marty. Pe Houdini. Si pe Forbearance. Iar ei sînt unul si acelasi...” CAPITOLUL

31

— Ei bine, cel putin n-o sa îmi mai fac griji ca va trebui sa-mi bat cel mai bun client, observa dezgustat Blake Baker, în timp ce el si Seth priveau lista din care reiesea ca vor juca împreuna cu Ed si Zack Fletcher.

îsi ridica privirea de pe hîrtie si se uita la Seth.

— încearca si tu macar sa nu arati ca un tantalau pe teren, ne-am înteles?

Cuvintele îl usturara pe Seth la fel ca loviturile de curea pe care i le servea din plin tatal sau, dar el privi drept înainte, prefacându-se ca nu

le-a auzit. În plus, ar fi putut să nimerescă chiar mai rău - de exemplu, să joace împotriva lui Chad Jackson sau a lui Jared Woods, care își bateau joc de el mai tare decât Zack Fletcher. Aceștia însă urmau să joace împreună, având în vedere că părinții lor erau cei mai buni prieteni, și cu siguranță că tatăl lui Chad, care era și președintele comitetului, făcuse ceva manevre de culise pentru un astfel de aranjament. Și, oricum, n-avea importanță cine cu cine făcea pereche, de vreme ce „turneul” tata—fiu nu era unul în adevăratul sens al cuvântului. Trebuia să fie distractiv. În principiu n-avea importanță cine câștiga și nici cât de bine se joacă. Mai mult, nici nu era un turneu real, unde fiecare încerca să se claseze pe primul loc. Era mai degrabă un joc în echipe de câte patru, unde se alegea cea mai bună lovitură. Seth și tatăl lui loveau pe rând din același loc, după Zack și Ed Fletcher. În final câștiga cine nimerise mai multe gauri. Numărul de lovituri nu conta și după o vreme oricum nu-i mai pasa nimănui cine învinge. Apoi se duceau cu toții la gratar și toată lumea se simțea bine. Iar asta era finalul. Cu excepția lui, pentru că, oricât de tare ar încerca, nu va fi în stare să joace suficient de bine pentru a-l mulțumi pe tatăl său, care, chiar dacă nu dorea să învingă — cel puțin nu când adversarul era cel mai important client al lui —, nici nu dorea să îi fie rusine cu propriul fiu. Ceea ce voia tatăl lui — Seth știa - era să piardă, dar cu o diferență de una, cel mult două gauri.

Dar nu cu toate optsprezece. Daca ratau toate gaurile, fapt de care Seth era aproape sigur, nu numai el va fi tachinat, ci si tatal lui. Iar apoi, cînd vor ajunge acasa...

Amintirea arsurilor provocate de curea îl facu pe Seth sa se cutremure si o jumătate de ora mai tîrziu, cînd potrivi mingea pe suportul ei si o arunca undeva mult în dreapta, printre tufisuri, simti din nou ceea ce îl asteapta.

Si îl auzi pe Zack Fletcher rîzînd batjocoritor.

Apoi, pentru ca situatia sa se înrautateasca si mai mult, Zack aranja mingea ca un profesionist si o trimise cu putere aproape 250 de metri în directia corecta.

Pe Seth mai ca-l podidira lacrimile pentru ceea ce va urma, si, pe masura ce dupa-amiaza se scurse si Zack rîdea de el, loviturile lui

devenira si mai proaste. Si cu cît juca mai slab, cu atît furia tatalui sau sporea. Torturat de propria neîndemînare, fie trimitea mingea

aiurea, de nu o mai gasea nimeni, fie o trimatea în directia gresita si de fiecare data cînd tatal lui reusea o lovitura buna, Seth reusea sa strice avantajul obtinut. Zack si tatal lui cîstigau punct dupa punct, de obicei din doua sau trei lovituri. Iar Seth simtea cum tatal sau fierbe de mînie. Cînd ajunsera la cel de-al optulea suport, Seth privi amarît terenul din fata.

— Doamne, ce pacat ca nu e rîndul lui Seth sa loveasca, spuse Zack Fletcher. Parca a reusit si el sa nimereasca una de la o distanta ca asta, la punctul cinci, nu? Apoi, ca si cum si-ar fi adus aminte ceva, se plesni peste frunte:

— Oh, da! Am uitat — a ajuns în apa, nu-i asa? Seth simti cum se înroseste pîna în vîrful urechilor de rusine. Iar tatal lui mai avea putin si exploda. Ed Fletcher aranja mingea pe suport, facu cîteva balansari de exercitiu cu crosa sa de fier, apoi pasi în fata. Trase de crosa înapoi, se opri putin, apoi o lasa cu putere în jos.

Seth privi cum mingea se arcuieste prin aer si aterizeaza la aproximativ sapte metri de urmatoarea gaura. întorcîndu-se, se apleca spre fiul sau cu o infatuare studiata:

— Tu da-o cît mai aproape si mai avem una cîstigata!

Apoi Blake Baker se apropie de suport, exersa de vreo zece ori balansul si lovi.

Mingea se desprinse si se ridica spre cer, îndreptîndu-se direct spre tinta.

— Arata foarte bine, spuse Ed Fletcher.

Mingea cazu pe pamînt cam la vreo trei metri de limita si se rostogoli înainte.

— O lovitura clasa întîi, spuse Ed.

Mingea își continua drumul spre gaura și, brusc, cei patru ramasera nemiscati și tacuti, asteptând.

Mingea se opri în final cam la treizeci de centimetri de gaura.

— Doar treizeci de centimetri, mormai Blake Baker pe când porneau totii spre terenul verde. Niste nenorociti de centimetri și as fi putut avea un as.

— Ei lasa, ca urmeaza Seth și o sa ne arate el cum se obtine un as. Seth simti un nod în stomac când tata lui izbucni în râs, dar nu

comenta nimic. Se îndreptara spre pajiste, ca sa marcheze locul în care ajunsese mingea trimisa de tatal sau. îl privi apoi pe Zack cum

studiaza de jur-împrejur terenul, din toate unghiurile posibile. Pe distanta ramasa pîna la gaura se zarea o ridicatura și o data ce mingea

ar fi trecut de ea, ar fi prins viteza. Daca Zack lovea mingea încet, aceasta nu ar fi trecut peste hop, dar daca lovea prea tare, ar fi ratat

gaura și ar fi depasit-o cu cîtiva metri. în cele din urma, Zack se lasa pe vine, își duse mîinile streasina peste cozorocul sepcii și privi înca o data, cu atentie, linia de demarcatie.

Dupa o vreme, sari în picioare, își îndrepta umerii și-si roti crosa. Mingea porni pe panta din fata, din ce în ce mai încet, pîna când ajunse în vîrf, unde paru sa se opreasca. Dar nu se întîmpla astfel.

In schimb, începu sa se rostogoleasca mai întîi încet, apoi mai repede, facînd o usoara curba spre dreapta.

Dupa ce prinse viteza, se redresa și se îndrepta direct spre tinta. Pîna și Seth înțelese ca, daca nu o nimereste, se va îndeparta de ea cel putin sase metri.

Dar sortii nu tineau cu el.

Mingea se rostogoli direct în centrul gaurii, se lovi de partea opusa, apoi disparu înauntru.

Fu rîndul lui Zack sa se întoarca spre tatal lui cu un gest ce-i sublinia îngîmfarea.

— Se pare ca punctul e al nostru, spuse el. Asta în cazul în care Seth nu se lumineaza brusc si învata cei aia o crosa.

Aproape lesinat de emotie, Seth aseza mingea cu grija pe locul marcat de el înainte, apoi se dadu un pas în spate.

Treizeci de centimetri îl desparteau de locul ce i-ar fi putut aduce putina liniste.

Nici o panta la prima vedere.

Simti cum stomacul i se face ghem.

Blake își atinti privirea asupra lui si Seth stia exact ce i se va întâmpla daca va rata.

Cu mâinile tremurând, balansa prudent crosa înapoi si atinse usor mingea.

Aceasta porni putin spre stînga si timp de o secunda îngrozitoare Seth crezu ca se va întâmpla lucrul de care îi era frica. Sa rateze tinta de

la o distanta de numai treizeci de centimetri — o lovitura pe care i-ar fi acordat-o, din oficiu, oricine, dar nu si Zack Fletcher. Mingea se rostogoli pe lînga gaura, vira usor spre dreapta, ramase suspendata pe margine o clipa, apoi cazu înauntru.

— Nu e punctul vostru, spuse Blake Baker. îl împartim. Zack își roti ochii batjocoritor.

— Vai, ce frica îmi e! Acum chiar ca o sa pierdem.

— Trebuie sa ma duc la baie, murmura Seth cincisprezece minute mai târziu, dupa ce el si tatal lui pierdusera si urmatorul punct.

Fara sa mai astepte, Seth se repezi la toaleta pentru barbati, intra într-una dintre cabine si, aplecîndu-se deasupra bazinului, începu sa

vomite. Timp de zece minute ramase pe vine, varsînd întruna, pîna cînd nu mai avu ce. Dar oricît se chinuise, nodul teribil din stomac nu disparu. într-un târziu icnetele se mai potolira si se aseza pe colacul closetului. Exact cînd

începuse sa-si mai recapete suflul, auzi usa deschizându-se si recunoscuse vocea tatalui sau:

— Nu poti sa te ascunzi aici toata ziua, Seth. Tii pe loc tot jocul. Stomacul începu sa-i tremure din nou, dar Seth trase apa si iesi din cabina. Realizând ca n-avea sens sa-i spuna tatalui sau ca nu se simte prea bine, baiatul se tîrî înapoi pe terenul de joc.

Ed Fletcher deja lovise mingea, care picase undeva în dreapta, printre copaci. Seth îl privi pe tatal sau cum trimite mingea în groapa cu

nisip plasata undeva la vreo doua sute de metri în partea stinga a pistei de joc. Blake se uita furios la fiul sau, de parca ar fi fost vina acestuia.

Seth simtea deja loviturile de curea pe care le va primi mult mai tîrziu în noapte.

Zack își potrivește suportul, apoi își înalta crosa cu grija, corpul lui athletic întinzându-se la maximum. Exact în clipa în care crosa se lasa în jos

vertiginos, din tufisurile din spate iesi ceva care trecu pe lînga mingea lui Zack si disparu într-un gard de iedera. Speriat de miscarea

neasteptata, Zack lovi mingea necontrolat. Aceasta zbura foarte sus, descrie un arc larg si cazu într-un pîlc de artari vechi care cresteau pe marginea terenului. O secunda mai tîrziu o auzira lovindu-se de cel puțin doi copaci.

Zack își agita crosa nervos spre iedera în care se ascunsese animalul.

— Nu-i corect! urla el. Trebuie sa repet lovitura!

— Acesta este un turneu, replica Blake Baker. Favorurile nu sînt acceptate.

— Haideee, spuse Ed Fletcher. Ca doar n-a fost vina lui — oricine ar fi tresarit. Eu am sarit cît colo si nici macar nu eram lînga minge!

Blake Baker ridica din umeri, fara sa se lase impresionat.

— N-are importanta.

Regulile sînt reguli. Ed

Fletcher îl privi furios.

— Pentru Dumnezeu, Blake, e doar un copil!

— M-ai auzit tu pe mine ca va cer sa fiti îngaduatori cu Seth? întreba Baker.

— Doamne fereste, pai ce, vrei sa ne prinda noaptea pe-aici? replica acid Ed Fletcher. N-a lovit nici macar o singura data bine.

Seth de-abia auzise ce spusese Ed Fletcher. Ramasese cu ochii holbati spre locul în care disparuse animalul.

Putea sa jure ca arata exact ca pisica neagra pe care el si Angel Sullivan o îngropasera ieri.

Dar era imposibil. Houdini murise! Era mort cînd îl scosese de la Angel din dulap.

— Deci, cum ramîne? îl auzi pe tatal lui. O loveste de acolo de unde a picat sau consideram ca e punctul nostru?

— Cui îi pasa? spuse Zack, cu vocea tremurînd de mînie.

Oricum se alege cea mai buna lovitura si tata a lovit mult mai departe decît tine, iar tu esti prins în groapa aia de nisip.

Blake Baker simti cum i se întuneca mintile de furie, dar prefera sa nu zica nimic, decît sa-l ofenseze pe Ed Fletcher. în schimb, cu buzele strînse, dadu din cap spre fiul sau, semn ca îi venise rîndul.

Seth își scoase crosa din geanta, aranja mingea, dar în clipa aceea nu-si dorea decît ca totul sa se termine cît mai repede.

Asa ca de data

asta nici nu se mai chinui sa tinteasca sau sa exerseze putin balansul ori celelalte lucruri pe care tatal lui încercase sa i le bage în cap zilele trecute. în schimb, se îndrepta repede de spate, facu un pas înapoi, ridica în aer crosa si lovi, fara sa se uite macar unde se duce.

Daca n-ar fi fost pocnitura aceea dura, Seth ar fi putut sa jure ca ratase si de data aceasta, pentru ca nu simtise deloc cînd crosa facuse contact cu mingea. Dar aceasta descrie un arc perfect pe cerul albastru, pluti în aer cîteva secunde, apoi începu sa cada.

Ateriza exact în centrul terenului.

Peste doua sute de metri.

Urma un moment lung de tacere, apoi Ed Fletcher scoase un fluierat uluit.

— De unde naiba ai scos-o pe-asta? Blake Baker își dadu ochii peste cap.

— Stii si tu ce se spune: pîna si porcul cel mai tîmpit gaseste cîte-o trufanda din cînd în cînd. Dar Seth de-abia îl auzi, pentru ca întreaga lui atentie era concentrata asupra pisicii negre, care acum iesise din tufisuri si statea pe margine tinîndu-si coada încolacita în jurul picioarelor, exact cum facea Houdini întotdeauna.

Se uita o clipa la Seth, apoi disparu din nou în frunzis.

Cinci minute mai tîrziu, dupa ce Ed Fletcher si Zack scoasera mingile din padure — dar cu niste lovituri la fel de proaste si fara sa le

trimita în directia cea mai potrivita —, Seth statea aplecat asupra propriei mingi, nefiind prea sigur ce sa faca. Era prima lor sansa clara pe

ziua aceea si pîna atunci folosisese orice crosa îi propusese tatal lui, pentru ca oricum pentru el n-avea nici o

importanta. Dar surprinsese din nou silueta pisicii negre.

Statea la umbra celui mai apropiat copac, dar, daca n-ar fi avut pata alba pe piept, n-ar fi zarit-o.

Pata aceea pe care o

avea si Houdini. Iar

pisica îl privea fix.

Ca si cum încerca sa-i spuna ceva...

— Cel mai potrivit ar fi sa folosesti crosa de fier, aia de cinci, îl auzi pe Ed Fletcher. Sau poate una de sase.

Fara sa aiba vreo idee mai buna, Seth scoase crosa de cinci din geanta, pasi spre minge si lovi din nou fara sa stea prea mult pe gînduri.

Mingea se ridica din nou în înaltul cerului. De data asta pica exact lângă gaura.

— Ia te uita, ia te uita, sopti încet Ed Fletcher. Cine-ar fi zis ca printre noi se ascunde un fatarnic?

Seth se uita la tatal lui Zack.

— Eu... eu nu stiu cum am reusit asta, se bâlbâi el. Ed Fletcher își arcui sprâncenele.

— Mie mi se pare ca ai stiut perfect ce faci. își muta privirea spre Blake Baker.

— Vrei sa va acordam punctul si sa trecem mai departe? Blake ridica din umeri.

— Cred ca pot sa ma obisnuiesc cu ideea, rosti el afectat.

Dupa loviturile urmatoare, cei doi Fletcher tot nu reusisera sa se apropie de gaura, dar dupa a patra încercare mingea ajunse, în sfîrsit, cam la un metru de ea.

Cînd Seth își pregati suportul din nou, zari iarasi pisica privindu-l, de data asta de pe vârful unei movile de nisip din spatele terenului, si, dupa ce

lovi, mingea ateriza la doar cîtiva centimetri de tinta. Ed Fletcher le ceda si aceasta lovitura.

— Deci asa! spuse Ed Fletcher cînd se apropie de cel de-al unsprezecelea suport.

— Dar n-am mai lovit niciodata în felul acesta o minge, spuse Seth. Serios, niciodata!

Ed Fletcher ridica din umeri.

— Stii ce ai facut diferit? Seth nega din cap.

— Te-ai relaxat. Asta e secretul în golf — relaxarea. Numai ca putini înteleg.

— Si lucruri surprinzatoare i se pot întîmpla oricui, spuse Blake Baker. Chiar si lui Seth. Seth avu senzatia ca prin ochii lui Ed Fletcher trece un fulger de mînie, care disparu foarte rapid. însa cînd Seth se apuca sa-si aranjeze suportul, Ed Fletcher adauga:

— Pun pariu pe douazeci de dolari ca n-a fost doar norocul la mijloc.

Blake Baker își privi clientul nelinistit.

— Vrei sa pariezi pentru Seth? întreba el neîncrezator.

Cînd Ed Fletcher încuviinta din cap, Blake ridica din umeri.

— Din partea mea, n-ai decît. Vor fi cei mai usori douazeci de dolari cîstigati vreodata de la tine. Cînd vazu ca tatal lui batuse palma si pariase împotriva lui, ochii lui Seth se umplura de lacrimi, dar decît sa riste sa fie vazut de cineva, se multumi sa ridice crosa sus în aer si sa loveasca.

Mingea se înalta spre cer, apoi pica pe teren, departe, undeva spre dreapta, de unde avea sa fie foarte usor sa o trimita aproape de gaura.

Cînd mingea se opri, Seth zari cum pisica neagra dispare într-un desis din spatele sau.

La urmatoarea lovitura, Seth apropie mingea la jumatate de metru de tinta.

Urmarit îndeaproape de pisica neagra, baiatul reusi sa marcheze din nou.

— Ce dracu' se petrece? îl întreba tatal sau în timp ce se îndreptau spre urmatorul suport.

— Nu stiu, spuse Seth. Tot ce fac este sa lovesc mingea!

— Doar lovesti mingea? îl îngîna tatal lui. Nimeni nu loveste asa din senin!

Seth își privi uimit tatal.

— Dar ce, nu ma descurc bine? Blake îi arunca o uitatura urîta.

— Stii ce e un fatarnic? Seth înghiti în sec.

— Banuiesc ca se refera la cineva care se descurca mai bine decât presupun ceilalti ca e în stare.

Blake Baker își înaspri vocea:

— Este cineva care pretinde ca nu poate face un lucru doar ca sa-i fraiereasca pe ceilalti.

— Dar eu nu sînt bun la golf, se razvrati Seth. Doar m-ai vazut zilele trecute cînd am exersat!

— Sau te-am vazut prefacîndu-te, raspuse Blake.

Cînd ajunsera la cea de-a cincisprezecea gaura, iar Seth nu rata nici o lovitura, tatal lui cîstigînd de fiecare data prin lovitura finala, începu

sa se duca vorba ca se petrece ceva necurat pe terenul de joc. Cînd ambele echipe cîstigara cîte opt puncte si jumatate, toti cei care terminasera concursul, însoțiti de cei care își petrecusera dupa-amiaza lînga piscina, venira sa urmareasca finala.

Zack Fletcher arata furios si pîna si tonul lui Ed Fletcher se schimbbase. Daca la început îl amuzase cît de bine jucase Seth

asa, din senin, buna lui dispozitie se risipise pe masura ce scorul se echilibrase.

Acum, cînd înfrîngerea era doar la un pas, nu mai catadicsea sa scoata nici un cuvînt.

în sfîrsit ajunsera la ultima gaura, unde Zack si Seth se pregateau sa loveasca, fiecare pentru echipa lui.

Zack se gasea cam la sapte metri de gaura, în timp-ce Seth doar la cinci.

Heather Dunne si Sarah Harmon stateau împreuna cu Chad Jackson si cu Jared Woods, facîndu-i galerie lui Zack.

Zack studie locul din toate unghiurile, exersa atent cîteva lovituri de încercare pentru a stabili directia, apoi se apropie de minge si lovi.

Aceasta se îndrepta direct spre gaura.

— Esti omul zilei, Zack! tipa Chad Jackson în timp ce mingea se rostogolea vertiginos.

Zack îsi ridica pumnul în aer, pregatindu-se sa sara în sus cînd mingea va cadea înauntru.

Exact atunci, aceasta devie, trecu pe lînga gaura si se opri cinci centimetri mai încolo.

Uralele care începusera sa se ridice din multime se risipira brusc, lasîndu-l pe Zack aproape perplex. Lui Seth îi atrase atentia o miscare usoara pe marginea terenului si, cînd se uita mai bine, vazu din nou pisica neagra care statea pe o movila de nisip.

Pisica neagra cu pata alba pe piept.

Privirea baiatului se încrucisa cu a animalului, în timp ce Zack, care înjura amarnic, îsi marca locul unde se oprise mingea.

Cînd murmurul de simpatie pentru ratarea la mustata a lui Zack se mai risipi, Ed Fletcher îsi aranja mingea pe locul

marcat de fiul lui si, înainte sa loveasca, analiza terenul cu si mai multa atentie.

Si rata.

Seth se apropie de mingea lui, mai privi o data pisica, care statea nemiscata pe marginea gropii cu nisip, apoi crosa vîjîi prin aer. Mingea cazu direct în gaura.

Cînd multimea realiza ce se întîmplase, Seth se uita iarasi spre groapa cu nisip. Pisica disparuse. Cei doi Fletcher si tatal sau suferisera o înfrîngere amara. Si Seth vazua mînia din ochii parintelui sau, dar si a celorlalti. Dar el nu trisase. Nu era un fatarnic. Cîstigase pur si simplu.

Si toata lumea — inclusiv tatal sau — îl ura în acel moment.

CAPITOLUL 32

Myra Sullivan simti cum se sufoca atunci cînd silueta aparu în pragul de la bucatarie si amintirea spectrului terifiant pe care îl za-. rise în

camera de zi doar cîteva ore mai devreme o coplesi din nou. își duse mîna la piept ca sa-si potoleasca bataile nebunesti ale inimii, apoi se dadu înapoi, facîndu-si repede semnul crucii si rostind în tacere o rugaciune, ale carei cuvinte își pierdusera sensul, asa des o spunea.

Silueta ramase nemiscata. Era învesmîntata complet în negru, purtînd pe umeri o pelerina neagra ale carei falduri cadeau pe podea.

Chipul de un alb fantomatic parea sa pluteasca deasupra corpului ca un soi de obiect desprins de restul trupului.

Gura era doar o taietura stacojie, iar ochii enormi erau conturati cu negru. Buzele întredeschise scoteau la iveala niste canini atît de ascutiti încît Myra se dadu instinctiv înapoi. Apoi, exact cînd se pregatea sa tipe, auzi un hohot de rîs. Rîsul lui Angel!

— Te-am prins! chicoti fiica ei, buzele rosii ca sîngele transformîndu-se într-un rînjete.

Pasi în bucatarie si se învîrti, umflîndu-si pelerina. îsi dadu jos esarfa neagra pe care si-o înfasurase în jurul capului si parul îi cazu pe umeri.

— Ei, ce crezi?

— Doamne, Dumnezeule, sopti Myra, tinîndu-si mîna pe piept. Iisuse, Angel, ce vrei sa-mi faci? — E costumul meu! striga Angel. Hai, zi-mi ce crezi! Myra trase adine aer în piept si pulsul îsi mai domoli ritmul.

— Cred ca e putin cam devreme, nu crezi? Sarbatoarea de Halloween este de-abia peste cîteva saptamîni. Si de unde, Doamne iarta-ma,

ai luat pelerina aia?

— Nu-ti amintesti ca o am de anul trecut? Când ai spus ca Zack o sa ma invite la...

Tacu brusc când o coplesi durerea unei invitatii care nu venise niciodata. Asteptase nerabdatoare petrecerea aproape o luna de zile sicumparase trusa de vampir exact în ziua în care magazinul universal din Eastbury își umpluse rafturile cu obiecte si costume deHalloween.

Pîna si în du pa-amiaza de Halloween fusese convinsa ca telefonul va suna si Zack o va invita la petrecerea data de el.

Dar nu seîntîmplase asa.

Pusese costumul deoparte si încercase sa pretinda ca nu-i pasa si nu discutase niciodata cu Zack despre asta. Acum, când durerea a ceeace traise cu un an în urma îi revenise în suflet, își aminti ce se petrecuse si anul acesta. Nimeni nu-i spusese ca la Clubul Countrypetrecerea va fi una gen bal mascat si, daca nu le-ar fi surprins pe Heather Dunne si pe prietena ei discutînd în cabina de proba, ar fi fostde-a dreptul ridicola în seara asta.

Si s-ar fi simtit chiar mai rau decît anul trecut, când nu fusese deloc invitata.

Dar Seth? Oare el de ce nu-i spusese nimic? Imediat însa raspunsul îi veni în minte — pentru ca nici pe el nu-l anuntase nimeni. Si era mult prea târziu ca sa-l sune — era prins cu turneul de golf în care juca alaturi de tatal lui.

O jumatate de ora mai târziu Myra trase batrînul Chevelle în parcare de la club, care era plina numai cu Mercedes-uri, BMW-uri siautomobile Lexus. Myra observase într-un târziu un spatiu în care erau parcate masini ce semanau mai degraba cu a ei decît cu modelelepretioase parcate chiar lînga intrare, si de-abia când închise masina, își dadu seama ca parcase în

zona destinata angajatilor. In timp ce privea nemultumita contrastul dintre masina ei si cea a membrilor clubului, Myra se întreba încă o data daca nu facuse o greseala venindaici — încă se mai putea urca în masina ca sa plece acasa.

Acasa, unde Marty se întorsese probabil la berea lui, în ciuda promisiunilor pe care i le facuse chiar înainte de plecarea ei. Totusi, Joni si prietenele sale insistasera atît de mult sa vina si ea si, în plus, ar fi fost o oportunitate excelenta pentru Angel sa iasa putin din cochilie si sa înceapa sa-si faca noi prieteni, în afara de baiatul ala de care îi povestise Marty. Va fi bine.

In mai putin de cinci minute, ea si Angel intrara prin usile principale ale clubului si se trezira în fata unei tinere care parea nerabdatoare sa

le spuna ca petrecerea avea loc în curtea din jurul piscinei.

Apoi trecura prin usile franceze ce dadeau spre terasa si brusc își dadu seama ca se înselase. Nu va fi bine deloc. în jurul piscinei erau adunati cel putin patruzeci de copii si adolescenti, cu vârste cuprinse între zece si saptesprezece ani. Baietii purtau pantaloni kaki, tricouri Polo si pantofi sport, iar cei mai multi nu-si pusesera sosete. O parte dintre fete purtau haine aproape identice cu ale baietilor, iar celelalte erau îmbracate cu fuste si bluze albe sau în carouri, iar peste umeri aveau aranjate sic pulovere din mohair.

Nici una dintre ele nu era costumata în vreun fel. în timp ce Myra si Angel ramasera cu privirea pironita, tinerii începura sa se uite spre terasa si brusc se lasa tacerea.

Cineva pufni.

Altcineva chicoti.

Apoi toti izbucnira în hohote de râs. Deasupra tuturor se ridica o voce:

— Oooooo, mi s-a facut atît de frica! O fi un vampir sau o vrajitoare?

Urma o pauza, apoi:

-Oh, nu... m-am înselat! E chiar un înger în persoana!

Cînd rîsetele se transformara într-o adevarata isterie, Angel se rasuci si se repezi sa se ascunda în interiorul cladirii, torturata de vocea batjocoritoare a lui Hather Dunne. Cînd ajunse la toaleta pentru fete, lacrimile îi curgeau siroaie pe fata. Acum stia ce s-a întîmplat. Heather o vazuse în magazin, o urmarise pîna în cabina de proba si...

„Cum am putut sa fiu atît de proasta?”

Suspinele o înabusira, dar chiar atunci auzi usa deschizîndu-se. Daca era Heather sau vreuna din prietenele ei, n-avea de gînd sa le lase s

o vada plîngînd.

Spre surpriza ei, recunoscuse vocea lui Seth.

— Angel? striga el încet. Esti aici?

— N-ai voie sa intri, raspuse ea chinindu-se sa-si stapîneasca hohotele care riscau sa izbucneasca în orice clipa. E toaleta pentru fete.

Un moment mai târziu îl simti pe Seth stînd în spatele ei si, cînd își ridica privirea spre oglinda si îi vazuse expresia îngrijorata de pe chip, se întoarse spre el, stergîndu-si ochii cu un fald al pelerinei.

— N-o sa mor, îi spuse ea. Doar ca... doar...

Ochii i se umplura din nou de lacrimi si barbia îi tremura.

— Cum au putut sa faca asta? întreba ea. De ce vor sa fie atît de rai? Cu ce le-am gresit?

Seth facu un pas nesigur spre ea si o înconjura neîndemînic cu bratele.

— Nu gresesti cu nimic, spuse el. Ei au nevoie sa se ia de cineva. Iar aia presupun ca sîntem noi. Noi. Nu tu. Spusese noi.

Dar el nu era mascat. Lui ce i-or fi facut?

Stergându-si lacrimile, se smulse din bratele lui, si Seth citi în ochii ei întrebarea nerostita.

— Zack e de-a dreptul furios pe mine, spuse el.

Apoi, fara sa se poata abtine sa nu rînjeasca, îi povesti ce se petrecuse în ultima parte a jocului.

— Si n-o sa-ti vina sa crezi, termina el, dar pisica ce l-a speriat atît de tare a aparut din nou pe teren.

Era...

— Era Houdini, nu-i asa? sopti Angel. Seth dadu din cap.

— Stiu ca nu e posibil, dar...

— Si eu am vazut-o, îl întrerupse Angel. A fost si la mine acasa. Ii relata pe scurt ce se întîmplase, cînd ea si mama ei se întorsesera acasa de la cumparaturi, si ceea ce vazuse.

Sau cel putin ceea ce i se paruse ei ca vazuse.

— Am crezut ca mi-am imaginat, zise ea. Dar daca ai vazut-o si tu...

Nu-si mai continua fraza, pentru ca nu era pregatita sa rosteasca cu glas tare un lucru la care se gîndeau amîndoi. In schimb, se multumi sa întrebe:

— Ce-o sa facem?

— Mai întîi te scoatem de aici si le aratam ca nu-ti pasa de farsele lor jalnice. Ai fardurile la tine?

Angel încuviinta din cap.

— Le-am adus pe toate, pentru ca am banuit ca machiajul o sa înceapa sa se stearga în toiul petrecerii. — Super, spuse Seth. Bine, atunci haide sa scapam de pelerina asta. Da-o pe spate si ai grija sa nu-ti patezi hainele cît stergem masca aia alba de pe fata.

— Dar cum poti sa ramîi atît de calm? se agita Angel. în plus, eu nu ma întorc acolo — toata lumea poarta haine foarte scumpe, iar eu nu am altceva decît ce e pe mine!

— Nu-ti mai face atâtea griji, îi spuse el, privindu-i puloverul negru, fusta si dresurile groase. Dupa ce o sa terminam, o sa arati minunat!

Exact când se apucasera sa stearga machiajul gros, usa se deschise si o auzira pe mama lui Angel. — Angel? spuse ea. Te simti bine?

— Da, mama, n-am nimic! striga fata.

Seth sari si se ascunse într-una dintre cabine înainte ca Myra sa apara.

— Poate ar trebui sa ne întoarcem acasa, începu mama ei, dar Angel dadu din cap ca nu.

— N-am nimic, insista ea. Eu... probabil ca am înteles gresit. O sa-mi spal de pe fata machiajul asta stupid de vampir, apoi ies si eu.

— Daca vrei totusi sa mergem acasa... Fata scutura din cap.

— N-am nimic.

Myra ezita înca, apoi, gândindu-se la alimentele din frigider si la alcoolul înghitit de Marty, ridica din umeri. Afara, gratarele fusesera dejapregatite si vazuse fripturile ce urmau sa fie servite.

— Bine, zise ea. Dar daca te razgîndesti...

— Du-te si caut-o pe matusa Joni, îi zise Angel. Vin si eu repede.

Cincisprezece minute mai târziu, Seth o scoase pe Angel din toaleta fetelor, trecura prin club, apoi iesira pe terasa. Pelerina cea neagra

disparuse — înfasurata si îndesata în geanta de umar pe care o luase cu ea pentru a tine fardurile. își daduse jos si caninii falsi, iar fata nu

mai avea culoarea aceea cadaveric de alba. Fosisera trusa de farduri pentru a-i accentua pleoapele, apoi Seth îi rimelase genele, care

aratau acum de doua ori mai groase si mai lungi. Parul prins în coada de cal îi cadea drept pe spate, iar hainele negre o aratau si mai slaba. Cu trasaturile accentuate îngrijit de machiajul facut de Seth era aproape de nerecunoscut. Si nimeni nu mai izbucni în ris.

Nimeni cu exceptia lui Heather Dunne.

— Mai, mai, mai, spuse fata când Seth si Angel trecura pe lînga ea. Acum banuiesc cine e — evident nu un vampir, dar cu siguranta arata ca o vrajitoare!

Desi Angel încerca sa-si continue drumul, Seth o opri si se întoarse sa o înfrunte pe Heather.

— Poate ca ai dreptate, spuse el. Poate ca e chiar o vrajitoare. Si daca e asa, cred ca ar fi mai bine sa-ti alegi cuvintele cu grija.

Lasînd-o pe Heather aproape spumegînd de furie, se rasuci si pleca mai departe, urmat de Angel. — Esti nebun? zise Angel dupa ce se asigura ca Heather nu poate sa o auda. De ce ai spus toate porcariile alea? Seth ridica din umeri.

— Poate ca m-am saturat sa le tot suport magariile, raspuse el. În plus, adauga, coborîndu-si vocea, poate chiar esti o vrajitoare în realitate. Altfel cum ar fi înviat Houdini?

Angel ramase muta de uimire.

— Ce tot vorbesti acolo? Eu n-am...

— Ei, bravo, o întrerupse Seth. Doar stim amîndoi si cum ai facut-o. Tot restul serii, Angel se gîndi la ce-i spusese prietenul ei si aproape ca nu auzi soaptele ce se raspîndeau prin multime. Aproape...

Era ca si cum cineva daduse semnalul exact la ora zece fix. Desi nimeni nu-l auzise în realitate, membrii Clubului Country din Roundtree reactionara la fel ca muncitorii din fabricile de la începutul secolului când sirena anunta sfîrsitul zilei de lucru. Abandonînd resturile de pe mesele din jurul piscinei si dansul din „sala de bal” — principala sala de gala în care mesele fusesera împinse la perete, pentru ca mijlocul ei sa fie folosit drept ring de dans improvizat —, participantii îsi începura exodul, împingîndu-si odraslele mai tinere din spate si reamintindu-le celor mai mari ca trebuie sa fie acasa pîna la miezul noptii.

Pe la zece si un sfert în club nu mai ramasesera decât angajatii, iar Joni Fletcher astepta împreuna cu Jane si cu Seth Baker pe veranda dinfata, privind parcare care era goala, cu exceptia Mercedes-ului familiei Fletcher, a Lexus-ului familiei Baker si a altor câteva vechituri demasini ce apartineau personalului.

— Nu-mi vine sa cred ca înca mai sînt acolo, spuse Joni, uitîndu-se impacientata la ceas. Daca as fi stiut ca au de gînd sa se joace pîna laora asta tîrzie în noapte, as fi plecat cu Myra.

— Du-te dupa ei, Seth, te rog, spuse Jane Baker.

Senzatia de neliniste care se mai diminuase putin în ultimele ore reveni cu putere si pentru o clipa Seth se întreba ce s-ar întîm-pla dacaar încerca sa o stearga. Dar ce folos? Tatal lui oricum era suparat pe el si ceea ce se va întîmpla cînd vor ajunge acasa n-avea cum sadevina mai rau doar pentru ca transmitea un mesaj de la mama lui. Asa ca parasi veranda, trecu prin club si coborî scarile ce duceau în sala de biliard de la subsol.

Desi clubul interzisese fumatul în incinta lui în urma cu un an, camera cu tavanul jos si peretii tapetati în culoarea alunelor în care segasea singura masa de biliard duhnea în continuare a fum de tigara si lui Seth aproape ca-i veni sa vomite din cauza mirosului. Tatal lui tocmai se pregatea sa loveasca. Constient ca e mai bine sa nu rosteasca nici un cuvînt pîna cînd tatal lui nu termina, Seth astepta ca bilalovita sa pice într-un buzunar. Bila cea alba se opri în manta din partea opusa într-o pozitie aproape imposibila.

— Mama zice ca e gata, spuse el cînd Blake catadicsi sa-i arunce o privire.

— Acum ti-ai gasit si tu, se rasti Blake Baker, uitîndu-se furios la el. în caz ca te intereseaza, ceea ce încerc eu sa fac

aici este sa câstig la loc banii pe care am reusit sa-i pierd în dupa-amiaza asta din cauza ta.

— Haide, Blake, spuse Ed Fletcher. N-a fost vina lui Seth - n-a facut altceva decît sa loveasca si el bine de cîteva ori. Mie mi se pare ca tu si Zack ati pierdut banii.

Cu coada ochiului, Seth vazu cum Zack Fletcher își înclesteaza maxilarele si degetele lui strîng cu putere tacul.

— Dar mama a zis..., începu el. Tatal lui nu-l lasa sa termine:

— Spune-i maica-tii ca, daca e asa de grabita, poate sa plece cu Joni. O sa-i duc eu pe Zack si Ed acasa imediat dupa ce terminam aici.

— Si la stilul în care jucam, s-ar putea sa dureze toata noaptea, adauga Ed Fletcher.

Aplecîndu-se peste tac, își pregati lovitura cu atentie, apoi trimise bila alba de-a lungul mesei. Aceasta se lovi de margine, apoi se întoarse

înapoi cu putere bagînd a sasea minge în buzunarul lateral si pe cea de-a patra în buzunarul din coltul de unde pornise lovitura. Seth se îndrepta spre usa, apoi o porni pe scari în sus. Aproape ajunsese pe palier, cînd auzi vocea lui Zack:

— Vreau sa discut cu tine, Beth.

Seth îngheta. O parte din el îl îndemna sa fuga si sa iasa afara pe veranda din fata clubului înainte ca Zack sa ajunga în capatul scarilor.

Dar apoi își dadu seama ca nici macar Zack n-ar îndrazni sa întreprinda ceva chiar în fata mamei lui. Iar mîine toata lumea va afla ca fugise ca un las.

Ca fugise ca sa se ascunda sub fustele mamei.

Se gîndi la Angel Sullivan, care totusi ramasese la petrecere, înfruntîndu-i pe Heather Dunne, pe Sarah Harmon, pe Chad Jackson, pe Jared

Woods și pe toți ceilalți copii care nu discutaseră cu ea, dar care nu încetaseră să o bârfească pe fata, asigurându-se că ea aude tot ce se spune.

Dacă Angel reușise să le facă fata, atunci și el putea să-l înfrunte pe Zack Fletcher.

Așa că, în loc să o ia la goana, aștepta în capul scării până când Zack îl prinse din urmă.

Și brusc, după ce luase decizia de a nu fugi, simți că nu-i mai este frică.

— Despre ce vrei să discutăm, Zack?

Zack ezita — fusese convins ca Seth o sa fuga de el. Si mâine ar fi putut din nou sa le povesteasca tuturor ce papa-lapte e Beth Baker. Dar acesta nu fugise. Mai mult, statea acolo, privindu-l de parca nu s-ar fi temut deloc.

— Ce-ai facut? întreba Zack.

Seth se uita la el de parca nu ar fi înteles întrebarea. Si chiar nu stia la ce se referea.

— In dupa-amiaza asta, ridica Zack vocea. Cum ai reusit toate loviturile alea?

Seth încerca sa inventeze ceva — orice - cât de cât acceptabil. Dar amintindu-si de pisica neagra ce-i fusese alaturi de la jumatatea jocului, urmarindu-i cu atentie fiecare lovitura, ca si cum ar fi controlat-o, stiu ce raspuns sa dea. Adevarul. Purul adevar.

— Simplu, sopti el. Am procedat exact ca atunci când te-ai speriat si ai ratat! Ti-am facut vraji!

Zack își holba ochii, apoi îi trase lui Seth un pumn drept în fata. Baiatul se feri în ultima clipa, suficient cât sa evite o lovitura directa, dar

pumnul lui Zack îi atinse maxilarul si din cauza socului cazu pe podea. în loc sa izbucneasca în lacrimi sau sa încerce s-o stearga cât mai repede de acolo, Seth își ridica privirea spre Zack.

— Nu cred ca ar fi trebuit sa faci asta, rosti el rece. Se ridica în picioare si-l atinti pe Zack cu privirea. — Iar numele meu nu este Beth, adauga el. Ci Seth. Apoi îi întoarse spatele si pleca.

CAPITOLUL 33

Myra Sullivan ramase treaza aproape toata noaptea, asteptându-l pe Marty sa vina sus si rugându-se în acelasi timp sa nu se întîmpleastfel. Dupa ce ajunsesera acasa putin dupa ora noua, îl gasira rasturnat în scaunul lui, cu luminile stinse.

în lumina slabă a televizorului văzu că pe lângă sticlele goale de bere mai aparuse și o sticlă de bourbon de trei sferturi. Nu era foarte sigură dacă să se înfurie sau să se simtă surprinsă că el băuse până picase lat. O parte din ea nu voia să aibă de-a face cu el, nici măcar să discute despre cele întâmplate după-amiaza, când văzuse ceva ce era imposibil din punct de vedere logic. Dar cealaltă parte și-ar fi dorit ca el să fie suficient de treaz când se vor întoarce acasă ca să-i confirme că avusese dreptate în privința petrecerii de la Clubul Country — ea și Angel nu ar fi trebuit să se ducă deloc.

Simțise asta din clipa în care îi zărise pe toți copiii aia îmbracați în hainele lor scumpe, în comparație cu Angel care arăta oribil în costumulei de vampir.

Se tot întreba de ce procedaseră fetele alea așa în cabina de probă de la magazin? Era convinsă că Angel nu le supărase cu nimic.

Dacă ar fi fost după Myra, ar fi plecat imediat, dar, înainte să apuce să mai zică ceva, Angel dispăruse ca o naluca și, când o găsi la toaletă, fiica ei insistase că nu are nimic. Așa că Myra se întorsese la petrecere, o găsi pe Joni și se strădui să fie cât mai sociabilă.

Din păcate, totul se redusese la câteva zîmbete forțate din partea unor prietene de-ale lui Joni. În rest se prefăcu că nu observă privirile dezaprobatoare ale membrilor clubului și spatele pe care i-l întorceau ori de câte ori se apropia de cineva. Singurul lucru care o reținuse să nu o caute pe Angel și să plece după prima oră era faptul că nu se putea duce decît acasă și bănuia că acolo ar fi fost chiar mai rău, nu numai pentru ea, dar și pentru Angel. Așa că se hotărî să reziste în continuare, la fel ca Angel, care cel puțin se bucura de compania baiatului lui

Jane Baker, Seth, desi Myra nu era convinsa ca e lucrul cel mai bun — doar toata lumea stia ce vor baietii de la fete.

In ciuda faptului ca problemele legate de sex o stînjenisera întotdeauna, încercase sa discute acest subiect cu Angel pe drumul spre casa.

— Seth nu e asa, insistase Angel, dînd din cap. El nu e iubitul meu, e doar un prieten!

— Toti baietii vor acelasi lucru, îi spusese mama ei pe un ton grav, si Angel își dadu ochii peste cap.

Poate ar trebui sa vorbești cu Parintele Mike, îi sugerase Myra.

— De ce? se razvrati Angel. N-am nici o confesiune de facut!

— Nu-mi vorbi mie pe tonul asta, domnisoara, se rasti Myra si cu asta încheie conversatia.

își continuara drumul în tacere, iar Angel nu mai zise nimic, cu exceptia unui „Noapte buna” grabit, după care disparu în camera ei.

Myra se baga în pat, dar nu dormi mai mult de câteva minute, pentru ca de fiecare data când atipea, silueta ciudata pe care o zarise în după-amiaza aceea în camera de zi îi aparea în vis, tinând în mîna un cutit din care picura sînge, în timp ce ochii goi afundati în orbite o priveau fix.

Nu se întîmplase nimic, desigur; fusese doar o pisica, iar restul - imaginatia ei.

Numai ca Myra nu se laudase vreodata cu prea multa imaginatie. Chiar si în copilărie, nu se speria niciodata cînd tatal ei îi citea povesti, pentru ca stia ca sînt doar niste basme si nimic din ce se spunea în ele nu era real.

Si nu visase niciodata nimic — sau cel puțin ea nu-si mai amintea.

Totusi, pîna la ivirea zorilor, se convinse singura ca nu avea cum sa fi vazut silueta învesmîntata în negru, si, cînd coborî la bucatărie sa pregăteasca micul dejun, reusise sa alunge si amintirea neplăcuta.

Apoi îl vazu pe Marty.

Statea la masa, purtînd aceleasi haine pe care le îmbracase cu o zi în urma. Avea ochii înrositi, era palid si cu barba nerasa. Iar rana — zgîrietura teribila care-i brazda fata de la ochiul drept pîna la maxilar — disparuse. Dar era imposibil! Trebuia sa fie acolo — o vazuse cu ochii ei! îl ajutase s-o curete, îi spalase sîngele, îi daduse cu iod... Simtindu-i parca prezenta, Marty își ridică privirea.

— La ce te holbezi? mormai el.

— Aaa... rana, îngaima Myra. Unde pisica... Ochii lui Marty se umplura de mînie.

— Animalul ala blestemat..., începu el, ducîndu-si mîna la obrazul drept.

Cînd degetele atinsera carnea, ramase mut de uimire.

Încrun-tîndu-se, se ridica în picioare si se îndrepta, împleticindu-se din cauza aburilor betiei, spre oglinda din hol. Dupa cîteva secunde se întoarse si se sprijini greoi de cadrul ferestrei, alb la fata ca varul.

— Am vazut-o, sopti el. Si tu ai vazut-o... Ridica vocea:

— S-a întîmplat, pe toti dracii! Amîndoi am vazut-o! Myra nu reusi sa faca altceva decît sa dea tacuta din cap. Apoi se închina si rosti în gînd o rugaciune.

Doua ore mai tîrziu, în timp ce Parintele Mulroney începea sa rosteasca binecuvantarea, Myra sopti o noua rugaciune, de data asta

cerîndu-si iertare pentru ca nu reusise sa se concentreze asupra liturghiei. Angel se tot foia lînga ea si cînd vocea preotului se stinse si

restul credinciosilor se ridicara în picioare, îndreptîndu-se spre iesire, Myra îsi aseza mîna pe bratul fiicei sale ca s-o linisteasca. Apoi, în timp ce mica biserică se goli rapid, Myra continua sa se roage.

De-abia cînd ultimele sunete ale pasilor si ale murmurilor se risipira, iesi pe culoarul dintre banci, îngenunche pentru ultima oara în fata

crucii, dupa care o conduse pe Angel afara. Asa cum sperase, Parintele Mulroney se afla în continuare pe treptele bisericii, luîndu-si la

revedere de la ultimul enorias. Se întoarse spre Myra cu bratele întinse si un zîmbet cald pe chip, dar, vazînd expresia din ochii ei, redeveni serios.

— Myra? întreba el nesigur. S-a întîmplat ceva?

Myra scutura din cap încet într-un gest aproape invizibil. Dar se hotarîse deja sa-i povesteasca preotului tot ce se întîmplase ieri si nu mai avea cum sa dea înapoi acum.

— Pot sa vorbesc cu dumneavoastra cîteva clipe? zise ea încet. Arunca o privire atît de iute spre Angel încît preotul aproape ca nu o sesiza, apoi acesta încuviinta din cap.

— Desigur. Ce-ar fi sa mergem înauntru?

Fara sa-i mai astepte raspunsul, o însoti pe Myra în biserica, strabatura culoarul din mijloc, ocolira altarul, apoi intrara în încaperea care tinea loc de birou, sala de adunare, sacristie si depozit.

— Ce se petrece? întreba el, făcînd tot posibilul sa ignore privirea dezaprobatoare a lui Myra cînd renunța la hainele preotesti în favoarea jachetei lui preferate din catifea. încet, constienta de cît de ciudata și imposibila parea povestea ei, Myra își dadu toata silinta sa-i relateze exact ce se întîmplase cu o dupa-amiaza în urma, fara sa-i scape nici un detaliu, nici macar faptul ca Marty se îmbatase crunt. Preotul asculta în tacere pîna la sfîrsit, apoi se încrunta gînditor:

— Esti absolut sigura ca sotul tau avea o taietura pe obraz?

— Sîngele îi curgea pe fata, raspuse Myra. Daca nu ma credeti, întrebati-o pe Angel — si ea a vazut.

Nu va mint, parinte!

— Nu ma îndoiesc ca tu crezi ca ai vazut exact ceea ce mi-ai povestit, o asigura Parintele Mulroney.

Dar daca rana s-a vindecat în timpulnoptii...

— Nu doar s-a vindecat, îl întrerupse Myra. Parca nici n-ar fi fost vreodata acolo. A fost ca un...

Se opri, realizînd greutatea cuvîntului pe care voia sa-l rosteasca, dar preotul continua în locul ei: — Un miracol?

Myra dadu din cap ca nu.

— A fost mai degraba ca o...

Ar fi vrut sa zica „viziune”, dar se abtinu. înca nu-i spusese Parintelui Mulroney despre aparitiile Sfintei Fecioare si nu voia ca preotul sa scape de ea, considerînd-o doar o alta persoana care „vazuse lucruri”. In cele din urma spuse:

— Nu stiu ce a fost. Chiar nu stiu.

— Atunci poate ar trebui sa dai totul uitarii, îi spuse preotul. Ne e este dat sa întelegem unele lucruri, în timp ce altele, nu. Erai suparata ieri, la fel si fiica ta. Uneori emotiile ne pot juca feste, facîndu-ne sa credem în tot felul de închipuiri teribile.

O conduse pe Myra în afara încăperii, apoi spre usa de la intrare. Când iesira din nou în lumina stralucitoare a soarelui de dimineata, își aseza blînd mîna pe umarul lui Myra.

— Încearca sa nu-ti faci griji, spuse el. Sînt sigur ca totul va fi bine — sfintii vor veghea asupra noastra. Ochii lui se îndreptara spre multimea care se scurgea dinspre biserica congregationala. Recunoscua doua, trei perechi care pîna mai ieri fusesera membrii parohiei lui. Pîna si Angel Sullivan era acolo, discutînd cu Jane si cu fiul lui Blake Baker.

— Desigur ca ar fi bine, ofta el, daca sfintii ne-ar mai trimite în acelasi timp si niste oameni, dar presupun ca trebuie sa ne multumim cu ce avem.

Apoi îi facu cu ochiul lui Myra.

— Dar daca as fi în locul tau, as sta cu ochii pe Angel înainte ca Seth Baker sa o corupa definitiv.

Cînd vazu expresia socata din ochii femeii, batu repede în retragere.

— A fost o gluma, Myra, o asigura el. Chiar daca nu vine la biserica mea, stiu ca Seth este unul dintre cei mai buni baieti din oras. Asa ca nu-ti mai face atîtea probleme — totul se va rezolva pîna la urma. În timp ce Myra cobora scarile, îndreptîndu-se spre partea opusa a strazii ca sa-si recupereze fiica, Parintele Mulroney se trezi ca priveste marele copac din cimitirul din fata, care doar cu o zi în urma fusese lovit de doua ori de fulger cînd furtuna izbucnise din senin si disparuse apoi pe neasteptate. Si tot ieri, în casa de la Black Creek Crossing, o fata îmbracata în negru aparuse pentru o clipa.

O fata micuta care tinea în mîna un cutit însîngerat.

Facându-si cruce, Parintele Mulroney se retrase în biserică
lui mică și începu să se roage. Soarele se ridicase sus pe
cer când Angel și Seth urcarea malul de granit și privira în
jos spre zona dreapta de pământ care se întindea în

fata singurului zid vizibil al cabanei. Nici unul dintre ei nu prea stia cu certitudine la ce sa se astepte, dar nu-si imaginasera ca vor gasi locul schimbat.

Piatra ce marca mormântul lui Houdini era exact acolo unde o lasasera, doar ca se afundase ceva mai mult înauntru.

Totusi, nimic din jur nu semnala ca a fost deranjat ceva.

Timp de un minut sau doua privira în jos, fara ca vreunul din ei sa zica ceva. În cele din urma, Seth sparse tacerea.

— Poate... poate ca n-a fost Houdini, spuse el atît de încet încît Angel nu era sigura ca el e constient de faptul ca rostise ceva. Poate ca a fost o alta pisica — una care arata exact ca Houdini. Angel dadu din cap.

— Era Houdini. Tatal meu l-a vazut, mama la fel si, în plus...

Se opri, simtindu-se înca nepregatita sa-i povesteasca despre viziunea ciudata, daca asta fusese, pe care o avusese atunci cînd pisica îl atacase pe tatal ei ieri. Într-adevar, cu cît se gîndea mai mult si încerca sa gaseasca un sens, cu atît mai greu îi venea sa creada ca zarise într-adevar ceva. Deabia adormise noaptea trecuta si ori de cîte ori atipea, visele se amestecau cu amintirile, iar întunericul era plin cu imagini ale tatalui sau

venind dupa ea, apoi ale pisicii care sarea sa-i sfîsie fata si apoi apareea fetita învesmîntata în negru, cu brosa alba pe piept, care înfigea

întruna un cutit argintiu si stralucitor direct în pieptul lui Marty. Dar oricîte lovituri primea, oricît de mult sînge tîsnea din rani, el continua sa se aplece deasupra ei, întinzîndu-se spre ea, ca s-o pipaie, ca sa se lipeasca de trupul ei, ca sa... De cîte ori tresarise oare cu pielea nadusita din cauza spaimii, cu trupul tremurînd de frica unei atingeri care nu se produsese

niciodata? De fiecare data cînd se trezea, amintirea pisicii prindea viata în mintea ei, transformîndu-se treptat în imaginea unei fetite.

Numai ca în întunericul noptii tot ceea ce vazuse erau ochii aurii si scaparatori ai pisicii cu pata alba, apoi chipul palid al fetitei si brosa de fildes de pe pieptul ei. Cînd zorile se ivira, nu mai stia ce era real si ce era închipuire, iar acum, cînd privea spre locul în care îngropasera pisica cu doua zile în urma, se simti si mai confuza.

— Ce ziceai ca a vazut mama ta? întreba Seth. în loc sa-i raspunda, Angel coborî malul abrupt al povîrnisului si împinse într-o parte bolovanul care ascundea mormîntul. Cu mîinile goale, începu sa sape si, cînd Seth veni o clipa mai tîrziu cu lopata pe care o lasasera în cabana, ea dadu din cap.

— Daca folosim lopata, n-o sa stim, spuse ea. Seth își înclina capul.

— Ce anume?

— Florile, raspunse Angel. Daca folosim lopata n-o sa stim daca sînt aranjate la fel ca atunci.

Lasînd unealta pe pamînt, Seth se aseza în genunchi lînga Angel si îi dadu si el o mîna de ajutor, sapînd în pamîntul moale strat dupa strat. Dupa o vreme, fata se opri si se uita la Seth.

— Simt una dintre tulpini.

Cu si mai multa atentie, îndepartara pamîntul putin cîte putin, pîna cînd scoasera la iveala prima dintre cele patru flori asezate deasupra cadavrului lui Houdini.

Era un ochiul-boului galben si Angel își aminti ca o pusese peste capul pisicii pentru a se bucura de lumina soarelui chiar si în întunericul mormîntului. Floarea se gasea în

acelasi unghi, iar petalele nici macar nu începusera sa se ofileasca. Dar capul pisicii nu se vedea dedesubt.

Angel si Seth se uitara unul la altul, apoi ridicara floarea, îi scuturara petalele si o asezara delicat într-o parte.

— Trebuie sa fie aici, sopti Seth, parca citind gândurile prietenei lui. Chiar daca nu era mort când l-am îngropat, n-avea cum sa iasa fara samiste florile, iar daca l-a gasit cineva...

— N-a mai sapat nimeni aici, spuse Angel. Daca s-ar fi întâmplat asa, ne-am fi dat seama, nu?

— Poate, spuse Seth. Dar poate ca nu ne amintim noi cum l-am pus exact.

Angel dadu din cap.

— Cine sa stie ca l-am îngropat aici? Tu esti cel care sustine ca nimeni nu cunoaste locul asta. Dar chiar daca presimteau ceea ce aveau sa gaseasca, continuara sa sape, scotînd restul de flori si îndepartînd toate straturile de pamînt

care nu se solidificasera înca, pregatindu-se ca dintr-o clipa în alta sa dea peste corpul animalului. Apoi, brusc, ajunsera la fund. Tot

pamîntul moale fusese scos din mormînt si nu mai ramasese decît o groapa goala — la fel de larga si de adîncea, exact asa cum si-o aminteau.

Cadavrul însa disparuse.

Ramasera înmarmuriti, cu privirile pierdute timp de aproape un minut înainte ca Seth sa sparga tacerea.

— Am avut dreptate, sopti el. Chiar l-ai adus la viata.

Desi auzisese vorbele lui, Angel încerca sa si le alunge din minte, sa le respinga, pentru ca acceptarea lor ar fi însemnat sa fie adevarat ce îi spusese Seth noaptea trecuta: „Poate chiar esti o vrajitoare”. Cu privirea înca atintita asupra mormîntului gol, fata dadu din cap:

— N-aveam cum, sopti ea. Nu e...

Atunci se auzi un mieunat usor si, cînd se întoarsera amîndoi, îl vazura pe Houdini stînd în pragul usii deschise de la cabana. Dupa cîteva clipe, acesta se rasuci si disparu înăuntru.

Tacuti, Angel si Seth se ridicara în picioare si urmara pisica în micuta încăpere adapostita de peretele vagaunii. Houdini adulmeca

nerabdator nisa în care era ascunsa cartea si, cînd o scoasera din locul ei, aceasta se deschise de la sine la poemul ciudat pe care-l citisera în ziua în care descoperisera volumul:

„Primavara

Din sînge un strop Si trei peri de porc Da-
le-n clocot Cu muschi un snop Sa-ti pui
dorinta Pe-al pietrei loc De-unde se-nalta
Al dorintei noroc." II citira de trei ori, apoi
Angel se întoarse spre Seth.

— Stii ce înseamna? Adica, ce trebuie sa facem?

Seth ridica din umeri neajutorat si privi spre Houdini, care statea acum pe polita de lînga bazinul imens de captare a apei, leganîndu-si nervos coada.

— Eu zic sa încercam sa vedem ce se petrece.

Imediat ce baiatul rosti aceste cuvinte, patrupedul paru sa se linisteasca, se întinse, apoi se încolaci si închise ochii obosit. Angel privi întrebatoare pagina.

— „Si trei peri de porc", citi ea. De unde sa luam noi trei peri de porc?

— Cam la un kilometru de aici exista o ferma, raspunse Seth.

O ora mai tîrziu se întoarsera la cabana, ducînd cu ei vreo zece fire lungi de par de porc pe care le gasisera în noroiul din cocina de la

ferma si diverse varietati de muschi luat de sub bustenii cazuti în padure. Cînd intrara în încapere, Houdini se trezi, sari de pe polita si se apropie de Angel, adulmecîndu-i mîna. în timp ce Seth aprindea focul, Angel dadu jos ceaunul din cîr-lig, îl umplu pe jumătate cu apa, apoi îl aseza la loc chiar deasupra vreascurilor care pornira sa arda vesele.

Cînd apa începu sa fiarba, cerul fu strabatut de un fulger, urmat la cîteva secunde de un bubuit puternic. Mai întîi Seth,

apoi Angel, își creștara pe rînd cîte un deget și picurara cîteva stropi de sînge în vas.

Imediat începu să plouă încet.

După ce adăugara și restul ingredientelor strînse, ploaia marunta se transforma într-o adevărată rapaiala.

Vegheati de Houdini, Angel si Seth priveau hipnotizati flacarile.

CAPITOLUL 34

Speriat de stralucirea fulgerului, Parintele Michael Mulroney se opri din rostitul rugaciunilor, iar cînd tunetul zguduî ferestrele bisericii, sariîn picioare si alerga pe culoarul dintre strane. Primele picaturi de ploaie deja începusera sa cada, dar furtuna care întunecase brusc cerulînca nu se întetise suficient de tare ca sa risipeasca fumul ce se ridica din copacul enorm crescut în batrînul cimitir. Adapostit în miculantreu al bisericii, Parintele Mike simti un fior pe sira spinarii — un fior care nu fusese provocat de usoara scadere de temperatura. Un al doilea fulger strabatu cerul, îndreptîndu-se în jos spre copac ca niste degete uriase ce pareau ca vor sa apuce stejarul imens, sa-l smulga din pamînt si sa-l azvîrle ca pe-o buruiana. într-o secunda lumina orbitoare disparu si bubuitul asurzitor al trasnetului scuturacladirea bisericii din temelii. Cînd cerul paru sa-si desfacă portile — „asa cum trebuie sa se fi întîmplat în timpul Potopului”, reflectapreotul — barbatul facu un pas înapoi, închizînd usile, ca si cum ar fi vrut sa se fereasca nu numai de furtuna, dar si de teama care pareasa-i cuprinda sufletul.

Se retrase în camaruta din spatele altarului si se aseza la birou. Descuie sertarul de jos si scoase o carte roasa de vreme pe care omostenise de la predecesorii sai sau de la cineva care lucrase pentru mica parohie catolica din Roundtree cu cîteva secole în urma. Cînddaduse prima data peste carte, cu aproape douazeci de ani înainte, o considerase un fel de curiozitate, pentru ca ce relevanta ar fi avutpentru parohia sa niste speculatii din secolul al XVII-lea despre vrajitorie? O rasfoise, mai degraba

amuzat decît îngrozit — cum pareea sa fifost autorul în micul lui eseu din prefata. Cartea arata cum încercase orasul sa scape de doua femei — sau mai bine zis de o femeie si defiiica ei, o adolescenta — care fusesera acuzate de „Magie diavoleasca” — asa o numisera ei în carte — cu un secol înainte de Razboiul de Independenta. Initial intentionase sa doneze cartea bibliotecii locale, dar, dintr-un motiv pe care nu-l întelesese niciodata, o asezase din nou în sertar, unde ramasese încuiata aproape doua decenii.

Apoi, cu doi ani în urma, se trezise în toiul noptii din cauza unei furtuni neasteptate. Nici nu se dumerise bine dupa primul trasnet, cînd aldoilea fulger luminase atît de tare cerul încît se daduse jos din pat ca sa vada daca nu cumva lovise biserica alaturata. O clipa mai târziu, al treilea fulger strabatusse bolta întunecata, cazînd exact deasupra copacului din mijlocul cimitirului. Timp de o jumătate de ora privisesuita de trasnete care loveau copacul, astupîndu-si urechile ori de cîte ori tunetele pareau sa despice pamîntul. In mai putin de o orafurtuna se risipise la fel de brusc cum aparuse, asa ca se culcase la loc. Dar cînd se trezise a doua zi de dimineata si se uitase afara, în locsa zareasca resturile carbonizate ale pomului, asa cum se asteptase, avusese surpriza sa vada imensul stejar ridicîndu-se mîndru caîntotdeauna, coroana lui formînd o sfera aproape perfecta. Nici una dintre ramurile sale nu prezenta vreo urma a atacului violent la care fusesera supuse cu cîteva ore mai devreme. Apoi, dupa-amiaza târziu, auzise primele zvonuri despre întîmplarile nefericite care avusesera loc în casa de la Black Creek Crossing întimpul noptii. Si-atunci îsi amintise ceva.

Se dusesese la biroul sau, descuiase sertarul de jos, scosese cartea si o rasfoise pîna cînd dadu peste un pasaj ce se ridicase din strafundurile memoriei sale:

„... E bine cunoscut faptul ca Furtunile coborau din Cerul senin atunci cînd practica Magia

Diavoleasca si trei Martori s-au jurat ca au vazut Copacul din Roundtree lovit de trasnet, dar acesta nu

Ardea niciodata. Pentru asta ele au fost legate de acel Copac, pentru a ardeîmpreuna cu el...”

Parintele Mulroney citi fragmentul de trei ori înainte de a da pagina mai departe ca sa afle si restul povestii unde era descris ce seîntîmplase cînd Margaret si Forbearance Wynton fusesera arse:

„... Si cînd Flacarile s-au Stins într-un tîrziu si Fumul s-a împrastiat alungat de marele Vînt, nu mai era nici urma de Vrajitoare si nici de

Frînghia cu care fusesera Legate, însa Marele Copac era acolo în continuare."

Preotul închisese cartea si începuse sa se roage din nou, convins ca Fecioara Maria îi va arata calea cea dreapta. Urmarise îndeaproape procesul lui Nate Rogers si o data sau de doua ori se întrebese daca n-ar trebui sa discute cu avocatul barbatului si sa-i arate cartea pe care o descoperise în sertarul lui. Dar în final pastrase tacerea asupra pasajelor ciudate pe care le citise, stiind ca orice ar fi fost scris acolo nu avea cum sa constituie o dovada în cazul lui Nate Rogers, care nu daduse niciodata o explicatie pentru ceea ce facuse.

— Am auzit o voce, continuase el sa sustina. Ea îmi spunea sa fac ce voiam eu sa fac. în plus, cugetase Parintele Mulroney, daca ar fi spus ce stia, oamenii l-ar fi crezut la fel de nebun ca Nate Rogers.

Apoi, în ziua în care Myra si Marty Sullivan împreuna cu fiica lor se mutasera în batrîna casa din Black Creek Crossing, tunetele

reaparusera si oraselul se trezise lovit de o furtuna la fel de violenta, exact ca în noaptea în care Nate Rogers își asasinase sotia si fiica, si care disparuse brusc trei ore mai târziu.

Cerul devenise din nou de un albastru senin si, la doar câteva minute dupa ce se oprisera ploaia si fulgerele, nu mai ramasese nici o urma de nor.

O alta furtuna izbucnise cu doua zile în urma.

Iar acum lovea pentru a treia oara. îngrijorat, Parintele Mulroney deschise volumul vechi si încerca sa descopere sensul ascuns al lucrurilor ciudate si imposibile descrise în paginile ei.

Cînd focul din vatra se stinse, se potoli și furtuna. Încă o dată Angel și Seth nu erau foarte siguri de timpul care trecuse cît priviseră dansul

flăcărilor. Dar cînd se uitara afara, soarele se afla puțin deasupra copacilor; curînd urma să se lase înserarea și întunericul avea să cuprindă locurile cu rapiditate.

Seth trase ceaunul spre exterior și privira amîndoi înauntru lui. La fel ca data trecută, o mare parte din apă se evaporase, iar ceea ce

ramasese părea să nu aiba nici culoare, nici miros. După ce inspirara aburii ce încă se mai ridicau la suprafață, nici unul nu simți ceva neobisnuit.

— Cît crezi că ar trebui să bem? întreba Angel. Seth ridică din umeri.

— Presupun că tot.

Angel se uita nesigură spre vasul metalic, care era ceva mai plin decît în ziua în care facuseră leacul pentru Houdini.

— Dar ce urmări o să aiba?

— Pai, eu de unde să știu? întreba Seth.

Apuca un polonic, îl bagă în ceaun, apoi îl duse la gura și, după ce-și înmuie puțin buzele, dadu pe gît tot conținutul. În loc să-i arda limba, așa cum se temuse, lichidul era chiar rece și senzația de răcoare i se raspîndi imediat, mai întîi în esofag, apoi în stomac.

— N-o să-ți vina să crezi, spuse el, oferindu-i polonicul lui Angel. Nici macar nu e fierbinte.

Pentru că Angel vedea clar aburii ridicîndu-se, duse polonicul cu grijă la gura și lua doar o sorbitură. Seth avea dreptate — lichidul era

rece! Bau restul de licoare cît putu de repede si simti si ea racoarea cuprinzîndu-i trupul. între timp, Houdini se apropiase si se asezase

lînga picioarele ei. Angel mai baga o data polonicul în ceaun, apoi îl coborî pe podea, chiar sub nasul pisicii. Fara sa adulmece mai întîi,

Houdini se arunca însetat asupra lui si îi sorbi continutul pîna la fund.

Zece minute mai tîrziu, dupa ce facura ordine, ascunsera cartea în peretele de lînga semineu, închisera cabana si urcara povîrnisul.

Cînd ajunsera în vîrf, Angel se rasuci si mai privi o data piatra care marca locul de înmormîntare al lui Houdini.

— Hai sa încercam ceva, îi spuse ea lui Seth, amintindu-si versurile ciudate ale poemului.

Concentrându-se asupra pietrei, își imagina ca aceasta se ridică în aer pînă la nivelul acoperisului. Timp de cîteva secunde bune nu se întîmpla nimic. Apoi, pe neașteptate, bolovanul începu să se desprindă ușor de pămînt, pluti o vreme în aer, apoi pica la loc.

CAPITOLUL 35

Nici unul din ei nu scoase o vorbă în timp ce îl urmărea pe Houdini spre strada Black Creek, dar cînd ieșira din pădure și pasira pe asfaltul solid al soselei, Seth rosti în sfîrșit întrebarea care-i chinase tot drumul de întoarcere:

— Crezi că a fost real? Angel ridică din umeri.

— Amîndoi am văzut, nu?

— Dar cum? insistă Seth. Adică...

— Nu știu! îl întrerupse Angel. Dar știu că am văzut amîndoi, așa că trebuie să se fi întîmplat! -Dar...

— N-am făcut nimic altceva decît ce scria în carte.

Simțind că nici Angel nu avea o explicație mai bună pentru modul în care se ridicase piatra în aer, Seth căzu pe gânduri din nou pînă cînd ajunseră la ultima cotitură — ceea ce însemna că puteau fi zariti dintr-un moment în altul.

— Dacă mă vede tatăl tău? întreba el, oprindu-se înainte de curba.

— Probabil că o să fie furios pe mine, ofta Angel. Dar dacă e și mama acasă, totul va fi în regulă.

— Dar dacă nu e?

Angel ridică din umeri de parcă oricum nu ar fi contat prea tare, dar stia că dacă mama ei lipsea, iar tatăl ei începuse să bea... „O să fie acasă, își spuse ea. Și tata n-o să fie baut.”

Cîteva minute mai tîrziu însa, cînd se apropie si mai tare, Ange! simti ca se înselase în privinta unui lucru — masina nu era parcata, deci cel putin unul din parintii ei plecase undeva. Iar daca înauntru se gasea tatal ei si daca acesta bause... îl simti pe Houdini lipindu-se de piciorul ei si se apleca sa-l scarpine dupa urechi.

— O sa ai grija de mine, nu-i asa? întreba ea, încercînd sa abordeze un ton mai relaxat decît sugera starea ei de spirit.

— Poate... poate ca ar fi mai bine sa mergem la cofetarie si sa luam o Cola sau altceva, sugera Seth. Dar dupa ce Angel arunca o privire în jur si înțelese ca foarte curînd se va lasa noaptea, dadu din cap ca nu.

— Mai bine ma duc acasa.

Totusi nu facu nici un pas sa traverseze peluza din fata cladirii. Seth astepta ca prietena lui sa mai zica ceva si în cele din urma Angel vorbi.

— Aaaa... esti_____esti speriat? întreba Angel, bîlbîindu-se. Seth scutura din cap.

— Eu... aaaa, stii, eu nu credeam ca din toate astea ceva... aaaa, adica...

Se uita la Houdini, care-l privea drept în ochi, ca si cum ar fi înteles tot ce spunea.

— Stii, eu înca mai credeam ca pisica nu a fost cu adevarat moarta si ca probabil a iesit singura din groapa, numai ca nu ne-am dat noi seama cum. Dar cînd...

Nu-si mai continua fraza, dar Angel stiu cu precizie la ce anume se refera.

— Poate ca n-ar trebui sa ne mai întoarcem acolo, spuse ea. Poate ar fi mai bine sa ne prefacem ca nam gasit niciodata nici cartea, nici cabana.

— Dar nu noi le-am gasit, spuse Seth. Houdini ne-a dus acolo si...

— Angel!

Cuvîntul îi izbi ca o lovitură de glont și cînd se întoarseră îl vazura pe tatal fetei, care iese pe veranda din fata casei cu o sticla de bere înmîna.

— Intra imediat înauntru, m-auzi?

Angel îl privi pe Seth, făcîndu-se alba ca varul.

— Trebuie să plec, spuse ea. Ne vedem mîine.

Seth ridică mîna ca și cum ar fi vrut să o oprească, dar Marty deja pornise spre ei.

— Nu ti-am zis să nu te mai prind cu fii-meă? se răsti el.

— Dar nu faceam nimic rău, începu Angel, pasînd în fata lui Seth, parca pentru a-l proteja.

— Tu mișcă-te în casa! spuse Marty împingînd-o la o parte. Mă ocup eu și de tine cînd termin cu el! Dar Seth plecase deja, alergînd spre capatul strazii.

— Lasule! urla Marty.

Dînd pe gît restul de bere cu o sorbitură lungă, arunca sticla după Seth, apoi se întoarse spre casa. Trînti usa cu putere în urma lui. În camera de zi nu era nici urma de Angel, așa că Marty se îndreptă spre bucatărie, mai scoase o sticla de bere din frigider, îi desfăcu în grabă capacul de marginea mesei, apoi înghiți jumătate din conținutul ei înainte să urce scările. Sus, se opri un moment, privind furios usa închisă de la dormitorul fiicei lui.

Fiica lui, careia puțin îi pasa de spusele lui.

Ei bine, venise vremea să-i dea o lecție adevărată.

Porni spre usa ei, își pierdu echilibrul, dar reuși să se prindă înainte de a cădea. Apăsînd pe clanta, deschise usa larg fără să mai ciocane.

Angel era pe pat, lipită de tablă, cu genunchii la piept. Iar în brate ținea o pisică.

Aceasi pisica neagra cu pata alba care îl atacase ieri.

— Scoate chestia aia de aici, imediat! spuse el ragusit, strângînd tare sticla de bere.

Pisica își dezveli dintii, sîsîindu-l.

Dînd pe gît si restul de lichid, Marty apuca sticla de gît, se apleca si o lovi de podea. Dupa ce camera se umplu de cioburi ascutite maronii, se ridica, tinînd în mîna dreapta gîtul spart al sticlei. Trei vîr-furi ascutite, dintre care unul mai lung, erau îndreptate spre pisica.

Dar si spre Angel.

— Mai încercam o data, mîto? sopti Marty, apropiindu-se de pat, amenintînd animalul cu ciobul de sticla.

Angel facu ochii mari, subjugata de privirea furioasa a tatalui ei si de obiectul pe care-l tinea în mîna.

— Tati, te rog, implora ea. Eu... o s-o duc afara.

— Dar eu n-o vreau afara, raspunse Marty, apropiindu-se si mai tare. Vreau sa moara! Ar fi trebuit sa-i tai gîtul de data trecuta...

Angel simti cum Houdini se pregatete sa atace, încordîndu-si toti muschii. O clipa ramase ca paralizata, dar apoi gîndurile ei se concentrara si își aminti din nou bolovanul care se ridicase brusc deasupra pamîntului si plutise prin aer. încerca sa vizualizeze în minte silueta tatalui sau chiar la capul scarilor.

Smuls parca de o uriasa forta invizibila, Marty Sullivan se trezi dintr-o data împins din camera, lovindu-se cu capul de pragul de sus al usii.

Un moment mai tîrziu Angel îl auzi rostogolindu-se pe scari.

Uimita de ceea ce tocmai se petrecuse — de-abia venindu-i sa-si creada ochilor —, Angel nu se clinti din loc pîna cînd

Houdini nu se zbatu

în bratele ei sa se elibereze. Pisica sari din pat si se repezi prin usa deschisa. Imediat Angel se dadu si ea jos ca sa-l urmareasca.

Uitându-se spre parterul casei, fata își zari tatal zacând chiar la piciorul scarii, cazut pe spate si cu ochii închisi. Ciobul de sticla se afla lînga

mîna lui dreapta si pe obrazul drept sîngele începuse sa picure dintr-o taietura adînce pe care probabil ca si-o facuse singur în timpul caderii.

Houdini adulmeca rana, apoi începu sa linga sîngele care se scurgea pe obrazul lui Marty.

Era mort?

Angel începu sa coboare treptele, dar chiar atunci tatal ei tresari, încerca sa se ridice, apoi pica iar lat.

— O sa te omor, murmura el, împingînd pisica într-o parte. O sa te... Vocea i se stinse, lesina din nou si brusc Angel stiu ce are de facut.

Se repezi în jos pe scari, trecu pe lînga tatal ei, gasi farasul simatura în dulap si fugi din nou la ea în camera. Un moment maitîrziu coborî si împrastie cioburile strînse pe podeaua bucatariei si puse la loc matura si farasul. Apoi, luîndu-l pe Houdini în brate, seîntoarse în dormitorul ei, închise usa si începu sa astepte, rugîndu-se ca mama ei sa apara înainte ca Marty sa-si revina.

Dupa ce pleca de la Angel — sau, ca sa fie sincer pîna la capat, dupa ce fugise din fata furiei tatalui ei —, Seth nu se opri din alergat pînacînd nu se asigura ca disparuse din cîmpul lui vizual. Facu o pauza ca sa-si mai traga respiratia, apoi începu sa se simta vinovat si seîntreba daca n-ar fi bine sa se întoarca si sa se asigure ca Angel n-a patit nimic. Dar soarele apusese si cînd realiza cit de tîrziu e — si cîtde mult întîrziase la cina — furia propriului tata îl determina sa-si continue drumul spre casa lui.

Cînd ajunse în centru, noaptea cuprinsese întregul oras, dar asta nu-l deranja — învatase cu multi ani în urma ca

întinericul era cea mai bună protecție împotriva lui Chad Jackson și a prietenilor lui; dacă nu-l vedeau, nu puteau să se ia după el. Trecu pe lângă cimitir, așa cum făcuse de sute de ori, și, ca întotdeauna, nu simți nici cea mai mică urmă de spaimă. Desigur, acum era prima dată când trecea pe aici de când el și Angeldescoperisera la biblioteca povestea lui Forbearance Wynton și a mamei ei și apoi mersesera să caute mormintele familiei lor.

Arunca o privire scurtă spre cimitir, dar nu găsi nimic care să-l sperie. Nici o umbră care să alunece printre cruci, nici un sunet ciudat, nici uncurent de aer neobisnuit, nimic care să-i sugereze prezența vreunui lucru supranatural.

Se uita înăuntrul cofetăriei când trecu pe lângă ea, dar aceasta se închisese cu o jumătate de ora în urmă și singurele lumini aprinse care semăi zăreau erau cele de la farmacie. Probabil că Chad și Jared plecasera de mult.

De fapt, părea că toată lumea se dusesese acasă.

Strazile erau goale și nici o mașină nu-l depăși când traversa piața. Ieși de pe strada Court, continuânduși drumul spre Elm. În timp ce trecea pe lângă micul parc din fața tribunalului, avu prima senzație că nu este tocmai în regulă ceva, dar încerca să ignore avertizările instinctului.

Totusi, mari puțin ritmul.

Sentimentul persista, dar el continua să facă tot posibilul să se convingă că nu se întâmplă nimic. Și, în plus, ar fi fost chiar aiurea să năsimta ceva ciudat după tot ce se petrecuse la cabana.

Nici măcar acum n-ar fi pariat că totul se petrecuse în realitate. Sigur, își amintea foarte clar momentul în care plecasera în pădure să adune lucrurile alea pentru rețeta din carte, dar tot nu-i venea să creadă că nu există o explicație mai

rezonabila pentru modul în care Houdini revenise la viața și iesise din mormântul în care îl îngropasera.

Dar Houdini fusese mort — pentru asta putea să bage mâna în foc.

Și putea să jure că nu mai trecuse nimeni altcineva pe acolo care să umble la mormântul lui.

Îl strabatu un fior — același gen de fior pe care îl găsești descris în povestile horror când te afli în apropierea unei fantome. Dar el nu era încă în nici o cameră și nu se găsea nici măcar lângă cimitir. Grăbi pasul, apoi se forța să meargă mai încet, convins că, dacă va alerga, o să fie și mai speriat decât era acum.

„Dar n-ai de ce să te sperii, își spuse el. Nu e nimic în parc — și nici în alta parte.” Totuși, pe măsura ce încerca să se convingă, sentimentul

ciudat se intensifica: ceva - sau cineva — era acolo, ascuns undeva, în întuneric.

Ceda impulsului de a merge mai repede și presentimentul unui pericol deveni și mai puternic. Când ajunse la primul colț, se opri sub

lumina stralucitoare a stîlpului electric ce era plasat în mijlocul intersecției. Dar în loc să se simtă mai în siguranță, lumina îi dădu senzația

ca se expune și mai tare. Indiferent de natura pericolului, acesta se târa prin întuneric, înconjurîndu-l, folosindu-se de capcana nopții pentru a-l atrage într-un loc din ce în ce mai îngust în care...

Stăpînindu-și un strigat de panică, Seth o lua la goană, traversa strada și porni în fugă de-a lungul trotuarului pînă cînd ajunse sub umbra copacilor.

Apoi, exact cînd sentimentul îngrozitor de teamă pare să se mai domolească, din spatele unui copac apărură o siluetă care-i bloca drumul.

Seth îngheta și inima începu să-i bata cu putere. De data asta nu mai era vorba de o presimțire. De data asta putea să vadă pericolul și chiar înainte de a-i auzi vocea știu cine e.

— Salut, Beth, spuse Zack Fletcher încet. M-am gîndit eu că o să treci pe aici.

Seth rămase nemiscat, întrebîndu-se ce să facă. Mai avea de străbătut ceva cale pînă la el acasă și nu putea să-l ocolească pe Zack, nici măcar dacă acesta îl așteptase de unul singur. Iar Seth era convins de contrariu.

Chad Jackson si Jared Woods se aflau undeva, ascunsi în apropiere, gata sa intervina în orice moment. Pregatiti sa nu-i lase nici o portita de scapare.

— Spune-mi cum ai facut-o, rosti Zack raspicat, pe un ton atât de rece ca îl înspaimânta mai tare pe Seth decât daca ar fi tipat la el.

— Sa... sa fac ce? întreba Seth, stiind exact despre ce vorbeste Zack, dar încercând sa traga de timp. Arunca o privire împrejur, cautând vreo urma de Chad si Jared, dar nu zari nici o miscare în întuneric si nici nu auzi vreun fosnet de frunze.

— Nu îți bate joc de mine, Baker, mîrîi Zack, apropiindu-se cu pumnii înclestati. N-ai putut sa ma bati în viata ta niciodata... La nimic. Deci ai trisat.

— Asa cum tu si prietenii tai trisati ori de cîte ori îmi furati temele? se auzi Seth rostind, înainte sa realizeze ce vorbe îi iesisera pe gura.

Dar, desi vedea muschii încordati ai lui Zack, teama care îl coplese ceva mai devreme începea sa se risipeasca acum. Mai privi o data în jur, dar nici de data asta nu vazu si nu auzi nimic care sa-i semnaleză prezenta celor doi dusmani ai sai: Chad si Jared.

Apoi se trezi ca iarasi gura i-o ia pe dinainte si nu reusi sa-si dea seama cînd gîndise toate acele cuvinte:

— Esti singur, Zack, nu? Mare greseala.

Zack, care micsorase încet, dar sigur distanta dintre ei, se opri si, pentru o clipa, paru ca da înapoi.

De data asta, Seth fu perfect constient de ceea ce spune:

— Ce-ar fi sa te cari si sa ma lasi în pace? Zack Fletcher se holba la el.

— Te-ai tacanit, Beth? întreba Zack, dar tonul periculos și grav din vocea lui disparuse și Seth avu senzația ca percepe o nota de nesiguranta, dacă nu chiar de frica.

— Sa nu mai îmi zici așa niciodată! spuse Seth. Nu cred că-mi place prea tare.

În clipa aceea, Zack pară să-și recapete încrederea în sine.

— Ei nu mai spune! Ce-mi pasă mie dacă-ti place sau nu?

Se apropie și mai tare, și Seth aproape că simți puterea loviturii ce urma să-o primească.

— Nu ești altceva decât un...

Dar chiar înainte ca Zack să-și termine propoziția, se trezi ridicat în aer, și capul i se lovi de creangă cea mai joasă a stejarului sub coroana căruia stăteau amândoi. Apoi pica pe trotuar, exact pe spate și se lovi cu ceafa de asfaltul tare.

In timp ce Zack gemea si se vaita, tinându-si capul în mîini, Seth se rotea în jurul lui.

— Te-am avertizat doar, spuse el încet. Tot ce trebuia sa faci era sa te cari din fata mea.

CAPITOLUL 36

Myra Sullivan întîrziase. Femeia stia ca Marty e furios din cauza asta si, inevitabil, beat. In timp ce scoase sacosa de cumparaturi din portbagajul vechiului Chevelle, se îmbarbata, pregatindu-se pentru tirada pe care va trebui s-o înfrunte cu siguranta din clipa în care va deschide usa. Era vina ei, desigur — ar fi putut sa se duca la magazin mai devreme, dar izbucnise din senin furtuna aceea îngrozitoare si fusese nevoita sa astepte domolirea ei. De fapt, chiar iesise din casa cînd primul fulger luminase cerul si bubuitul scuturase casa din temelii.

Apoi se pornise o adevarata rupere de nori.

Privise pe fereastra timp de cîteva minute, asteptînd ca ploaia sa se mai potoleasca, dar cînd vazu ca afara continua sa-i toarne cu galeata,

îsi dadu jos pardesiul si se apuca sa desfacă si ultimele cutii lasate în dormitorul nefolosit de sus, în timp ce Marty se asezase comod în

fotoliu sa urmareasca un meci de fotbal. Fulgerele întrerupeau transmisia mai mereu si de-abia reusea sa zareasca ceva pe ecranul care

pîlpîia întruna, dar în loc sa închida televizorul si s-o ajute pe sotia sa, barbatul deschidea bere dupa bere, bombanind printre dinti ca ar fi

trebuit sa monteze cablul cu o saptamîna în urma. Perfect constienta ca n-avea nici un sens sa se certe cu el, Myra se ocupa cu desfacutul cutiilor pîna cînd furtuna trecu, apoi pleca în oras sa cumpere ceva de mîncare pentru cina.

Aparent toata lumea procedase exact ca ea, asa ca îi lua de doua ori mai mult timp decît preconizase ea, iar acum Marty va spumega de

mînie. Ei bine, n-avea ce sa faca. El era crucea ei si, în ciuda tuturor suferintelor pe care va fi obligata sa le îndure pe acest pamînt, stia ca în viata de apoi recompensele se vor dovedi pe masura.

Indreptîndu-se spre casa, zari lumina la fereastra lui Angel si se simti usurata. Cel putin nu trebuia sa-si mai faca griji pentru ea.

Pregatindu-se pentru orice reactie din partea lui Marty — si stiind ca aceasta va fi amplificata din cauza întîrzierii ei —, Myra se întreba pentru o clipa cum ar fi sa aiba un sot care sa-i iasa în în-tîmpinare si sa-i ia sacosele din mîna. Alungind repede din minte o astfel de dorinta, murmura iute o rugaciune pentru iertarea pacatelor si împinse usa de la intrare.

Imediat simti ca se schimbase ceva.

Desi televizorul era aprins, Marty nu se afla în fotoliul lui. Se încrunta si, ridicînd telecomanda de pe scaun, apasa butonul de oprire.

Tacerea care cuprinse casa nu facu altceva decît sa-i sporeasca nelinistea. Porni spre bucatarie, cutremurata de un presentiment negativ.

Apoi îl vazu.

Sotul ei statea întins pe spate, cu ochii închisi, înconjurat de cioburi de sticla sparta.

— Marty? gîfîi ea. Marty, ce...

Fara sa-si ia privirea de la el, aseza sacosele pe polita.

— Angel? striga ea, cazînd în genunchi lînga sotul ei lesinat.
Vocea ei se transforma într-un urlet:

— Angel!

O clipa mai tîrziu fata aparû în capatul scarilor. Myra se uita la ea, apoi îsi coborî privirea asupra sotului ei.

— Cheama o ambulanta, spuse ea. Tatal tau...

Se opri cînd Marty gemu încet. îsi misca mîna dreapta, apoi deschise ochii. Cînd o vazû pe Angel, care se afla deja pe la jumatarea scarilor, se ridica, holbîndu-se la ea.

— Pleaca, rosti el cu voce ragusita. Pleaca de lînga mine!

Angel încremenî si Marty, alb la fata ca varul, o apuca strîns de brat pe Myra.

— Ea a facut-o! sopti el. M-a aruncat pe scari!

Myra îl privi fix pe Marty, socul initial transformându-se încet într-o nedumerire profunda.

— Te-a aruncat? repeta femeia. Marty, ce tot îndrugi...

— Ea a facut-o! tipa Marty dupa ce Angel coborî si restul treptelor. Tatal ei se retrase, chircindu-se.

-Ea...

Dar Myra auzise suficient. Sentimentul de mila pe care i-l inspirase un moment mai devreme disparuse acum.

— Esti beat, Marty, spuse ea, ridicându-se în picioare.

— Nu-i adevarat! protesta Marty. Ea...

— Taci din gura! îl opri Myra. Înțeleg perfect ce s-a întâmplat, barbate. Ai turnat în tine toata ziua si, când ai încercat sa te duci sus, te-ai împiedicat si ai cazut.

Când Marty încerca sa obiecteze, Myra scutura din cap.

— Un betiv ordinar, asta esti! Si m-am saturat! Ai ajuns sa dai vina pe fiica ta! Halal, Marty! Sa-ti fie rusine!

— Dar, Myra..., scînci Marty, întinzînd mîna ca s-o apuce de fusta.

— Nu! se rasti femeia. M-am saturat, ai înțeles? Fa bine si ridică-te, curata mizeria asta si dupa aia dute si te culca!

Marty ceda în fata mîniei de neoprit a sotiei lui. Dar în timp ce se ridica în picioare, furia începu sa creasca în el.

— Daca eu îți zic ca n-am fost de vina! Cea care... înainte sa termine, Myra se rasuci, își ridica mîna si-l plesni atît de tare peste fata, încît aproape ca-l dezechilibra.

Apucîndu-se de obrazul lovit, Marty se retrase spre usa din spate.

— Du-te dracului! murmura el. Sa va ia dracu' pe amîndoua. Împingîndu-se în usa atît de tare încît aceasta se izbi de perete, Marty Sullivan se pierdu în bezna de afara.

— Zack ar fi trebuit sa vina acasa de o jumatate de ora, spuse Joni Fletcher, încruntându-se cînd vazu cît arata ceasul de deasupra chiuvetei din bucatarie. I-am zis foarte clar ca nu are voie sa stea afara mai tîrziu de ora sase.

— Mai lasa-l si tu, e baiat mare acum, raspunse Ed. întîrzie si el cîteva minute. Mare scofala!

— Marea scofala, asa cum îi spui tu, e ca friptura trebuie scoasa din cuptor. Si nu orice fel de friptura

— ci muschiul înabusit dupa care tu si fiul tau va omorîti atîta. Daca îl mai tin cincisprezece minute n-o sa mai fie deloc asa cum va place voua. Si daca se raceste, atunci pot sa-l...

— Bine, bine! își ridica Ed Fletcher mîinile într-un gest de supunere. Daca întîrzie, asta e. Eu zic sa mîncam atunci cînd o sa fie perfecta, iar daca el nu vine, cu atît mai bine pentru mine, am o portie în plus.

— Iar eu zic, adauga Joni, sa te urci în masina si sa vezi unde e. Stia foarte bine ce urmeaza sa gatesc si mi-a jurat ca n-o sa întîrzie.

Probabil ca își pierde vremea pe la Chad pe-acasa, asa ca n-o sa dureze foarte mult.

Ed își dadu ochii peste cap.

— Haide, Joni... stii ce înseamna pentru un pusti de saispzezece ani sa vina taica-su dupa el? îmi aduc aminte...

Dar înainte de a-si expune teoria despre consecintele ce ar putea decurge dintr-un astfel de act umilitor, fu întrerupt de telefon.

— Unde? întreba sotia sa dupa ce asculta cîteva secunde cu receptorul lipit de ureche. Bine... venim imediat... în doua minute sîntem acolo.

Dupa ce închise telefonul si se uita la el, Ed banui imediat despre ce este vorba.

— Zack? întreba el.

Joni dadu din cap si navali pe usa de la bucatarie care ducea în garaj.

— îți povestesc pe drum.

în mai puțin de un minut, Ed intrase pe sosea.

— Sheila Jacobson a sunat, îi explica soția lui. Parca sta pe strada Court, nu? Acolo mergem. În fine, acum câteva minute a auzit un zgomot

afară și când s-a dus să vadă ce e, l-a găsit pe Zack trântit pe trotuar. El e... oh, Doamne, Ed, era deja inconștient și ea a sunat la Salvare și...

Nu mai putu să continue. Se lupta cu lacrimile ce erau gata să izbucnească, reuși să se controleze, după care adăuga: — Hai să ne grabim!

Ed nici nu opri bine mașina în fața casei familiei Jacobson, ca Joni să sară jos. Exact în aceeași clipă o mașină a Salvării, cu sirena pusă în

funcțiune, apărură de după colțul străzii în mare viteză. Acum, în lumina puternică a girofarurilor, Joni zări trupul nemiscat al fiului ei, asupra

caruia stătea aplecat un bărbat. Urmata îndeaproape de Ed, se repezi într-acolo și îngenunche lângă Zack, care era examinat acum de personalul medical.

— Te rog, Doamne, șopti Joni, fără să-și dea seama că vorbește cu voce tare. Nu-l lăsa să moară! Te rog...

— Cred că e bine, spuse unul dintre medici. Adu o targă și... înainte de a termina, Zack gemu, își saltă mâna, apoi încerca să se ridice.

— Usurel, spuse medicul. Usurel.

Zack îl lăsa pe medic să-l ridice în fund, și când acesta îi verifica blînd creștetul capului cu degetele, se vaita și se smuci într-o parte.

Degetele doctorului erau roșii de sînge. Joni rămase cu gura cascata:

— Doamne, Zack... ce s-a întîmplat cu tine?

Zack nu raspunse imediat, apoi ochii lui scaparara de furie.

— Seth Baker, rosti el. Pampalaul ala nenorocit a sarit pe mine! El... m-a lovit cu o piatra sau ceva! Medicul începu sa-i examineze din nou capul, în timp ce colegul lui tineea deasupra o lanterna cu un fascicul puternic de lumina.

— Uite, e ceva în parul lui, aici, murmura el încet si scoase cu grija o bucatica de lemn din parul încleiat de sânge.

Seamana cu scoarta de copac.

Doctorul rînji.

— Esti sigur ca n-ai încercat sa te iei la trînta cu un pom, baiete? întreba el.

— El m-a aruncat! spuse Zack. M-a aruncat direct în...

Tacu brusc, realizînd cît de ciudat trebuie sa sune vorbele lui. Medicul cu lanterna se încrunta, apoi directiona fasciculul de lumina spre copacul de deasupra lui Zack. Se ridica, se plimba de jur-împrejur, studiind cu atentie creanga cea mai apropiata de pamînt.

— Pentru Dumnezeu, spuse medicul, tinînd lanterna nemiscata. Colega, vino si tu sa arunci o privire!

Sari cît putu de tare si de-abia reusi sa atinga ramura, apoi se uita la degete. Si mai mult sânge.

Zack se ridicase în picioare si, la prima vedere, ranile sale nu pareau foarte serioase.

— Si zici ca Seth Baker a facut toate astea? întreba Ed Fletcher, privind sceptic spre fiul sau. — A sarit pe mine! repeta Zack. M-a apucat din spate si... Paru sa piarda firul

celor spuse, apoi dadu din cap ca si cum ar fi vrut sa alunge o idee care n-avea sens.

— Oricum, a fost ciudat, termina el.

— Si era singur? întreba Ed. Nu mai era nimeni cu el?

Zack dadu din cap, apoi se razgîndi. — Aaaa... nu stiu.

— Ai mai vazut si pe altcineva? insista Ed Fletcher.

— Era întuneric! se plînsé Zack. De-abia l-am vazut pe el! Ed vru sa mai adauge ceva, dar Joni interveni:

— N-ar fi mai bine sa ne îngrijim de Zack mai întîi si dupa aia sa discutam despre ce s-a întîmplat? Se întoarse catre medici:

— Trebuie sa-l duceti la Urgenta?

— Asa ar fi indicat, raspunse unul dintre ei. Are o taietura destul de urîta si probabil ca va fi nevoie sa-i punem niste copci. Si n-ar strica sa ne asiguram ca nu are nici o contuzie.

— In regula, spuse Joni. Venim dupa dumneavoastra.

Cîteva minute mai tîrziu Ed scoase Mercedes-ul de pe alee si porni în urma ambulantei.

— Asa, spuse Joni. Tu chiar crezi ca Seth Baker l-a atacat pe Zack? Ed se uita piezis la sotia lui.

— Ce vrei sa zici? El a spus ca...

— Am auzit ce a spus el, îl întrerupse Joni. Dar mi se pare atît de putin probabil... Adica, Seth? Seth

Baker? Baiatul asta n-a încercat nici

macar o singura data sa riposteze cînd ceilalti copii se luau de el. Si stii si tu foarte bine ca Zack îl necajea tot timpul, continua ea înainte ca Ed sa apuce sa adauge ceva. De ce s-ar schimba asa, peste noapte?

— Poate ca schimbarea lui n-a fost brusca, sugera Ed.

Gîndeste-te si tu ce-a facut la club, ieri, cînd ne-a dus de nas jumatate de joc,

prefacîndu-se ca el habar n-are ce e ala golf! La început am crezut si eu ca e vorba doar de niste lovituri norocoase, dar nimeni nu cîs-tiga noua puncte asa cum a facut-o el, fara sa fie perfect constient de ceea ce joaca.

Joni tacu un moment, apoi spuse:

— Ai dreptate, însa am vazut si expresia de pe fata lui Zack când Seth l-a învins ieri, Ed. Arata de parca ar fi vrut sa-i traga un pumn lui

Seth atunci, pe loc. Si nici tu nu ai fost prea fericit sa pierzi în fata lui Blake Baker. Asa stînd lucrurile, de ce sa sara Seth asupra lui Zack,

cînd fiul nostru era, de fapt, cel suparat? Si ce cauta Zack aici, în primul rînd? Strada Court e în drum spre casa familiei Baker si nu spre a noastra.

Ed își înclesta mîinile pe volan.

— Si ce vrei sa zici cu asta? Ca Zack minte?

Surprinsa de duritatea sotului ei, Joni nu se simti în stare sa-i dea un raspuns direct.

— Pai, nu... nu stiu, rosti ea mai calm.

— Nu, nu stii, spuse Ed pe un ton pe care îl folosea ori de cîte ori voia sa puna punct unei conversatii.

Totusi, eu banuiesc ca se petrece ceva cu

Seth Baker si mîne o sa am o discutie cu Blake ca sa aflu despre ce este vorba.

Nici unul din ei nu mai vorbi pîna cînd parcara masina lînga micul spital.

— Si-acum ce facem? întreba în cele din urma Joni. Ce îi spunem lui Zack?

Ed inspira adînc, apoi expira usor.

— Nimic, rosti el într-un tîrziu. Mîne o sa vorbesc cu Blake sa vad ce parere are. Deocamdata îl ducem pe Zack acasa.

Ed își privi critic sotia.

— Si poate te comporti si tu ca si cum l-ai crede pe fiul nostru, ai înteles?

Joni ezita, apoi încuviinta din cap descurajata. Dar chiar în clipa în care intra în spital, avu senzatia clara ca nu va fi atît de simplu pe cît credea Ed. Ceva se petrecuse cu Zack si, desi stia ca explicatia data de fiul ei parea ilogica — mai ales ca o schimbase dupa ce doctorul descoperise sînge pe una dintre crengile copacului —, mai stia si ca Zack le ascunde ceva. Marty Sullivan privi amarît în fundul paharului gol, apoi se uita în oglinda unsuroasa din spatele barului si facu un semn ca mai vrea ceva

de baut.

— Nu crezi ca ai baut destul? întreba barmanul, aruncându-i o privire atît de plictisita încît Marty nu se deranja sa-i raspunda.

— îti semnezi testamentul, ofta barbatul de la polita, umplîndu-i lui Marty paharul cu whisky îndoit cu apa pe care-l tinea special pentru oameni ca Marty, care consumasera atîta alcool încît nu mai observau ca bautura îsi pierduse taria cu desavîrsire si care puteau sari la bataie în cazul în care s-ar fi prins de smecherie.

— încearca macar sa nu omori pe nimeni cînd te întorci acasa, mai adauga el.

Marty scoase un bombanit fara vлага, dadu peste cap paharul si trînti un teanc de bancnote pe polita. Barmanul privi hîrtilile mototolite si,

vazînd ca acopera mai mult decît suficient atît consumatia, cît si bacsitul, le îndesa în sertar si porni spre capatul celalalt al barului, unde se apuca sa pregateasca un rînd de bauturi pentru un grup de barbati chiar mai beti decît Marty. Strecurîndu-se printre oamenii dinauntru si iesind în racoarea noptii, Marty începu sa ia în calcul toate posibilitatile.

Ar putea sa mearga la un alt bar, unde sa mai bea ceva si eventual sa joace niste biliard.

Sau s-ar putea întoarce acasa, unde Myra ar sari cu gura pe el ca s-a îmbatat si Angel... „Angel!” Se cutremura cînd viziunea care-l chinuise de atîtea ore îi aparu din nou în minte, de data asta plutind prin bezna tacuta a strazilor pustii.

Angel, care tinea pisica aia blestemata în brate si care îi aruncase o privire cum nu mai vazuse niciodata. Pentru o

clipa îl lasase sa creada ca e înspaimîntata si se facuse palida la fata, dar apoi, exact înainte de a se repezi la ea, ceva de pe chipul ei se schimbbase.

Ochii ei capatasera brusc aceeasi stralucire aurie — ca si cum înăuntrul ei ar fi ars un foc — ca ai pisicii, atunci cînd sarise sa-i sfîsie fata.

Apoi, într-o clipita, îl atacase, izbindu-l atît de tare încît se dezechilibrase si cazuse pe scari si... Nimic. Cu exceptia unei alte imagini care nu-i dadea pace. O imagine care aparuse dupa ce Angel îl împinsese pe scari. Zacea pe podea, aproape inconstient, cînd simtise ceva. Ceva care-l adulmeca.

„Pisica! Pisica blestemata!”

Se luptase sa deschida ochii, ridicase o mîna sa alunge animalul si, cînd reusise în sfîrsit sa-si salte o pleoapa, ceea ce vazuse nu semana deloc cu o pisica.

Era o fata — cam de aceeasi vîrsta cu Angel. Dar care nu arata ca Angel. Avea tenul de un alb cadaveric si cei mai albastri ochi pe care-i

vazuse vreodata în viata lui. Purta o boneta demodata, neagra, si o rochie închisa la culoare, iar pe piept avea o brosa alba care parea facuta dintr-un soi de fildes.

Apoi, pe neasteptate, chipul ei se schimba. Carnea începu sa se topeasca, lasînd în urma un craniu si o lumina aurie terifianta ce venea dinspre orbitele goale ale ochilor. Iar cînd se apleca peste el, buzele ei se ridicara în sus pentru a-si expune dintii.

Lungi, curbati, ca de felina, cu vîrfurile mînjite de sînge. În timp ce își apropia fata de a lui, gura ei se deschise, dar în loc de limba, aparu un sarpe. Avea falcile latite, iar coltii, din care curgea deja venin, se îndreptau spre el.

Niciodata nu mai simtise o astfel de teroare si apoi...

Vid.

Lesinase si nu-si mai amintise nimic pîna cînd se trezise cu Myra aplecata deasupra lui si îsi dorise sa lesine din nou.

Iar acum statea aici, la un colt de strada, cu stomacul ars de whisky, cu gîtul chinuit de un gust acru si atît de ametit ca trebuia sa se tina de stîlpul de iluminat ca sa nu cada.

Si toate imaginile alea — toate acele amintiri imposibile — îl însoteau în continuare.

Cînd stomacul i se revolta în sfîrsit de cîta bautura turnase în el, Marty se lasa în genunchi, se apleca si varsa într-un canal. Stomacul i se

contracta întruna pîna cînd nu mai avu ce sa vomite. Dupa o vreme se îndrepta de spate, sprijinindu-se de stîlpul electric. Corpul i se acoperi de sudoare. Gîfii, încercînd sa-si recapete rasuflarea, dar gustul acru al vomei îi umplu gura, iar sucul gastric îi arse gîtlejul.

O masina trecu pe lînga el si, ca prin ceata, Marty observa cum soferul își îndreapta dezgustat privirea în alta parte. În cele din urma, tinîndu-se de stîlp, se ridica în picioare si traversa intersectia chiar prin mijlocul ei, dupa care o lua pe trotuar împleticindu-se si fara sa-i pese încotro se îndreapta. Dupa cîteva sute de metri se trezi în fata unei biserici. O biserică mica, cu numele frumos gravat pe o placa de granit prinsa pe peretele de lînga usa de la intrare.

Biserica Sfintei Fecioare.

Marty privi cladirea mult timp, încercînd sa-si dea seama cînd fusese ultima data la biserică. Nu reusi însa.

Se uita spre usa lacasului si brusc simti nevoia de a intra înauntru. Numai ca acum era duminica noaptea si sigur nu era nimeni acolo. Dar cînd apasa pe clanta, usa se deschise.

Marty pasi în micul antreu. Desi nu era nici o lumina aprinsa, luminarele ardeau peste tot, iar micul sanctuar era scaldat într-o stralucire aurie ce-si schimba nuantele.

Flacarile dansau în curentul de aer.

Instinctiv își înmuie degetele în apa sfintita, se închina si rosti repede o rugaciune.

Cînd porni pe culoarul din mijloc, o silueta se ridica din fata altarului si se întoarse catre el.

— Pot sa va ajut cu ceva? întreba preotul.

Timp de un minut Marty nu facu altceva decât sa-l priveasca fix. Apoi, fara sa realizeze ce face, cazu în genunchi.

— Ceva s-a întâmplat! sopti el. Ceva îngrozitor.

Parintele Mulroney veni încet spre el si-i aseza o mîna pe umar.

— Esti Marty Sullivan, nu-i asa? întreba el. Marty se uita la preot, facînd ochii mari.

— Da..., dar de unde stiti?

Preotul zîmbi. Era ceva în zîmbetul lui, la fel ca în privirea lui — o tristete ce parea sa vina din adîncul inimii —, care îl facu pe Marty sa se înfioare.

— Te asteptam, spuse

el. CAPITOLUL 37

Vrajitorie? Ce naiba îndruga acolo preotul despre vrajitorie? Si despre fiica sa!

Trecuse doar o ora de cînd Marty Sullivan intrase în Biserica Sfintei Fecioare, dar acum, cînd se tîra prin întunericul noptii, nu numai alcoolul pe care-l consumase îi împiedica mersul, ci si ciudata istorie pe care i-o împartasise Parintele Mulroney în camaruta din spatele altarului.

La început crezu ca preotul îl ia peste picior, povestindu-i toate lucrurile acelea ciudate care se întâmplasera în Roundtree.

Dupa o vremeînsa, se sperie de-a binelea. Sau, ma rog, nu speriat deadevaratele — nu credea în vrajitoare mai mult decât altii —, dar totusi, conformcelor relatate de preot, în Roundtree se petrecusera o gramada de chestii neobisnuite si se parea ca totul începuse în casa pe care ocumparase el.

Numai ca nu o cumparase el, în realitate. Ci Myra îl determinase sa faca acest pas. Myra si snoaba aia de sora-sa, Joni. Daca jumatate dinpovestile Parintelui Mulroney se

dovedeau a nu fi simple fantasmagorii, atunci ar trebui s-o dea în judecata pe Joni. Si nu numai pe ea, darsi pe Ed Fletcher. Si pe tipul care le înlesnise împrumutul, si pe toti cei implicati. Pîna la sfîrsitul procesului îsi vor dori cu totii sa nu se fiîncurcat cu Marty Sullivan!

Intensitatea furiei lui alunga si ultima ramasita de neliniste pe care o resimtise în biserica si, cînd ajunse la Taverna Roundtree, deja

începuse sa se gîndeasca ce va face cu banii pe care-i va cîstiga. Decise ca merita sa-si sarbatoreasca norocul ce-i iesise-n cale, asa ca intra în bar si se aseza pe unul dintre scaunele înalte de la capatul tejghelei.

— Tocmai ne pregateam sa închidem, spuse barmanul, privindu-l obosit pe Marty.

Marty își scoase portofelul si arunca o hîrtie de douazeci de dolari pe bar.

— Asta e suficient ca sa tii deschis pentru un Johnnie Walker? Fara gheata.

Barmanul ridica din umeri, îi turna bautura si matura cu mîna cei douazeci de dolari dupa ce-i aseza paharul în fata.

Marty mai scoase o hîrtie de douazeci din buzunar si o arunca pe polita.

— Iti fac si tie cinste cu unul.

Dupa o scurta ezitare, pe care Marty n-o baga de seama, barbatul își turna si el o portie si ridica paharul în semn de noroc spre Marty.

— Pentru ce sarbatoresti tu!

— Pentru vrajitoarele din Roundtree, declara Marty, imitînd gestul barmanului. Ele o sa aiba grija de mine pentru tot restul vietii! Celalalt barbat se opri nedumerit.

— Despre ce dracu' vorbesti acolo? întreba el banuitor. Marty izbucni într-un rîs ragusit si dadu paharul pe gît dintr-o sorbitura.

— Casa mea! Parintele Mulroney de la Biserica Sfintei Fecioare tocmai mi-a povestit despre oamenii care au locuit acolo. El mi-a zis

despre vrajitoare, despre procese și toate celelalte chestii. Așa că o s-o dau în judecată pe tîrfa aia care mi-a vîndut locul, dar și pe nenorocitul ala cu care e maritată.

Barmanul așeza pe bar paharul din care nu bause nici un strop.

— Vorbesti de casa aia veche de la Black Creek Crossing? Cînd Marty încuviința, barmanul clatina din cap.

— Dacă ai senzația că o să obții ceva de pe urma unor povești, ai face bine să te mai gîndești. Dacă vrei să câștigi un proces, trebuie întîi să dovedești că nu e în regulă ceva. Iar basmele alea despre vrajitoare pe care și le spun copiii seara nu prea o să-ti fie de mare folos.

— Zau? Îl contrazise Marty, simțind cum entuziasmul său de mai devreme începe să se transforme în mînie. Cum rămîne atunci cu tipul care și-a omorît familia chiar la mine în casa?

— Ala era nebun. Și știi despre el cînd te-ai mutat, nu?

— De unde știi tu ce știam eu și ce nu? Îl provoca Marty.

Barmanul își dadu ochii peste cap, lua paharul gol din fața lui Marty, iar pe-al său îl goli în chiuveta.

— Aici toată lumea știe ce face toată lumea, spuse el, dîndu-i înapoi lui Marty cei douăzeci de dolari. Uite ce zic eu — un pahar a fost din partea casei, bine?

Marty îi arunca o privire furioasă, amplificată de alcoolul ce i se raspîndea în vene.

— Ma dai afara?

— Nu. Dar încerc să închid și eu barul, răspunse barbatul.

Se uita spre capatul celălalt al încăperii, unde mai era un singur client care bea o halba de bere.

— Mai ai mult, sergent? striga el, apoi se întoarse spre Marty. Toti politistii din oras vin aici, îi șopti el. Probabil de-aia n-am avut niciodată probleme.

Privirea întunecata a lui Marty se îndrepta spre barbatul din capatul celalalt al barului si vazu ca acesta se holba la el.

— Bine, spuse el, îndesându-si banii în buzunar si ridicându-se destul de nesigur în picioare.

— Cred ca ai nevoie sa te duca cineva, pot sa..., începu barmanul, dar Marty i-o taie brusc:

— Ma descurc si singur! înainte ca barmanul sau politistul sa apuce sa se certe cu el, Marty iese pe trotuarul din fata cladirii. Trase adânc în piept aerul rece al noptii, apoi porni spre casa.

Un minut mai târziu, politistul si barmanul iesira si ei în fata barului si se uitara dupa Marty cum se îndrepta împleticindu-se spre strada Black Creek.

— Ce crezi? întreba sergentul. Cît de beat e? Barmanul ridica din umeri.

— Nu atît de tare încît sa aiba probleme. O sa ajunga pe doua carari acasa unde o sa pice lat, zise el, izbucnind în rîs. Asta nu înseamna ca n-o sa aiba ceva halucinatii pe drum. Se întoarsera înauntru si-si pusera cîte o halba de bere, iar barmanul se apuca sa-i povesteasca politistului ce auzise de la Marty Sullivan.

— Of, Doamne, suspina politistul. Iarasi o luam de la capat. Nu mi-am imaginat ca Parintele Mike o sa fie cel care o sa deschida primul gura despre asta, dar ce stiu eu, la urma urmei?

Clatina din cap dezarmat.

— Vrajitoare, ofta el din nou. Oare oamenii chiar nu au nimic mai bun de facut?

Aburii ultimului pahar de whisky pareau sa se fi risipit atunci cînd Marty se apropie de capatul oraselului. îsi trase fermoarul de la geaca pîna

la gît, pentru ca vîntul batea din ce în ce mai tare dinspre nord-est. Deasupra lui, norii se îmbulzeau pe cer si, cînd lasa în urma lumina

calda a stupilor electrici, întunericul îl înconjura din toate partile ca un giulgiu si fragmente din ceea îi spusese Parintele Mulroney începura sa-i alerge prin minte.

„... Furtunile izbucnesc din senin...”

Furtuni precum cea din dupa-amiaza aceasta.

„... Se pare ca toate au loc doar atunci cînd în casa locuieste o adolescenta...” O fata de vîrsta lui Angel.

„... Oamenii încep sa aiba vedenii... o pisica... o fata îmbracata în negru ai carei ochi stralucesc ca ochii de felina...”

Aceleasi lucruri pe care le vazuse si el.

Simti cum i se mareste pulsul, asa ca grabi pasul.

Luna iese din nori si pentru o clipa bezna se transforma într-o lumina difuza si argintie.

Chiar în fata lui zari o silueta.

O silueta întunecata, mai degraba ca o umbra în sclipirea palida a razelor de luna. Dar Marty o recunoscuse imediat si sîngele îi îngheta în vene.

Era fata — aceeasi pe care o zarise în camera de zi cînd îl atacase pisica.

Silueta se apropie de el si Marty ridica mîna într-un gest de aparare.

Cerul se întuneca brusc. Lumina argintie pali.

Silueta disparu, dar Marty ramase încremenit, cu inima batîndu-i nebuneste, aproape sufocîndu-se. Corpul îi fu scuturat de un fior -o

raceala de gheata mai aspra decît noaptea, care se strecura înauntrul lui, sfîsiindu-i sufletul cu degete lacome. Frigul îl facu sa tremure si dintii începura sa-i clantane, dar, desi încerca, nu reusi sa se miste din loc.

Privirea lui rataci prin bezna în cautarea siluetei învesmîntate în negru, dar acum disparuse si cea mai mica raza de lumina si chiar si formele copacilor fusesera înghitite de întunericul din jurul lui.

„Nimic nu e adevarat, îsi spuse Marty. Am baut prea mult... doar niste povesti idioate..." Treptat, bataile inimii îsi mai potolira ritmul nebunesc si suflul îi reveni la normal. Ramase în continuare pe loc, pentru ca, desi nu vedea nimic si avea trupul ca de gheata, percepea prezenta cuiva, asteptându-l în întuneric.

Apoi, Marty surprinse cu coada ochiului o sclipire aurie. își întoarse brusc capul, copleșit din nou de frica, dar ceea ce zărise pentru o clipă pierise la fel de repede.

Brusc, o vazu din nou, numai ca din partea cealalta. De data asta licarul auriu nu mai disparu cînd se întoarse spre el si se trezi în fata unei perechi de ochi reci ca gheata.

Ochii venira mai aproape de el.

Apoi disparura pentru a aparea din nou cîteva secunde mai tîrziu în stînga lui, la doar un metru distanta.

— Pleaca de-aici! spuse Marty, cu glas subtiat. Haide! Pleaca de-aici!

Ochii nu-l ascultara, ba, dimpotriva, se apropiara si mai tare de el. Creatura invizibila îl privea fix acum si Marty avu senzatia oribila ca, daca nu se smulge din vraja paralizanta a celor doua globuri aurii, va sfîrși prin a-si pierde sufletul.

Ochii nu se mai miscara, dar Marty ramase în continuare întepenit în acelasi loc. Secundele treceau una dupa alta si Marty tot nu reusea sa scape de puterea lor.

Simti cum creatura se încordeaza si aproape ca vedea cum se pregateste sa sara pe el, gata sa-si înfiga ghearele si coltii în carnea lui.

Cînd panica aproape ca îl sufoca, scoase un sunet ragusit si, cu ultimele puteri, lovi cu piciorul în directia celor doi ochi.

Acestia disparura si Marty se trezi alergînd prin întuneric, terorizat de gîndul ca este urmarit. La un moment dat se împiedica si cazu pe

burta cu fata în santul de pe marginea drumului. Injurînd de mama focului, se ridica în genunchi, stergîndu-si noroiul de pe obraji cu

mîneca. De pe buze îi iese un suspin de durere, amestecat cu spaima și frustrare. Se tîrî înapoi pe drumul principal, pregătindu-se pentru atacul ce știa că avea să urmeze. Luna iese din nori și bataia vîntului se opri. Marty clipi des, orbit de strălucirea argintie, și se uita după creatura care îl vînase. Nimic.

Pe strada nu mai era nimeni.

Privi în toate direcțiile, apoi începu să meargă înainte cu urechile ciulite. Dar cu fiecare pas, senzația că se afla ceva în spatele lui se intensifică pînă cînd i se făcu parul maciuca. Nemaiputînd să suporte tensiunea, își lua inima în dinți și se întoarse ca să-și înfrunte adversarul.

Dar nu văzu decît bezna totală. În gît i se ridică un nou suspin și se îndreptă spre mijlocul drumului, îngrozit că fiinta care îl urmărea se ascunde printre copaci.

Se împiedică, gata să cada din nou, și de-abia reuși să nu izbucneasca în plîns. Apoi, în departare, zări strălucirea unei lumini. Fu tentat să se răsucească și să-o ia la goană, aruncîndu-se în siguranța întunericului, dar își dadu seama că lumina aceea venea dinspre casa lui.

Trase adînc aer în piept ca să mai potolească teroarea ce-i cuprinsese sufletul și o lua la goană iarasi, numai că de data asta fugea spre siguranța propriului cămin.

Pe la jumătatea distanței se opri și se uita spre casa.

Și-și aminti cuvintele Parintelui Mulroney.

Dar pentru că afara era senin și luna strălucea cu putere, iar din întuneric nu-l mai urmărea nimeni, reuși să-și alunge din minte vorbele care îl umpluseră de spaimă cu doar cîteva minute înainte.

— Prostii, sopti el, îndreptându-se spre usa de la intrare. Nimic altceva decît o gramada de prostii. Marty nu era foarte sigur cînd vocea începuse sa-i vorbeasca în soapta. Casa era cufundata în tacere cînd se strecurase prin usa din spate si pentru o clipa traise sentimentul straniu ca locuinta lui e pustie, ca Myra si Angel disparusera cît fusese el plecat. Dar era imposibil — unde s-ar fi putut duce? Aprinsese lumina si se apropiase de frigider, gîndindu-se ca o bere în plus navea cum sa-i strice.

Dar locul în care lasase baxul cu cele sase sticle era gol. Incrun-tîndu-se, se uita bine în frigider.

Nici urma de bere.

Devenind din ce în ce mai suspicios, se duse la chiuveta, deschise usa dulapului de dedesubt și se uita în cosul de gunoi. Gasi cinci sticle de bere goale, pe care Myra le aranjase frumos, după ce le scursese continutul.

„Tîrfa!”

Primul impuls fu să plece din nou în oras să mai cumpere un bax cu șase sticle — și poate chiar o lada — apoi să se întoarcă și să bea totuși, ca să-o învețe minte. În cele din urmă se mulțumi să scoțacească prin bufet pînă găsi sherry-ul pe care-l folosea Myra la gătit și nu se lasă pînă nu-l linse pe tot. Apoi, cu stomacul plin, urcă la etaj, se dezbracă și se bagă în pat lîngă Myra.

Putea să jure că e trează, dar femeia nu zise nimic și, cînd se lipi de ea, scoase un geamat înabusit și se întoarse cu spatele la el. S-o ia naiba

— cine avea nevoie de ea, la urma urmei?

Marty se rostogoli pe spate și închise ochii, dar nu reuși să adoarmă.

Apoi, din întuneric, se insinua vocea aceea, pe care la început de-abia o auzi:

— A venit vremea..., stii doar că a venit vremea... Acum..., insistă vocea. A venit vremea... stii doar că a venit vremea...
Marty se foi în pat.

— Vrei să-o faci, se auzi din nou glasul. Trebuie să-o faci... stii că trebuie... Marty deschise ochii.

— _____Acum... Fa-o acum...

Se dadu jos din pat, iesi din dormitor si trase usa încetisor, ca sa n-o trezeasca pe Myra.

CAPITOLUL 38

Angel statea în întuneric, ascultînd.

Nu stia de cînd se bagase în pat ori daca adormise sau nu. Dar probabil ca totusi adormise, pentru ca amintirea viselor pe care le avusese

era înca proaspata, ca si cum s-ar fi petrecut în realitate doar cu cîteva momente în urma. Nu fusesera vise fara sens care dispar în clipa

în care te trezesti, lasîndu-te doar cu o senzatie vaga ca ai trait ceva, fara sa stii prea bine ce anume. Nu, ceea ce visase ea în noaptea asta era complet diferit.

Se facea ca merge pe mijlocul drumului, în toiul noptii, si, desi luna era acoperita de un strat gros de nori, în fata ei se zarea clar o silueta.

Stia ca este tatal ei, chiar daca trasaturile lui se pierdeau în umbra. Dar în seara asta nu-i mai era frica de el asa cum îi fusese în toate

zilele de cînd se mutasera în casa cea noua. Barbatul se apropie de ea, dar tot nu se simti sperziata. Apoi, cînd vîntul se întetise, norii se desfacura, lasînd loc razelor lunii sa inunde pamîntul. Tatal ei se opri, iar ea se misca instinctiv spre el. însa cînd chipul lui se lumina, fata ezita.

în locul hainelor pe care le purta cînd plecase de acasa cu ceva vreme în urma, silueta din fata ei era învesmîntata

complet în negru, cu o haina strimta cu guler larg si nasturii încheiati pîna la gît.

Chipul nu era al tatalui ei. Era mai alungit, mai îngust si cu un aspect bolnavicios.

Se uita fix la ea si Angel îi vazuse spaima din ochi. Dar de ce era asa de îngrozit? Doar ea era cea care se temea de el. De ce...

Norii acoperira luna si barbatul disparu în bezna.

Brusc îl zari din nou, numai ca acum se uita în sus la el, ca si cum ar fi fost întinsa pe jos. În ciuda faptului ca întunericul devenise adînc, ea îl vedea clar ca la lumina zilei. Numai ca totul în jur era alb si negru.

Tatal ei se holba la ea, apoi pe neasteptate facu un pas înapoi si o lua la goana. Iesi de pe drum, se împiedica si cazu cu fata în santul ce despartea soseaua de padure.

— Tata! începu ea sa strige.

Sunetul propriului glas o trezi din vis, dar ceea ce i se paru ciudat era ca inima nu-i mai batea cu putere si nici nu mai resimte teroarea

care îi însotea de obicei cosmarurile. În loc sa traiasca senzatia de usurare ca e în patul ei din dormitor, fu coplesita de un sentiment de surpriza, ca si când n-ar fi trebuit sa se gaseasca acolo. Putea sa jure ca o secunda mai devreme fusese undeva, afara.

Se dadu jos din pat si se uita pe fereastra. Tatal ei traversa peluza din fata casei. Parea ca si el tocmai pasise din vis în realitate. Numai ca acum purta hainele lui obisnuite si, când o raza de luna îi lumina fata, îl recunoscuse imediat. În timp ce el se îndrepta spre usa din spate, Angel se baga la loc în pat si rosti repede o rugaciune, implorând sfintii care erau dispusi s-o asculte la ora aceea târzie din noapte ca tatal ei sa nu vina la ea în camera. Îsi trase paturile peste cap si asculta cu atentie. Îl auzi cotrobaind pe la bucatarie.

Apoi urcând scarile. Îsi tinu respiratia, încercând sa ignore bataile iuti ale inimii, apoi se puse pe asteptat.

Marty intra în dormitorul unde dormea Myra. Angel rasufla încet.

Dar nu îndrazni sa adoarma, pentru ca, în noptile trecute, barbatul se strecurase la ea în camera numai dupa ce trecuse prin dormitorul lui mai întâi.

Se prefacea ca se culca si ramînea pîna când mama ei adormea tun.

Angel astepta.

Afara, vîntul începuse sa bata din nou, împingînd norii într-o goana nebuna.

Fata încerca sa nu se lase impresionata de soaptele vîntului prin copacii din fata geamului, concentrîndu-se asupra sunetelor ce veneau din casa.

Trecura secunde bune, apoi minute si fiecare clipa i se parea o eternitate.

„El doarme... trebuie sa fi adormit." Iar daca adormise, atunci si ea era în siguranta, încordarea din muschi se mai diminua. Apoi auzi! Un scîrtîit usor, aproape insesizabil. Se auzise din casa? Poate nu. Poate de afara. Poate ca unul dintre batrînii artari avea o creanga uscata si...

Zgomotul reaparu si de data asta n-avea cum sa greseasca.

Scîr-tîitul venea din casa.

Angel îngheta de frica si-si dori ca inima sa nu-i mai bata cu atîta putere, ca sa poata auzi din timp pericolul ce se strecura înauntru.

Astepta încordata, fara sa-si dea seama ca-si tine respiratia. Nimic.

Poate ca se înselase — poate ca nu auzise nimic! Poate ca totusi era doar un zgomot al noptii. Pentru a doua oara se relaxa, rasu-flînd usurata.

Si sunetul reveni si mai intens.

De data asta putea sa jure ca era chiar în fata usii si se lupta din toate puterile ca sa se poata abtine sa nu urle.

Dar poate ca ar trebui sa tipe! Sa tipe cît o tineau plamînii ca s-o trezeasca pe mama ei si...

Atunci își aminti ce se întîmplase cînd încercase sa-i povesteasca despre lucrurile pe care le facea Marty. Iar acum tatal ei va spune ca era îngrijorat pentru ea si ca asculta la usa ei ca sa se asigure ca totul e în regula.

Iar Myra îi va da crezare lui.

Muscându-si buzele, își înabusi un hohot de plîns. Usa de la dormitor se deschise cu un declic. Apoi balamalele scîrtîira. Luna iese din nori si camera fu inundata de o lumina argintie. Si Angel zari în prag aceeași silueta pe care o vazuse pe drumul din visul ei.

Numai ca era treaza acum, iar acesta nu mai era un vis si, chiar daca barbatul îmbracat în haina aceea ciudata, neagra, cu guler lat si

nasturii încheiați pîna la gît nu semana cu Marty, ea stia ca el este chiar tatal ei.

Simtea cum o priveste, cum îi smulge patura de pe ea si cum o dezbraca de pijama.

Strînse cu putere asternuturile ce o acopereau, dar tot avea senzatia ca zace goala pe pat, neajutorata. Silueta se misca, intrînd în camera.

„Nu, striga Angel în gînd. Oh, te rog, nu!”

Barbatul se apropie si inima i se facu cît un purice. Se afunda si mai tare în perne si se ruga în tacere ca el sa dispara...

Degete lungi, cu unghii crapate si rupte, o dezvelira.

Mîna se pregatea sa-i atinga pijamaua.

Cînd degetele se apropiara de materialul subtire chiar în zona sinilor, Angel se concentra la fel ca dupaamiaza si-l vizualiza pe tatal ei aruncat prin usa.

Dar în loc sa zboare înapoi, de data asta tatal ei doar ezita putin.

Mîna lui tremura prin aer.

La lumina difuza si argintie ce patrundea prin fereastră, Angel îl vazu cum se zbate.

Apoi mîna veni si mai aproape.

Fata se chirci si se concentra si mai tare asupra unei singure imagini în care tatal ei era împins cu putere mai întîi pe usa, apoi pe hol, apoi în capul scarilor si apoi... încet, aproape imperceptibil, mîna ce-si dorea atît de tare sa-i mîngîie sînii se misca într-o parte. O vazu cum tremura din nou, apoi îl zari pe tatal ei zbatîndu-se împotriva unei forte invizibile. Plina de speranta, Angel continua sa se concentreze asupra unui singur lucru pîna cînd disparu totul din jurul ei.

Era obosita si o dureau toti muschii, ca si cum ar fi alergat ore în sir.

Viziunea din mintea ei se încetosa. Se lupta, dar era prea târziu.

Epuizata, îi dadu drumul și scoase un tipat mut, cazînd pe spate. Dar cînd deschise ochii, figura întunecata a tatalui ei disparuse.

Era singura.

Usa fusese închisa.

Vîntul se potolise.

Lumina lunii umplea camera cu o stralucire intensa. In casa era liniste.

Angel astepta, ascultînd orice semn care ar fi putut sa-i anunte întoarcerea lui Marty. În cele din urma, dupa minute îndelungate, se dadu jos din pat și se îndrepta spre usa. O întredeschise și arunca o privire pe hol.

În capatul lui, tatal ei zacea lat, ca și cum ar fi lesinat exact cînd ajunsese la etaj.

Aproape sigura ca nu se va mai trezi tot restul noptii, închise încet usa și se întoarse în pat.

Nu reusi sa adoarma decît o data cu venirea zorilor.

CAPITOLUL 39

Myra Sullivan aproape ca scapa tigaia cu omleta cînd se întoarse de lînga aragaz și o vazu pe Angel pentru prima data în acea dimineata. O

clipa ramase prea uimita ca sa zica ceva, mult prea preocupata sa studieze silueta îmbracata în negru ce statea în pragul usii de la

bucatarie. Angel se machiase exact ca la petrecerea de sîmbata de la Clubul Country. Fata era data cu fond de ten alb, ochii fusesera

conturati cu dermatograf negru si fard, iar buzele straluceau sub rujul rosu ca sîngele. Myra deschise gura ca sa spuna ceva, dar nu reusi sa

rosteasca nici un cuvânt. Luându-si ochii de la Angel, se uita la Marty.

Si vazu ca si chipul lui e la fel de palid ca al fiicei ei. Se holba la Angel, iar fata lui exprima o groaza atît de mare încît pentru o clipa se temu ca Marty are un atac de inima.

- Marty? spuse ea într-un tîrziu. Marty!

De-abia cînd îl striga a treia oara, sotul ei reactiona, ridicîndu-se grabit de la masa si dîndu-se înapoi atît de iute ca scaunul pica pe spatecu o pocnitura.

- Ia-o de aici, spuse el, cu vocea tremurînd. Ia-o de lînga mine! Nedumerita, Myra se holba la el. Se îmbatase atît de tare noaptea trecuta încît nu-si mai recunostea propria fiica?

- Pentru Dumnezeu, Marty, linisteste-te... arati de parca ai fi vazut o fantoma! E doar Angel!

Acum ca socul înfatisarii fiicei ei mai trecuse, Myra își tuguie buzele si se rasuci spre Angel. — Iar tu, domnisoara, ce-ai avut în cap? întreba ea. L-ai speriat de moarte pe tatal tau. Du-te sus imediat, schimba-ti hainele si spala-ti masca aia ridicola. Din toate...

— Nu e ridicol si n-am de gînd sa ma demachiez, spuse Angel, asezîndu-se la masa si turnîndu-si niste suc de portocale dintr-o cutie pe care Myra o scosese de la frigider ceva mai devreme. îmi dai si mie niste oua?

Amutita de raspunsul ei, Myra îi puse pe farfurie o portie de omleta, apoi puse o alta portie si pe farfuria sotului ei, fara sa bage de seama ca jumătate cazuse pe masa. Oricum Marty nu observase, de vreme ce continua sa-si priveasca fix fiica. — O sa faci ce-ti spune mama ta, spuse el, dar ceva din vocea lui îi

trada frica pe care o simtea. — Pot sa port ce vreau, raspunse ea, uitându-se direct în ochii lui. Marty îi sustinu privirea câteva clipe, apoi își lasa ochii în jos.

— Daca o sa te dea afara de la scoala, sa nu vii la mine sa te plîngi, bombani el. își lua pachetul cu mîncare pentru serviciu si se îndrepta spre usa din spate.

— Marty! protesta Myra. Nu ti-ai terminat micul dejun!

— O sa-mi iau o gogoasa pe drum, spuse el. îi mai arunca o privire scurta lui Angel, apoi iese afara, încruntându-se, Myra se întoarse spre fiica ei.

— Ce Doamne, iarta-ma, te-a apucat? striga ea. L-ai speriat pe taica-tu de moarte! Pe propriul tau tata!

Un moment Angel nu zise nimic. Apoi, privind-si mama direct în ochi, o întreba:

— Dar tu de ce crezi asta? De ce crezi ca lu' tata i-ar fi frica de mine? în loc sa-i raspunda, Myra îi întoarse spatele, asa cum o facuse si cu câteva zile înainte, când Angel îi împartasise temerile ei.

„Nu e adevarat, cugeta ea. Nu poate fi adevarat. Marty n-ar face asa ceva.” între mama si fiica se lasa o tacere grea, care nu se sparse nici macar când Angel porni pe lungul drum spre scoala.

Seth Baker se privi în oglinda si-si freca barbia cu o mîna obisnuita cu un asemenea gest, dar, la fel ca în toate celelalte zile, nu gasi nici un fir de par — avea, ca întotdeauna, aceeasi piele fina.

Numai ca acum se simtea diferit, fie si numai pentru ceea ce se petrecuse noaptea trecuta când Zack Fletcher, în loc sa-i traga o mama buna de bataie, cazuse pe asfalt inconstient.

Seth ajunsese acasa aproape îngrozit, convins ca tatal lui deja descoperise cele în-tîmplate.

Dar acesta urmarea la televizor un meci de fotbal si abia daca-l baga în seama cînd se repezise în sus pe scari. Totusi era mai mult ca

sigur ca mai devreme sau mai tîrziu telefonul va suna si totul va iesi la iveala. Dar telefonul ramase mut. Cît despre tatal lui, Blake nu-i

acordase nici cea mai mica atentie. De altfel, un lucru bun pentru el, pentru ca, desi fusese în stare sa-i dea o lectie lui Zack, Seth nu stia daca are curajul sa încerce aceeasi manevra si cu tatal sau.

Dar cînd se trezise în dimineata asta, se simtise mai bine ca niciodata. Nu-i mai era frica de Zack Fletcher, de Chad Jackson sau de Jared

Woods. Senzația plăcută care-i umplea sufletul persista și când merse la baie, când se spala pe dinți și pe fata, iar apoi când își verifica tepii din barba.

Nu-l deranja faptul că nici macar perciunii nu-i crescuseră. În fond, nici nu se așteptase la așa ceva. Ca să nu mai vorbim de barba — oricât de deasă ar fi fost ea — n-avea nici o legătură cu ce făcuse noaptea trecută.

A fost simplu. Și-l imaginase pe Zack ridicându-se prin aer și închipuirea lui se transformase în realitate, exact așa cum se întâmplase cu bolovanul de lângă cabana unde el și Angel preparaseră potiușea.

Întorcându-și privirea dinspre oglindă, căuta un obiect pe care să mai facă niște experimente și alege săpunul de la stătea pe marginea chiuvetei.

Îl vizualiza saltându-se în aer și plutind pe deasupra cazii. Dar nu se întâmpla nimic. Săpunul rămase nemiscat.

„Lipit! Asta trebuia să fie — săpunul se lipise de chiuvetă!”

Seth îl ridică, îl răsturna cu partea umezită în sus și după aceea îl așeză pe un loc uscat. Încearcă din nou, dar săpunul de la stătea unde îl pusese el. Îl privi fix, concentrându-se cât putea el de tare și stomacul i se strânse de frică la gândul că acesta nu se va ridica.

Din păcate, sfortările lui dadură gres.

Trase adânc aer în piept și mai încearcă o dată, numai că brusc realiză ce se petrecuse de fapt: în timpul nopții, efectul licorii ciudate, pe care el și Angel o creaseră în ceaunul vechi, dispăruse la fel cum se întâmpla cu orice medicament pe care nu-l luai în mod regulat.

Teama aproape că-l făcu să i se înmoaie picioarele și, când se gândi la ce se putea aștepta azi, simți că-l ia cu lesin.

Seth facu un ocol destul de mare pîna la scoala, convins ca daca merge pe drumul obisnuit, nu numai Zack Fletcher, dar si Chad Jackson si Jared Woods îl pîndeau pe undeva. Si mai stia si ca în dimineata asta nu se vor multumi doar sa-i fure ghiozdanul, sa-i dea pantalonii jos sau cine stie ce alte modalitati de umilire. Astazi vor fi însetati de sînge.

— Unde naiba e lepra aia mica? întreba Zack Fletcher cu vocea tremurînd de furie.

El si Chad Jackson stateau dupa un colt, în apropierea casei lui Seth Baker, bine ascunsi sub un tufis de dafin unde Seth nu avea cum sa-i vada. Jared Woods se asezase pe partea cealalta a strazii, pregatit sa-i taie lui Seth calea, în cazul în care i-ar fi observat si ar fi fugit de ei.

— O s-apara, spuse Chad, holbîndu-se la cucuiul din capul lui Zack, care era acum acoperit cu un bandaj. Iisuse, amice... ce ti-a facut?

— A sarit pe mine, raspuse el. Se ascundea undeva pe strada Court... stii unde locuieste familia Jacobson?

— Cum adica se ascundea? întreba Chad. Zack îi arunca o uitatura mînioasa.

— Uite-asa, se ascundea, multumit?

— Adica vrei sa spui ca te astepta?

— Doar nu-ti imaginezi ca a aparut asa, din senin, de la plimbare cu o bîta de base-ball în mîna si l-am lasat sa ma pocneasca!?

Chad facu ochii mari gîndindu-se la imaginea lui Seth Baker iesind din spatele unui tufis cu o bîta în mîna si lovindu-l cu putere pe Zack peste cap.

Se strîmba numai la gîndul durerii pe care trebuie s-o fi resimtit prietenul lui cînd se procopsise cu un asemenea cucui. — Si-ai chemat politia?

— Glumesti, nu? N-am chemat pe nimeni — am cazut lat si mi s-a rupt filmul pe loc. Doamna

Jacobson m-a gasit si i-a sunat pe ai mei, apoi a dat telefon la Salvare. Am fost la spital, bla, bla, bla_____

— Si, o sa-i dea taica-tu în judecata pe parintii lui Seth? Adica, ai fi putut muri, nu?

— O sa fie vai si-amar de nenorocitul ala de Seth cînd oi pune mîna pe el, rosti Zack cu ochii ca doua lame taioase. Mama ma-sii de treaba, ca ar fi trebuit sa-mi iau bîta de acasa.

Jared Woods traversa strada în goana.

— Esti într-o ureche? se rasti Zack la el. Daca te vede, o s-o tulseasca prin alta parte!

— Oricum nu vine pe aici, i-o taie Jared. Stii cât e ceasul? E opt fara zece, continua el fara sa-i lase pe cei doi prieteni ai lui sa intervina. Voidaca vreti, puteti sa mai ramîneti, dar eu, daca mai în-tîrzii o data, ma aleg cu trei ceasuri la sala de lectura, dupa ore.

— Unde naiba o fi? întreba Zack. N-ar fi avut cum sa treaca pe lînga noi.

Jared Woods își dadu ochii peste cap.

— Iisuse, Zack. O fi Seth un ratat, dar prost nu e. Crezi ca el nu si-a dat seama ca o sa-l astepti în dimineata asta ca sa i-o platesti? Pun pariu ca a luat-o prin spatele casei, a trecut prin curtea familiei Shroeder si apoi a iesit printre blocuri.

— E prea las ca sa dea ochii cu noi, bombani Zack.

— Din cîte se vede, azi-noapte nu prea a fost asa, spuse Jared, privind cucuiul din capul lui Zack si zîmbind usor ironic.

— îți spun pentru ultima oara, tipa Zack, pierdîndu-si controlul. A sarit pe mine! Jared ridica din umeri si porni la drum.

— Bine, fie cum zici tu.

Ignorînd privirea mînioasa a prietenului sau, Jared își îndrepta privirea spre Chad.

— Vii sau nu?

Chad se uita cînd la unul, cînd la altul, apoi îl privi pe Zack întrebator.

— Adica ma faci mincinos? urla Zack dupa Jared, care se îndrepta deja spre coltul strazii.

Jared se opri brusc si se întoarse cu fata la Zack. Acesta își înclestage pumnii si Jared stiu ca, daca nu va spune exact cuvintele potrivite,

Zack va veni dupa el, însoțit de Chad, evident. Asa mergeau lucrurile în lumea lor.

— Eu nu te-am facut în nici un fel, spuse el, dînd înapoi cînd vazu furia din privirile celor doi baieti.

Tot ceea ce am spus a fost ca daca

Baker ar fi luat-o pe aici, ar fi trebuit sa ajunga de multa vreme si ca daca mai stam mult o sa avem probleme.

Zack inspira adînc si se mai uita o data în directia de unde ar fi trebuit sa apara Seth Baker cu cincisprezece minute în urma.

— Bine, zise el, cedînd. Dar dupa scoala...

— Dupa scoala, interveni Chad, o sa fac ceea ce ar fi trebuit sa fac de mult timp. O sa-l prind si dupa ce o sa termin cu el o sa si doreasca sa nu se fi apropiat de tine azi-noapte.

Cînd îi vazu buzele lui Zack schimonosite într-un rînjete de anticipare, Jared Woods se întreba daca

Chad doar încerca sa-l impresioneze pe

Zack sau chiar intentiona sa-l ajute cu planul lui de a-i da lui Seth o bataie sora cu moartea.

Sa-l necajeasca pe Seth atîta ani fusese ceva.

Sa-l raneasca efectiv însemna cu totul altceva.

Heather Dunne astepta nervoasa în fata usii principale, cînd cei trei baieti urcara grabiti scarile exact la primul sunet al clopotelului. Cînd Zack ajunse sus, Heather facu ochii mari.

— Zack? Ce s-a întîmplat?

— îți povestesc mai tîrziu, mormai el, neavînd nici un chef sa încerce s-o convinga pe Heather ca nu se putuse apara de Seth Baker, pîna cînd nu gasea un raspuns potrivit la orice întrebare de-a ei.

— Trebuie sa ajung la clasa.

Chad si Jared intrasera deja în cladire si alergau pe scarile ce duceau spre vestiare, si Zack îi urma la scurt timp.

— Zack! striga Heather. Stai putin! N-o sa-ti vina sa crezi...

— Mai târziu! îi raspunse Zack peste umar. îmi povestesti la prânz!

Fara sa se opreasca nici macar pe palierul de la jumatatea scarilor, baiatul urca în continuare treptele doua câte doua. Navali pe usa holului si aproape ca se izbi de Chad si de Jared. în loc sa se ocupe de deschiderea dulapurilor lor, asa cum ar fi trebuit, acestia ramasesera încremeniti, privind fix undeva pe coridor. De-abia tinându-si echilibrul, Zack se pregatea sa-l împinga pe Chad, când observa si el la ce se uitau cei doi. Chiar pe la mijlocul culoarului se zarea o fata îmbracata din cap pâna-n picioare în negru. Avea un chip de un alb fantomatic, iar gura era conturata puternic cu rosu. Doi ochi enormi — mai mari decât își putea imagina Zack ca exista — pareau sa se uite chiar prin el. Fata se îndrepta încet spre directia lui si, treptat, Zack o recunoscuse.

Angel.

Verisoara lui.

Numai ca în dimineata asta arata total diferit. Si nu era vorba doar de machiaj si îmbracaminte. Mai era ceva la mijloc. Ceva în felul în care se misca. în loc sa mearga ca de obicei aproape lipita de perete, parca dorindu-si sa treaca neobservata, acum venea chiar pe mijlocul holului, uitându-se fix la Zack. Privirea ei aproape ca-i îngheta sângele în vene. Când se apropie de el, baiatul facu involuntar un pas înapoi, apoi își dori sa se fi abtinut. Era însa prea târziu.

Ea îi observase ezitarea.

La fel si Jared si Chad, care acum se trasera în laturi.

— Da-te la o parte Zack! spuse Angel. Vreau sa cobor.
Zack deschise gura, dar nu reusi sa scoata nici un cuvânt. Ce se întâmpla? Ce credea ea ca face? Dar înainte sa se decida cum sa reactioneze, Angel își ridica încet bratul drept si-l întinse spre el.

— Stiu ce ti-a facut Seth azi-noapte, spuse ea, si pot si eu s-o fac. Când amintirea îngrozitoare a loviturii îi tîsni de undeva din memorie, Zack batu în retragere.

Si o lasa pe Angel sa treaca mai departe.

Oprindu-se în capul scarilor, se întoarse si se uita înca o data la el.

-E vrajitorie, rosti ea încet. Sau te pomenesti ca nu le-ai povestit lui Chad si Jared ce s-a întâmplat cu adevarat noaptea trecuta?

Negru de ciuda, Zack o privi pe Angel cum dispare în jos pe scari. Dupa ce nu se mai vazuu, se întoarse spre Chad si Jared, care se holbau la el.

Cu niste ochi la fel de reci ca ai lui Angel.

Angel Sullivan se opri în fata clasei unde se tinea prima ora. întârziase, dar nu foarte mult — poate un minut sau doua. Dar nu-i mai pasa, pentru ca expresia de pe chipul lui Zack Fletcher când o zarise venind pe hol îi staruia înca în minte. Parea la fel de speriat ca tatal ei când coborîse la bucatarie azi-dimineata.

Frica pe care le-o inspira celorlalti era o senzatie cu totul noua pentru ea si, pentru prima data în viata, lui Angel nu-i mai pasa daca

oamenii se uita la ea sau nu. Chiar mai mult de atît, mergînd spre scoala, însoțita de credinciosul Houdini, care i se învîrtea printre picioare, realiza ca asteapta cu nerabdare sa ajunga la ore.

Sa treaca prin grupul de fete care se strîngeau întotdeauna în jurul lui Heather Dunne pe treptele din fata cladirii.

Sa mearga la cantina la prînz. Pîna atunci toata scoala va auzi cum venise ea îmbracata si cînd va intra se vor întoarce cu totii spre ea ca sa studieze.

Sa se holbeze la ea.

Dar nu-i mai pasa.

Senzatia aceasta pusese stapînire pe ea dupa ce îsi fortase tatal sa iasa din dormitor noaptea trecuta. Fusesse nevoita sa-si foloseasca toata puterea ciudata pe care o primise o data cu licoarea bauta împreuna cu Seth în dupa-amiaza aceea. Dar nu conta, pentru ca astazi se vor duce din nou si vor mai prepara o portie.

Sau vor experimenta alte retete magice din carte.

Cartea lui Forbearance Wynton.

Toata noaptea se gîndise la ea. Si la tatal lui Forbearance. Pe el îl vazuse în lumina lunii, întinzîndu-se spre ea... era sigura de asta.

Se cutremurase, amintindu-si mîinile care dadusera la o parte paturile ce o înveleau...

Se apropiasera de nasturii de la bluza de pijama... Se pregatisera sa o înhate...

Dar barbatul nu fusesse doar tatal lui Forbearance Wynton... ci si tatal ei. Cum era oare posibil? Studiase problema pe toate partile, încercînd

sa gaseasca un raspuns, apoi, din bezna, aparuse Houdini. La fel ca în prima zi cînd se mutase, n-avea nici cea mai vaga idee pe unde

intrase în camera — fereastra era închisa, la fel si usa —, dar prezenta era reala. Pisica sarise în pat, strecurîndu-se sub mîna ei pentru a fi mîngîiata. începuse sa o scarpine dupa urechi si atunci întelesese.

Formau o singura fiinta.

Angel era Forbearance Wynton, iar Marty, tatal lui Forbearance, si tot ce se întâmplase cu sute de ani în urma se repeta în prezent.

Câti oameni care mai traisera în casa trecusera prin asta? Cu siguranta ca si ultima familie. Familia Rogers. Nate Rogers își asasinase sotia în

dormitorul parintilor ei, apoi își omorîse si fiica în camera care-i apartinea lui Angel acum. Oare fata lui Nate Rogers traise aceleasi lucruri

care i se întâmplau ei în prezent? Oare Nate Rogers se strecura în camera fiicei lui noaptea, o mîngîia si o atingea, si...

Angel își întrerupse sirul gândurilor, dar alaturi de Houdini, care torcea acum linistit lînga ea, începuse sa înțeleaga ca tot ceea ce se petrecea cu ea se repeta întruna în casa asta. Nu avea importanta cine locuia acolo — casa în sine stîrnea toate nenorocirile.

Dar cartea lui Forbearance Wynton o salvase, îi daduse puterea de a se proteja. Si Forbearance reusise sa se protejeze, dar în cele din urma o acuzasera de vrajitorie si o omorîsera.

înconjurata de întunericul adînc, Angel își imagina cum trebuie sa fi fost totul. Le vazuu pe Forbearance Wynton si pe mama ei legate de marele stejar din batrînul cimitir, în mijlocul unor gramezi de lemne, vreascuri si paie.

Apoi zari un barbat care iese din multime ca sa aprinda focul. Sotul lui Margaret Wynton.

Tatal lui Forbearance.

Tatal ei...

Angel își închipui ca e si ea legata de copac, apoi ca tatal ei se apropie, purtînd în mîna o torta aprinsa si privind-o furios.

-Ar fi trebuit sa ma iubesti, sopti el. Nu trebuia sa faci altceva decît sa ma iubesti.

Se apleca s-o sarute, dar fata se trase înapoi. Dupa ce se mai uita o data la ea cu niste ochi plini de o furie fara egal, barbatul lipi torta de rugul improvizat si flacarile începura sa danseze în jurul ei, sarind tot mai sus, pîna cînd... Se scutura, dar amintirea tabloului imaginat îi starui în minte. Vrajitoare.

Asa își numise Josiah Wynton propria fiica.

Angel mîngîie blana moale a lui Houdini si înțelese ca el avusese dreptate. Forbearance folosise cartea ciudata, pe care o gasisera ea si Seth, ca sa se apere.

Insa era sigura ca fiica lui Nate Rogers nu fusese la fel de norocoasa. Si murise. Tatal ei o omorise.

De data asta soarta i-a suris lui Angel.

Gasise cartea, o folosise si descoperise astfel un mod de a se proteja. Vasazica asa...

Forbearance Wynton fusese o vrajitoare, si ea la fel.

Si Seth...

Numai ca acum vrajitoarele nu mai erau arse pe rug. De fapt, nimeni nu mai credea in vraji. Deci se putea considera in siguranta. Ea si Seth nu puteau pati nimic.

In cele din urma adormise si cand se trezise dimineata stia exact ce va face.

Va fi ea insasi. Nu fata pe care o urise dintotdeauna, ci fiinta pe care i-o aratase Seth cand o machiase, accentuandu-i trasaturile atit de

mult detestate. Asa ca scotoci prin sertare pina cand gasi o bluza neagra pe git. Isi trase pe ea si blugii negri si cand se privi in oglinda,

realiza cita dreptate avea Seth. Nu era asa grasa cum credea; in fond, daca slabea vreo patru, cinci kilograme, se putea declara chiar multumita!

Iar dupa ce isi aseza si salul cel negru pe umeri, vazu din nou ca prietenul ei nu o mintise. N-arata deloc rau.

Si nici nu se simtea rau. Dimpotriva, inca din zori parca prinsese aripi si, cand coborise la bucatarie si zarise expresia de pe chipul tatalui ei, aproape ca-i venise sa sara in sus de bucurie.

Nu-i mai era teama de el; in dimineata asta cel care facea pe el de frica era chiar tatal ei in persoana. Si la scoala lucrurile

se petrecura la fel. După ce Seth îi povestise ce se întâmplase noaptea trecută, se hotărî să aștepte pe culoar pînă cînd va da ochii cu Zack, doar ca să vadă ce fată va face cînd o va zări. Cînd Jack și Jared aparura fără Zack, se temuse o clipă că varul ei

nu va veni deloc la școală. Dar gurile lor cascate îi confirmaseră că efectul dorit de ea era pe măsura speranțelor.

În cele din urmă, intra și

Zack, care aproape lesina la vederea ei, și Angel de-abia se abținu să nu izbucneasca în rîs. Reușise să-și impună o atitudine rece și, cînd se îndreptase direct spre el, Zack nu încercase să o împiedice să treacă. Se daduse pur și simplu la o parte, ca și cum i-ar fi fost frică să nu arunce vreun farmec asupra lui.

Acum, în liniștea de pe hol, Angel inspiră adînc, deschise ușa și pași în clasă.

Doamna Brink tocmai termina ceva de scris pe tablă, dar, observînd-o pe Angel, încremeni cu gura cascata și degetele tremu-rîndu-i pe creta.

Se lăsa o tăcere de moarte în întreaga încăpere după ce colegii își întoarseră capetele spre ea.

Cu o zi în urmă, Angel probabil că și-ar fi dorit ca pămîntul să se desfacă și s-o înghită într-o clipă. Astăzi, se apropie cu nonsalantă de banca ei, își scoase manualul și caietele din rucsac, se așeză pe scaun și îi lăsa să se holbeze la ea. Se simtea bine.

De fapt, chiar foarte bine.

61

CAPITOLUL 40

Blake Baker banui ca nu e în regula ceva din momentul în care Ed Fletcher intra neanuntat în biroul sau. Socoti ca trebuie sa fie ceva legatde concursul de golf — pe care Ed nu-l câstigase.

— Hei, spuse el, ridicându-si mîinile într-un gest exagerat de aparare. Nici mie nu-mi place sa fiu dus de nas si i-am zis si lui Seth asta.

Habar n-am cînd s-a pregatit, dar, dupa cum a jucat în ultima parte, puteai sa juri ca e profesionist!

Chipul lui Ed Fletcher se întuneca si mai tare.

— Si ce altceva a mai exersat Seth, iar tu nu stii? Arte martiale, poate?

— Seth? întreba Blake nedumerit. Glumesti, nu? El e... Ezita, apoi ridica din umeri descurajat. — Uite ce e, Seth e copilul meu, dar nu trebuie sa ne ascundem dupa degete... el nu prea e genul de bataus.

Cînd vazuse ca Fletcher nu reactioneaza, Baker continua, nefiind prea sigur care este problema: — Haide, Ed... stim amîndoi foarte bine cum l-au tratat ceilalti copii si îl bat la cap de ani de zile ca mai devreme sau mai tîrziu va trebuia să învețe să aibă grija singur de el.

— Si ai vreo idee daca, în sfîrsit, a învatat? întreba Ed Fletcher rece.

— Vrei sa-mi spui odata despre ce este vorba?

— Zack a mîncat bataie azi-noapte, spuse Ed Fletcher, privindu-l fix pe barbatul din fata lui.

— De la Seth? întreba neîncrezator Baker, insinuarile clientului sau lasîndu-l aproape cu gura cascata. Sa fim seriosi, Ed! Lui Seth îi e frica si de propria umbra! Hristoase!

— Daca e sa-i dau crezare lui Zack, se pare ca nu mai e deloc asa, pentru ca fiul tau a asteptat calm în întuneric si a sarit asupra lui, spuse Fletcher sarcastic.

Dupa ce îi relata versiunea lui Zack despre cele întîmplate cu o seara în urma, uluirea lui Blake spori si mai tare.

— La ce ora s-au petrecut toate astea? interveni el, înainte ca Fletcher sa termine.

— Pe la sase si jumatate. în orice caz, cam pe la ora aia ne-a dat telefon Sheila Jacobson.

— Si de ce nu m-ai sunat aseara? întreba Baker. Fletcher îl privi furios.

— Pentru ca atunci cînd ne-am întors cu Zack de la Urgenta era deja prea tîrziu.

Baker își îngusta privirea.

— Nu atît de tîrziu. Mai ales luînd în considerare ceea ce sustii ca s-a întîmplat.

Ed Fletcher trase adînc aer în piept.

— Asta e si unul dintre motivele pentru care nu ti-am dat telefon, spuse el. Problema e ca Zack ne-a dat doua versiuni ale povestii. Mai întîi a spus ca Seth l-a lovit, iar apoi ca Seth l-a aruncat într-un copac.

Blake Baker își arcui sprîncenele.

— Oh, nu mai spune, rosti el ironic. Baiatul meu care cîntareste cincizeci de kilograme si care își petrece cea mai mare parte a timpului la calculator reuseste sa-l arunce într-un copac pe fiul tau de saptezeci de kile, care, unde mai pui, e si mare jucator de fotbal. Zau, asa, Ed, ce naiba?

— Eu nu îți spun decît ce mi-a povestit Zack.

— Si Sheila Jacobson? întreba Blake. Ea ce-a zis? Fletcher ridica din umeri.

— N-a vazut nimic... doar l-a gasit pe Zack, dupa care a sunat la noi si la Salvare.

— în concluzie, nu aveti decît cuvîntul lui Zack.

— De ce ar minti? se rasti Fletcher. Adica, Doamne iarta-ma, sa se lase batut de Seth? Ar trece drept un pampalau! înainte ca Baker sa apuce sa raspunda, Fletcher își mai struni nervii.

— îmi pare rau... nu ar fi trebuit sa zic asta despre Seth. E baiat bun, întotdeauna a fost un baiat cuminte. Dar chestia e ca nu pot sa

înteleg ce s-a întîmplat azi-noapte. Sa fii aruncat într-un copac... stiu, e greu de înghitit asa ceva. Si doar stim foarte bine amîndoi cît de

tare s-a enervat Zack dupa ce Seth ne-a batut sîmbata. Nici nu vreau sa ma gîndesc ca fiul meu ar bate pe cineva doar pentru ca a

pierdut un nenorocit de concurs. Dar stiu si ca Zack e iute din fire si ca nu suporta sa piarda. Asa ca hai sa presupunem ca nu Seth a sarit pe Zack. Sa zicem ca a fost invers. Cum a reusit atunci Seth sa-l loveasca pe baiatul meu cu capul de creanga unui copac?

— Esti sigur ca asa s-a lovit? Fletcher încuviinta din cap:

— Medicii de pe ambulanta au vazut sîngele de pe creanga si am verificat si eu azi-dimineata. E tot acolo. Si e cam la trei metri distantade la pamînt.

— Trei metri! repeta Blake, uluit. Vrei sa spui ca Seth... daca a fost Seth, ceea ce nu pot sa accept nici în ruptul capului...

— N-am de gînd sa dau în judecata pe nimeni, Blake, spuse repede Fletcher, indiferent de împrejurările în care s-a petrecut totul. Dupaatîtia ani, tocmai tu ar trebui sa stii foarte bine ca sînt împotriva proceselor. De cîte ori m-ai vazut tu pe mine ca am deschis eu vreunul?

Blake Baker dadu din umeri.

— Totul are un început.

— Ei bine, înca nu e cazul, îl asigura Fletcher. încerc pur si simplu sa pricep ce s-a întîmplat, întelegi?

Baker clatina din cap ca da.

— Bine, sa zicem ca a fost Seth. Si sa presupunem ca n-avea cum sa-l ridice pe Zack si sa-l loveasca de o creanga ce se afla la trei metri deasupra lui. Cel putin nu de unul singur.

- Atunci l-a ajutat cineva, adauga Fletcher. Dar cine? Nu vreau sa-l jignesc, dar trebuie sa recunoastem ca Seth n-a avut niciodata prea multi prieteni.

Acum Baker ramase tacut, neavînd ce sa spuna.

Aproba usor din cap, ofta, iar apoi spuse: - Pîna acum cîteva saptamîni, nu cred ca a avut vreun prieten.

-Iar acum are? întreba Fletcher.

-Asa sustine Jane, raspunse Baker. O prietena, mai bine zis. Pe nepoata ta. Se pare ca Jane i-a vazut sîmbata dansînd împreuna.

Privirile celor doi barbati se întîlnira.

-Te ajuta chestia asta cu ceva? în loc sa-i raspunda la întrebare, Ed Fletcher se uita la ceasul de pe biroul lui Blake Baker.

-E aproape douasprezece, rosti el. Trebuie sa iau prânzul cu cineva si dupa aia am o întâlnire. Ce-ar fi sa ne vedem pe la doua si sa discutam si cu Marty, cumnatul meu? Macar aflam unde a fost fata lui noaptea trecuta.

-Ce ma fac? întreba Seth când sunetul clopotelului anunta sfîrsitul pauzei de masa.

Tot timpul cât mîncasera, Angel si Seth simtiseră privirile colegilor atintite asupra lor si auzisera raspîndindu-se prin cantina murmurale

soptite despre ceea ce i se întîmplase lui Zack, întreaga poveste capatînd proportii din ce în ce mai exagerate. Seth statea cu spatele spre ceilalti, dar putea sa jure ca Zack mai avea putin si exploda de mînie. în plus, prinsese din zbor zvonuri despre ceea ce va pati dupa ore. N-avea importanta unde se ducea — peste tot întîlnea cîte un grup de baieti care susoteau între ei, apoi îl priveau compatimitor.

Cel putin zece dintre ei — care nu se deranjasera niciodata nici macar sa-i adreseze vreun cuvînt — îl bruscasera, promitîndu-i tot felul de lucruri cu voce tare.

-Esti fript, Baker.

-Zack si Chad o sa te omoare, jigodie mica.

-Cine te crezi tu, ma, sa sari la Fletcher?

— Esti în rahat pîna la gît!

Nu numai prietenii lui Zack se luau de el, ci absolut toata lumea. Toti cei care nu spusera niciodata nimic atunci când Chad, Zack si Jared

îi dadeau pantalonii jos sau îl bagau cu capul în bazinul closetului. Si ceea ce era si mai rau, nici macar nu aveau dreptate! Zack sarise pe el.

Acum, cînd restul copiilor treceau pe lînga masa lor — si unul dintre ei îl lovi „accidental” atît de tare încît resturile de pe tava se

rasturnara peste Seth —, el si Angel ramasera la masa, încercînd sa gaseasca un raspuns pentru întrebarea lui Seth: „Ce-o sa faca?”

Seth aproape ca renuntase sa mai spere, cînd Angel se lumina brusc la fata.

— Ne întîlnim la vestiare, chiar dupa ore, da? spuse ea. Seth își înclina capul.

— Ce ai de gînd..., începu el.

— Tu vino acolo, bine? mai adauga ea, grabindu-se sa iasa din cantina.

Dupa ce baiatul curata masa pe care mîncasera si se îndrepta spre iesire, clopotelul anunta sfîrsitul pauzei. întîrziase deja si mai trebuia sa ajunga si la dulapul lui. în timp ce mergea pe coridoarele tacute si pustii

— eliberat de conversatiile soptite, de chicotelile nesuferite si de prietenii furiosi ai lui Zack —, teama care pusese stapînire pe el începu sa se mai risipeasca.

Apoi, cînd ajunse la vestiare, se auzi cineva chiar în spatele lui:

— Ce mai faci, Beth?

Glasul lui Chad Jackson îl facu pe Seth sa tresara atît de tare, încît rucsacul îi aluneca printre degete si cazu pe podea.

— Te-ai speriat, Beth? întreba Chad, cu voce joasa, dar cu un ton atît de amenintator ca Seth simti cum i se înmoaie picioarele.

„Blufeaza”, își spuse el si se întoarse cu fata spre Chad, care era însotit de Jared si Zack.

— De ce sa fiu speriat? întreba el si se ruga ca baietii sa nu fi sesizat tremurul din vocea lui.

— Pentru ca acum esti de unul singur, spuse Chad. Si Zack nu.

Se apropie mai tare de el si Seth observa o urma de nesiguranta în ochii lui, ca si cum nu stia cu certitudine la ce sa se astepte din partea lui.

— Si azi-noapte tot singur am fost, adauga Seth.

— Pe cuvântul tau? replica Chad. Nu erai cu iubita ta?

— Nu e iubita mea, spuse Seth si instantaneu își dori sa-si poata lua cuvintele înapoi.

Chad rânji rautacios:

— Mi se pare si normal sa nu fie, spuse el. De fapt, pun pariu ca ti-ar placea sa fii iubita cuiva, nu-i asa, Beth?

Ii arunca o privire piezisa lui Zack.

— De-aia l-ai urmarit pe Zack azi-noapte? Voiai sa fii iubita lui, Beth, nu?

— Nu-mi mai zice asa, reusi sa rosteasca Seth, numai ca de data asta tremurul din voce era destul de evident.

Sigur pe el, ochii lui Chad stralucira malitiosi si, când Zack începu sa rânjeasca, se apropie si mai tare de Seth.

— De ce nu? întreba Chad. N-o sa ma lasi tu? Sau te pomenesti ca ai de gând sa faci ceva în privinta asta?

Dorinta de a fugi din calea lor era aproape irezistibila, dar Seth se împotrivi cât putu acestui gând.

— Da, exact acelasi lucru pe care l-am facut si cu Zack azi-noapte, sopti el.

Chad nici macar nu clipi la amenintarea lui subtila, însa Zack tresari usor. Chad veni si mai aproape, sufocându-l cu statura lui mult mai înalta.

— Crezi ca poti sa sari pe mine asa cum ai sarit pe Zack? mîrîi el.

— Dar eu n-am..., începu Seth, însa își dadu seama ca oricum n-avea importanta ce spunea el.

N-avea cum sa scape de razbunarea de care se ferise toata ziua. Ridicându-si rucsacul de pe jos, Seth încerca sa se strecoare printre ei, dar era prea târziu. Chad îl izbi cu spatele de dulapuri, lovindu-l cu capul atît de tare de usile metalice încît pentru o clipa Seth crezu ca o sa lesine.

— Asculta-ma bine, cacatule cu ochi, rosti Chad printre dinti, însfacîndu-l pe Seth cu putere de gulerul camasii si tinîndu-l atît de aproape ca-l scuipa de-a binelea cînd vorbea. Cînd ai sarit pe Zack, ai sarit si pe mine! Iar cînd o sa termin cu tine, o sa ma implori sa te omor, ai

priceput? O sa te ranesc atît de rau, ca niciodata...

De pe scari se auzi zgomotul unor pasi si Chad îi dadu drumul repede lui Seth. Cînd directorul aparû în capatul culoarului, Chad seprefacea de zor ca își cauta ceva în dulap, iar Zack si Jared aveau atentia îndreptata în alta parte. Phil Lambert totusi detinea aceastafunctie de prea multi ani ca sa nu-si dea seama din prima ce se petrecea acolo. Se concentra asupra lui Chad, singurul dintre cei patru baieti care nu se uita la el.

— S-a întîmplat ceva, Jackson? întreba el. Chad se rasuci, ridicînd din umeri.

— Nu pot sa-mi deschid prostia asta de dulap.

— Atunci ai face mai bine sa chemi administratorul, îi sugera directorul. Oricum nu înteleg de ce voi, ceilalti, nu sînteti la ore, se adresa el catre restul baietilor.

Zack Fletcher si Jared Woods o zbughira, bucurosi ca au scapat de pedeapsa, iar Seth mai întîrzie, doar cît sa-i vada pe cei doi dis-parînd în jos pe scari, apoi se grabi si el spre clasa lui, unde avea ora de trigonometrie. în ciuda faptului ca toti ochii din sala se holbara la el, iar profesoara îi arunca o privire furioasa, lui Seth nu-i mai pasa decît de ultimele cuvinte amenintatoare din partea lui Chad.

„Cînd o sa termin cu tine, o sa ma implori sa te omor, ai priceput? O sa te ranesc atît de rau..." Marty Sullivan sudui dezgustat cînd dadu cu ochii de sandvisul înmuiat cu ton, de banana înnegrita si de termosul de cafea. Chiar daca nu era rece, stia ca lichidul va fi la fel de amar ca fierea ce i se ridicase în gît la gîndul ca va fi nevoit sa înghita iarasi unul dintre prînzurile

infecte pregatite de Myra. Hristoase, nu era suficient ca trebuia sa manînce mereu dintr-o cutie de metal? Ar putea încerca macar sa-i

preparate și lui ceva digerabil. Dar nu, în fiecare zi aceeași porcarie — un sandwich îmbibat de zeama, un fruct pe jumătate putrezit și un termos cu zeama aia clocita. La câteva sute de metri mai încolo se găsea o circiumă și, de vreme ce Jack Varney îl pusese să muncească și în pauza sa de prânz, poate că ar trebui să arunce la cosul de gunoi conținutul suferințelor și să se ducă mai bine să-și cumpere niște peste cu cartofi și eventual niște bere. Și să-și ia și liber restul zilei. Încă mai cugeta asupra acestei posibilități, când Varney îl striga. „Ei bine, la dracu' cu el”, se gândi Marty. Deja îi daruise două ore în plus și cunoștea foarte bine regulile — cu excepția unei urgente, avea dreptul la o pauză în care să nu fie deranjat. Apoi Varney îl striga din nou și de data asta Marty își ridică privirea, mai degrabă ca să-și exprime iritarea, decât interesul pentru ceea ce avea să-i ceară seful de echipă. Când îl văzu pe Ed Fletcher, purtând unul dintre costumele lui elegante și sprijinindu-se de Mercedes-ul lui mare, enervarea lui se transforma în mânie. Dacă în-gîmfatul sau cumnat venise să-l concedieze, nu-i va da ocazia. O să-și scrie demisia și o să-i trimită la naiba pe toți. La naiba cu toți Fletcher-ii. Și dacă Myra se încumeta să deschidă gura, poate că o va trimite și pe ea la dracu'.

Venirea în Roundtree fusese cea mai mare prostie în care se bagase din cauza ei, iar dacă ea voia să rămână în continuare aici, n-avea decât. Ea și cu ciudata de fiică-să. După felul în care se comportase Angel — și modul în care îl privise în dimineața asta, ca o vrajitoare

vampirita coborîta din Infern — îi devenise foarte clar ca se putea descurca perfect si fara ele. Poate ca ar trebui sa plece în California sau chiar în Hawaii; Dumnezeu îi era martor ca nu-si mai dorea înca o iarna în New England.

— Iisuse, Marty, tipa Ed Fletcher. Ai surzit sau ce?

Marty se ridica greoi în picioare si pomi, furios, spre cumnatul lui.

— Hei, calmeaza-te, protesta Fletcher cînd observa pumnul înclestat al lui Marty. Vreau doar sa discut cu tine.

— E ora prînzului, bombani Marty. Se uita mînios spre Varney.

— Desi ar fi trebuit sa manînc acum mai bine de doua ore! Ed Fletcher își roti ochii iritat. — Fereasca Dumnezeu sa încalc eu vreuna dintre regulile pretioase ale sindicatului! — Vreau sa zic...

— Stiu foarte bine ce vrei sa zici, i-o taie Fletcher. Asa ca de ce nu încerci macar o data în viata sa afli mai întâi despre ce e vorba înainte de a te enerva?

Pîna sa apuce Marty sa raspunda, Fletcher i-l arata pe barbatul care statea sprijinit de masina lui. — îl stii pe Blake Baker? Marty îl privi banuitor.

— Ar trebui?

Blake Baker îi întinse mîna lui Marty.

— Baiatul meu o cunoaste pe fata ta. Seth îl cheama. Marty ignora mîna întinsa si scuipa o flegma direct în noroi.

— Nu vreau ca pustiulica ala sa stea dupa coada lu' fii-mea. Si i-am spus si lui asta, adauga el, aproape convins ca stie ce se întîmpla.

Cacaciosul ala de Baker tragea sforile ca sa fie concediat.

— L-am prins o data cu ea, dar tot ce-am facut a fost sa-i spun sa-si vada de treaba lui. Nu i-am tras nici o mama de bataie, asa cum ar fi trebuit.

Scuipa din nou si rînji batjocoritor.

— Din pacate, la cît de tare a alergat, n-am avut cum sa-l prind. Banuiesc însa ca l-am învătat minte si a terminat-o cu Angel.

— Din spusele lui Zack, nu prea e adevarat, interveni Ed Fletcher.

Marty își înclina capul.

— Ce vrei sa zici? Ed ridica din umeri.

— Se pare ca Zack si Seth au avut o confruntare azi-noapte.

— Rahat, spuse Marty. Probabil ca Zack i-a ars una atît de tare lu' pustiulica, de i-a vîjîit capul.

Expresia lui Ed Fletcher se întuneca.

— Ei bine, se pare ca nu s-a întîmplat deloc asa. Zack a ajuns la spital si a trebuit sa i se puna copci. Marty își privi cumnatul uluit.

— Te tii de glume?

— Asa mi-ar fi placut si mie. Ideea e ca nici eu, nici Blake nu reusim sa ne dam seama ce s-a petrecut de fapt. Dar Zack spune ca Seth a început sa se comporte ciudat de cînd pierde vremea cu Angel.

— Ti-am mai zis o data, insista Marty, ca nu se mai întîlnesc! Ed ofta adînc.

— Eu am auzit altceva. Zack mi-a povestit ca manîncea la prînz împreuna tot timpul, iar acum cîteva zile au fost si la biblioteca amîndoi. în plus, dupa ore, se pare ca sînt de nedespartit.

Marty se rasuci spre Blake Baker:

— Daca fi-tu s-a încurcat cu fata mea... Ed Fletcher îl întrerupse:

— Vrei sa-ti tii naibii gura pîna cînd afli toata povestea? Nimeni nu sustine ca Seth „s-a încurcat” cu fiica-ta, ca sa te citez. Dar sigur a avut ceva de împartit cu Zack noaptea trecuta. înainte ca Marty sa mai zica ceva, Ed îi relata pîna la capat ce se întîmplase — sau cel putin ceea ce le dezvaluise Zack despre asta.

— Chestia e ca își tot schimba versiunea, dar chiar si-asa totul pare fara sens. Asa cum par ilogice urmele de sînge de pe creanga copacului care era la trei metri deasupra pamîntului. E ca si cum cineva l-a aruncat în sus.

Brusc, Marty își aminti ce se petrecuse cu o dupa-amiaza în urma, cînd Angel îl împinsese pe scari, lasîndu-l lesinat de-a binelea.

Cu exceptia faptului ca nu putea sa bage mîna în foc ca Angel fusese cea care îl lovisese.

E adevarat ca bause putin, dar își mai amintea furtuna izbucnita din senin, apoi cum urcase în camera lui Angel... De fapt, daca se gîndea mai bine, stia ca Angel auzise cînd deschisese usa si se întorsese spre el, dar nu avea nici o amintire a loviturii în sine.

Nici pisica nu sarise pe el. Însa cu siguranta ceva îl izbise - un fel de forta invizibila. Era ca si cum ar fi fost ridicat si tras înapoi prin aer, iar o secunda mai târziu se trezise rostogolindu-se pe scari. „Asa cum Zack fusese aruncat în sus?”

Apoi își aminti ceea ce îi spusese Parintele Mulroney, legendele despre ceea ce se petrecuse în Roundtree cu multe secole în urma si despre furtunile care se stîrneau din senin.

Furtuni precum cea de ieri, cînd nici Angel, nici baiatul lui Baker nu fusesera acasa, daca era sa se ia dupa ce spunea Fletcher.

— Cred ca mai bine ar fi sa mergeti sa discutati cu Parintele Mulroney, rosti Marty în cele din urma pe un ton grav. Blake Baker îl privi perplex.

— Parintele Mulroney? Ce legatura are el cu asta?

— Mi-a povestit unele chestii, raspunse Marty. El mi-a spus ce se petrece, de fapt, pe aici, da? Asa ca n-are rost sa mai vorbiti cu mine — mergeti si întrebati-l pe el!

Ed Fletcher inspira adînc.

— Bine, Marty, sa presupunem ca o sa ne ducem la Parintele Mike? Ce-o sa aflam de la el?

Marty deschise gura ca sa le raspunda cu un singur cuvînt: vrajitorie. Dar se abtinu. Mai bine sa auda chiar de la preot; sa creada despre el ca e nebun.

— Voi întrebati-l, mai adauga Marty. Sa va lamureasca el.

CAPITOLUL 41

— N-am auzit în viata mea asemenea tîmpenii.

Parintele Mike Mulroney ridica din umeri dezarmat si zîmbi usor spre Blake Baker. Cînd Baker si Ed Fletcher apasasera butonul de la soneria parohiei, cu o jumătate de ora în urma, fusese surprins sa-i vada. Amîndoi erau membrii bisericii congregationale de peste drum si, din cîte stia el, nici unul dintre ei nu mai calcase în biserica lui. Si-o aducea aminte vag pe sotia lui Fletcher, pe Joni, aparînd de cîteva ori — de obicei la sarbatoarea de Paste —, dar de cîtiva ani buni nu mai venise si banuise ca obiceiurile ei religioase erau mai degraba dictate de interesele profesionale, decît de convingerile proprii, ceea ce însemna ca acum trecuse de partea cealalta. De aceea, cînd cei doi membri proeminenti ai bisericii congregationale aparura la usa sa într-o dupa-amiaza de luni, îsi imagina ca e vorba de cine stie ce chestiune religioasa. Dupa ce îi dezvaluira scopul vizitei lor, constata ca avusese dreptate, dar la modul abstract. La urma urmei, biserica celor doi barbati era cea care le condamnase la moarte cu cîteva secole în urma pe Margaret si Forbearance Wynton. Acum, ca raspuns la rezumatul prezentat de Blake Baker, Mulroney le facu semn ca stie despre ce e vorba.

— V-am spus exact acelasi lucru pe care i l-am spus si lui Marty Sullivan azi-noapte, zise el, adica despre ce am citit de-a lungul anilor referitor la istoria orasului.

— Si dumneavoastra va asteptati ca noi sa credem în... ce?

Ed Fletcher ezita, cautînd un cuvînt mai bun decît cel care îi venise în minte. Din pacate, nu gasi. — în vrajitorie? rosti el în sfîrsit. Fii serios, parinte, doar sîntem în secolul al XXI-lea! Nu mai crede nimeni în superstitii. Mulroney își desfăcu bratele.

— Diferenta dintre credinta mea si a ta si ceea ce oamenii ca noi numesc de obicei superstitie este ceva ce ma nedumireste din ce în ce mai tare, o data cu trecerea anilor.

Se ridica din scaunul sau, se apropie de fereastra si privi batrî-nul stejar care se înalta în cimitirul din curtea bisericii de pe partea cealalta a strazii, ca o santinela tacuta.

— Nu vi s-a parut niciodata nimic ciudat la copacul ala? întreba el. Se întoarce spre cei doi barbati. — Coroana lui este perfect rotunda, ceea ce este oricum ceva aparte. Totusi acest lucru se poate justifica printr-o îngrijire atenta, numai ca, din câte stiu eu, n-a stat nimeni vreodata sa-i taie crengile uscate. De asemenea, daca e sa ma iau dupa toate documentele studiate de mine, copacul exista chiar dinainte de a fi fondat orasul. Locul în care traим cu totii, domnilor, a fost numit dupa acest copac si asta se întâmpla acum trei sute cincizeci de ani. Nici macar pomii de pe Aleea Stejarilor din Louisiana nu sînt atît de batrîni.

— Ei bine, e batrîn, si ce-i cu asta? întreba Blake Baker. Si nu l-a îngrijit nimeni. Ce e asa extraordinar?

Preotul ridica din umeri.

— Poate ca nimic. Mi se pare totusi curios nu numai ca nu a fost niciodata taiat, ci si faptul ca nu prezinta vreun semn ca ar fi fost ars sau lovit de trasnet vreodata.

Ed Fletcher se încrunta.

— Poate chiar n-a fost lovit de trasnet.

Parintele Mulroney îi întîlni privirea lui Ed Fletcher.

— Ba da, Ed. Am vazut cu ochii mei. Ti-aduci aminte furtunile care s-au iscat din senin zilele trecute?

Ma uitam pe geam si am vazut copacul lovit de trasnet de cel putin zece ori. Iar pe el nu se vede nici o urma. Pentru prima data, un licar de nesiguranta se aprinse în ochii lui Blake Baker.

— Pai, trebuie sa existe un soi de explicatie. Adica, poate...

Dar înainte de a continua, o rafala de vînt se abatu cu putere

peste casa parohiala si afara cerul anunta o furtuna puternica.

— Iisuse! spuse Baker. Asta de unde a mai aparut?

Cînd soarele disparu în spatele unui nor întunecat ce parea ca venise de nicaieri, o alta rafala izbi zidurile cladirii. Un fulger lumina cerul si

tunetul ce urma la scurt timp zgudui ferestrele. Blake Baker tresari sub violenta dezlantuirii naturii, dar Ed Fletcher ramase nemiscat, privind în continuare pe geam.

— Vezi? sopti Parintele Mulroney cînd ploaia începu sa cada în valuri din cer.

Parca pentru a sublinia întrebarea preotului, un alt fulger strabatu cerul, lovind vârful stejarului urias si disparînd într-o ploaie de scînteii imediat dupa ce trasnetul exploda zgomotos. Nesiguranta din ochii lui Blake Baker se transforma în frica.

— Nu înțeleg, sopti el. Ce se petrece?

— Daca ne luam dupa legendele cele mai vechi din Roundtree, spuse Parintele Mulroney impasibil, cineva face vraji chiar acum.

Baker se uita fix în ochii preotului.

— Cine? se rasti el.

Buzele Parintelui Mulroney se arcuira într-un zîmbet ironic.

— Ce ziceai tu acum cîteva minute?

Ezita, ca si cum ar fi încercat sa-si aduca aminte cuvintele exacte, apoi continua:

— Ah! „O gramada de tîmpenii" parca ai spus, nu? Blake Baker ignora atît tonul, cît si vorbele preotului.

— Daca stii ce se întîmpla, ai face mai bine sa ne spui, insista el, cînd cel de-al treilea fulger taie cerul în doua si casa tremura din nou sub izbitura trasnetului.

— Tot legendele mai spun ca totul se petrece într-un singur loc, rosti preotul când zgomotul se mai potoli. Casa veche de la Black Creek Crossing. Si întotdeauna se vorbește si de o adolescenta. înainte sa zica ceva ceilalti barbati, la usa se auzi o bataie puternica.

— Intra, striga Parintele Mulroney, convins ca stie cine e. Usa se deschise si Myra Sullivan pasi înauntru.

— Parinte, ce s-a întîm..., începu ea, dar se opri brusc cînd îi zari pe cei doi barbati care erau cu preotul. Ed? întreba ea. Ce cauti aici?

în loc sa-i raspunda, Ed o întreba la rîndul lui:

— S-a dus Angel la scoala azi-dimineata? Myra se uita cînd la preot, cînd la cumnatul ei.

— Ce..., începu ea din nou, numai ca de data asta Ed Fletcher o întrerupse.

— Angel? repeta el. E fiica ta? Myra se încrunta.

— Nu înțeleg, spuse ea.

— Ei bine, nici eu nu prea înțeleg, rosti Blake aspru. Parintele Mulroney sustine ca fiica ta e vrajitoare sau cam asa ceva si... Myra se întoarse spre Parintele Mulroney, facîndu-se alba la fata ca varul.

— Esti preot! sopti ea. Cum ai putut sa spui asa ceva? Si, mai ales, cum ai putut sa te gîndesti la asa ceva?

— N-am spus ca Angel este vrajitoare, Myra. Eu...

— Ba puteai sa zici fara probleme, îl întrerupse Baker, rasucindu-se spre preot. La cum se comporta fiul meu, probabil ca asta e adevarul!

Se uita la Ed Fletcher.

— Cred ca noi doi trebuie sa lamurim exact ce s-a întîmplat aseara. Ma duc la scoala sa-l gasesc pe Seth. Daca Zack a spus adevarul, fiul meu a intrat într-o belea din care, sincer, nu stiu cum va iesi. O privi furios pe Myra.

— Iar daca aflu ca si fiica ta are vreo legatura...

— Angel a mea n-ar putea...

Dar Blake Baker nu o asculta si i-o reteza nepoliticos.

— Vii, Ed? întreba el și se napusti pe usa camerei fara sa mai astepte vreun raspuns.

Ed Fletcher îl urma la scurt timp.

O tacere dureroasa cuprinse încăperea în timp ce Myra Sullivan îl privea amutita pe preot. într-un târziu, barbatul ofta, o lua usor de cot și o conduse spre usa de la intrare.

— Scoala se va termina peste douazeci de minute, spuse el încet. Cred ca ar trebui sa fii acolo. Si cel mai bine ar fi sa vin si eu cu tine.

Seth Baker meditase întruna la ce se va întâmpla cu el dupa ce plecase Angel și dupa ce baietii îl înghesuisera la vestiare. Daca domnul Lambert nu ar fi aparut...

Dar domnul Lambert venise și nasul lui era încă nespargut, nu avea vîntatai în jurul ochilor, iar dintii erau încă nemiscati de la locul lor.

Totusi, dupa ore, lucrurile vor fi diferite. N-o sa se ia de el imediat, pentru ca exista o mica sansa sa fie observati de vreun profesor. Nu,

vor astepta pîna mai târziu, cînd vor fi la suficienta distanta de scoala și îl vor încolti într-un cotlon. Iar atunci, judecind dupa furia din ochii lui Chad, o sa-l bata mai tare decît îl batuse tatal lui vreodata.

Cel puțin acesta îl lovea numai cu cureaua.

Chad și Zack — și poate chiar și Jared — vor sari pe el cu tot ce vor avea la îndemîna.

Si nici n-avea sens sa ramîna la scoala dupa ore. Probabil ca pîna acum Zack le spusese tuturor sa îl supravegheze și, chiar daca ar fi

asteptat sa plece toata lumea, mai devreme sau mai târziu tot va trebui sa iasa și el din cladirea ce urma sa fie încuiata. Si Chad îl va

astepta împreuna cu Zack, care parea si mai fioros acum ca avea capul bandajat. Nu avea nici cea mai mica sansa. Numai la asta se gîndise toata ziua si cînd, în timpul pauzei dinaintea orei de istorie, vazu cum ceilalti îl privesc si susotesc despre el, nu-si dori decît sa dispara pur si simplu. Asa cum disparuse si Angel. Unde se dusesese oare? Apoi, cînd vazu fulgerul prin fereastra de la capatul coridorului, urmat imediat de un tunet puternic, stiu unde plecase Angel. Era la

cabana si focul ardea în semineu, iar ceaunul se încalzea. Si Seth înțelese ce trebuie sa faca. În loc sa mearga la ora de istorie, se repezi la vestiare, își lua rucsacul si porni spre scarile de la capatul îndepartat al culoarului. Când clopotelul anunta începerea ultimei ore de curs, împinse usa si iesi direct în ploaie.

Un alt fulger strapunse valatucii de nori de deasupra si, când coborî scarile, vazu cum trasnetul cade direct spre pamîntul din vechiul

cimitir. Traversa strada în goana, ferindu-si capul pe cât posibil de picaturile dese de apa. Când ajunse la coltul strazii Black Creek, era deja ud leoarca, dar nu-i mai pasa. Scapase de scoala, de Chad, de Zack si de restul lumii.

Pentru moment se afla în siguranta. În aproape cincisprezece minute ajunse la drumul ce ducea spre cabana. Tremura de frig din toate încheieturile si ploaia care cadea în rafale aproape

ca-l orbea. Se vazu nevoit sa iasa de pe sosea de doua ori ca sa evite masinile care trecura pe acolo; de fiecare data se pregatise sa se

afunde în padure, în cazul în care soferii ar fi oprit ca sa-l întrebe ce cauta acolo, dar masinile nici macar nu încetinisera. Se pare ca nici cei care conduceau nu aveau o vizibilitate mai buna decât a lui.

Dupa ce parasi drumul principal, o lua pe cararea care acum era acoperita de noroi. În cele din urma se lasa pagubas si merse de-a lungul ei, ocolind copacii si trecînd prin tufisuri, dar fara sa scape din ochi poteca. Curînd hainele si pantofii i se îmbibara de apa si noroi.

Totusi, coroanele copacilor îi ofereau putina protectie împotriva ploii, iar stralucirea fulgerelor lumina suficient

întunericul din padure, astfel ca stia mai mereu unde e. Într-un târziu ajunse la luminisul în capatul caruia se zarea povârnisul de granit. Cerceta zona în speranta ca va gasi vreo urma de fum ce iese prin cosul cabanei, dar furia furtunii îl împiedica sa vada ceva.

Se catara pîna în vârful malului abrupt si privi în jos spre locul unde era ascunsa cabana. Si nu vazu nimic.

Era ca si cum peretele tesit al cabanei fusese înghitit de piatra.

Dar era imposibil! Doar mai fusese la cabana de trei ori — era sigur de asta!

Cînd un alt fulger strabatu cerul si cînd ecoul tunetului reverbera între zidurile de granit, Seth începu sa coboare panta stîncioasa. Îsi prinse piciorul între doua pietre si de-abia se abtinu sa nu scoata un tipat de durere cînd glezna i se rasuci. Dupa cîteva încercari reusi sa-si scoata piciorul si își continua drumul.

Cabana se gasea la locul ei.

Pe sub crapatura de la usa razbatea o stralucire galbuie, înainta, ezita, dupa care împinse usa.

Pentru o clipa, în lumina difuza din interior, nu zari nimic, dar apoi ochii lui se obisnuira cu întunericul.

Focul ardea în vatra si deasupra lui ceaunul scotea aburi.

Houdini statea lînga el, avînd coada încolacita în jurul picioarelor.

Angel era asezata la masa. Cartea cu coperte rosii era deschisa.

Cînd Seth pasi înauntru, fata își ridica privirea.

Zîmbi.

— Stiam ca ai sa vii, spuse ea. în caldura cabanei, durerea din glezna baiatului se risipi, la fel si tremurul ce-i cuprinsese trupul. Era la adapost. Cel putin pentru o vreme...

Phil Lambert privi în ciudat furtuna de afara. Când se trezise dimineata si vazuse cerul senin, fara urma de norii care-i dadusera atîta bataiede cap în saptamîna ce trecuse, se hotarîse sa mearga la pescuit imediat dupa ore. îsi pusese pîna si undita si cosul — împreuna cucizmele de cauciuc si palaria de paie — în portbagajul masinii, astfel încît sa poata cîstiga cît mai mult timp. Si toata ziua vremea tinusecu el — o zi perfecta de toamna cu soare stralucitor si un cer albastru senin. Apoi, cu o ora în urma, cerul se întunecase brusc si un fulgerîl speriasc atît de tare încît rasturnase ceasca de cafea peste raportul pregatit pentru superiorul sau. Dupa aceea scoala se cutremurase

sub izbitura trasnetului puternic. Ceea ce însemna ca, în loc sa-si petreaca doua ore linistite încercând sa ademeneasca pastravul din BlackCreek cu mustele prinse de vârful unditei, va ramîne la birou, unde va întocmi tot felul de rapoarte nenorocite.

„Poate ca ar fi trebuit sa nu renunt la catedra, se gîndi el, si sa nu accept postul de director.”

Sau poate furtuna asta va trece la fel de repede precum cele de saptamîna trecuta si cea de ieri si într-o jumătate de ora cerul se va însenina. „Sanseleca un astfel de lucru sa se petreaca, se gîndi el, întorcîndu-se catre cele patru persoane din fata biroului sau, sînt la fel de mici caposibilitatea de a termina un teanc de rapoarte în doar doua ore, ca sa nu mai pun la socoteala si vizita neasteptata a unui preot si a treiparinti suparati.” Unul dintre ei — tatal lui Seth Baker — era în mod special mai iritat decît ceilalti. Dupa ce-l asculta pe Baker timp de zeceminute, hotarise ca mai simplu ar fi sa-i aduca imediat pe cei trei copii implicati la el în birou, decît sa-i convinga pe toti sa astepteterminarea orei, mai ales ca înca mai nutrea speranta ca soarele sa apara în cele din urma pe cer. Se auzi un ciocanit si asistenta lui, Stacy Moore, își baga capul pe usa.

— Zack Fletcher e aici, spuse ea, dar nici Seth Baker, nici Angel Sullivan nu erau în clasele lor. Phil Lambert își arcui sprîncenele întrebator:

— Se pare ca nimeni n-a mai vazut-o pe Angel înca de la prînz, dar Seth a fost zarit chiar înainte de ultima ora.

— Vreti sa spuneti ca fata mea nu e în scoala? întreba Myra Sullivan.

— Cam așa ceva, observa sec directorul. Poti sa ne mai scuzi o clipa, Stacy? Imediat ce termin cu dînsii, te sun eu sa-l inviti si pe Zack înauntru.

Dupa ce Stacy Moore se retrase si închise usa dupa ea, Lambert se lasa pe spatarul scaunului, își încrucisa degetele sub barbă si îi privi

pe rînd pe cei trei parinti. Myra Sullivan arata îngrijorata si Ed Fletcher înmarmurit. în schimb, Blake Baker parea sa se înfurie din ce în ce mai tare.

— Iata cum vad eu situatia, sugera Lambert. Este evident ca nu avem cum sa discutăm cu Seth sau cu

Angel în dupa-amiaza asta,

dar pot sa va asigur ca mîine dimineata voi vorbi personal cu amîndoi. Cînd copiii încep sa chiuleasca de la scoala vreau sa stiu de ce. Desi,

continua el, întorcîndu-se spre Ed Fletcher, cred ca banuiesc motivele lui Seth. Astazi, la sfîrsitul pauzei de masa, s-a întîmplat sa-l gasesc

pe Zack si pe doi prieteni de-ai lui sus pe coridor. Nu am ajuns acolo la timp ca sa vad cu ochii mei, dar tocmai îl înghesuiera pe Seth întrun colt, sau, daca nu apucasera înca, oricum se pregateau s-o faca.

Ridica mîna în sus cînd Blake Baker încerca sa spuna ceva.

— Acum, date fiind cele întîmplate azi-noapte si ce am vazut eu astazi, banuiala mea e ca Seth s-a hotarît sa plece de la ultima ora pentru a nu mai da ochii cu Zack si prietenii lui dupa scoala.

— Cine erau ceilalti doi? se rasti Blake Baker. Erau cumva Chad Jackson si Jared Woods? — De vreme ce nu i-am vazut facînd ceva anume, nu cred ca are sens sa le spunem numele, rosti Lambert împaciuitor.

Un alt fulger lumina cerul, si zidurile cladirii se scuturara sub lovitura tunetelor.

— Eu propun sa-l chemam pe Zack înauntru si sa-l rugam sa încerce sa mai explice o data ce s-a întîmplat noaptea trecuta, desi nu sînt

sigur ca vom ajunge la vreun rezultat. Sincer sa fiu, spuse el, ridicîndu-se si ocolind biroul, lucrul cel mai întept pe care am putea sa-l facem cu

totii este sa plecam acasa, asa cum a procedat si Seth. Sînt convins ca pîna mîne neîntelegerile dintre Seth si Zack se vor mai aplatina si oricum va asigura ca o sa-i supraveghez îndeaproape.

— Si cu Angel cum ramîne? se agita Myra. Daca a plecat de la prînz...

— Prezenta se face în fiecare dimineata, doamna Sullivan, explica directorul. Daca un elev nu ajunge la orele de mai tîrziu, se presupune ca absenta lui este deja înregistrata în cataloage. O alta modalitate de a sti cu siguranta este ca un alt elev sa ne raporteze absenta.

Phil Lambert scoase un chicotit.

— Este inutil sa adaug ca foarte rar se întîmpla ca un elev sa-l pîrască pe altul. Dimpotriva, de cele mai multe ori se acopera unul pe celalalt. Se îndrepta spre usa.

— Ce-ar fi sa încheiem pe ziua de astazi si sa vedem ce se mai întîmpla mîine, bine? îi oferi lui Blake Baker un zîmbet încurajator.

— Eu nu mi-as face prea multe griji pentru Seth — astfel de lucruri se rezolva de obicei de la sine. Deschise usa si pasi în anticamera, unde Zack Fletcher statea incomod pe un scaun de plastic care era singura piesa de mobilier din încăperea, în afara scaunului si a biroului lui Stacy.

Nu numai tatal lui, dar si matusa lui si tatal lui Seth iesira din biroul directorului. Se ridica brusc în picioare.

— Ti-au spus? își întreba tatal. Am dreptate, nu? Seth a sarit pe mine azi-noapte si Angel era cu el, nu? Ed Fletcher se uita cercetator în ochii fiului sau, încercînd sa zareasca ceva, orice, care sa-i spuna daca Zack mintea sau nu, dar nu descoperi nimic.

— Seth si Angel nu sînt aici, spuse el. Asa ca se amîna totul pentru mîine. Haide, mergem acasa. Zack scutura din cap.

— Am antrenament la fotbal.

Veni rîndul lui Ed Fletcher sa dea din cap.

— Astazi nu te duci — nu cu bandajul ala pe cap si cu ploaia asta care toarna afara. Te duc acasa si te odihnesti, iar mîine vom vedea cumstau lucrurile.

Se uita la Blake Baker, apoi la Phil Lambert.

— Toate lucrurile, da?

Blake Baker vru sa adauge ceva, dar apoi se razgîndi. Phil Lambert zîmbi.

— Nici o grija, Ed — în toti anii de cînd sînt profesor, n-am întîl-nit nici o problema legata de copii care sa nu poata astepta pîna dimineata.

Si nici n-ai idee cît de uimit o sa fii cînd o sa afli ca de cele mai multe ori o problema care pare extrem de grava azi dispare complet pîna adoua zi.

CAPITOLUL 42

Angel îl asculta în tacere pe Seth, care-i povesti ce se întîmplase dupa ce ea plecase de la scoala si cum se hotarîse sa nu mai asteptesfîrsitul orelor.

— Dar mîine ce ai de gînd sa faci? întreba ea în final.

— Nu stiu... sper ca pîna atunci Zack sa nu mai fie atît de suparat ca azi-dimineata. Angel își dadu ochii peste cap.

— Visezi cai verzi pe pereti.

— Sau poate o sa chiulesc de la scoala.

— Pentru cîta vreme? îl întreba Angel. Adica, ai de gînd sa te ascunzi în casa tot restul vietii? Seth nu se simti în stare sa își priveasca în ochi prietena.

— Tu nu ti-ai dorit niciodata sa faci asta?

Angel pastra tacerea cîteva clipe lungi, apoi clatina din cap.

— Acum, nu. Chiar as vrea sa nu ma mai întorc niciodata acasa. Ar fi perfect sa pot ramîne aici. Seth se uita în jurul cabanutei. încaperea se încalzise prea tare din cauza focului din vatra, dar chiar siasa, printre crapaturile din zid si pe lînga oblonul care acoperea ferestruica se strecura un curent de aer rece, iar pe sub pragul usii intra în permanenta bataia vîntului. Numaistralucirea flacarilor lumina putin întunericul si, desi o mare parte din fum iese pe cos, ramînea suficient si înauntru, iar pe Sethîncepusera sa-l usture ochii si de-abia se

abține să nu strănute. Totuși, înțelese exact la ce se referea ea.

— Vasazică, ce-o să facem? întrebă el.

Angel întinse mâna și întoarse cartea cea veche spre prietenul ei ca să poată citi pagina unde era deschisă.

— Cred că ar trebui să facem asta.

Seth se aplecă și privi versurile de-abia vizibile în lumina difuză din camera. Când Angel înclină volumul spre foc, băiatul reuși să deslusească literele scrise foarte frumos:

„Rafuiala

O broască rîioasă ce încă trăiește
Și copacul ce plînge
Al său suflet ce jelește
Și-al tău strop de sînge.
Să stai neclintit
Cînd focul-i mornit
Și să pui ce-a rămas
În propriul tău vas.

Iară jalea ta

De la tine va zbura

Și-și va face sală

Pe capul unui vrăjmas.”

Seth citi versurile ciudate de două ori.

— Te-ai lămurit ce înseamnă? Angel ridică din umeri nesigur.

— Nu prea. Din prima strofă reiese clar că trebuie să luăm sînge de la o broască vie.

Se cutremura doar la gândul atingerii unui astfel de animal, dar Seth era prea absorbit de studiul versurilor ca să mai observe.

— Pun pariu că partea în care se pomeneste de „copacul ce plînge” se referă la salcie. E una chiar la capatul luminisului, acolo unde dispăre cararea. Dar ce-ar trebui să luăm de la ea? Frunzele? Sau scoarta?

— Eu cred ca e vorba de seva, spuse Angel. Vezi? „Al sau suflet ce jeleste". Nu vrea sa zica oare ca avem nevoie de seva copacului? Nu poate fi considerata seva un soi de sînge?

— Ba da, exact asa e, se repezi Seth. Si strofa a doua? Sa înteleg ca nu mai trebuie sa bem din ceaun asa cum am procedat înainte?

Angel scutura din cap.

— Cred ca trebuie sa asteptam pîna cînd se stinge focul de tot si de-abia apoi sa adaugam o picatura din sîngele nostru în ceea ce urmeaza sa bem. Fiecare separat.

Seth citi versurile înca o data, apoi își ridica privirea.

— Ce rezultate crezi ca are?

— Probabil ca e un fel de rasturnare a situatiei. Daca încearca cineva sa ne faca ceva, atunci se întoarce împotriva lui.

Seth privi cuvîntul tiparit deasupra strofelor.

— Rafuiala.

Se uita la Angel.

— Crezi ca e un fel de zi în care îți închei socotelile?

— Pai, ce altceva? întreba ea.

— Dar cum va functiona? rosti Seth nedumerit, apoi lua cartea în mîini. Ai mai gasit si altele? — Am mai facut putin amestec care ne ajuta sa ridicam lucrurile, raspunse Angel.

Dar restul nu am reusit sa le înteleg. De fapt, nici nu amputut sa le citesc macar.

Seth rasfoi paginile cartii una cîte una. Jumatate din ele erau pline de niste desene atît de complicate si de niste cuvinte atît de ciudate încît nici el nu reusi sa le dea de capat. Iar acolo unde reusea sa desluseasca cuvintele, întelesurile lor erau mult prea cifrate ca sa încercesa le dea un sens. In cele din urma reveni la pagina cu „Rafuiala”. Cel putin aceasta era relativ clara.

— Bine. Hai sa încercam!

îsi puse geaca pe el, în timp ce Angel îsi scoase pelerina de plastic din rucsac si pornira amîndoi prin furtuna. Houdini îsi abandona locul

din fata semineului si pleca dupa ei. Imediat ce Angel si Seth începura sa escaladeze malul, pisica se repezi prin luminis, îndreptîndu-se spre salcia plîngatoare, unde îi astepta cuminte la adapostul ramurilor ei bogate.

Cînd ajunsera lînga ea, descoperira uimiti ca Houdini tinea strîns între falci un broscoi mare, care se zbatea din toate puterile.

Angel ramase cu privirea pironita pe creatura ce se zvîrcolea, dar Seth se întinse, se apuca de o creanga si încerca sa o rupa.

Desi auzi

cum plesneste, scoarta se desprinse doar foarte putin si ramura se tinea înca bine de trunchiul copacului. Seth o înclina înainte si înapoi, dar aceasta nu ceda.

— Unde e cutitul tau? întreba Angel.

— în rucsac, raspunse Seth, straduindu-se în continuare sa rupa creanga.

Cînd coaja se rasuci si mai tare, din ea începu sa picure seva, pe care Angel o prinse pe deget. — Poate ca e suficient, spuse ea, cînd un fulger lumina scurt cerul si tunetul rasuna pîna în inima padurii.

— Sper sa ai dreptate, ofta Seth, dînd drumul ramurii. Ar fi trebuit sa-mi iau cutitul cu mine.

Alergara înapoi pîna la cabana, ferindu-se de ploaie pe cît posibil.

Angel se apropie direct de ceaunul în care fierbea apa si picura stropul de seva înauntru. Seth scotoci prin rucsac si-si scoase cutitul, apoi se aseza pe vine si lua broasca din gura lui Houdini, care îi dadu drumul imediat.

— Chiar trebuie sa-l ranesti? întreba Angel în timp ce baiatul îi cresta usor pielea de pe unul din picioarele din spate.

— L-am taiat putin, raspunse Seth, tinînd animalul deasupra ceaunului si strîngîndu-l putin de picior pîna cînd cîteva picaturi de sînge cazura în lichidul ce fierbea.

Cîteva secunde mai tîrziu, iesi afara si elibera broscoiul, privindu-l apoi cum topaie si dispare dupa un bolovan.

— Nici n-a simtit, te asigur, îi spuse el lui Angel dupa ce închise usa.

Flacarile dansau sub micul ceaun fierbinte, în timp ce furtuna se întetea din ce în ce...

Cînd soarele începu sa apuna, focul se stinse si el. Clocotele din ceaunul negru se domolira si ele o data cu ultimele rafale ale furtunii;

fulgerele se îndepartara, iar tunetele își pierdura din putere.

Lumina ce se strecura printre crapaturile din zid si pe sub usa deveni mai

puternica. Cînd apa înceta sa mai cada în chiuveta de granit, se auzi si ultimul bubuit, iar focul din vatra lasa în urma lui o gramada de taciuni rosiatici. Seth deschise fereastra.

Aerul, curatat de ploaie, mirosea dulce. Cînd Seth privi în sus, ultimii nori firavi se risipira în neant. în afara atmosferei proaspete si a

frunzelor îmbibate de apă, furtuna părea să nu fi lăsat nici o urmă, pentru că vântul care bătuse cu o furie nemaivăzută se domolise atât de

repede încât Seth nu simțea nici o adiere pe obraji. Împinse la maximum oblonul și deschise ușa larg. Fumul întepător se împrăstie, iar razele soarelui alungară întunericul din mica încăpere a cabanei.

Seth se apropie de masă și o urmări pe Angel cum răstoarnă conținutul ceaunului într-un borcan mic. Houdini se freca întruna când de picioarele ei, când de-ale baiatului, dar într-un târziu se întinse pe podea într-un loc în care batea soarele.

— Și-acum? o întreba Seth când Angel puse borcanul pe masă.

— Unul din noi adaugă o picătură de sânge și apoi bea.

După aceea, spală vasul și repetă. Fără să mai scoată nici un cuvânt, Seth lua cutitul, se taie la deget și picură câțiva stropi de sânge în borcanas. Acestea dispărură aproape

instantaneu, amestecându-se perfect cu apa ce-si pastra neschimbata culoarea. Astepta ca lichidul sa se mai raceasca putin, apoi îl bau pe nerasuflata.

Clati vasul în chiuveta si Angel îl umplu la rîndul ei. Repetînd acelasi ritual, dar folosind propriul sînge, fata dadu pe gît licoarea.

Dupa o vreme, Angel apuca si cel de-al doilea borcan de pe masuta si i-l dadu lui Seth.

— E potiunea cealalta, spuse ea. Cea care te face sa ridici lucrurile. Macar îl tii o vreme pe Zack departe de tine.

Tacut, Seth își înmuie buzele în lichid si-l înghiti repede.

Cîteva minute mai tîrziu, dupa ce facusera ordine în camera, cei doi prieteni,

urmati îndeaproape de Houdini, iesira pe usa cabanei si pornira sa se catere spre vârful povîrnisului bolovanos.

Traversara luminisul si disparura în padure. Desi se lasase întunericul, nu întîmpinara nici o dificultate în gasirea drumului, pentru ca pisica îi conduse pîna la capatul strazii

Black Creek. — Ce-ar fi sa mergem în oras sa bem o Cola?

sugera Seth. Stateau în fata casei lui Angel si amîndoi îl vedeau pe Marty

Sullivan scrutînd noaptea prin fereastra de la parter. Angel dadu din cap ca nu.

— Mai bine nu. Acum nu poate sa ne vada, dar daca întîrzii si mai mult, o sa se enerveze si mai tare. — Ai si tu dreptate, spuse Seth, dezamagit. Atunci, eu ma duc. în ciuda eforturilor sale considerabile de a se preface ca totul e în regula, Angel sesiza teama din vocea lui.

— Crezi ca o sa te descurci? întreba ea. Baiatul înclina capul si zîmbi chinuit.

— Pai, azi-noapte am reusit, asa ca eu zic ca o sa ajung acasa nevatamat si în seara asta, nu?

— Probabil ca Zack n-o sa încerce nimic deocamdata, mai spuse ea.

— Tot ce e posibil, replica Seth, dar expresia de pe chipul lui îi trada îngrijorarea. Haide, pe mâine, rosti el în cele din urma. Totusi, nu pleca decât dupa câteva secunde.

Houdini, care asteptase linistit cât discutasera ei, se ridica în patru labe, se uita în sus spre Angel, apoi porni dupa Seth.

Pisica facu câteva

pasi, se opri, se întoarse ca s-o priveasca pe Angel si timp de o clipa paru nehotarîta. într-un târziu, se rasuci si alerga sa-l prinda pe Seth din urma.

— Hei, spuse Seth, aplecându-se ca sa scarpine pisica dupa urechi. Ce faci?

Se ridica si se uita înapoi spre Angel, dar aceasta îi facu un semn cu mâna si intra în casa.

— Esti sigura ca vrei sa vii cu mine? întreba Seth, asezându-se din nou pe vine. Houdini se rostogoli pe spate, cerînd mîngîiere.

— Bine, ofta Seth, acceptîndu-i compania. N-o sa încerc sa te conving sa faci altfel.

Douazeci de minute mai târziu, mai avea doar câteva sute de metri de parcurs pîna la casa lui si pîna acum nu zarise nici o urma de Chad,

Zack sau Jared. în loc sa o ia pe strada Court, ca de obicei — acolo unde îl prinsese Zack cu o seara în urma —, ocoli pe partea cealalta a

parcului si intra pe strada Church. Ajungînd pe strada Elm, nu coti spre casa lui, ci merse în sus câteva sute de metri.

Acum nu-i mai ramînea altceva de facut decît sa traverseze aleea si sa intre pe usa din spate.

Se opri în capatul drumului, cerceta cu atentie sirul de garaje întunecate - în spatele carora Zack, Chad, Jared sau oricine altcineva s-ar fi

putut ascunde — si se întreba daca n-ar fi mai bine sa se întoarca pe strada Elm si sa intre pe usa din fata. Chiar daca Chad si Jared se aflau prin preajma, cu siguranta ca stateau în capatul celalalt al strazii.

Dar daca l-au vazut...

Mai bine pe alee, se hotari el.

Houdini mergea alene în fata lui, asa ca Seth porni sa strabata ulicioara îngusta, lasînd în urma stralucirea galbuie a stîlpilor electrici.

Cînd întunericul îl înconjura din toate partile, avu senzatia ca zarestea o usoara miscare în dreapta, dar cînd se întoarse sa se uite mai bine, nu

descoperi nimic.

Doar o poarta usor întredeschisa.

Dar atunci ce vazuse?

Se miscase ceva?

Se strecurase cineva pe acolo? Cineva care se ascundea acum în umbra garajului, mai întunecat decât noaptea însasi?

Bagându-si capul între umeri, grabi pasul.

Mai avea putin pîna la curtea din spatele casei sale, dar

Houdini se opri brusc.

Cînd spatele pisicii se arcui si blana i se zbîrli, Seth simti cum i se face parul maciuca si realiza ca, în urma, se afla cineva.

Cazuse într-o capcana.

Rasucindu-se, se trezi în fata unei siluete întunecate care îl privea fix. O clipa, ce paru o eternitate, cei doi înghetara. Apoi atacatorul își

ridica bratul. Seth vazu atunci gîtul spart al unei sticle de bere care se îndrepta direct spre el. Parca hipnotizat de ciobul care stralucea, lui

Seth i se goli mintea si corpul i se acoperi brusc de o sudoare rece.

Din spatele lui, rasuna scuipatul amenintator al lui Houdini, urmat imediat de sunetul unui glas. Glasul lui Jared Woods.

— Iisuse! E chiar pisica aia!

Silueta se apropie si mai tare de el, iar acum marginea taioasa a sticlei sparte se gasea la doar cîtiva centimetri de fata lui Seth. Aproape ca simtea cum cioburile îi vor sfîsia pielea, taindu-i arterele...

Apoi auzi un tipat înabusit, însa suficient de tare pentru a-l trezi din transa în care îl aruncase sticla sparta. Se întoarse si-l vazu pe Jared Woods tinîndu-se cu mîinile de fata.

Houdini! Probabil ca pisica sarise pe Jared si...

Nu-si mai continua gîndul, pentru ca un nou strigat strabatu noaptea, si Seth se întoarse pentru a doua oara. Ceea ce vazu îl facu sa se dea un pas înapoi. Cel care tinea gîtul de sticla în mîna — si Seth putea sa jure ca e vorba de Chad Jackson — ramasese neclintit. Desi locul era foarte slab luminat, Seth era convins ca din ciobul amenintator picura ceva.

Sînge.

Dar ce se întîmplase?

Se taiase Chad singur? îsi aminti atunci ultimele versuri ale poeziei ale carei instructiuni le urmasera el si Angel ceva mai devreme. .. „Iara jalea ta / De la tine va zbura / Si-si va face salas / Pe capul unui vrajmas.”

Seth era prea uimit ca sa faca vreo miscare si Chad se apropie si mai tare cu mîna ridicata în sus. Chiar si-asa prin bezna, baiatul zari stralucirea de om nebun din ochii lui Chad si stiu imediat ce avea sa urmeze.

O sa fie omorît.

Instinctul de aparare începu atunci sa functioneze si Seth se concentra asupra unei singure imagini.

O viziune în care atacul lui Chad se întorcea împotriva lui, asa cum spuneau si ultimele versuri.

In acelasi moment, Chad se dadu înapoi, parca împins de o forta invizibila. Cazu pe spate si începu sa se zvîrcoleasca în încercarea de a

scapa de arma mînuita chiar de el. Cu coada ochiului, Seth îl zari pe Jared Woods holbîndu-se stupefiat la corpul prietenului sau care se lupta, apoi retragîndu-se în întuneric.

Un moment mai târziu, exact când vârful sticlei se lipise de gâtul lui Chad, Seth se relaxa și alungă din minte imaginea asupra căreia se concentrase atât de tare.

Imediat, Chad scapă bucătăria de sticlă pe jos, după care se ridică precipitat în picioare și se napusti după Jared.

Seth îi urmărește cu privirea până când dispară în întunericul din capătul aleii, apoi se întoarce spre poarta curții din spatele casei lui, dar se

opri pentru a vedea unde e pisica.

Pe Houdini însa parca-l înghitise pamîntul.

Marcat înca de viziunea lui Chad luptându-se pentru a evita ravagiile propriei arme, Seth se strecura în casa si urca scarile pîna în camera lui. închise usa, își arunca rucsacul pe pat si se privi în oglinda. în exterior arata exact ca azi-dimineata cînd plecase la scoala.

Dar înuntrul lui stia ca se schimbbase ceva.

Ar fi putut sa-l lase pe Chad Jackson sa-si taie gîtul singur.

Dar el îi daduse drumul.

Brusc, dintr-un colt ascuns al mintii lui, toate lucrurile pe care le suportase de-a lungul anilor îl copleșira cu putere.

Toate umilintele si bataile. Si îi paru rau ca se razgîndise.

își dori sa poata finaliza ce începuse cu Chad.

Treptat Seth dadu friu liber imaginatiei si-si închipui cum l-ar fi putut pedepsi, si, pe masura ce distrugerea adversarului sau capata contururi tot mai clare, în sufletul sau se dezvolta o forta fara margini.

Poate ca totusi nu era prea tîrziu.

Poate ca nu-si încheiase socotelile cu Chad.

Concentrîndu-se din toate puterile, îi dori moartea dusmanului sau din totdeauna...

CAPITOLUL 43

-A încercat sa ma omoare! urla Chad Jackson. Jigodia aia mica a încercat sa-mi ia gîtul!

El si Jared stateau în dormitorul lui.

Sticla sparta disparuse — îi daduse drumul undeva pe alee în timp ce alerga sa se adaposteasca. Cînd vazu sîngele ce-i acoperea mîna

dreapta, de-abia se abtinu sa nu vomite. Se repezi în baie, unde cazu în genunchi în fata closetului cu stomacul chinuit de contractii. Nu se linisti pîna cînd nu varsa tot ce mîncase la prînz.

Ametit si aproape sufocat, Chad se apuca strîns de toaleta pentru ca greeata parea sa nu-l paraseasca. Dupa o vreme, se lasa pe podeaua încaperii, gîfîind si mai, mai sa izbucneasca în plîns. Ce se întîmplase? Cum reusise Seth — Seth Baker, pe toti sfintii — sa faca toate astea? El si Jared îl zarisera cu o jumătate de ora în urma si își dadusera seama pe loc ca are de gînd sa ocoleasca drumul obisnuit de întoarcere spre casa lui. II urmarira aproape tot drumul, ascunsi în bezna din parc, apoi o taiasera prin cîteva curti de pe strada Elm, unde îl vazusera îndreptîndu-se spre alee. Ar fi trebuit sa fie usor -Jared se afla în fata lui Seth, iar Chad în spatele lui.

Era prins în capcana. Singur!

Doar însoțit de tîmpita aia de pisica.

De unde aparuse? Si cum de mai traia? Toti trei fusesera partasi la moartea ei. Apoi o bagasera în dulapul lui Angel. Toate astea îl zapacisera pe Chad în asemenea hal încît refuza sa se mai gîn-deasca. La urma urmei, nu era decît o amarîta de pisica! Daca Jared ar fi lovit-o cu piciorul mai tare... Da, da..., era vina lui Jared.

Cuprins de mînie, Chad se ridica în picioare, pregatit sa-l gaseasca pe Jared si... Acesta se gasea chiar în pragul usii. Si se uita fix la el.

- La ce naiba te holbezi? se rasti Chad.
- Iisuse, Chad, sopti Jared. Tot sîngele ala — eu am crezut ca doar o sa-l speriem!

Veni rîndul lui Chad sa faca ochii mari.

— Ar fi trebuit sa-l omor! tipa el. Dupa tot ce mi-a facut! îsi duse mîna spre obraz, acolo unde se taiase cu sticla sparta doar cu cîteva minute în urma, dar îsi retrase degetele repede cînd simti arsura atingerii.

— Ar fi putut sa ma omoare!

Se întoarse si se privi în oglinda, cercetîndu-si rana deschisa care pulsa. Observa însa si îndoiala din ochii lui Jared. Ce naiba avea si asta?

— Doar l-ai vazut si tu, îi spuse Chad. Doamne, Jared, doar ai vazut foarte bine ce mi-a facut! Cînd se rasuci ca sa-si înfrunte prietenul fata-n fata, Jared facu un pas în spate.

— Ai vazut si tu! repeta el.

— Aaa... aaa... era întuneric, se bîlbîi Jared. Chad îsi ridica vocea:

— A sarit pe mine! Mi-a smuls sticla si...

— Dar eu n-am vazut nimic, spuse Jared batînd din nou în retragere. Doar pe tine cînd tineai sticla.

— Adica ce vrei sa spui? rosti Chad taios. Crezi ca eu singur mi-am facut asta? îsi atinse pentru a doua oara obrazul dureros. Jared clatina din cap.

— Era întuneric si... Iisuse, Chad... tu tineai sticla.

Chad se apropie si mai tare de prietenul lui, obligîndu-l sa se dea înapoi.

— Dar ai vazut, scînci Chad, a carui furie disparuse, lasînd loc disperarii. Tu...

— Era întuneric, insista Jared. Nu se vedea foarte bine... îsi umezi buzele nervos, apoi continua:

— Cred ca mai bine plec acasa.

Se întoarse si coborî în goana scarile. Un moment mai tîrziu, Chad auzi usa din fata trîntindu-se cu putere.

Ce se întâmplase? De ce nu-l credea Jared? Se uita din nou în oglinda și-si cerceta chipul.

Cum se petrecuse totul? Seth trebuia să aiba fata tăiată, nu el. Cum reușise Seth să îl paralizeze în halul ăla și să-l mai și facă să se ranească singur?

Și de ce nu-si amintea nimic?

Ultima senzație ce-i rămasese în memorie era cea a unei calduri care-i invada stomacul la gândul că dintr-o clipă în alta marginea tăioasă a ciobului o să taie carnea fragedă a lui Seth.

Dar nu se întâmplase așa. Sticla îi sfîșiase propria piele.

Se împiedicase oare?

N-avea cum, pentru că tot ce-si amintea era Seth care îl privea fix... Surprinse o mișcare în oglinda și se răsuci, așteptându-se să-l zărească pe Jared din nou în pragul ușii. Dar nu văzu nimic. Holul era pustiu.

Chad se întoarse spre oglinda și încremeni. Imaginea revenise, doar că de data asta nu mai era o mișcare ușoară. De data asta aparuse un chip clar.

Era Seth Baker, care-l privea cu ochi reci și neîndurători.

Ceva din adâncul sufletului său îl făcu pe Chad să înceapă să înțeleagă adevărul și știu că durerea pe care o resimtea acum nu era provocată de rana de la gât.

Secunde se scurgeau cu încetinitorul și, fără să-si poată desprinde ochii pe de imaginea lui Seth din oglinda, Chad se trezi copleșit de o

nevoie fără limite. Împotriva propriei voințe, hipnotizat de chipul lui Seth, ce părea să fie suspendat undeva în infinitul din spatele oglinzii,

Chad deschise usor sertarul de deasupra chiuvetei si apuca briciul ce fusese al bunicului sau si care într-o zi urma sa fie al lui.

Însa acum trebuia sa-l foloseasca.

Cu mîna dreapta îl apuca, iar cu stînga îi desfacu lama.

Nu îi încerca taisul si nici macar nu se uita la el.

În schimb ridica briciul si-l pozitiona chiar sub urechea stinga.

Stia ce urma sa se întîmple, dar nu se putea împotrivi. Era

ca si cum vointa lui Seth Baker cîstigase controlul asupra

corpului sau, iar Chad nu era în stare sa-i reziste.

Cu o miscare scurta își trecu lama de-a lungul gîtului, aceasta

patrunzînd prin muschi si tendoane. Cînd sîngele începu sa

picure din rana, lasa briciul într-o parte si urmari socat si

îngrozit cum gîtul se deschide, iar lichidul rosu tîsneste în

valuri din laringele si venele crestate.

Simtind cum viata i se scurge din corp, Chad dadu drumul

briciului, care se lovi de marginea chiuvetei. Baiatul se

prelinse pe podea si întunericul eternitatii începu sa se strînga

în jurul lui. Înainte sa-si dea ultima suflare, auzi un zgomot

slab.

Rîsul lui Seth Baker.

În linistea camerei sale, Seth se mai agata cîteva secunde de imaginea ce palea a lui Chad, bucurîndu-se de balta de sînge în care

dupămanul lui se zvîrcolea cu ultimele puteri. De-abia cînd

trupul lui Chad deveni teapan si suvoiul de sînge se

transforma într-un firicel,

Seth își întoarse privirea de la oglinda de deasupra noptierei.

Viziunea mortii lui Chad fusese atît de vie încît putea sa bage

mîna în foc ca asa se întîmplase si în realitate.

Ziua rafuielii venise si primul dintre cei care-l chinuisera

pierise.

CAPITOLUL 44

Toata dupa-amiaza Jane Baker se straduieste sa întealeaga ce-i povestise sotul ei, dar dupa trei ore tot nu pricepea nimic.

Totusi, stia ca n-

are sens sa se certe cu Blake cînd e mînios, iar astazi furia lui depasise orice închipuire. În plus, lucrurile pe care i le debitase el pareau de domeniul fantasticului.

De exemplu, ideea aceea ca Seth îl atacase pe Zack Fletcher noaptea trecuta. Seth fusese întotdeauna îngrozit de Zack. Si daca se hotarîse în sfîrsit sa ia atitudine, nu era oare

îndreptatit sa procedeze astfel?

Si chestia aia cu vrajitoria? De unde mai scornise si porcaria asta? Desigur, auzise si ea povestile despre cele petrecute în Roundtree cu

cîteva sute de ani în urma... Cine nu le auzise? Dar spera ca Blake n-avea de gînd sa creada în asemenea

baliverne! Si ce cautase el sa discute cu Parintele

Mulroney?

Blake se dovedise însa a fi prea suparat si enervat ca sa vorbeasca rational cu el, asa ca se multumi sa-l asculte si sa încerce sa întealeaga,

asteptînd sa-i treaca iritarea si sperînd sa nu-si verse nervii pe ea. Dupa un timp, atmosfera se mai destinse putin si crezu ca Blake s-a mai potolit.

Dar ceva mai devreme îl auzisera pe Seth urcînd în camera lui si Blake deveni negru de furie. Jane îsi dori atunci sa nu fi spus cuvintele rostite ceva mai devreme:

— Si ce-ai de gînd sa faci cu el?

— O sa scot adevarul de la el, se rasti sotul ei, aruncându-i o privire dura. O sa descopar imediat pe unde a umblat si ce a facut.

Cînd se rasuci pe calcîie si porni spre scari, Jane se ridica în picioare si întinse mîna spre sotul ei, ca si cum ar fi vrut sa-l opreasca. Dar nu

zise nimic în timp ce acesta urca treapta dupa treapta. îsi lasa mîna în jos pe lînga corp, convinsa ca daca ar mai fi adaugat ceva nu ar fi

facut decît sa înrautateasca lucrurile. „în plus, cugeta ea, n-o sa-l loveasca pe Seth." Asezîndu-se din nou pe canapea, Jane lua o revista si începu s-o rasfoiasca, crezînd ca, daca se concentreaza asupra oricarui alt subiect, nu se va mai gîndi la ce se petrece în camera lui Seth.

Si era mai bine sa nu stie, de vreme ce oricum nu putea sa intervina.

Seth îl auzi pe tatal lui ciocanind o singura data. Apoi, ca întotdeauna, deschise usa fara sa mai astepte invitatia lui. Dar în seara asta,

pentru prima data în viața lui, Seth nu se mai simți înspăimântat.

— Ce naiba ai făcut? tipa Blake Baker, intrând în dormitor și trântind usa în urma lui.

Cu un sentiment ciudat de detasare, Seth se întoarse cu fața spre tatal sau. Se vedea clar că e separat pe el, dar cumva furia tatalui sau nu-i mai făcuse stomacul ghem. Nu-i mai tremurau genunchii și nici nu-l mai podideau lacrimile.

Acum nu mai simtea absolut nimic.

— Raspunde, baiete, spuse Blake, pe o voce care anunța un pericol iminent. Ce-ai făcut?

Seth își înclină capul și își încrunta sprâncenele, încercând parca să se hotărască asupra răspunsului. Oricum n-avea importanță — tatal lui nu va crede varianta lui și, în plus, deja știa ce corectie îi va aplica fiului sau. Începuse să-și desfaca cureaua de la pantaloni.

— N-o să mai faci chestia asta niciodată, spuse Seth încet. Tatal lui încremeni, cureaua rămânându-i doar pe jumătate scoasă.

— Ce-ai zis? îl întreba el, uitându-se urât la Seth.

Însă baiatul rămase neclintit și nu se mai chirci ca alta dată.

— Nu vreau să mă mai bati vreodată, adăuga el.

— Și de când, mă rog, hotărâști tu ce fac eu și ce nu? urla Blake. Tu ești cel care ascultă ce spun eu. Și, pentru că nu mi-ai răspuns la nici una dintre întrebările mele, știi foarte bine ce va urma. Își scoase cureaua din gâicile de la betelie și o înfasura de câteva ori în jurul mâinii, lăsând liberă partea cu catarama.

— Da-ti jos pantalonii, Seth! O să te învăț acum ce înseamnă respectul.

Seth dadu din cap că nu.

Pe fruntea lui Blake Baker începu sa pulseze o vena, în timp ce lovi de cîteva ori cureaua în palma ramasa libera.

— Nu cred ca vrei sa faci asta, Seth. îti înrautatesti situatia.

Seth scutura din nou din cap.

Blake îsi înclesta pumnul si-si ridica mîna în aer. Dar în aceeasi clipa Seth se concentra.

Bratul lui Blake Baker se arcui în jos, dar, în loc sa-l loveasca pe Seth, cureaua se rasuci si-l plesni peste fata.

Cînd metalul atinse pielea obrazului, barbatul urla de durere, facu un pas înapoi si lovi din nou spre Seth.

Din nou cureaua urma traiectoria opusa directiei initiale si veni peste Blake, de data asta direct peste ochiul drept.

Un alt strigat îi iesi din gît si se repezi spre fiul sau, încercînd în continuare sa-l loveasca.

Cuprins parca de o forta invizibila, Blake se zdrobi cu fata de perete, gemu si cazu în genunchi, iar din nas începu sa-i curga sînge. O clipa crezu ca o sa alunece lesinat pe podea, dar, adunîndu-si puterile, se ridica în picioare exact cînd usa de la camera se deschise larg.

Jane Baker, palida la fata ca varul si tinînd în mîna un vatrai, îsi privi uimita sotul ranit.

— Seth! tipa ea. Ce... Baiatul se rasuci.

— Pleaca! striga el. Lasa-ne singuri!

Dar era prea tîrziu. Blake navali spre Seth, ridicînd cureaua în aer. în ultimul moment însa îsi schimba directia si se îndrepta spre sotia lui.

Instinctiv, Jane Baker îsi ridica bratele ca sa se apere de corpul greoi al lui Blake, dar în zadar. Cazu cu toata greutatea asupra ei, iar

femeia nu mai scoase decît un icnet scurt cînd vîrful vatraiului îi strapunse gîtul. O secunda mai tîrziu sîngele tîsni din rana. Cu un licar de uimire în ochi, femeia se sprijini de perete si vatraiul se desprinse din trupul ei, lovindu-se cu putere de podea. Blake, paralizat de imaginea ranii din gîtul sotiei lui, dadu drumul curelei si facu un pas spre ea. Cu chipul din ce în ce mai palid, Jane Baker aluneca pîna jos si se întinse într-o balta de sînge. Cînd realiza sensul celor întîmplate, se uita în sus spre sotul ei. își misca buzele sa spuna ceva, dar din gura nu-i iese decît o spuma rosiatica. îngrozit, Blake își privea încremenit sotia si, cînd ultimele picaturi de sînge se prelinsera din gîtul ei deschis, simti ca se prabuseste. Dupa o vreme, corpul femeii cazu într-o parte, cu capul pe spate, expunîndu-si astfel deschizatura oribila din dreptul gîtului.

Cînd realiza grozavia ce se petrecea în fata lui, Blake reveni la viata. Se îndrepta, apuca din nou cureaua si se rasuci sa-l înfrunte pe Seth.

Sîngele îi curgea în continuare din nas si din ochiul ranit, dar furia era mai puternica decît agonia durerii.

— Ai omorît-o! urla el. Sa te ia dracu'... Ridica mîna si-l lovi pe Seth. În ultima clipa însa catarama îl plesni din nou peste fata, iar Seth pasi într-o parte.

Tatal lui se repezi pe lînga el, iesi împleticindu-se pe usa camerei si se lovi de balustrada scarilor.

Pierzîndu-si echilibrul, cazu peste ea.

Pentru o clipa sau doua, aproape ca pluti prin aer, mîna lui cau-tînd frenetic ceva de care sa se agate. Apoi se înclina puternic si cînd

caderea parea inevitabila, degetele lui gasira marginea balustradei, însa prea tîrziu. Umezita din cauza sîngelui, mîna îi aluneca si cazu direct în cap pe podeaua de la parter. Urletul de groaza disparu brusc cînd teasta i se izbi cu o pocnitura seaca de gresia din antreu.

Casa fu cuprinsa de o tacere asurzitoare si dupa cîteva minute Seth își privi mama. Se apropie de ea si îngenunche. întinse mîna si o atinse usurel pe obraz.

— Nu l-ai oprit niciodata, sopti el. L-ai lasat sa faca numai ce vrea.

Apoi se ridica, iesi din camera si se uita în jos.

Cadavrul tatalui sau zacea cu fata pe podeaua patata de sînge, si baiatul își dadu seama dupa pozitia nefireasca a capului si dupa rigiditatea corpului ca si el e mort. într-un tîrziu, coborî scarile, iesi pe usa din spate si se afunda în întunericul adînc al noptii.

CAPITOLUL 45

Myra Sullivan avea senzatia ca ziua n-o sa se mai termine niciodata. Nici acum nu-i venea sa creada ce-i spusese Phil Lambert, si anume ca fiica ei nu mai fusese vazuta de la prânz. Imediat dupa aceea plecase direct acasa, convinsa ca o va gasi pe Angel acolo. Parintele Mulroney venise cu ea si insistase sa intre în casa. Când vazusera ca fata nu ajunsese, preotul nu dorise s-o lase singura.

— Nu pe furtuna asta, spusese el si, desi se prefacuse ca este îngrijorat doar pentru ca s-ar putea întrerupe curentul electric, femeia simtise loc ca mai e si altceva la mijloc.

Citise în privirea lui, care cercetase întruna prin toate colturile casei, cautând ceva parca invizibil. Auzise în gravitatea vocii lui când îi oferise o explicatie pe care ea nu o crezuse. Oricum nu ar fi vrut sa ramâna singura acolo — mai ales dupa povestile teribile pe care Parintele Mulroney i le spusese si mai ales dupa tot ceea ce vazuse cu ochii ei.

Asa ca se întorsese împreuna cu preotul la biserica si-si petrecuse dupa-amiaza rostindu-si rugaciunile la nesfîrsit, încercând sa se convinga ca nimic din ceea ce aflase nu putea fi adevarat. Totusi, pe masura ce furtuna urla afara si ea statea în genunchi în fata altarului, iar degetele ei se miscau pe siragul de matanii la unison cu ritmul tacut al rugaciunilor repetate întruna, nu reusi sa alungeamintirea lucrurilor ciudate ce se petrecusera în casa ei si nici viziunea stranie pe care o avusese. Fetita îmbracata în negru, asa cum se îmbracase Angel dimineata când plecase de acasa.

Fusese o vedenie — stia asta. Dar nu ca acelea pe care le zarea dupa ore lungi de meditatie pioasa, când surprindea chipul Sfintei Fecioare prin fumul luminarilor si a candeliei ori în

suprafata lucioasa a apei sfintite în care își înmuia degetele înainte sa se închine. Fecioara Mariaera reala — la fel ca ea. Si aparitiile ei o linisteau.

Silueta întunecata o tulbura profund. Amintirea ei îi dadea fiori reci pe sira spinarii si o facea sa se gîndeasca la moarte. Asa ca se ruga încontinuare. In cele din urma furtuna se potoli. Dar ea nu renunta la pacea oferita de biserica si nu se ridica în picioare decît atunci cînd genunchii îi întepenisera si cînd prin vitraliilebisericii nu mai intra nici o raza de lumina, iar luminarele pe care le aprinsese cîteva ore mai devreme de-abia mai pîlpîiau.

Parasi biserica si porni spre casa prin întuneric. întîrziase si stia ca Marty va fi furios, dar nici macar gîndul la mînia lui nu o determina sa

grabeasca pasul. Dupa ce iese din oras si intra pe strada Black Creek, incepu sa mearga din ce în ce mai încet. Dupa ce trecu de curba larga si silueta sinistra a casei sale se profila pe cer, Myra se opri.

Si scruta drumul întunecat.

Atunci întelese si motivul pentru care se oprise.

Nu era din cauza lucrurilor pe care i le povestise Parintele Mulroney sau a amintirilor neplacute. Si nici din cauza nelinistii pe care o resimtise cîteva ore mai devreme, cînd casa i se paruse pustie. Nu, de data asta era ceva diferit.

Acum casa nu mai era goala.

Si ceva nu era în regula.

Timp de cîteva clipe își dori sa se întoarca, sa se duca la biserica, sa stea împreuna cu Parintele Mulroney. Dar se forta sa se îndrepte spre casa.

Marty Sullivan nu era foarte sigur cînd începuse vocea sa-i soptasca din nou. Statea tolanit în fotoliul sau din fata televizorului, dar renuntase de mult sa mai urmareasca imaginile ce se derulau cu repeziciune sau sa mai asculte sunetul monoton al aparatului. În schimb se concentra asupra soaptelor si privea cu atentie imaginile ce se formau în mintea lui.

— Poti s-o ai..., spuse vocea.

— O vrei...

Terminase ultima sticla de bere cu o ora înainte ca Angel sa vina acasa, dar mai gasise o jumatate de sticla de bourbon într-una dintre cutiile de la bucatarie pe care Myra nu se deranjase sa o desfacă.

Myra!

Pe unde dracu' umbla si asta? îsi petrecea mai tot timpul la biserica aia idioata, rugîndu-se si avînd grija de blestematul ala de preot, în loc sa stea acasa sa vada de el.

Simplul fapt de a se gîndi la Parintele Mulroney îl facu pe Marty sa-si mai toarne o portie de whisky în pahar. Pîna cînd intrase Angel pe usa, terminase alte trei portii zdravene.

Nu era nevoie s-o întrebe unde fusese — stia deja! Hoinarise pe-afara cu nenorocitul ala de plod al lui Blake Baker. Si mai stia si ce facusera. Myra poate ca nu credea, dar el era convins.

Fata lui se transformase într-o tîrfa.

O tîrfa care adusese la ea în dormitor un baiat pe care de-abia îl cunoscuse.

— Nu pe el îl vrea, sopti vocea, ci pe tine... la fel de mult pe cît o vrei si tu...

De aceea nu vorbise cu el cînd intrase, de aceea de-abia îi aruncase în fuga o privire în timp ce urca scarile, purtîndu-se de parca el ar fi fost invizibil. însa stia foarte bine ca-l vazuse...

Si îl dorea.

Asa cum îi spusese vocea. Simtea asta.

O asculta cum urca treapta cu treapta, apoi cum închide usa de la dormitor.

— Stii doar ce face..., îl ispiti vocea.

Oh, da, stia perfect. Se dezbraca...

Gîndul îl facu pe Marty sa tremure, îsi mai turna whisky în pahar si dadu lichidul pe gît.

-Ea îsi doreste s-o vezi, continua vocea. Ea vrea s-o atingi...

Ignorînd imaginile si sonorul televizorului, Marty continua sa goleasca sticla si sa asculte glasul. — Du-te, sopti acesta.

Stii ce vrei sa faci... stii ce trebuie sa faci... într-un târziu, fara sa se mai poata controla, Marty se ridica din

fotoliu si se duse la bucatarie. Deschise sertarul de lînga chiuvea si apuca minerul unui cutit. Cutitul preferat al lui Myra. Cu degetul maremîngîie lama, încercîndu-i taisul.

— Asa... foarte bine, sopti vocea. Stii ce vrei sa faci... stii ce trebuie sa faci...

Tinînd. cutitul strîns în mîna, Marty urca scarile.

Angel auzi pasii tatalui ei si prevazu imediat ce avea sa se în-tîmple. în sfîrsit, venea dupa ea.

Usa de la camera era închisa, dar, pentru ca îi luase cheia, stia ca, daca voia, putea sa intre. Nu-l împiedica nimic. în clipa în care ajunsese acasa, simtise ca face o greseala... ar fi trebuit sa-l însoteasca pe Seth.

Sau ar fi trebuit sa plece la matusa ei. Sau oriunde în alta parte.

Dar nu facuse nimic din toate acestea si acum era singura, fara sa aiba nici macar ajutorul lui Houdini. Iar el venea dupa ea.

„O sa fie

bine, se îmbarbata. Pot sa-l opresc. Stiu ca pot.”

Statea lînga scaunul din fata biroului, îmbracata înca în hainele de la scoala. Intentionase sa-si puna pe ea una dintre bluzele ei vechi, dar

se razgîndise cînd își aminti cum daduse tatal ei peste ea în ziua aceea si cum o privise cînd o vazuse pe jumatate goala.

Asa ca nu-si asumase riscul de a se schimba. încercase sa-si faca tema la engleza, dar nu reusise deloc sa-si adune

gîndurile. Citise pagina dupa pagina, dar ochii ei treceau peste cuvinte fara sa le poata patrunde întelesul, atît era de atenta sa surprinda orice semn care i-ar fi putut anunta prezenta tatalui ei în fata usii.

Acum, cînd pasii se apropiau, se pregati pentru ce era mai rau. Apuca strîns marginea scaunului si astepta.

Parchetul de pe hol scîrîia sub greutatea pasilor lui si Angel aproape ca-l vedea cum paseste cu grija exagerata, dar leganîndu-se puternic din cauza cantitatii mari de bere si whisky pe care o turnase în el.

Se afla chiar în fata dormitorului ei, dar înainte sa deschida usa, fata simti o miscare la picioare si, cînd se uita în jos, îl vazu pe Houdini care o privea linistit. Cînd usa se întredeschise, pisica sari în bratele ei. împinse usa încet si se trezi în fata unei fete care tinea în brate o pisica neagra ca hainele ei, si Marty Sullivan auzi din nou vocea care-i soptea ce sa faca:

-Da... oh, da... fetita mea mica... fetita mea perfecta... Apuca si mai strîns cutitul cu mîna dreapta si facu un pas înainte, trecînd peste prag si intrînd în camera lui Angel.

— Da..., insista glasul soptit. Mai aproape... du-temai aproape, ca s-o poti atinge...

Hipnotizat de soaptele nebune din capul sau, Marty se apropie de fata.

Angel îl îmbratisa strîns pe Houdini cînd zari cutitul din mîna tatalui ei, si cînd acesta veni mai aproape de ea, simti cum pisica își încordeaza

muschii si începe sa sîsîie spre el amenintator. Dar Marty continua sa înainteze, ridicînd cutitul tot mai sus si tintindu-l spre fata ei. Angel își imagina cum vârful acestuia o loveste direct în ochi, apoi cum patrunde tot mai adînc... își alunga repede imaginea din minte, care deja îi provocase o durere aproape fizica, atît de viu i se paruse sîngele scurgîndu-se din rana închipuita.

în secunda urmatoare, un tipat ce reflecta perfect senzatiile ei strabatu camera. Numai ca strigatul nu iesise din gâtul ei, iar sângele nu tîsnea din fata ei. Nu, cel care suferea era chiar Marty! Tatal ei se retragea acum împleticindu-se, ducându-si la ochi mina goala. Sân-gele începu sa i se scurga printre degete, patîndu-i camasa. Dar cum se întîmplase? Cutitul era în continuare în mîna cealalta, cu vârful îndreptat spre ea. Doar ca era acoperit de un lichid rosu!

Dar cum? II privise cu atentie si nu-l vazuse facînd ceva! Doar îsi imaginase cum arma o loveste drept în ochi si... Iar acum ochiul tatalui ei era ranit!

Dar daca si-ar fi imaginat ca o sa i-l înfiga în dreptul sinilor? Marty scoase din nou un urlet înfiorator si sîngele începu sa si-roiasca dintr-o rana mare în zona pieptului. Strigatul îi muri pe buze si

Marty se îndrepta din nou spre ea. Angel îl auzi murmurînd atunci cîteva cuvinte.

Dar nu era vocea tatalui ei. Cînd silueta însîngerata a celui care îi daduse viata se apropie destul de mult, pisica sari pe el.

— Sa ma omoare..., sopti el. ... Trebuie s-o ating... Trebuie sa o am...

Houdini îsi înfipse ghearele în chipul lui Marty. Cînd dintii ascutiti ai pisicii îi smulsera o bucata de carne, scoase un nou urlet de agonie, dupa care se rasuci si navali pe usa, îngropîndu-si fata în mîini.

Myra Sullivan auzi primul strigat exact cînd intra pe usa din fata. îngheta de frica, dar, cînd urma si cel de-al doilea urlet, lasa usa deschisa si se repezi pe scarile ce duceau la etaj.

— Angel? striga ea. Angel!

Acum putea sa auda o miscare de sus si gemete înabusite, apoi un sunet ca un suspin. Angel!

Urca treptele în goana, dar pe la jumatatea drumului, pe palier aparut o silueta si femeii nu-i veni sa-si creada ochilor ce vede.

Din pieptul

deschis al barbatului tîsnea sîngele si jumătate din fata lui era sfîsiata. Paralizata de viziune, privi îngrozita. Apoi, observînd cutitul pe care-l tine în mîna, îsi dadu seama ca nu este deloc o vedenie.

— Marty? sopti ea.

în loc sa-i raspunda, forma însîngerata a sotului ei ajunse în capul scarilor si începu sa se clatine spre ea. Instinctiv, Myra își ridica bratele ca sa se apere de greutatea corpului ce cadea, dar era prea târziu. Marty Sullivan se prabusi cu mîna în care tinea cutitul întinsa înainte.

Lama ascutita sfîsie pieptul femeii si Myra scoase un geamat. Ochii i se facura mari în urma socului suferit. Simti cum se pravaleste pe

spate si o secunda mai târziu ajunse pe podeaua bucatariei. Cînd corpul lui Marty cazu cu toata greutatea peste ea, forta loviturii împinse cutitul si mai adînc, strapungîndu-i inima.

Chiar înainte de a muri, surprinse o imagine sus, în capul scarilor.

Era o fata îmbracata în negru, care tine o pisica în brate. Dar nu era fiica ei.

N-avea cum sa fie fata ei.

La urma urmei, fiica ei era un înger...

CAPITOLUL 46

Seth Baker trecu de locul în care strada cotea si vazu casa de la Black Creek Crossing înaltîndu-se fantomatic spre cer. Desi înaintu erau

aprins luminile, cladirea avea un aer amenintator, prevestitor, în timp ce traversa peluza din fata casei, aproape ca își dori sa se întoarca si sa plece de acolo.

Din pacate, nu avea unde sa se duca.

Nu după tot ce se întâmplase acasă la el.

Când se apropie de ușă de la intrare, presimțirea deveni și mai puternică și Seth se opri în fața ușii deschise, ascultând cu atenție.

Clădirea era cuprinsă de o liniște ce părea că o să-l înghită dintr-o clipă în alta. Pentru a doua oară simți nevoia să o ia la goană, să lase nedescoperit orice ar fi înăuntru, dar nu putu. Îmbarbatându-se, pași peste prag și pătrunse în camera de zi. Televizorul mergea în continuare, dar cumva sunetele ce ieșeau din ecran nu reușeau să spargă tăcerea care apăsa încăperea.

Știind că nu are alternativă, înainta spre interiorul casei, pregătit să găsească ceea ce nu dorea să vadă.

O zari pe Angel lînga scari, cu privirea pierduta peste cadavrele parintilor sai, care zaceau pe podea, unul peste altul, într-o balta mare desînge. Ochii mamei ei erau deschisi si, cînd Seth se uita la ea, avu senzatia neplacuta ca aceasta îl priveste. Rasucindu-se, se apropie deprietenă lui.

— La fel s-a întîmplat si la mine acasa, rosti el încet. Angel îl privi, dar pentru o clipa Seth crezu ca ea nici macar nu-l vede. Dupa o vreme, fata îi spuse pe un ton grav: — Stiu ce avem de facut.

Seth nu mai adauga nimic si o urma tacut cînd ea iese afara. Traversara peluza pîna în sosea, dar în loc s-o ia la dreapta, pe drumul care ducea la cabana ascunsa în padure, Angel se îndrepta în directia opusa.

Seth o urma si de data asta, fara sa puna întrebări...

CAPITOLUL 47

Parintele Mike Mulroney simtise ca nu este în regula ceva înca din clipa în care se trezise dimineata. La început, crezu ca dormise mai mult decît trebuia, dar limbile lucioase ale ceasului de pe noptiera si întunericul din camera îi spuneau ca nu asta era cauza.

Ceasul arata ora cinci — ora la care se trezea întotdeauna.

Nu parea sa fie nici bolnav.

Atunci ce se întîmpla? Ridicîndu-se din patul îngust, își începu ritualul sau de ani de zile. Folosi micul altar din dormitor pentru a înalta

primele rugaciuni. Apoi, înainte ca soarele sa rasara, se spala, se îmbraca si-si pregati micul dejun alcatuit din suc de portocale, doua oua

ochiuri, o felie de pîine si o cescuta de cafea amara de care se îndragostise în anul petrecut la Roma, chiar cu putin înainte de a fi hirotonisit de Sanctitatea sa în persoana.

Dar sentimentul neplacut persista.

Dupa ce curata masa din bucatarie, facu un tur al casei parohiale si nu vazu nimic deranjat, dar nelinistea îi cuprinse din ce în ce mai tare

sufletul. în cele din urma, când zorile învinsera si ultimele urme ale noptii, se aseza la birou pentru a-si pune în ordine agenda de lucru. Nu prea avea multe de facut: martea semana mai degraba cu o zi de odihna, dupa cum reiesea din notitele sale.

Si-atunci de ce avea sentimentul ca îi scapa ceva?

Privirea îi cazu pe cartea în care erau relatate vechile legende din Roundtree — daca puteau fi considerate legende — si-si aminti furtuna care izbucnise ieri din senin, maturînd orasul cu furie timp de trei ore, si care disparuse la fel de brusc. Trei ore în care Angel Sullivan nu fusese în nici unul dintre locurile unde se presupunea ca trebuie sa fie.

Mama ei se asteptase sa o gaseasca la scoala.

Parintele Mulroney însa nu crezuse nici o clipa ca va fi acolo.

Dar când vazu ca nu este de gasit nici acasa, ramasese destul de surprins. De

fapt, unul dintre motivele pentru care insistase sa o însoteasca pe Myra Sullivan dupa-amiaza pîna la casa ei era certitudinea ca Angel va

fi acolo, iar el era curios sa afle ce face. Casa însa era pustie si în final o luase pe Myra înapoi cu el la casa parohiala, unde femeia lucrase pîna la apusul soarelui si îl refuzase când îi propusese sa o conduca.

Nu insistase..., la urma urmei furtuna trecuse.

Ridicînd cartea, o închise la loc, în sertarul de la birou, si puse cheia în cutiuta de pe semineu. Se întoarse si privi afara pe fereastră. Soarele stralucea sus pe cer, si pe partea

cealalta a strazii se întrezarea silueta înalta a batrînului stejar. Era o priveliste pe care Parintele Mulroney o mai admirase de mii de ori, dar de care nu se plictisea niciodata. În dimineata asta însa era perfecta. Soarele se gasea chiar în spatele copacului, care contrasta puternic cu albastrul senin al cerului. Ramurile lui ca niste degete negre se întindeau stralucitoare spre intrarea în biserica.

Cînd privi mai atent, observa si altceva: doua forme ce se profilau pe suprafata palida a cerului de dimineata.

Doua forme pe care preotul le recunoscuse imediat.

Doua forme care îi confirmau acum tulburarea ce îi chinuise sufletul.

Ridica receptorul de la telefon, forma un numar, rosti repede cîteva cuvinte, apoi iesi în goana din casa, îndreptîndu-se spre cimitir.

Sunetele sirenelor umplura strazile pustii ale orasului cînd Parintele Mulroney se apropie de stejarul batrîn în care zari chipul lui Angel Sullivan si pe cel al lui Seth Baker.

Aveau gura si ochii larg deschisi.

Preotul se închina si începu sa se roage, fara sa-si poata desprinde privirea de pe figurile îngrozite ale celor doi copii care se spînzurasera de

o ramura a copacului în noaptea întunecata...

EPILOG

— De ce nu arde naibii odata?

Joni Fletcher se întreba de cîte ori își pusese oare aceasta întrebare de-a lungul anului care trecuse din noaptea în care Angel Sullivan si

Seth Baker își omorîsera parintii, apoi se spînzurasera de batrînul stejar din cimitir. Oricum nu era singura persoana din oras care considera

asta o problema; chiar seara trecuta, în timpul consiliului orasenesc, cineva sugerase ca autoritatile locale sa achizitioneze cladirea, sa o

doneze Departamentului de Pompieri Voluntari, care sa o foloseasca pentru exercitii, pentru ca apoi terenul sa fie

vîndut după ce nu mai rămînea nici o urmă din ea. Cazuse, ca de obicei, în sarcina lui Ed să le explice — pentru a cîta oară?

— ca aceasta nu putea fi incendiată

și nici darîmata ori mutată. Casa era considerată un obiectiv istoric și era protejată de lege. Dacă nu izbucnea accidental un foc, va rămîne acolo în veci, pîna va putrezi.

De fapt, cineva chiar încercase să-i dea foc de trei ori de-a lungul anului, dar, în mod miraculos, incendiul se stinsese de la sine. Două dintre ele arseseră pivnita, dar

numai mirosul de fum — mai ales cînd plouă — mai amintea de ele, iar focul care izbucnise în camera lui Angel nu făcuse altceva decît să

distrugă zugrăveala, refăcută ulterior cu banii lui Joni și ai lui Ed. De fiecare dată, seriful orasului și subalternul său veniseră să arunce o privire, dar majoritatea locuitorilor erau convinși că aceștia fuseseră mai degrabă interesați să descopere motivul pentru care focul nu se întinsese.

Nimeni nu fusese acuzat de cele trei incendii, iar seriful nu menționase niciodată numele vreunui posibil suspect.

Banca lasase din nou din pret și, deși Joni făcuse tot posibilul să-o convingă pe femeia de lângă ea că nu are sens nici măcar să viziteze

casa, în cele din urmă se hotărî să-i spună adevărul. Lucra de prea mult timp în acest domeniu și știa că nici un agent imobiliar nu va

menționa mai mult decît era obligat din punct de vedere legal. Acum, cînd se gasea aici, Joni nu era foarte sigură că va reuși să ducă pîna la capăt vizitarea casei.

— Mmm, mie mi se pare că arată suficient de solidă, zise femeia. Joni arunca o privire întunecată spre casa.

— Oh, da, aveti perfecta dreptate, doamna...

Pentru prima data în cariera ei, Joni Fletcher uitase complet numele clientei ei, asa ca se vazu nevoita sa verifice informatiile din formularele completate cu doua ore în urma.

— ... Doamna Flint, termina ea. Pot sa va spun...?

Lasa întrebarea deschisa, ca un spatiu ce astepta sa fie umplut.

— Margie, raspunse femeia automat, cu ochii atintiti asupra casei. Daca nu e nimic în neregula cu ea, atunci de ce este atît de ieftina?

— Pentru ca oricine locuieste aici moare, replica Joni sec.

Margie Flint se rasuci spre ea, holbînd ochii.

— Pardon? spuse ea, gîndindu-se ca nu auzise corect.

— Ultimele persoane care au trait aici erau sora, cumnatul si nepoata mea. Chiar eu le-am vîndut casa.

Apoi îi relata cît se poate de amanuntit ce se întîmplase cu un an în urma.

— Nici nu apucaseră să stea mai mult de două săptămâni, termina ea, simțindu-se epuizată după repetarea povestii despre moartea rudelor ei. Tocmai de aceea nu doresc să vă vînd casa. Nici dumneavoastră, nici altcuiva.

— Crediți că e blestemată sau ceva de genul asta? întrebă Margie, întorcîndu-se ca să studieze casa ce se zărea la capatul drumului, acolo unde începea pădurea.

Joni se uita și ea într-acolo și pară surprinsă să observe cît de inofensivă arăta sub cerul limpede al zilei perfecte de toamnă.

— Nu știu dacă e un blestem, dar...

Se opri brusc cînd Margie Flint se întoarse spre ea.

— Pot să-o vad? întrebă femeia, deschizînd portiera înainte ca Joni să răspundă.

— S-o vedeți? repetă Joni uimită.

După tot ce-i povestise, ea tot mai voia să vadă casa?

— Aaaa... nu..., nu știu..., se bîlbîi ea. Credeam că...

Nerabdarea lui Margie Flint se schimba instantaneu într-o ușoară expresie de compasiune.

— Oh, îmi pare rău, spuse ea. Normal că nu vreți să mai intrați acolo, nu?

Ezita, aruncînd din nou o privire spre casa.

— Dar dacă... ei bine, e vreo problemă dacă mă duc singură?

Cînd văzu chipul perplex al lui Joni, vorbi din nou, precipitîndu-se:

— Știti, am batut atîta cale pîna aici și pretul este atît de mic... înțeleg că s-au întîmplat niste lucruri oribile în ea, dar...

Tacu, apoi ridică din umeri.

— Nu știu ce să zic... e doar un sentiment care mă încearcă. N-ăs putea să intru doar un minut? Vă rog?

Expresia lui Joni se înapri.

— Exista zeci de oameni care vor sa o vada, începu ea. Poate chiar sute. Sincer, mi se pare morbid felul în care...

Margie Flint facu ochii mari când realiza ce voia sa spuna Joni Fletcher.

— Oh, nu! se apara ea. Nu, nu e deloc asa. Doar ca... nu stiu. Ridica iarasi din umeri dezarmata.

— Nu vreau sa stiu nimic în plus referitor la ce s-a petrecut în casa si nici nu ma intereseaza unde...

Era pe punctul de a spune „unde au fost gasite cadavrele”, dar se razgîndi.

— Dar simt ca trebuie s-o vad, spuse ea. Cautam ceva de atîta vreme si n-am gasit niciodata nimic potrivit si...

Se opri si privi din nou cladirea veche si mica.

— Casa asta are ceva aparte, rosti ea într-un tîrziu.

Se întoarse spre Joni cu o privire care aproape o implora si Joni pricepu ca femeia nu e stîrnita de curiozitatea morbida care împinsese sute de oameni sa ceara sa vada casa în anul care trecuse. Scotoci prin geanta si îi dadu cheia lui Margie Flint.

-Va astept aici, spuse ea.

Margie Flint se dadu jos din Volvo, închise usa, apoi porni spre casa. Când se apropie, se trezi ca își îndreapta privirea spre fereastra de la

primul etaj. Oprindu-se, se întreba ce îi atrasese oare atentia, dar nu vazu nimic care sa distinga fereastra respectiva de celelalte doua

care dadeau spre peluza în paragina. Totusi, în ciuda faptului ca nu observase nimic deosebit, se simti atrasa în mod inexplicabil de camera din spatele ferestrei.

La usa de la intrare, ezita putin. Poate ca ar fi mai bine sa nu intre — poate ca ar trebui sa se întoarca, sa se urce în masina si s-o lase pe Joni Fletcher sa-i arate altceva.

Aproape ca se razgîndise, cînd baga cheia în broasca, o rasuci si deschise usa.

Pasi înauntru.

Deși camera nu avea mobila, Margie Flint nu trai senzația de pustiu pe care i-o dadeau casele goale pe care le vazuse în ultimele luni. Sau

sentimentul de „loc lugubru”, cum îi spunea fiica ei. Aici era altceva și, după ce se plimba puțin, Margie descoperi ca mobila colecționată de-a lungul anilor împreună cu sotul ei din banii câștigați în urma recondiționării s-ar fi potrivit perfect.

Aici, în casa asta — în ciuda celor întâmplate —, simtea că e locul ideal pentru toți trei. Ea și Alex își puteau continua munca de restauratori.

Entuziasmul ei crescuse după ce urca la etaj și văzu baia și dormitorul mare.

Apoi, ajunse în sfârșit în dreptul camerei a cărei fereastră îi atrasese atenția ceva mai devreme. Deschise ușa și pasi în micul dormitor. Încăperea era de asemenea goală, dar oricum nu conta.

Cu ochii minții vedea deja cum va aranja toate lucrurile Ginei. Și dacă va pune și perdele... Sari speriată când ceva se lipi de piciorul ei. Privi în jos și dadu cu ochii de o pisică neagră.

-Ia te uita, cine ești tu? întrebă Margie, aplecându-se să o scarpine după urechi.

Pisica începu să toarca și imediat se rostogoli pe spate ca să fie mângâiată și pe burta, iar Margie observa pata albă de pe piept. — Ce pisicuță dragută..., va trebui să-ți găsim un nume frumos, nu? Margie mai scarpina pisica puțin, apoi se îndreptă de spate.

— întrebarea e, spuse ea zîmbind, cum ai intrat aici? Si ce-ai zice daca am împarti locul asta?

Animalul mieuna încet.

Margie mai facu un tur al casei, dar deja se hotarîse. Totusi, cînd porni înapoi spre masina, se opri ca sa se mai uite o data la ea.

Ochii i se odihnira pe fereastra micului dormitor de la etaj. Si pentru o clipa — atît de scurta încît nici nu parea ca s-a întîmplat — crezu ca vede doua chipuri ce o priveau. Un baiat si o fata, amîndoi adolescenti.

Imaginile disparura atît de repede încît Margie presupuse ca doar îsi închipuise. Ducîndu-si mîna streasina la ochi, femeia mai cerceta înca o data fereastra.

Pisica statea cuminte pe pervazul geamului.

Nimic altceva — doar o pisica.

Iar aceasta parea ca o placuse si mieunase fericita cînd îi sugerase sa locuiasca împreuna. Atîta vazuse

— nu doua chipuri, ci doar o

pisica, foarte reala si care dorea la fel de mult ca ea sa vina acolo. Alungîndu-si orice urma de îndoiala, Margie Flint îsi scoase carnetul de cecuri imediat ce intra în masina.

-De cîti bani este nevoie pentru garantie? întreba ea. Joni Fletcher îi arunca o privire uluita.

-Doar nu te gîndesti în mod serios sa..., începu ea, dar Margie n-o lasa sa termine:

— Intentiile mele sînt cît se poate de serioase. Casa este perfecta si nu ma intereseaza cîtusi de putin ce s-a întîmplat aici în trecut.

Spune-mi doar suma pe care o cere banca drept garantie pîna cînd vom finaliza contractul.

— Aaa... sînt sigura ca o mie de dolari este suficient, zise ea. Dar... Margie Flint scria însa cecul si Joni se vazu nevoita sa porneasca motorul si sa se înapoieze la birou.

— Este extraordinar, spuse Margie cînd ajunsera în centru dupa cîteva minute. Ma simt de parca as fi acasa din nou! Joni Fletcher o privi întrebator în timp ce parca masina.

— Esti de pe aici? Femeia clatina din cap.

— Nu. Eu am crescut în Colorado. Dar tatal meu zicea ca familia lui a locuit în zona asta.

— Serios? întreba Joni. Si care era numele lor?

— Wynton, spuse Margie. Asta e si numele meu de fata. Margaret Wynton.

Joni Fletcher simți cum un fior îi apăsa sufletul. Casa de la Black Creek Crossing, acum era convinsă, nu va arde niciodată. Dimpotrivă, varamîne aici pentru totdeauna...

biblioteca raó

De la clasici la contemporani, într-o formulă grafică nouă, cei

mai reprezentativi autori pentru biblioteca dumneavoastră

